

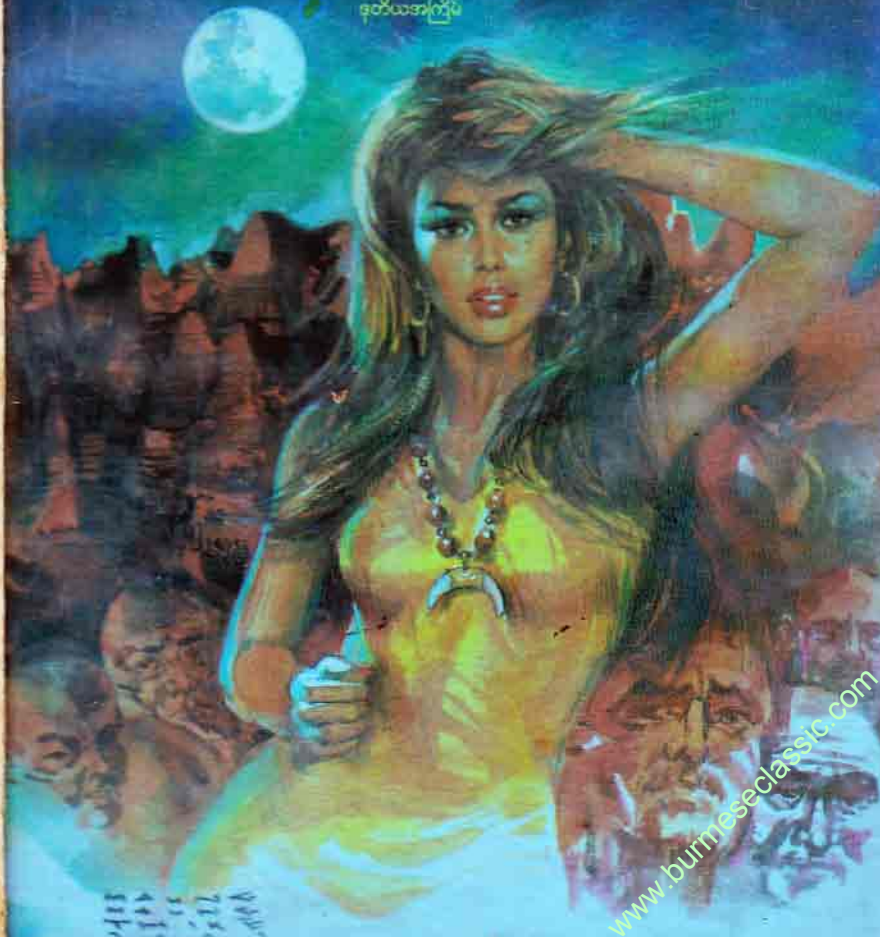
ခပ်လှေပန်း ပြန်လှေ

မုန်တိုင်းမေ

Child of Storm
Sir H. Ridder Haggard

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒုတိယအကြိမ်

မိန့်တင်္ဂါး

CHILD OF STORM

BY

Sir Rider Haggard

ဒဂုန်ဂျေမား

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၆၃ / ၂၀၀၁ (၅)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၂၇ / ၂၀၀၁ (၈)

စီဒီဘွဲ့

ကိုမြင့်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၂၊ ဩဂုတ်)
- အုပ်ရေ - (၅၀၀)

- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - တင်မောင်မျင့်
- ကာလာခွဲ - Alpha
- ကွန်ပျူတာစာစီ - Quality
- အတွင်းဖလင် - Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အော့ဖ်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေတိုက်) (၀၉၃၂)
အမှတ် (၂)၊ ချွန်း (၁) လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

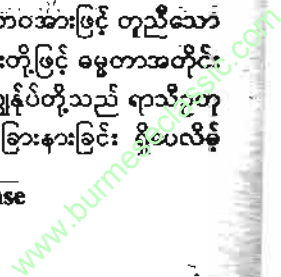
တန်ဖိုး - ၆၀၀ ကျပ်

ကျွန်ုပ်တို့ လူဖြူများသည် လူ့သဘာဝကို နားလည်သည် ထင်မှတ်ကာ အရာပေသိမ်းကို သိရှိသည်ဟု မှတ်ယူလေ့ရှိကြ၏။ အမှန်သော် သဘာဝတရားကို ကျွန်ုပ်တို့အမြင်နှင့်သာ နားလည်၍ ကျင့်သုံးခဲ့ကြ၏။ သို့သော် အလိမ္မာညစ်နည်းပါး ချို့ယွင်းသော ကျွန်ုပ် အလန်ကွာတာမိန်းကမူ၊ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသောဘဝတွင် နေထိုင်ကျက်စား၍ မလေ့လာခဲ့သမျှ ကာလပတ်လုံး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လူ့သဘာဝကို တကယ်စင်စစ် နားမလည်နိုင်ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူတို့လက်ဖြင့် ကျိုချက်သွန်းလုပ်ခြင်း မပြုရသေးသော သတ္တရိုင်းနှင့်တူသော ပကတိသဘာဝအတိုင်း ရှိနေကြသော လူတန်းစားမျိုးနှင့်သာ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေထိုင်ခဲ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

နတ်တမျှ ယဉ်ကျေးသော လူသည်လည်းကောင်း၊ လူဝံသာသာမျှရှိသည့် လူရိုင်းတစ်ယောက်သည်လည်းကောင်း သဘာဝအားဖြင့် တူညီသော် 'လူသတ္တဝါ' မျှသာဖြစ်၍ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း တရားတို့ဖြင့် ဓမ္မတာအတိုင်း လွှမ်းမိုးရစ်ပတ်ကြမည်သာဖြစ်၏။ ထိုသူများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရာသီဥတုဓလေ့ထုံးတမ်း ဘာသာအယူဝါဒများသာ ကွဲပြားခြားနားခြင်း ရှိပေလိမ့်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေလျင်ပင် ထွက်လာ

ကျွန်ုပ်၏ အပေါင်းအဖော် အကြီးအကဲများမှာ ကပြားသွေးပါ အညွှန် တစ်တစ်ထောက်ဖြစ်သော 'ဆီကော်လီ' (အများအားဖြင့် အတိုချုပ် 'ဆီကော်လီ' ဟု ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။)၊ ဇူးလူးအကြီးအကဲ 'ဆာဒူးကိုး' နှင့်၊ ထိုနည်းတူ ကျွန်ုပ်တို့လည်းလှည့်လည်ရရှိသော ဆင်စွယ်များကို ကျွန်ုပ်၏ လူအချို့ အဖော်အရွှာကန်ဖြင့် ထားခဲ့သော မိုင် ၃၀ ခန့်ရှိ တောင်ကုန်းပေါ်မှ တံ အိမ်ရှင် ရွာသို့ ကြီး 'အမ်ဗေဇီ' တို့ ဖြစ်ပေသည်။

'အမ်ဗေဇီ' မှာ သူတို့လူမျိုးထဲတွင် အမဲလိုက်မုဆိုးကောင်းတစ် ထောက်ဖြစ်၍ အသက် ၆၀ ခန့်မျှရှိလေပြီ။ အကင်းပါး၍ ပါးနပ်ပျတ်လတ် သော လူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၏။ မုဆိုးတချို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူ အမဲလိုက်မည်ဆိုကာ သူ့အား သေနတ်တစ်လက် အပိုင်ပေးရန် ကျွန်ုပ် တ ကတိထားခဲ့လေသည်။

သူ့အား လက်ဆောင်ပေးမည့်သေနတ်မှာ သေနတ်ဟောင်းတစ် လက်ဖြစ်၍ မောင်းတစ်ဝက်တင်ရုံမျှနှင့် ရုတ်တရက် ကျည်ဆံထွက်သွား တတ်သည့် အကျင့်ဆိုးရှိသော သေနတ်တစ်လက်ဖြစ်၍ အမ်ဗေဇီက မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လူဖြူတို့၏ လက်နက်ကို မိမိပိုင်ဆိုင်ရက သူတို့လူမျိုး များ၏ ကြောက်ရွံ့ရိသေခြင်းကို ခံရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျော နပ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။

သို့ပြောရင်း သူက ယမ်းထိုးထားသော သေနတ်ကို ကိုင်တွယ်လေ ရာ၊ ကျွန်ုပ်က အကြောင်းကိုသိပြီးဖြစ်သဖြင့် နောက်သို့ ရွှေ့နေလိုက်၏။ ထိုအခါ သေနတ်မှ ကျည်ဆံ ဒိုင်းခနဲထွက်သွားရာ၊ ဆောင်ကန်သောအရှိန် ကြောင့် သူသည် နောက်သို့ ဖင်ထိုင်လဲကျသွားပြီးလျှင်၊ ကျည်ဆံသည် သူ့ မိန်းမတစ်ယောက်၏ နားရွက်ထိပ်ဈေးကို ဖြတ်သွားလေသည်။ မိန်းမကြီးသည် ငယ်သံပါအောင်အော်၍ ထွက်ပြေးလေရာ၊ နားရွက်ဖြတ် ကလေးသည် မြေပေါ်သို့ကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အမ်ဗေဇီသည် နေရာမှထရင်း . . .

'ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ သေနတ်ထဲက မကောင်းဆိုးဝါးက သူ့ နား ရွက်ကိုဖြတ်ဘဲ သူ့ လျှာကိုဖြတ်သွားရင် အကောင်းသား၊ ဒီနွားအိုမကြီးထ နေရာတကာမှာ ပါချင်တယ်၊ မျောက်တစ်ကောင်လို ချောင်းကြည့်ချင်တယ်၊ ကံကောင်းလို့ မာမိနာမဟုတ်ပေလို့ တော်ပါသေးရဲ့ . . .'
'မာမိနာဆိုတာက ဘယ်သူလဲ အမ်ဗေဇီ . . .'

'ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီးပါ * မာကုမာစန်၊ ဒီနွားအိုမကမွေးတဲ့သမီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမိနာဟာ လေမုန်တိုင်းကြီးကျနေတဲ့ညမှာ မွေးပြီး သူ့အဖေ ဟာ သူ့လည်း မွေးပြီးရော ဆုံးသွားရှာတယ် . . . မာမိနာရဲ့အကြောင်း သိ ချင်ရင် ဟောဟိုက 'ဆာဒူးကိုး' ကို သင်မေးကြည့်ပေတော့'

အမ်ဗေဇီညွှန်ပြသော သူ့နောက်မှလူတစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ် လှမ်း ချစ်ကြည့်လိုက်၏။

'ဆာဒူးကိုး' ဆိုသူအား ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်ုပ် မြင်ရလေရာ၊ သူ့တွင် အခြားတိုင်းရင်းသားများထက် ထူးခြားသည့် ရုပ်လက္ခဏာကို တွေ့ ရလေ၏။ ရင်ပတ်တွင် လှံခက်ရာများ၊ အနာရွတ်များ ပြည့်နေသဖြင့် စစ် သားတစ်ယောက်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း အခါအားလျော်စွာ ဘုရင်က ဇူးလူးများအား ဆင်မြန်းခွင့်ပေးသည့် 'ဖယောင်းခွေ' မရှိသေးချေ။ အရပ် မြင့်၍ ခန့်ညားသောလူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ဆွဲဆောင်သောအရာမှာ သူ၏မျက်နှာဖြစ်၍ နီဂရီးသွေးလုံးလုံးမပါသည့် မျက်နှာဖြစ်ပြီးလျှင် စင်စစ်အားဖြင့် သူသည် အသားမည်းသောအာရပ်တစ်ယောက်နှင့်သာ တူလေသည်။ သူ၏ ကြီးမား သော မျက်လုံးများပေါ်၌သာ စိတ်မချမ်းသာသော အရိပ်အရောင်များ ပေါ် ၍နေ၏။

'ဝွတ်မောနင်း ဆာဒူးကိုး၊ မာမိနာဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြော စမ်းပါဦး'

'သူ့သမီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း သူ့ဖခင်က ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား အင်ကူစီ'

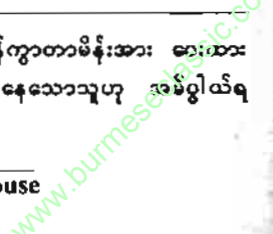
ထိုအခါ ပျော်ပျော်ကြီးနေတတ်သော အမ်ဗေဇီက . . .

'ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် သူ့ဖခင်က ဆာဒူးကိုးဟာ သူ့ချစ် သူဖြစ်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ချစ်သူဖြစ်လိုတယ်ဆိုတာကိုတော့ မပြောရသေး ပါဘူး'

ဟု ဝင်ပြောပြီးနောက် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် . . .

'ဒီမိန်းကလေးဟာ သင့်အတွက်ထင်နေရအောင် သင်ဟာ ရူးများ နေသလား ဆာဒူးကိုးရယ် . . . ကျွန်ုပ်ကို နွားအကောင်တစ်ရာတိတ် တစ်

မာကုမာစန် - လူရိုင်းများက မုဆိုးကြီး အလန်ကွာတာမိန်းအား ဘေးအား သောနာမည်ဖြစ်၍ ညဉ့်အချိန်တွင် စောင့်ကြည့်နေသောသူဟု အမိဓပုယ်ရ နှိုင်း။

ကောင်မှ မလျော့စေဘဲပေး၊ ဒီအကြောင်း ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမယ်၊ သင့်မှာ ၁၀ ကောင်မှပြည့်အောင် မရှိပါကလား၊ မာမိနာကလဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမီးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေလေတော့ လူချမ်းသာတစ်ယောက်နဲ့မှ သူ့ကို ပေးစားရလိမ့်မယ်'

ဆာဒူးကိုးက မျက်နှာကို အောက်ချလျက် . . .

'သူက ကျွန်ုပ်ကို ချစ်နေပါတယ် အမ်ဗေဇီ၊ ဒါက နွားထက်ပိုပြီး အရာရောက်ပါတယ် . . .'

'သင်တို့အတွက်တော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့ ဆာဒူးကိုး . . . နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ နွားတွေလိုနေတယ်၊ သင်ဟာ လူချောလူလှတစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ထားဦး၊ မာမိနာက သင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံစားနေသလား၊ သူ့မျက်လုံးတွေက ဘာပဲပြောပြော မာမိနာဟာ သူ့ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး သူဟာ သူ့မျက်လုံးနောက်ကိုမလိုက်ဘဲ သူ့အသည်းနဲ့လုံးနောက်ကို လိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ နို့ပေမယ့် နွားအကောင် ၁၀၀ သာ ကျွန်ုပ်ဆီ ယူလာခဲ့ပါလေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ . . .'

'ကျွန်ုပ်မှာ နွားအကောင် ၁၀၀ ရှိလာတဲ့တစ်နေ့ကျရင်သာ သင့်စကားကို အတည်ယူရလိမ့်မယ် မာမိနာရဲ့ဖခင် . . .'

'အင်း . . . သင့်မှာ နွားအကောင် ၁၀၀ မပြည့်ခင် မာမိနာကလဲ ကလေး ၆ ယောက်လောက် ရနေရောပေါ့ . . .၊ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ သင် ရပ်ဝေးကိုသွားမလို့လား . . .'

ဆာဒူးကိုးက ဝင်းလက်သောမျက်လုံးများဖြင့် . . .

'ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်ုပ် ရပ်ဝေးကိုသွားတော့မယ်၊ အဲဒီနောက်သာ ကလေးတွေ အဖေအခေါ်ခဲမယ့်လူဟာ ဆာဒူးကိုးကို သတိထားနေပါစေ'

အမ်ဗေဇီက လေးနက်သောအသံဖြင့် . . .

'ဟေ့ သူငယ်၊ စကားကို သတိထားပြောနော်၊ သင့်ဖခင်ရဲ့ လမ်းကို သင်က လိုက်မလို့လား . . .'

ဆာဒူးကိုးသည် မကြားသကဲ့သို့ အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အမ်ဗေဇီအား . . .

'သူက ဘယ်သူလဲ . . .'

'မျိုးရိုးမြင့်တဲ့ သူငယ်တစ်ယောက်ပေါ့၊ သူ့ဖခင်ဟာ အကြံသမားတစ်ယောက်မဟုတ်ရင် သူဟာ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ 'ဒင်ဂန်း' က သူ့အကြောင်း အနံ့ရသွားတော့ အကြီးအကဲရော သူ့မိန်းမတွေရော

သူ့ကလေးတွေရော အကုန်လုံးသတ်ပစ်လိုက်ရော . . . သူသာ သူ့အစ်ကို 'တရို့ဇာ' နဲ့ ဆေးဆရာလူပုဂ္ဂိုလ် 'ဇီကလီ' က ဝှက်ထားလို့ အသက်ချမ်းသာ သွားတယ်၊ ကိုင်း . . . လာပါဦး ကိုလှဖြူ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နွားအိုမကြီးကို ဆေးကုပေးလှည့်ပါဦး'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ နွားအိုမကြီးဆိုသူ မိန်းမကြီးအပေါ်တွင် စိတ်မဝင်စားလှသော်လည်း ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားလာသော မာမိနာအကြောင်းကို ထပ်မံကြားသိရလိမ့်မည်အထင်နှင့် သွားရောက်မိလေ၏။ တံတစ်ခုအတွင်း ဒဏ်ရာရသွားသော မိန်းမကြီးမှာ ဒဏ်ရာမှ စီးကျသော သွေးအလူးလူးဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ သေရပါတော့မည်ဟု ညည်းညူဟစ်အော်လျက် ရှိပြီးလျှင် အနီးတွင် မိန်းမများနှင့် ကလေးများပါသော လူအုပ်ကြီးကလည်း ဝိုင်းရံလျက်ရှိလေသည်။

တံအတွင်းမှလူများကို ရှင်းလင်းစေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ဆီကောလီအား မိန်းမကြီး၏ ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောစေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က ဆေးအိတ်ကိုပြန်၍ ယူရ၏။

ရောက်လာသောအခါ မိန်းမကြီး၏ နားရွက်ကို လက်သည်းညှပ်ကတ်ကြေးဖြင့် ညီညာအောင် ဖြတ်တောက်ပြီးလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ရှေ့မော့ကာ ဆေးထည့်ပေး၏။ အပြင်သို့ အမ်ဗေဇီ ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

'မိခင် မသေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ အနာပျောက်ပါပြီ . . . ဒါထက် မာမိနာဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ . . .'

'ဘယ်မှာဆိုတာ ကျွန်ုပ်မသိပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးကို ယူလာတာ ဒီကောင်မပေါ့၊ မနေ့က ကျွန်ုပ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ ဩနားရွက်ကို ကျွန်ုပ်က နည်းနည်းကုတ်မိသွားတာ သူက မကြာခင် ကျွန်ုပ်နားရွက်လဲ မီးလိုပူလိမ့်မယ်လို့ ကျိန်ဆဲတယ်၊ သူက စုန်းမပဲ . . . ဟော . . . ပြောရင်းဆိုရင်း အခုတောင် ပူလာပြီ . . .'

ကော့စတစ်ပါသော ဆေးတန်ခိုးပြဟန်တူ၏။

'သင် လူဖြူ၊ ကျွန်ုပ်ကို ပြုစားတာပဲ၊ ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲမှာ မီးလောင်နေပြီ . . .'

သူသည် အနီးရှိ မြေအိုးတစ်လုံးနှင့် ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်ပြီးနောက်

'ဆေးကုစေအတွက် အဲဒါပဲ ယူလိုက်ပေတော့၊ သွား . . . မာမိနာနောက်ကို တခြားလူတွေလိုပဲ လေးဘက်ထောက်ပြီးလိုက်သွား . . .'

www.burmeseclassic.com

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်မှာ ပျားအုံနှင့်တူသော တံခါးတံခါးဝမှ ထွက်လာ ပြီးဖြစ်လေသည်။ အပြင်၌ အမ်ဗေဇီနှင့်တွေ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်က မာမိနာ အကြောင်းကိုမေးရာ၊ မာမိနာမှာ ၅ နာရီခန့်မျှသွားရသည့် တဲအိမ်စဉ် ရှိနေကြောင်းဖြင့် အမ်ဗေဇီက ဖြေဆိုလေသည်။ ယင်းသည်ကား မာမိနာ အကြောင်းကို ဦးစွာ ကျွန်ုပ်ကြားရခြင်းပင်တည်း။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် လှည်းနှင့်တွဲ၍ချည်ထားသော ရွက်ထည် ခြံတံတံဆိပ်က ဆေးတံသောက်ရင်း ဂျီဂျိုးနားရွက်ပဲ့ နွားအိုမကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အဖြစ်အပျက်ကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ်၊ စောင်တစ်ထည်ကို မြို့၌ထားသော စာဖားတစ်ယောက်သည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ မှောင်၌နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က . . .

'ဘယ်သူလဲ . . .'
ဟု မေးလိုက်ရာ . . .
'ကျွန်ုပ် ဆာဒူးကိုးပါ မာကူမာဇန် . . .'

ဟု ထိုသူက အဖြေပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စဉ့်ဝတ်ပြုသည့် အနေဖြင့် သူ့အား နာဘူးကလေးတစ်လုံးကို လှမ်း၍ပေးလိုက်လေသည်။ နာကို ရှုလိုက်ပြီးနောက် ဆာဒူးကိုးသည် မျည်ရည်များလည်လျက် ကျွန်ုပ်ကို အကူအညီတောင်းရန် လာခဲ့ကြောင်း၊ အမ်ဗေဇီပြောသည့် အတိုင်း သူ့သမီးအတွက် နွားအကောင် ၁၀၀ ကို မိမိ မပေးနိုင်ကြောင်း၊ အကယ်၍ သူ့တွင် သေနတ်တစ်လက်သာရှိခဲ့ပါမူ ဇူးလူးများနှင့် စစ်ဖြစ်နေသည့် လူမျိုးစုတစ်စုထံမှ အရယူနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က သေနတ်တစ်လက်၏တန်ဖိုးမှာ နွား ၁၂ ကောင်နှင့်ညီမျှ၍ အခမဲ့ပေးနိုင်ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။

'ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မာကူမာဇန်၊ သေနတ်တစ်လက် ကျွန်ုပ်ကို ပေးပြီး သင်ရော သင့်လူတွေပါ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ အဖော်လိုက်မယ်ဆိုရင် နွားအုပ်တစ်ဝက်ကို သင်ရပါစေမယ် . . .'

'ဒီဟာက ကျွန်ုပ်ကို နွားသူရိုးဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ပန်ဒါကလဲ တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက်အောင်လုပ်တယ်ဆိုပြီး အပြစ်ပေးဦးမယ်'

ထိုအခါ ဆာဒူးကိုးက သူ၏ဇာတ်ကြောင်းကိုပြန်လျက် ထိုနွားများမှာ အမှန်အားဖြင့် သူပိုင်ထိုက်သော နွားများဖြစ်ကြောင်း၊ အမာဂ္ဂာနီတို့၏ အကြီးအကဲဖြစ်သူ 'မာတီဝါနီ' မှာ သူ၏ဖခင်ဖြစ်၍၊ အမာကိုဗတို့၏ အကြီးအကဲ 'ဒင်ဂန်း' အား သူ၏ဖခင် မာတီဝါနီသည် ကဝေတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် 'ဘန်ကူး' က ကုန်းချောကြောင်း၊ ထို့နောက် စစ်

တပ်ကလေးတစ်တပ်နှင့် ဂုဏ်ပြုဟန်ဆောင်ကာ မိမိဖခင်ထံ လာရောက်ပြီး နောက် ညဉ့်အချိန် တိတ်တဆိတ်ကြံစည်ကြောင်း၊ ဒီအခါ ကျွန်ုပ်ကို လက်ဆွဲပြီး ကျွန်ုပ်မိခင်က ပြေးတဲ့အခါ ဖခင်ကြီးက . . .

'ဝင်းထရဲကကိုချိုးပြီးပြေးပေတော့ မိန်းမရေ၊ ကျွန်ုပ်အတွက် အသက်ရှင်ပြီး လက်စားချေဖို့ကျန်ရစ်အောင် ဆာဒူးကိုးသာ ကောင်းကောင်း မွေးပေတော့'

ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ နဖူးကိုတစ်ချက်နှမ်းလိုက်သေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဖခင်ဟာ လက်ထဲမှာ ဒိုင်းမပါဘဲနဲ့ ရန်သူအမြောက်အများကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ခုခံရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရာတယ်၊ ဒီနောက် ဘန်ကူးဟာ သူ့နောက်ကို တိတ်တဆိတ်ရောက်ပြီး သူ့ကျောကို တစ်ချက်ထဲခုတ်ချလိုက်တော့ လဲကျသွားရှာတာပါပဲ၊ ဒီနောက် ဘန်ကူးဟာ ကျွန်ုပ်တို့နောက် အနံ့ခံလိုက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့မိခင်ကို လှုံ့နဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တယ်။

ဒီအခါ ကျွန်ုပ်လဲ ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့ မိခင်ကိုယ်ထဲ စူးဝင်နေတဲ့ လှုံ့ကို အတင်းဆွဲနှုတ်၊ ရန်သူတွေဆီ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားပြီး ရှေ့ဆုံးက လှုံ့မြင့်မြင့်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒိုင်းကြီး အောက်ပစ်ထိုးလိုက်တော့ လှုံ့ကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လှုံ့သွားပေါ် သူ့ကိုယ်လုံး အလေးချိန်နဲ့ အိကျလာပြီး လှုံ့သွားဟာ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးထဲ ဝင်သွားတာပါပဲ . . . ဒီတစ်ခါ တခြားလူတွေလဲ ကလေးတစ်ယောက်က စစ်သားရင့်မကြီးတစ်ယောက်ကို အခုလို သတ်ဖြတ်တာ မမြင်ဖူးကြတော့ အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေတုန်း ပြုံးနဲ့ဆို ဘန်ကူးရောက်လာပြီး

'အောင်မယ် ဒီခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ သားကောင်ကလေးလဲ ကဝေကလေး ဝါလား၊ နို့မဟုတ်ရင် အတိုက်အခိုက်ကျမီးကျင့်တဲ့ စစ်သားကြီးတစ်ယောက်တို့ သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး'

လို့ ပြောပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့လက်နှစ်ဘက်ကို စစ်သားနှစ်ယောက် ချုပ်အထားခိုင်းတယ်၊ ဒီကဝေကလေးတော့ တဖြည်းဖြည်း ညည်းသတ်မှဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ရင်ဘတ်ကို သူ့လှုံ့အဖျားနဲ့ စွပ်ခနဲ တစ်ချက်ထိုးလိုက်တယ်။

ဟောဒီရင်ဘတ်က အနာရွတ်ကိုကြည့်ပါ မာကူမာဇန် . . . ဒီအချိန် မီးလောင်နေတဲ့ တဲတွေကနေပြီး ကျွန်ုပ်နဲ့ ဘန်ကူးကြားကို အရိပ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခု ပြုန်းခနဲ ကျရောက်လာတာ တွေ့ရတယ်၊ မော်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်ုပ် တစ်ခါနှစ်ခါမြင်ဖူးတဲ့ မှော်ဆရာကြီး ဒီကလီ ဖြစ်နေတာပဲ။

သူက တဟား ဟားရယ်ပြီး

တယ်လဲကြည့်ကောင်းပါလား၊ ဘန်ကူးရဲ့ သွေးတွေ သွေးတွေ မီးတွေ မီးတွေ စုန်းတွေလဲသေလိုက်ကြတာ မြင်မကောင်းဘူး၊ ဒီကောင်

ကောင်လေးလို့လဲ
ဒီဆေးလိုက်တယ်၊ ဒီတော့ ဘန်ဘူးက
ကဝေကြီးရဲ့သား ကဝေကလေးပါ၊ ကျွန်ုပ်သတ်မလို့
လို့ ပြန်ပြောတာကိုး၊ ဒီအခါ ဇီကလီက

‘ဪ... သိပြီ... သိပြီ... ကျွန်ုပ်သိပြီ တယ်လဲ ရဲ့ရဲ့
တောက်တဲ့အပြုအမူကြီးပါကလား... သူ့အဖေနဲ့အမေကို ကျွဲလိုနွားလို
သတ်ပြီး သင့်ရဲ့ စစ်သားမားမားကြီးတစ်ယောက်ကို တရားသဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်
တိုက်ခိုက်တဲ့သားကလေးကို အခု သင်က သတ်ဦးမယ် ဟုတ်စ... ကဲ
လေ သူ့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ အင်း... တစ်ခုထဲပဲ...’

‘ဘာတစ်ခုထဲလဲ’
‘နက်ဖြန် လမထွက်ခင် သင်သွားမယ့်ကမ္ဘာကို သင် ဘယ်လို
သဘောရမလဲဆိုတာ တစ်ခုထဲပဲ ကျွန်ုပ်က အုံ့သြမိတယ်၊ ဒီတစ်ခါသာ
ကျွန်ုပ်ဆီပြန်ပြီး ပြောလှည့်စမ်းပါ’

‘ဒီသူငယ်လေး လွှတ်လိုက်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်ဘာဖြစ်မလဲ...’
ဒီအခါမှာ ဇီကလီက ကျွန်ုပ် ရင်ဘတ်မှာရတဲ့ ဒဏ်ရာကသွေးကို
လက်နဲ့တို့ပြီး နမ်းလိုက်တယ်၊ လျှာနဲ့တောင် လျက်လိုက်သေးတယ်၊ ဒီ
နောက်

‘အဲဒီလိုဖြစ်မှာပေါ့၊ တစ်နေ့မှာ သင်နဲ့တကွ လူတွေအများကြီးကို
သတ်နိုင်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် သူဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ သူ့ကို
မလွှတ်ခဲ့ရင် သူ့ပိညာဉ်က သင့်ကို မနက်ဖြန် သတ်လိမ့်မယ်... အဲဒီ
တော့ ပြသနာက သင်ဟာ အချိန်အတော်ကြာ အသက်ရှင်နေလိုသလား၊
ဒါမှမဟုတ်ရင် ခုချက်ခြင်း သေလိုသလား ဒီဟာပဲ...’

‘ဇီကလီက ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဘန်ကူးက ကျွန်ုပ်မိခင်အလောင်း
ခြေနဲ့နင်းပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။’

ဒီအခါမှ ဇီကလီက
‘ကိုင်း လူကလေးရေ သွားကြစို့’
ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်လက်ကိုဆွဲပြီး သူ့ဂုကို ခေါ်သွားတာပဲ၊ ဒီအချိန်ထဲ
စလို့ ကျွန်ုပ်ကို စောင့်ရှောက်ပြီး ဆေးဆရာဖြစ်အောင် လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့
အတတ်တွေ သင်ပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်က ဝါသနာမပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်
အတွက် အနာဂတ်ကို သူကြည့်တော့ လမ်း ၂ လမ်းမြင်ရသတဲ့ တစ်လမ်း

က ဆေးပညာလမ်းဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်အသက်ကြီးရင့်သည့်တိုင်အောင် နေရမယ်၊
နို့ပေမယ့် အဖော်အလှော်မပါဘူး၊ တခြားလမ်းတစ်လမ်းကတော့ သွေးအတိ
လွှမ်းပြီး လှဲသွားရောင်တွေကို မြင်ရသတဲ့ မိန်းမတွေကလဲ ကျွန်ုပ်လည်ပင်း
ကို တွယ်ဖက်နေကြတာလဲ မြင်ရတယ်ဆိုပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဒီလမ်းကတော့ တို
တယ်၊ ဒီနှစ်လမ်း ကျွန်ုပ်ကြိုက်ရာ အရွေးခိုင်းတယ်’

‘ဒီတော့ သင်က ဘယ်လမ်းကို ရွေးလိုက်သလဲ’
‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ သွေးသားတက်ကြွမှုကြောင့် ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ်ဆိုပြီး လှဲသွားလမ်းကို ရွေးလိုက်ပါတယ်...’

‘မိုက်မဲသောရွေးချယ်ခြင်းပဲ ဆာဒူးကိုး...’
‘ဒီနောက် သူက ဒီလိုဆိုရင် သင်ရွေးချယ်တဲ့လမ်း သင်စပြီး လိုက်
ပေရော့၊ မကြာခဏလဲ ကျွန်ုပ်ဆီကို အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောလှည့်လို့
မှာလိုက်တယ်၊ ကိုင်း ကျွန်ုပ်အသည်းနှလုံးထဲ မျိုသိပ်ထားတဲ့အကြောင်းတွေ
သင့်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြီးပြီ၊ နောက်ပြီး ပန်ဒါက အရေးမယူတဲ့အပြင် ဘန်
ကူးရဲ့ ကျွဲနွားတွေကိုလည်း သိမ်းယူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ကတိတောင်
ရထားပြီ၊ ဒီတော့ သင် ကျွန်ုပ်နဲ့အတူလိုက်ပြီး ဒီနွားစေ့ကို ယူမယ်မဟုတ်
လား မာကူမာနဲ...’

‘ကိုင်း... ဒီလိုဆိုရင် သင်ရွေးတဲ့လမ်း သင်စတင်ပြီး သွားပေ
ရော့၊ မကြာခဏလည်း သင်ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ဆီ လာပြော
လှည့်ပါလို့ ပြောလိုက်တယ်’

‘ကျွန်ုပ်မပြောတတ်သေးဘူး၊ တကယ်လို့ သင့်အဖြစ်အပျက်ဟာ
မှန်လို့ရှိရင် ဘန်ကူးကို သတ်ဖို့ ကူညီဖို့ရာ ကျွန်ုပ် ဝန်မလေးပါဘူး၊ နို့ပေ
မယ့် ပထမဆုံး ကျွန်ုပ် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီးစုံစမ်းရဦးမယ်၊ ဒီ
အတောအတွင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်မှာ အမ်စေမီးကြီးနဲ့အတူ နက်ဖြန် အမဲလိုက်
ထွက်ဖို့ ခရီးစဉ်တစ်ခုလည်း ရှိနေသေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း သင့်ကို
သဘောကျနေတယ်၊ အဲဒီတော့ ပါးစပ်နှစ်ပေါက်နဲ့ သေနတ်ကို တောလိုက်ခ
အဖြစ် ထားပြီး၊ သင် ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ အဖော်လိုက်ခဲ့မလား...’

ကျွန်ုပ်အား ဆလဲပေးသကဲ့သို့ လက်မြှောက်လျက်...’

‘အင်ကူစီ သင်ဟာ ရက်ရောလှပါတယ်၊ သင် ကျွန်ုပ်ကို ချီးမြှောက်
ပျော်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မွေးစားဖခင်ကြီး ဇီကလီကို
ဆွဲခင်ရဦးမယ်’

‘အိုး... ဒါဖြင့် သူ့အချုပ်အချယ်ထဲက ခုထက်ထိ မလွတ်ကင်း
သွားပေ...’

၀၂ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

'ဒီလိုလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး မာကူမာဇန် . . . သူ့ကို မပြောဘဲနဲ့ ဘယ်လိုစွန့်စားမှုမျိုးကိုမှ မလုပ်ပါဘူးလို့ သူ့ကို မကြာခင်ကပဲ ကျွန်ုပ် ကတိ ပေးထားလို့ပါ . . .'

'ဇီကလီနေတာ ဘယ်လောက်ဝေးသလဲ . . .'

'တစ်နေ့ခရီးလောက် ရှိပါတယ် . . .'

'ကောင်းပြီ၊ ဒီလူပုကြီးက ကျွန်ုပ်ကို လက်သင့်ခံမယ်ဆိုရင် သေ နတ်ပစ်ထွက်မယ့် ကျွန်ုပ်ကိစ္စကို ၃ ရက်ဆိုင်းထားပြီး သင်နဲ့အတူ လိုက် ခဲ့မယ်'

'သူ မှချလက်ခံပါလိမ့်မယ် မာကူမာဇန်၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရပြီး နှစ်နှစ်အကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘဝလမ်းခရီးမှာ သင်လည်း ရောနှောပြီး ဝါသန့်မယ့်အကြောင်း သူတင်ကြံပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပြောဖူးပါတယ်'

'ကိုင်း ဒါဖြင့် ပြန်ပေတော့ ကျွန်ုပ် အိပ်ရဦးမယ်'

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘေးဒုက္ခကိုး၏ ထူးဆန်းကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ဘဝဇာတ်လမ်းတွင် စိတ်ဝင်စားနေမိသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ဇီကလီကို တွေ့မြင်လိုသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ မာမိနာအား တွေ့မြင်လိုသော ဆန္ဒ ပြင်းပြနေသဖြင့် တစ်ကြောင်း ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက်များ ထဲသို့ ကံကြမ္မာ၏ ဆွဲငင်ရစ်ပတ်ခြင်းကို ခံရလေတော့သတည်း။

[၂]

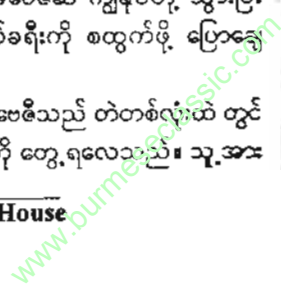
နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှနိုးလာ၍ လှည်းထဲ မှ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်ရာတွင် နွားများ၏ ဦးချိုများမှ လက်ခနဲတစ်ချက် ထွက်လာသော အလင်းရောင်မှိုန်မှိုန်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအရာမှာ တောကြောင်ရေအဝတ်ကြီးကိုခြုံကာ မီးဖိုခံအား၌ ထိုင်နေသော ဆားဒူးကိုး၏ လှံသွားမှ ဟပ်သော အလင်းရောင်ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းမိလေ သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လှည်းမောင်းထိုင်ခုံမှ လျော့ဆင်း၍ သူ့နောက် သို့ ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်သွားပြီးလျှင် သူ၏ ပခုံးကို တို့လိုက်ရာ သူသည် ရုတ်တရက် လန့်၍ခနဲလိုက်ပြီးမှ မှုန်မွှားသောအလင်းရောင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှန်း သိရှိသွားသဖြင့် . . .

'စောလှချည့်လား မာကူမာဇန် . . .'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

'ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်ုပ်ကို ညဉ့်စောင့်ကြည့်သောသူလို့ အမည် ပေးထားကြတယ်မဟုတ်လား ကိုင်း . . . အမ်ဗေဇီဆီ ကျွန်ုပ်တို့ သွားပြီး တော့ ၃ ရက်မြောက်တဲ့မနက်ကျမှ အမဲလိုက်ခရီးကို စထွက်ဖို့ ပြောနေ ရအောင်'

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသောအခါ အမ်ဗေဇီသည် တံတစ်လုံးထဲ တွင် သူ၏ နောက်ဆုံးမိန်းမနှင့်အတူ အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့အား

အနှောင့်အယှက်မပေးလိုဘဲ ရှိခိုက်တွင် ကံအားလျော်စွာ တဲအပြင် တွင် သူ့ယောက်ျားထွက်လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသော 'ဒွားအိုမကြီး' အား တွေ့သည်နှင့် သူ့ကိုပင် အကြောင်းစုံ မှာကြားခဲ့ရ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏အစေခံ ဆီကောလီကို အိပ်ရာမှနှိုးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ခရီးတစ်ခုတိုသွားမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ပစ္စည်းများအားလုံးကို စောင့်ရှောက်နေရမည့်အကြောင်း သူ့အား မှာကြားရပြန်၏။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ရမ်အရက်တစ်ကျိုက်စာလောက်ကို သောက်ပြီးလျှင် အသားခြောက်များနှင့် ဘီစကွတ်များကို အိတ်တစ်လုံးဖြင့် အသင့်ထည့်သွင်း ပြင်ဆင်ရလေသည်။

ထို့နောက် ဂင်ဒန်း၏တဲနန်း၌ * လူသတ်ကုန်းပေါ်မှ လင်းတများကို ကျွန်ုပ်ပစ်ချခဲ့သော 'ပါဒီ' ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပြောင်းတစ်လုံးသေနတ်ကိုယူပြီးလျှင်၊ ယင်းသို့သော ခရီးမျိုး၌ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကောင်တည်းသောမြင်းကို ယူဆောင်မသွားဝံ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြေလျင်ပင် ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။ ဖြတ်ကျော်သွားရသည့် တောင်ကုန်းများသည် ရှုနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ အလွန်ထူထပ်သည့်အပြင် တောင်ကုန်းတောင်ထိပ်များပေါ်တွင်လည်း ကျောက်တုံးများသည် ခြေချမလွတ်နိုင်အောင်ပင် ပေါများလှသည်ဖြစ်ရကား၊ ခရီးမှာ မြင်းတစ်ကောင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသွားနိုင်လောက်အောင် ကြမ်းတမ်းလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အဆိုပါတောင်ကုန်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်သွားကြရာ၌ ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်က လမ်းလျှောက်မြန်သူဟု အမည်ရခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏အဖော် ဆာဒူးကိုး၏ ခြေလှမ်းကျွံကြီးများကို မမီနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ယင်းကဲ့သို့ မရပ်မနားသွားကြ၍ ညနေစောင်း တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆာဒူးကိုးသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင်

'ချိုင့်ဝှမ်းမည်းမည်းကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး မာကူမာနေ' ဟု ကျွန်ုပ်အား ထိုနေ့တွင် ပထမအကြိမ် ပြောလိုက်လေသည်။ နေရာနှင့်နာမည်ကား လိုက်လျောလှပါပေသည်။ နှစ်ပေါင်းမရွေး မထွက်နိုင်သော အချိန်ကာလက ရေများတိုက်စားခြင်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နေသော

အလန်ကွာတာမိန်း လင်းတများ ပစ်ချလိုက်သည့် ဇာတ်လမ်းအကြောင်းကို 'မေရီ' (ချစ်ဦးသက်လျှာ) စာအုပ်တွင်ကြည့်ပါ။

ထိုတောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ဖူးသမျှ နေရာများအနက် အလင်းရောင်အနည်းဆုံးဖြစ်၏။ အလွန်ကျယ်ဝန်းလျက် နှမ်းဖတ်ကျောက်တုံးကြီးများသည် လူများစိထားဘိသကဲ့သို့ တစ်လုံးပေါ်တွင် တစ်လုံးထပ်လျက်ရှိနေကြ၏။

တစ်ဖက်တစ်ချက် ကမ်းပါးရံများ၌ မည်းနက်သော သစ်ပင်များသည်လည်း ကျောက်တုံးများအကြားမှ ကျိုးထိုးကျဲတဲပေါက်လျက် ရှိကြ၏။ တောင်ဝှမ်းကြီးမှာ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူနေသော်လည်း ဝင်လှဆဲနေရောင်သည် တစ်မိုင်ခန့် ကျယ်ဝန်းသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးကို အလင်းရောင်ပေးသည်ဆိုရုံမျှ ပေးနိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူတစ်ယောက်သွားသာရုံမျှ ကျယ်ဝန်းသော လမ်းကလေးအတိုင်း အပေါ်သို့တက်၍ လိုက်သွားကြလေရာ၊ နောက်ဆုံး၌ အထဲတွင် ကြီးမားသောတဲကြီးတစ်လုံးကို တဲငယ်ကလေးများ ခြံရံကာ အချိန်မရွေး လဲပြိုကျတော့မည့်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရကာ ကျောက်ကမ္ဘားရံမြင့်ကြီးတစ်ခုအထက်မှ မိုးနေသည့် ကျူပင်များဖြင့်သာ ကာရံထားသော ဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဝင်းဝ၌ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သည့် အမူအရာရှိသော တိုင်းရင်းသားလူရိုင်းကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် ရုတ်တရက် ရှေ့သို့ခုန်ထွက်လာပြီးလျှင် လုံကြီးများကို ကျွန်ုပ်၏ ရင်ညွန့်သို့ တော့ထားလိုက်ကြလေသည်။ ဆာဒူးကိုးက အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါမှ လုံများကို ရုတ်သိမ်းပြီးလျှင် တစ်ယောက်က . . .

'ဇီကလီက သိပြီးသားပဲ၊ သူ့ကို ဘာပြောနေစရာလိုတော့သလဲ၊ သင်နဲ့သင့်အဖော်အတွက် စားစရာတောင် ဟိုဘက်တဲထဲမှာ ချက်ထားပြီးပြီ၊ ကဲ ဝင်ခဲ့ကြတော့'

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြပြီးလျှင် စားသောက်ကြလေရာ တဲကလေးမှာ လှပသန့်ရှင်းစွာ ဆောက်လုပ်ထားလျက် ဆာဒူးကိုး၏ အပြောအရ ဇီကလီကိုယ်တိုင် ထွင်းထုပြုလုပ်ထားသော သစ်ဆင်စွယ်နီသား ခွေးခြေများ၊ သစ်သားခွက်များ စသည်တို့ဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ရှိနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်လက်များကိုပါ ဆေးကြောသုတ်သင်ကြရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီး၍ ပြီးလုဆဲဆဲတွင် လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား ဇီကလီစောင့်ဆိုင်းနေကြောင်းနှင့် လာရောက်ပြောကြားသဖြင့် ထိုသူနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရလေရာ၊ ကျွန်ုပ်

ဝင်းထရုံမြင့်ကြီး၏ တစ်နေရာရှိ တံခါးပေါက်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက် မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နာမည်ကျော် မှော်ဝိဇ္ဇာကြီးအား ပထမဆုံးအကြိမ် ကျွန်ုပ် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

ယင်းကဲ့သို့ ထူးခြားသောပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌ သူ့အား တွေ့မြင်ရ သည်မှာ ဆန်းကြယ်လျက်ရှိပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့၌ မြေအခင်းကို ခြ တောင်ပိုမြေကြီးနှင့် နွားချေးများရောစပ်၍ ကျထားလျက်၊ ကျွန်ုပ် ယခင် ပြောခဲ့ဖူးသော ကျောက်ကမ္ဘားရံမြင့်ကြီးက ခုံးကြီးသဖွယ် ပေ ၆၀ - ၇၀ ခန့်မြင့်သည့် အထက်မှ ၃ ပုံ ၂ ပုံခန့်အုပ်နေသည့် ဝင်းခြံတစ်ခု ရှိလေသည်။ ကျောက်ကမ္ဘားရံကြီးတွင် ကြီးမားသော ချိုင့်ခွက်ကြီးဖြစ်နေသော နေရာပေါ် သို့ ဝင်လှဆဲဆဲနေမင်း၏ အရောင်အဝါများသည် လင်းချင်းစွာ ကျရောက် လျက်ရှိ၏။

သူသည် ကျားသစ်ရေဝတ်လုံကြီးကိုသာ ဝတ်ထားကာ ခွေးခြေ တစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ဝင်လှဆဲသော နေမင်းကြီးကို ကြည့်၍နေလေ သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော်လည်း အရပ်အမောင်း မှာ ကလေးတစ်ယောက်အရွယ်မျှသာရှိ၏။ ဦးခေါင်းကြီးမှာမူ အဆမတန် ကြီးမားပြီးလျှင် ဖြူဖွေးသောဆံပင်တို့မှာ ပန်းနှစ်ဘက်ပေါ်သို့ ကျလျက်ရှိ ၏။ ဆံပင်ဖြူသည်မှတစ်ပါး သွားများမှာ အစီအရီရှိကြလျက်၊ အသား အရည်မှာလည်း တွန့်လိမ်ရော့ရံခြင်း များစွာမရှိလှဘဲ၊ စူးရှသော မျက်လုံး များအောက်တွင် တင်းမာပြည့်ဖြိုးလျက်ရှိရကား၊ အသက်အရွယ် အလွန် အိုမင်းလှပြီဟု ကျွန်ုပ်ကြားဖူးသောစကားပင် မှား၍ နေလေသလောဟု အောက်မေ့မိ၏။

ဆာဒူးကိုးက ရှေ့သို့တိုးသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်က နောက်မှကပ်၍ လိုက်ပါသွား၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှောက်တွင် ဉာဏ်ပညာအမြော် အမြင်နှင့် ပြည့်စုံသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးအနေဖြင့် ခံညားစွာ ထိုင်လျက်ရှိ ရာ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အလိုလိုသေးငယ်ကြံ့ဝင်လျက် ရှိသကဲ့သို့ မကြံ့စွမ်း ထူးကဲစွာ တွေ့ကြုံခံစားလိုက်မိ၏။

ဆာဒူးကိုးက ဦးညွတ်၍ 'ဗာကိုစီ' ဟု လူပုကြီးအား အရိုအသေ ပြုသောအခါ ကျွန်ုပ်ကလည်း မိမိကိုယ်ကို သတိမထားမိဘဲ ဦးထုပ်ပျော့ ကို ချွတ်၍ ဦးခေါင်းကို အလိုအလျောက် ညွတ်မိလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှပင် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်လာခြင်းကို သတိပြုမိဟန်ဖြင့် လည်ကိုဆန့်ကာ သိန်းငှက်ကဲ့သို့ စူးရှသောမျက်လုံးများကို ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက် လေ၏။

'ခရီးဦးကြိုပြုပါတယ် သားမောင် ဆာဒူးကိုး' ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် . . .

'သင် ဘာကြောင့် ချက်ချင်းပြန်ရတာလဲ . . . ပြီးတော့ ဒီခွေး လှေးသန်း လူဖြူကိုကော ဘာကြောင့် ခေါ်လာရတာလဲ . . .'

ကျွန်ုပ်မှာ ဆာဒူးကိုး ဖြေသည့်တိုင်အောင် မအောင်အိနိုင်တော့ဘဲ ကြားဖြတ်၍ . . .

'ဇီကလီ သင်က ကျွန်ုပ်ကို ယုတ်ညံ့တဲ့နာမည်တစ်ခု ပေးလိုက်တာ လား၊ သင့်ကို ပိတ်နန်းခေါင်းဖြူကြီးလို့ခေါ်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ' ဟုပြောလိုက်သောအခါ

'သင့်ကို ခွေးလှေးတစ်ကောင်နဲ့ နှိုင်းလို့ ဘာနာစရာရှိသလဲ။ ခွေး လှေးတစ်ကောင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သလို သင်ဟာ လျင်မြန်ဖြတ်လတ် တယ်။ ခွေးလှေးသန်းတစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးပြီးသတ်ဖြတ်ဖို့ ခက်သလို သင့် ကိုလည်း ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ဖို့ ခက်တယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မာကူ မာဇန်'

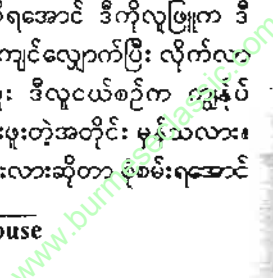
ဇီကလီသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် ဆက် လက်၍ . . .

'ကဲ . . . ကဲ . . . အချိန်က အဖိုးထိုက်တန်လေတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အပြောင်အပြက်တွေပြောပြီး အချိန်မကုန်ပါရစေနဲ့တော့၊ ကိုင်း သင့်ကိစ္စ ကိုပြောစမ်း သားတော်မောင် ဆာဒူးကိုး'

'ဘာဘာ (ဇူးလူးဘာသာဖြင့် အဖေကိုခေါ်သည်) သင် သိရှိပြီးဖြစ် တဲ့အတိုင်း အကြီးအကဲလည်းဖြစ်၊ မျိုးရိုးအားဖြင့်လည်း မြင့်မြတ်ပြီး စိတ် သဘောထားကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဒီလူဖြူအင်ကူစီက ကျွန်ုပ်ကို အမဲပစ်ထွက် ရာမှာ ခေါ်ဆောင်သွားလိုပါတယ်၊ ဆောင်ရွက်ခအဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကို ပါးစပ် နှစ်ပေါက်ရှိတဲ့ သေနတ်ကောင်းတစ်လက်ကိုပေးဖို့ စကားကမ်းလှမ်းထားပါ တယ်၊ နို့ပေမယ့် စွန့်စားမှုအသစ်မျိုးဖြစ်တဲ့အတွက် သင် ခွင့်ပြုတယ် မပြု ဘူးဆိုတာကိုသိရအောင် သူ လာရောက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ် ဖခင် . . .'

ဇီကလီက ဦးခေါင်းကြီးကို တဆတ်ဆတ်ငြိမ့်လျက် . . .

'ဪ . . . ကျွန်ုပ်က ခွင့်ပြုမပြုသိရအောင် ဒီကိုလူဖြူက ဒီ လောက်ဝေးဝေးလဲလဲ နေပူကြီးထဲမှာ ဒုက္ခခံခြေကျင်လျှောက်ပြီး လိုက်လာ ရသတဲ့လား မဟုတ်ဘူးသားမောင်၊ မဟုတ်ဘူး ဒီလူငယ်စဉ်က ကျွန်ုပ် အကြောင်း ကြားဖူးလေတော့ ကျွန်ုပ်က သူကြားဖူးတဲ့အတိုင်း မှန်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်ုပ်က လူလိမ်၊ လူကောက်ကြီးများလားဆိုတာ ဖိုစမ်းရအောင်

လာတာကွယ့်၊ သင်ကတော့ ဒီလူနဲ့ပေါင်းရင် သင့်အတွက် အကူအညီရ နိုင်မလားဆိုတာသိရအောင် လာတာပဲ . . .

ဟု ဆိုလေရာ . . .

'ကျွန်ုပ်နဲ့ပတ်သက်သမျှတော့ အားလုံးအမှန်ပဲ'

ဆာဒူးကိုးကမူ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။

'ဒီလောက်အဝေးကြီး ဒုက္ခခံပြီး လာခဲ့ပြီပဲ။ သင်တို့ရဲ့ပြဿနာကို ကျွန်ုပ်ကြိုးစားပြီး ဖြေဆိုပါ့မယ်။ ဆုလှာဘ်အတွက် အဖိုးအခလဲ သင် ပေး စရာမလိုပါဘူး'

ထို့နောက် လူပုကြီးသည် လက်ခုပ်တီးလိုက်ရာ၊ မျက်နှာထားဆိုး သော အစေခံနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် တဲနောက်ဖေးဘက် တစ် ထောင့်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဇီကလီအား အရိုအသေပြုကာ ခေါင်းငုံ့နေ သော်။

'မီးနှစ်ပုံဖိုပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ဆေးတွေ ယူခဲ့စမ်း . . .'

ထိုသူသည် ထင်းစများကို ယူလာပြီးလျှင် ဇီကလီရှေ့၌ မီးနှစ်ပုံ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ဇီကလီအား ကြောင်ရေဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဆေးအိတ်ကို လှမ်း၍ပေးလိုက်ရာ ဇီကလီက . . .

'ကိုင်း . . . သင့်ကိုမလိုတော့ဘူး သွားပေတော့၊ မခေါ်မခြင်း ပြန်မလာခဲ့နဲ့။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်သေတယ်လို့ ထင်ရရင်တော့ သင်သိထားတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်ုပ်ကို မြှုပ်နှံပြီး လူဖြူကို ဒီတဲက ကောင်းကောင်းထွက်သွား နိုင်အောင် ကြည့်ရှုလိုက်ပါ . . .'

အစေခံသည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ထွက်သွားလေသည်။ သူ ထွက်သွားသောအခါ ဇီကလီသည် သစ်မြစ်နှင့် ကျောက်စရစ်ခဲများရှိသော ဆေးအိတ်အတွင်းမှ ကျောက်စရစ်အဖြူတစ်လုံးနှင့် အနက်တစ်လုံးကို ရွေး ထုတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ဖြူအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ် ကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်နက်အတွင်းသို့ ဆာဒူးကိုး၏ ဝိညာဉ်ကို လည်း ကောင်း သွင်းမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ၊ သူ့အား တစ်ပါးလူလိမ်တစ်ယောက် ထင်ကာ အဘယ်ကြောင့် ထိတ်လန့်နေပါသနည်းဟု ကျွန်ုပ်အား မေးမြန်း လေသည်။

ကျွန်ုပ်က မကြောက်မရွံ့ကြောင်း ချေပမည်ပြုသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ အာရုံကြောများသည် သူ၏အလိုအတိုင်း လိုက်နာနေကြဟန်တူ၍ ကျောက် တုံးကလေးသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏လည်မျိုကို တစ်ဆို့နေသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိ ၏။ ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းမှာ အပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် သွေးလေချောက်

ချားသောကြောင့်ပေလောဟု အောက်မေ့မိပြန်၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ် မှာ နှုတ်ဆိတ်နေမိလေသည်။

လူပုကြီးက ဆက်လက်၍

'ကျွန်ုပ်ကို သေသွားတယ်လို့ ထင်မှတ်ကောင်း ထင်မှတ်ကြလိမ့် မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သင်တို့ကိုယ်တိုင် တကယ်သေသွားကြမှာစိုးရင် ကျွန်ုပ် ကို လက်ဖျားကလေးနဲ့တောင် မထိကြလေနဲ့။ ကျွန်ုပ်ပြန်နိုးလာပြီး သင်တို့ ဝိညာဉ်တွေက ကျွန်ုပ်ကို ဘာပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ပြန်ပြောတဲ့ အချိန်ထိ အောင် စောင့်နေကြ။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ပြန်ပြီး နိုးမလာဘူးဆိုရင်တော့ မီးပုံ တွေ ငြိမ်းသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ မငြိမ်းခင်မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်ုပ်ရင်ဘတ် ပေါ်မှာ သင်တို့လက်တွေကို တင်စမ်းကြည့်ကြ။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ဟာ အေးစက်နေတာကို သင်တို့တွေ့ရမယ်ဆိုရင် တခြား ပယောဂဆရာတစ် ယောက်ဆီ မြန်မြန်သာသွားကြပေတော့ . . .'

ယင်းသို့ပြောရာမှ သူသည် မီးပုံများထဲသို့ ဆေးမြစ်များကို တစ် ဆုပ်ဆီ ပစ်ထည့်လိုက်သည်တွင် မြင့်မားသော မီးတောက်ကြီးများသည် မီးပုံများထဲမှ ဟုန်းခနဲ ဟုန်းခနဲ တောက်လာကြပြီးနောက် ဖြူဖွေးသော မီးခိုးလုံးကြီးများသည် အလိပ်လိုက်၊ အခွေလိုက် ထွက်ပေါ်လာကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဆိုးရွားစူးရှလှသော အနံ့တစ်မျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားသကဲ့သို့ ထင်လိုက်မိလေသည်။

ဇီကလီသည် ကျောက်ခဲအဖြူကလေးကို ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာရှင်း ဆိုင်ရှိ မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြီးလျှင်

'ဝင်လော့ မာကူမာဇန် ကြည့်လော့ . . .'

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျောက်ခဲအနက်ကလေးကို အခြားမီးပုံသို့ ပစ်ထည့်ကာ . . .

'ဝင်လော့ မာတီဝါနီ၏ သားမောင် ကြည့်လော့ . . .'

ဟူ၍လည်းကောင်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်နေသကဲ့ သို့ ထင်မှတ်ရသော ကျောက်လုံးသည် ပါးစပ်မှ ခုန်ထွက်သွားသကဲ့သို့လည်း ကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ခေါင်းပွဲကြီးဖြစ်ကာ လေထဲတွင် ပျံ့ နစ်မျောပါနေသကဲ့သို့ ထင်မှတ်မိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကား မှတ်သားခြင်း ပြုနိုင်သေး၏။ ဇီကလီသည် မီးပုံ ၂ ပုံထဲသို့ သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးကို တစ် ကြိမ်စီ ထိုးသွင်းပြီးနောက် နောက်သို့ပြန်၍ ကျောက်မှီကာ သူ၏ ပါးစပ်နှင့်

နာခေါင်းပေါက်များထဲမှ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် သူ၏ကိုယ်ကြီးသည် နံဘေးသို့ လိမ့်သွားပြီးလျှင် လက်များကိုဆန့်တန်းကာ မြေပေါ်တွင် မလှုပ်မရှက်ရှိတော့၏။

ထိုအခါ၌ မျက်စိမှောက်၍ပင်လောမသိ၊ သူ၏ လက်ချောင်းများသည် လက်ဝဲဘက်မီးပုံထဲ ကျရောက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ သို့သော် နောင်သတိထားကြည့်မိသောအခါ မီးမြှက်ခြင်း မခံရကြောင်း သိရလေသည်။

ဇီကလီသည် ယင်းကဲ့သို့ အတန်ကြာ မလှုပ်မယှက်ဘဲ ရှိနေရာ၊ သူ့တကယ်ဝင် သေသွားပြီလောဟုပင် သံသယဖြစ်မိ၏။ နေရောင်များမှာ လုံးဝမရှိတော့သဖြင့် မီးပုံများမှာ မီးရောင်များသာလျှင် တုံးတုံးလဲကျနေသော ဇီကလီ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို အရောင်ဟပ်၍ နေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ လူပုကြီးသည် တွန့်လိမ်လှုပ်ရှား၍ လာလေသည်။ သူသည် လဲနေရာမှ ထိုင်ပြီးလျှင် တဝါးဝါးသန်းဝေကာ ကိုယ်ကိုလှုပ်ယမ်းရင်း ကျွန်ုပ်အတွက် မီးပုံပြာယူထံသို့ လက်ဖြင့် နှိုက်၍ ရှာဖွေပြီးနောက်၊ မီးရှိန်ဖြင့် ရဲရဲနီလျက်ရှိသော ကျောက်ခဲကလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ကျောက်ခဲကလေးကို အတန်ကြာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးလျှင်၊ သူ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ စွပ်စနဲ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆာဒူးကိုး၏ မီးပုံထဲမှ ကျောက်ခဲကိုလည်း အလားတူ ပြုလုပ်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် ဇီကလီသည် စကားစ၍ပြောတော့၏။

‘မာကူမာဇန်နှင့် မာတီဝါနီ၏ သားမောင် လာကြလော့၊ သင်တို့၏ ဝိညာဉ်များက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြချက်ကို သင်တို့အား ကျွန်ုပ် ပြန်၍ ပြောတော့မည်’

ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးရောင်ရှိရာသို့ တိုးလာကြလေသည်။ ဆရာကြီးသည် ကျောက်ခဲအဖြူကလေးကို ပါးစပ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အစမ်းအကြောင်းများနှင့် အကွက်ကလေးများကို ကြည့်ပြီးလျှင်

‘သင့်အဖြစ်အပျက်တွေအကုန်လုံး ဒီမှာရေးထားတယ် မာကူမာဇန်၊ သင့်ရဲ့အနာဂတ်ကတော့ အတော်ထူးဆန်းတာပဲ။ မြင့်မြတ်တဲ့သေခြင်းမျိုးနဲ့ ဟို ရပ်ဝေးမှာသွားပြီး သင်သေလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် ဒါတွေဟောဖို့ မလိုပါဘူးလေ။ သင်သိချင်တာက အမဲလိုက်ထွက်မယ့်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာပဲ။ သင့်ရဲ့ အေးချမ်းသာယာမှုကို အလိုရှိရင် မသွားတာကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ဖြေဆိုရမှာပဲ။ ရေခမ်းခြောက်နေတဲ့ မြစ်ဝှမ်းတစ်ခုထဲမှာ ရေအိုင်တစ်ခုရှိတယ်။ ကျွဲရိုင်းကြီးတစ်ကောင်က ချိုတစ်ချောင်း ထိပ်ပဲ့နေတယ်။ သင်နဲ့ ကျွဲရိုင်းကြီးဟာ အဲဒီရေအိုင်ထဲမှာ အတူတူရောက်နေကြတယ်။ ဟော

ဟိုက ဆာဒူးကိုးလဲ ရေအိုင်ထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ သေနတ်တစ်လက်နဲ့ ကပြား လူဗလဲကလေးတစ်ယောက်ကတော့ ကမ်းပေါ်မှာ ခုန်ပေါက်နေတယ်။ နောက် သစ်ကိုင်းတွေနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ထမ်းစင်တစ်ခုထဲမှာ သင်ရောက်နေပြီးတော့ မာမိနာရဲ့အဖေက သင့်နံဘေးက ခြေထောင့်ကျိုး ထောင့်ကျိုးနဲ့ လိုက်လာတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တဲတစ်လုံးအတွင်းမှာ သင် ရောက်နေပြီး မာမိနာအမည်ရှိတဲ့ မိန်းမပျိုဟာ သင့်နံဘေးမှာ ထိုင်နေတယ် . . .’

သူက ဆက်လက်၍ . . .

‘မာကူမာဇန် . . . မာမိနာဟာ ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်ထက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အတွက် သူ့ကို သင်သတိထားရမယ်လို့ သင့်ဝိညာဉ်က ဒီကျောက်ခဲပေါ်မှာ ရေးထားတယ်။ သင်ဟာ အကယ်၍ ဆင်ခြင်တဲ့တရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့လူဖြစ်ရင် အမဲလိုက်ထွက်တဲ့အတွက် သင် အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းမဖြစ်တဲ့တိုင်အောင် အမဲဖေဇိနဲတော့ အမဲလိုက်သွားမှာ မဟုတ်ပေဘူး။ ကိုင်း သင့်အမှတ်အသားတွေကို သင်ယူပြီး သွားပေတော့ ကျောက်ခဲရေ

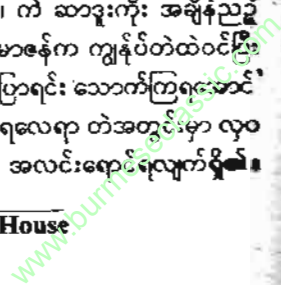
ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူသည် ကျောက်ခဲကို ဝှီးခနဲ လွှင့်ပစ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ကျောက်ခဲအနက်ကလေးကို ထွေးထုတ်၍ ယခင်နည်းတူ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြန်လေသည်။

‘သင့်ရဲ့ စွန့်စားကြီးပမ်းမှုဟာ အောင်မြင်လိမ့်မယ် ဆာဒူးကိုး၊ သင်ဟာ မာကူမာဇန်နဲ့အတူ လူတွေရဲ့အသက်နဲ့ဆက်ပြီး နွားအမြောက်အများကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိလိမ့်မယ် . . . ကျန်တဲ့အကြောင်းတွေကိုတော့ သင် ကျွန်ုပ်ကို မမေးခဲဘူးမဟုတ်လား၊ ကိုင်း . . . သွားပေရော့ ကျောက်ခဲရေ’

ဟု ရေရွတ်ကာ ကျောက်ခဲနက်ကလေးကိုလည်း လွှင့်ပစ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လွန်စွာတိတ်ဆိတ်လျက် ရှိရာမှ ဇီကလီက ဆက်လက်၍ . . .

‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ မှော်အတတ်တော့ ပြီးသွားပေပြီ။ အင်မတန်ယုတ္တိကင်းတဲ့ ပုံပြင်မဟုတ်လား၊ ကျောက်တုံးရှိတုန်းက ကျန်တာတွေကို သင်က ဘာကြောင့်မမေးတာလဲ။ ဟိုဟာတွေက သာပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။ ကလေး အခုမှဖြင့် ရှိပါစေတော့၊ ချိပဲနေတဲ့ ကျွဲရိုင်းကြီးနဲ့တွေ့တဲ့အခါသာ ဒီကဖားမျက်လှည့်ကလေးကို အမှတ်ရပေတော့၊ က ဆာဒူးကိုး အချိန်ညွှန်နက်လှပြီ . . . သွားအိပ်ချေတော့ . . . မာကူမာဇန်က ကျွန်ုပ်တို့ထဲဝင်ပြီး ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ဘီယာကလေးတစ်ခွက် စကားပြောရင်း သောက်ကြရသော

ကျွန်ုပ်မှာ သူနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရလေရာ တဲအတွင်းမှာ လှဝသေသပ်လျက်၊ တဲအလည်တွင်ရှိသော မီးဖိုမှ အလင်းရောင်ရလျက်ရှိ၏။

၂၂ ၁ ဒုနိဗ္ဗာန်

ဘိယာဇ်သောတိလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းမှာ ခြောက်သွေ့နေရာ
မှ အတော်ပင် သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က . . .

‘သင်ဟာ ဘယ်သူလဲ ဖခင်’

ဟု တုံးတံကြီး မေးချလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်ုပ်အမည်က ‘လက်နက်တွေ’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ဇီကလီပါပဲ
ကိုလူဖြူ၊ ဒါလောက်တော့ သင်သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အင်မတန်
ရုပ်ဆိုးပြီး လူမည်းတွေသာနားလည်တဲ့ အတတ်ပညာအချို့ကို ကျွမ်းကျင်
ခဲ့လူထုလေးပေါ့ . . . အရွယ်လဲ အိုမင်းလှပြီ၊ နောက်ထပ် သိချင်တာ
များ ရှိသေးသလား . . .’

‘ရှိပါသေးတယ် ဇီကလီ၊ သင် အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘ဒီဟာတော့ ညံ့ဖျင်းတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့လို ကမားတွေဟာ ကောင်း
ကောင်းရေတွက်တတ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်တုန်းက အခု
သင်တို့ ‘အမိစီစီ’ လို့ခေါ်တဲ့ မြစ်ကြောင်းကြီးအတိုင်း အောက်ကို စုန်ဆင်း
လာခဲ့တာ ကြာသွားလို့ သူတို့ မမှတောင်ကုန်ကြရော့မှယ်၊ အဲဒီအခါတုန်း
က ဒီတိုင်းပြည်မှာနေတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ပွဲတွေ ဖြစ်ကြ
သေးတယ်၊ ဒီနောက် ဇူးလူးတွေရဲ့ ဖခင်ကြီးခေါ်တဲ့ ‘အင်ကူစီ-အမ်ကူးလူး’
နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တယ် . . .’

‘သူတို့ပြောကြတော့ အင်ကူစီအမ်ကူးလူးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း
တစ်ရာကျော်ကထဲက ရှိခဲ့တာလို့ ပြောကြပါကလား . . .’

‘အို ဒီလိုပဲပြောကြကလား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လူမည်းတွေဟာ
ရေတွက်တဲ့နေရာမှာ မတော်ကြပါဘူးလို့ အစကတည်းက ကျွန်ုပ်က ပြော
တယ်မဟုတ်လား၊ မာကူမာဇန်’

ထို့နောက် ဇာကလီသည် ဒင်ဂန်းထဲတွင် သူ အတိုင်ပင်ခံအမတ်
ဖြစ်လာကြောင်း၊ ယခု အုပ်စိုးလျက်ရှိသော ‘ပန်ဒါ’ ကိုမူ မိမိ၏ ကလေး
တစ်ယောက်အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ချမ်းသာပေးခဲ့ကြောင်း၊ သူ၏ သား
များအသက်ကိုမူ မိမိကြံစည်လျက်ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။

‘ဒီလူတွေဟာ ကောင်းတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ် ပြောရဲ့
ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်က သင့်စကားကို ပြန်ပြောရင် လတစ်စင်း မဝင်
ခင် သင်သေမှာသိရက်နဲ့ ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ပြောရတာလဲ . . .’

‘သင်က ဇူးလူးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်စရာအများကြီးရှိတယ်၊ ပြီးတော့
သင့်ဝိညာဉ်တွေဟာလဲ ဖြူစင်ပြီး ဒီလိုပြန်ပြောမယ့် လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး’

ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိလိုပေါ့၊ မာကူမာဇန်၊ ဒီအကောင်တွေဟာ သမင်၊ ဒရယ်တွေ
ကို စပါးကြီးဖြေမျှသလို တခြားလူမျိုးစုတွေကို ဝါးမျိုးနေတဲ့ လူနည်းစု
ကလေးပေါ့၊ ကျွန်ုပ်က ‘နဒွမ်ဒီ’ လူမျိုးတစ်ယောက်ပဲ၊ ‘တောဝက်’ လို့
အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ တောဝက်က မုဆိုးကို အစွယ်နဲ့ပြန်ပက်တာ စောင့်ကြည့်
ရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဆာဒူးကိုးကို ဘန်ကူးလက်ထဲက ကယ်ဆယ်ပြီး
စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီဇာတ်
လမ်းထဲမှာ မာမိနာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီ
မိန်းမက ပန်ဒါရဲသားတွေကို အချင်းချင်းတိုက်ပွဲကြီးဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိမ့်
မယ် . . .’

‘ဒါထက် ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့ ဆာဒူးကိုးကိုကော ဘာဖြစ်မလဲ’

‘သင်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့လို သူ့အတွက်ချပေးထားတဲ့ လမ်းစဉ် သူလိုက်
ရုံပေါ့၊ သင်က စောင့်ကြည့်ရုံပါပဲ၊ ဒီအတွင်း ကျွန်ုပ်ကိုတော့ လူလိမ်ကြီး
တစ်ယောက်ရယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မယ်၊ ကျွန်ုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ချိပဲနေတဲ့
ကျွန်ုပ်ရိုင်းကြီးရယ်၊ မာမိနာဆိုတဲ့ မိန်းမချောရယ်၊ အဲ သူတို့ကိုတွေ့တဲ့အခါ
သာ ကြပ်ကြပ်ကြီးသတိထား ကိုင်း . . . သွားပေရော့ မာကူမာဇန်၊ သင့်
အတွက် ကောင်းသောညဉ့်ဖြစ်ပါစေ’

ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှထကာ ထွက်သွားပြီးမှ သူသည် တစ်စုံတစ်ခု
ကို သတိရဟန်ဖြင့် ပြန်၍ခေါ်သဖြင့် တစ်ဖန်ထိုင်ရပြန်၏။

‘စကားတစ်စွန်းထပ်ပြီး သင့်ကိုမေးရဦးမယ်၊ သင် လူပျိုလူရွယ်
တုန်းက ဒီတိုင်းပြည်ကို ရီတိပ်(ဖ)နဲ့အတူ ရောက်ဖူးတယ်မဟုတ်လား’

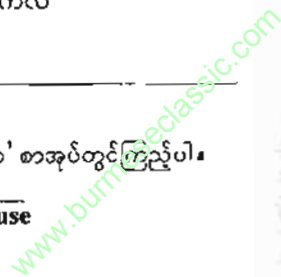
‘ရီတိပ်(ဖ) လုပ်ကြံခံရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ကျွန်ုပ်မှတ်တမ်း
ရေးပြီးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်ကိုမျှ ဖွင့်ဟမပြောဖူးသေးချေ။
သူ မည်ကဲ့သို့ သိလေသနည်း။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအကြောင်းများကို
တွေးမိတိုင်း ဝမ်းနည်းလှသည်ဖြစ်၍

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ဟု တစ်လုံးသာ ခပ်လေးလေးဖြေဆိုလိုက်လေသည်။ တစ်ခဏ
ကြာမှ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဒီကိစ္စမှာ သင်က ဘာများသိလို့လဲ ဇီကလီ’

နိဗ္ဗာန်များဘာသာပြန်သည့် မေရီ ‘ရစ်ဦးသက်လျာ’ စာအုပ်တွင်ကြည့်ပါ။

'ကျွန်ုပ်က ဒီတိစ္စမှာ 'ပင်မ' ကြီးပဲ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့အကြံပေးချက်အရ ဒီဘိုဝါးတွေကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်တော့ သင်သိသမျှ ကျွန်ုပ်အားလုံးသိ ထင်ထင်ထင်ထင်ထင်ထင်'

'သင်ဟာ အကြံပက်စက်ယုတ်မာတဲ့ လူသတ်သမားကြီးပဲ . . .'
ဇီကလီက ကြားဖြတ်၍ . . .

'ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဒီလိုခေါ်ချင်တာလဲ မာကူမာဇန်ရယ်၊ လူမည်းတွေကို လှည့်ပတ်ရအောင်လာတဲ့ လူဖြူတစ်ချို့ကို သေကြောင်းကြံ မိတာနဲ့ ကျွန်ုပ် လူသတ်သမားဖြစ်ရတော့မှာလား . . . ကျွန်ုပ်ကို ဒီလို ခါး ခါးသီးသီး ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောသင့်ပါဘူး မာကူမာဇန် . . .'

'ဘာကြောင့် မပြောသင့်မှမှာလဲ . . .'

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့က သင့်အသက်ကို ကယ်ဆယ် လိုက်တာ ကျွန်ုပ်ပဲ မာကူမာဇန်၊ လူဖြူတွေထဲက သင်တစ်ယောက်ထဲပဲ လွတ် မြောက်လာခဲ့တယ်မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'

'ဘာကြောင့် လွတ်မြောက်လာတယ်ဆိုတာတော့ သင် မသိဘူး ဟုတ်စ၊ ကျွန်ုပ်ပြောမယ်၊ သင့်ရဲ့ပိညာဉ်ကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရဲ့ကြီးက လွှမ်းမိုး ထားလို့ပေါ့၊ ဘိုဝါးတွေနဲ့အတူတူ သင့်ကိုမြင်ရတော့ သင်ဟာ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိတယ် . . . ကျွန်ုပ်က ရှောင်နေလို့ သာ လူချင်းမတွေ့ရတာကိုး၊ ဒါထက် အဲဒီတုန်းက သင့်ကိုကူညီတဲ့ မိန်း ကလေးနဲ့ သင်နဲ့ 'ကျွဲမြစ်' တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြသလဲ မာ ကူမာဇန်'

သူ၏စကားများမှာ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို ချေမှုလိုက်သကဲ့ သို့ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က

'ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ မသိချင်ပါနဲ့တော့၊ ပြီးတာပြီးပါစေ တော့ ဇီကလီ'

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

'ကဲ . . . ကဲ . . . အနားယူဖို့ သွားပေတော့ မာကူမာဇန် . . .'

ကျွန်ုပ်သည် ဇီကလီထံမှ ထွက်ခွာသွားရင် မျက်ရည်များ တစ် ပေါက်ပေါက် ကျဆင်းမိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်ဂန်းခေတ် က ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ငယ်ချစ်တို့အကြောင်းကို သိရှိသူများ နားလည်ကြ ပေလိမ့်မည်။ နားမလည်ကြသေးလျှင်လည်း စာဖြင့် ကျွန်ုပ်ရေးသားထားပြီး ဖြစ်၍ တစ်နေ့နေ့တွင် ထိုအကြောင်းကို ဖတ်ရှုကြရပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့၌ အမ်ဗေဇီတီအုပ်စုရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကိုး နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့ရာ၊ ဇီကလီက ကျွန်ုပ်အား လူယုံထားပြီးလျှင် သူ၏ အတွင်း စကားများကိုပင် ပြောကြားလိုက်သည့်အကြောင်းများကို တန့်န့် စဉ်းစား လျက်ရှိ၏။ ဆာဒူးကိုးမှာမူ သူ့မွေးစားဖခင်က အအိပ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် စကားဝိုင်းထဲသို့ မဝင်ရသည့်အတွက် စိတ်ခုနေဟန်တူ၏။

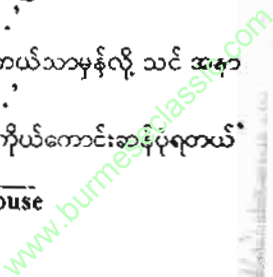
ဆာဒူးကိုး၏ ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုမှာ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီး တတ်သည့်အပြင်၊ သဘာဝအားဖြင့်လည်း အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေး၌ပင် ငြူ စူးဝန်တိုတတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ သူ့အကြောင်းကို စာဖတ်သူများ နောင်အခါ သိရှိကြပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြင့် ကိုယ်အတွေးနှင့်ကိုယ် နာရီပေါင်းအတော် ကြာ စကားမပြောဘဲ လျှောက်လာကြရာမှ ဆာဒူးကိုးက . . .

'ဘယ်နှယ်လဲ မာကူမာဇန် . . . အမ်ဗေဇီနဲ့ အမ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူး နေတုန်းပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ သင်ကြောက်သွားပြီလား . . .'

'ကျွန်ုပ်က ဘာကိုကြောက်ရမှာလဲ . . .'

'ဇီကလီပြောတဲ့ ကျွဲရိုင်းကြီးကိုလေ တကယ်သာမှန်လို့ သင် အနာ စာရဖြစ်ရင် ကျွန်ုပ်နဲ့ မလိုက်နိုင်မှာစိုးလို့ပါ . . .'

'မိတ်ဆွေ ဆာဒူးကိုးက တော်တော်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပုံရတယ်'

'မဟုတ်ပါဘူး မာကူမာဇန် . . . တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ရင် သင့်ကို ကျွန်ုပ်က တားထားပါ့မလား'

စကားဆက်ရည်မည်စိုး၍ ကျွန်ုပ်က ရှေ့သို့မဆက်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့ကြရာ၊ နေဝင်ဖျိုးဖျါအချိန်တွင် တံအုပ်စုသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ မာမီနာကိုကား မမြင်ရချေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့လူသိုက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏အစေခံ ဆီကောလီ၊ ဆာဒူးကိုး၊ လူရွှင်တော်ကြီး အမ်ဗေဇီနှင့် တောချောက်ပေးရန် သူ၏ လူအချို့ကို ပါဝင်လေသည်။ ထိုခေတ်က ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် သားကောင်များပေါများလှသည်ဖြစ်ရကား၊ အမဲပစ်ထွက်သော ခရီးစဉ်မှာ အတော်ကြီးပင် အောင်မြင်အထမြောက်ခဲ့လေသည်။

ဒုတိယရက်သတ္တပတ်မဆုံးမီ ကျွန်ုပ်လည်း ဆင် ၂ ကောင်၊ (၂ ကောင်မှာ ကြီးမားသောအစွယ်ကြီးများ ပါရှိသည်) ကိုသာ သတ်ဖြတ်ရရှိပြီးဖြစ်လျက်၊ ထိုအချိန်၌ အတော်ကြီး လက်ဖြောင့်ကျွမ်းကျင်နေပြီဖြစ်သော ဆာဒူးကိုးက သူ့အား ပေးမည်ဟု ကတိထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် အခြားတစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ အမ်ဗေဇီကလည်း မည်ကဲ့သို့ဟူ၍ ကျွန်ုပ်နားမလည်နိုင်အောင်ပင် မောင်းတစ်ဆစ်ချိုးတင်ရုံမျှနှင့်ပင် ထွက်သွားလေ့ရှိသော သေနတ်ဟောင်းကြီးဖြင့် အတော်အတန် လှပသော ဆင်စွယ်များပါရှိသည့် ဆင်မတစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့၏။

အမ်ဗေဇီမှာ လူရွှင်တော်ကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်လမ်းလုံး ပျော်ရွှင်လျက်သာရှိနေသဖြင့် လူမည်းထဲတွင်လည်းကောင်း၊ လူဖြူထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ဤမျှလောက် အူဖြူးသူတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ် မတွေ့ဘူးသေးချေ။ တောဆင်ရိုင်းများအပြင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခြင်္သေ့ ၂ ကောင်နှင့် ကြံ့ဖြူ ၃ ကောင်အပါအဝင် အခြားအကောင်အလျောက်များကိုပါ ဖမ်းဆီးရမိကြ၏။

နောက်ဆုံးရက်သတ္တ ၃ ပတ်ကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့လူစု တစ်နိုင်စာ မျှသော ဆင်စွယ်များ၊ ကြံ့ချိုများ၊ သားရေနှင့် ဒရယ်သားခြောက်များကို ရရှိပြီးဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ခဲယမ်းမီးကျောက်များလည်း နည်းပါးနေပြီဖြစ်၍ ရက်ကြန့်ကြာနေ၍လည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

အမှန်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့တစ်ကောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တွေ့ဆုံရမည်ဟု လူပုကြီးဟောလိုက်သောစကားကို ကျွန်ုပ်တို့ထဲတွင် တထင်ထင်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့အပြန်လမ်းမှာလည်း ကျွဲ

ရိုင်းများပေါများလှသည့် တောင်ပေါ်လမ်းဖြစ်၏။ မပြန်ခင်တစ်ည၌ ဤအကြောင်းကို ဆာဒူးကိုးအား ပြောပြရာ၊ သူသည် နှုတ်ဆိတ်လျက် နားထောင်နေ၏။

မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို အမဲလိုက်ထွက်ရာ၌ ခရီးထွက်သည်မှာ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်အထိ ချောမောစွာရှိနေမှသာ စိတ်ချရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တွေ့ကြုံရသည့် အဖြစ်အပျက်သည်ပင် ခိုင်မာသော သာဓကတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချသောနေရာမှာ ခြုံပုတ်ကလေးများစွာရှိ၍၊ အောက်ဘက်မှ ကျယ်ပြန့်သော ကျူတောကြီးကို အပေါ်မှစိုး၍မြင်နိုင်သော နေရာဖြစ်၏။ မိုးတွင်း၌မူ နွဲတောကြီးဖြစ်ဟန်တူ၏။ အရင်တက်ပြီးနောက် မကြာမီ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်၍နေသော အသံတစ်သံကြောင့် အိပ်ရာမှနိုးလေရာ၊ ခေါ်သူမှာ အမ်ဗေဇီဖြစ်လေသည်။

'ထစမ်းပါ မာကူမာဇန် . . . ကျွန်ုပ်တို့ အောက်ဖက်မှာ ကျွဲတွေပြည့်နေတာပဲ . . .'

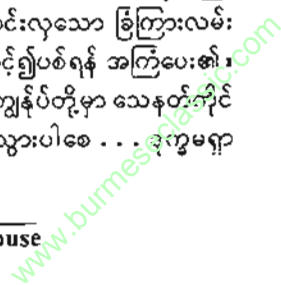
'ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကျွဲတွေပြည့်နေရင် ပြန်ထွက်သွားလိမ့်မပေါ့၊ ကျွန်ုပ်တို့ အမဲသားမှ မလိုချင်ပဲ . . .'

'အသားကို မလိုချင်ပါဘူး မာကူမာဇန် အရေကို ကျွန်ုပ်လိုချင်တာပါ။ ပန်ဒါက သူ့အတွက် နိုင် ၅၀ လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်ုပ်ကို အမိန့်ပေးထားလို့ပါ။ ချိုင့်ရွက်ကြီးအလယ်မှာရှိလို့ နံဘေးကိုလဲ တက်မပြေးနိုင်ဘူး၊ ထွက်ပြေးဖို့အပေါက်ကလဲ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတစ်ပေါက်ထဲရှိတယ်။ အများကြီးပစ်ရနိုင်တယ် . . .'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှထပြီးလျှင် အောက်ကို စိုး၍မြင်နိုင်သည့် ကျောက်စွန်းတစ်ခုရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ၊ အချင်းချင်း တိုးဝှေ့နေသောအသံများ၊ အော်မြည်နေသောအသံများကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကျူတောထဲတွင် ကောင်ရေ ၁၀၀ ကျော် ၂၀၀ ခန့်ရှိ ကျွဲအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ကျရောက်လျက်ရှိကြောင်း ခန့်မှန်းမိ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆာဒူးကိုးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အစေခံ ဆီကောလီတို့လည်း ရောက်လာကြလေပြီ။ ဆာဒူးကိုးကမူ ကျဉ်းမြောင်းလှသော ခြံကြားလမ်း ချောင်းကလေးကို ကြည့်လျက် အထွက်တွင် စောင့်၍ပစ်ရန် အကြံပေး၏။

'ကျွန်ုပ်သိပါတယ်လေ . . . နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သေနတ်ကိုင်တဲ့လူဆိုလို့ အမ်ဗေဇီပါမှ ၄ ယောက်ပဲရှိတယ်၊ သွားပါစေ . . . ဒုက္ခမရာပဲနဲ့ . . .'

အမ်ဗေဇီကမူ အတိုက်အခံပြောလျက်ရှိလေရာ၊ ဆာဒူးကိုးကလည်း သူ့အား ထောက်ခံလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဆာဒူးကိုးက . . .

'မာကူမာဇန်၊ အရှင်က ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှာ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ဇီကလီရဲစကားကြောင့် စိတ်ထဲမှာ လေးနေတယ် ထင်ပါရဲ့'

'ဇီကလီ . . . ဟုတ်စ . . . ဇီကလီနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ . . .'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခဲနဲ့ဖြစ်သွား၍

'ဇီကလီနဲ့ဆိုင်တာ မဆိုင်တာ အရေးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုင်း . . . ကျွန်ုပ်တို့ ဒီကွဲတစ်ချို့ရအောင် ကြိုးစားမယ်၊ နို့ပေမယ့် အလွန်ဆုံး ၉ ကောင် ၁၀ ကောင်ထက် ပိုရမယ်မဟုတ်ပါဘူး လာကြ . . . အစီအစဉ်တစ်ခု လုပ်ရအောင်၊ အချိန်ကုန်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွဲတွေ ထွက်သွားလိမ့်မယ်'

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်သမား ၄ ယောက် တို့သည် သဘာဝအလျောက် မတ်စောက်စွာရှိနေသည့် လျှိုကလေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ရှိ ကျောက်တုံးကြီးများနောက်ကွယ်၌ နေရာယူပြီး ရှိနေကြကုန်၏။

အမ်ဗေဇီမှာ အကြီးအကဲတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဂုဏ်ယူသည့်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်နံဘေးမှာ နေရာယူသည်ကိုပင် သူ၏ သေနတ်ကို စိတ်မချရသောကြောင့် ကျေးဇူးတင်မိသေး၏။

ကျွဲအုပ်ကြီးမှာ ကျူပင်များကြား၌ လဲလျောင်းနေကြဟန်တူရကား၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုင်းရင်းသားကူလီ ၃ ယောက်အား ညွှန်ကြားချက်ပေး၍ တောချောက်ရန် ကျူတောကြီးတစ်ဖက်သို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ ကျွန်ဇူးလူး ၁၀ ယောက်၊ ၁၂ ယောက်ခန့်က လှံများကိုကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အနီး၌ ရှိနေလေသည်။

တောချောက်ရန်လွှတ်လိုက်သော ဇူးလူးများကား ကျွဲချိုများကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ကြဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည် သင်ကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ဟေး ဟေး ဟား ဟား အသံမပြုကြဘဲ ကျူပင်များကို ၃ နေရာ ၄ နေရာတွင် တစ်ပြိုင်တည်း မီးရှို့ကြလေသည်။

လေကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ အတော်ပြင်းထန်စွာ တိုက်လေသည်။ တစ်ဖြောထီဖြောက်မြည်ဟီးလာသော မီးလောင်ပြင်ကြီးနှင့်အတူ အလိပ်လိပ်တက်၍ လာသော မီးခိုးလုံးကြီးများကိုလည်း မြင်ရလေသည်။ ထိုအခါ ဆူညံသံများ ထွက်ပေါ်လာတော့၏။

ငိုက်မြည်းနေကြသော ကျွဲများသည် ဂုန်းခနဲ ထပြီးလျှင် ဇူးသွပ်သောသားကောင်များကဲ့သို့ အသံကုန်ဟစ်အော်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားလာကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်သိသဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံးနောက်ကွယ်သို့ ခုန်၍ဝပ်နေလိုက်စဉ်၊ ဆီကောလီသည် ဆူးများကို ပမာမထားဘဲ ထိကရုန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာခုန်တက်ပြီးလျှင် သိမ်းငှက်သိုက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်၍ ပုန်းနေလေသည်။

အမ်ဗေဇီကြီးမှာမူ စိတ်အားတက်ကြွလွန်းသဖြင့် လမ်းအလယ်တည့်တည့်၌ရပ်ကာ . . .

'သူတို့လာကုန်ကြပြီ၊ လာကုန်ကြပြီ၊ ဆင်တွေကိုစားတဲ့လူလို့ ငါက နာမည်ရတဲ့အကောင် လာလေ . . . ငါကို ဝှေ့လှည့်ကြ . . .'

ဟု သွေးရူးတမ်းရူးအော်ဟစ်လျက်ရှိလေ၏။

'ဟဲ့ မိုက်လုံးကြီးတဲ့အရူး'

ဟု ကျွန်ုပ်က တစ်ခါသာ အော်နိုင်လိုက်၏။ အကြောင်းသော်ကား ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှသော ကျွဲကြီးတစ်ကောင်သည် သူ၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံသကဲ့သို့ နှာခေါင်းကြီးဖြင့် ရှေ့သို့ တစ်အားပစ်ထိုး ဝင်ရောက်လာတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်သိသဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံးနောက်ကွယ်သို့ ခုန်၍ဝပ်နေလိုက်စဉ်၊ ဆီကောလီသည် ဆူးများကို ပမာမထားဘဲ ထိကရုန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်သို့ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးစွာခုန်တက်ပြီးလျှင် သိမ်းငှက်သိုက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်၍ ပုန်းနေလေသည်။

အမ်ဗေဇီကြီးမှာမူ စိတ်အားတက်ကြွလွန်းသဖြင့် လမ်းအလယ်တည့်တည့်၌ရပ်ကာ . . .

'သူတို့လာကုန်ကြပြီ၊ လာကုန်ကြပြီ၊ ဆင်တွေကိုစားတဲ့လူလို့ ငါက နာမည်ရတဲ့အကောင် လာလေ . . . ငါကို ဝှေ့လှည့်ကြ . . .'

ဟု သွေးရူးတမ်းရူးအော်ဟစ်လျက်ရှိလေ၏။

'ဟဲ့ မိုက်လုံးကြီးတဲ့အရူး'

ဟု ကျွန်ုပ်က တစ်ခါသာ အော်နိုင်လိုက်၏။ အကြောင်းသော်ကား ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှသော ကျွဲကြီးတစ်ကောင်သည် သူ၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံသကဲ့သို့ နှာခေါင်းကြီးဖြင့် ရှေ့သို့ တစ်အားပစ်ထိုး ဝင်ရောက်လာတော့၏။

အမ်ဗေဇီ၏ကိုယ်ကြီးသည် သူ၏ သေနတ်နှင့်အတူ လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်ဝပ်နေသော ကျောက်တုံးပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ကျလာတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ နံဘေးမှ ကျွဲကြီးဖြစ်သွားစဉ်၊ ၎င်း၏နံကြားထဲသို့ ခဲတစ်အောင်စခန့် ပစ်သွင်း ထည့်လိုက်နိုင်၏။

ရှုမြင်ခင်းကား မုဆိုးတစ်ယောက်အနေနှင့်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်ဆောင်းလှပေ၏။ ကျွဲများသည် သံကုန်အော်မြည်ကာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တိုးဝှေ့လျက် အပေါက်ရှိရာသို့ ဒလဟော ထွက်လာကြကုန်၏။

ဆီကောလီတက်နေသော ထိကရုန်းပင်ကြီးပင် ကျွဲအုပ်ကြီးတိုးဝှေ့၍ သွက်သွက်ခါသွားတော့၏။ မီးလောင်နေသော ကျူပင်အစအနများလည်း လေပူဇူးနှင့် ရောစပ်လျက်ရှိသော မီးခိုးလုံးများထဲတွင် လွင့်စင်ပါလာကြကုန်၏။

မကြာမီ အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ အဆုံးသတ်၍သွားပြီးလျှင် ကျွဲအုပ်ကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်သူများကို ကြည့်ရှုစုံစမ်းရလေသည်။

အမ်ဗေဇီမှာ ခါးဝတ်များကျွတ်ကာ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ကားရထား ကလျက်ရှိ၏။ နောက်တင်ပါးဘက်တွင် ရွံ့ဗွတ်ပေါ်၌ ထိုင်လားသကဲ့သို့ ရွံ့ကွက်ကြီးတစ်ကွက် ထင်လျက်ရှိရာ၊ ၎င်းမှာ ကျွဲ၏နှာရောင်ကြီးဖြင့်

၃၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

တိုးပေးခြင်းခံရသောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မရှိသည်မှာ အံ့ဏင်သောတော့၏။

ဆီကောလီမှာ ထိကရုန်းပင်ပေါ်သို့ တက်ကာ ငှက်သိုက်ထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေရာမှလည်းကောင်း၊ ဆာဒူးကိုးမှာ ပုရွက်ဆိတ်စား ဝက်ဝံတွင်း ဘစ်ခဲအတွင်းသို့ ဝင်၍ ပုန်းနေရာမှလည်းကောင်း၊ ကောင်းမွန်စွာ ပြန် ရောက်လာကြ၏။ တောချောက်သူ ၃ ယောက်မှတစ်ပါး အားလုံးပင် အေး ခမ်းစွာ ပြန်ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုနောက် ရှေ့တွင် မည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် တို့ ပြုလုပ်ကြရမည်ဟူသော ပြဿနာ ပေါ်၍လာတော့၏။ ကျွန်ုပ်က ဤ မင်္ဂလာမရှိသော နေရာကြီးမှ တစ်စခန်းသို့ အမြန်ဆုံးပြန်လို၏။ သို့သော် အမဲပေဇီကမူ သူပစ်လိုက်၍သာ ထိသွားသည်ထင်သော ကျွဲကြီးမှာ အဝေး သို့ မပြေးနိုင်ကြောင်းပြောကာ ၎င်းနောက်သို့ လိုက်လိုလှ၏။ နောက်ဆုံး ၌ မတတ်သာတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ၏အလိုသို့ လိုက်ကြရပြီးလျှင်၊ လှည်းလမ်းကြောင်းပမာ ခြေရာခံရန် လွယ်ကူလှသော ကျွဲအုပ်ကြီး၏ ခြေ ရာများကို ခံကာ လိုက်သွားကြလေသည်။

ကျွန်ုပ် ကုသိုလ်ကဆိုးပုံများမှာ မိုင်ဝက်ခန့်မျှ သွားမိသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် သွေးစက်ကြောင်းတစ်ခုကို အမှတ် မထင်သွား၍တွေ့သဖြင့် မိနစ် ၂၀ ခန့်မျှ ခြေရာခံ၍လိုက်ရာတွင် ဖြစ်ပုံမိး တစ်ခုသို့ လျောဆင်းနေသော ခြုံကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် မြစ်၏ လက်ယာဘက်ဘေးမှလိုက်၍ ရေပြည့်လျက်ရှိသော ရေအိုင်၏ အစွန်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ မြစ်ကြီးမှာ ရေခမ်းခြောက်လျက်ရှိရာ၊ ရေ အိုင်နှုတ်ခမ်း၌မူ ကျွဲခြေရာများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်ရှိ၏။ ကျွဲနာကြီး သည် ထိုရေအိုင်ကို ကူးသွားနိုင်မည်လောဟု ဆာဒူးကိုးနှင့် တိုင်ပင်နေစဉ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သံသယဖြစ်ခြင်း ကင်းရှင်းသွားတော့၏။

အကြောင်းသော်ကား ကြီးမားလှသော ကျွဲသိုးကြီးတစ်ကောင် သည် ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသော ချုံပုတ်ထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက် ပေါ်လာသောကြောင့်ပေတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ကျည်ဆံက ပေါင်တစ်ဖက်ကို ထိမှန်သွားသောကြောင့်၊ ကျွဲကြီးသည် ခြေ ၃ ချောင်းထောက်ရပ်လျက်ရှိရာ၊ ထိပ်ဖျား၌ ပဲ့၍နေသော ဦးချိုပေါ်တွင် အမဲပေဇီ၏ခါးမှ စုတ်ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဝတ်အစအနများ ငြိတွယ်လျက်ပင်ရှိနေသေးသည်ကို မြင်ရ၏။

‘သတိထားနော်အင်ကူစီ . . . ဒီဟာ ချို့ပဲ့နေတဲ့ကျွဲကြီးပဲ’
‘ဟူ ဆာဒူးကိုးက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။’

ထိုအခါ ဇီကလီပြောလိုက်သော စကားများကို ရုတ်တရက် တွန့်ခံ သတိရလိုက်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကိုမြှောက်ကာ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တအားထိုး ဝင်လာသော သတ္တဝါကြီးကို ပစ်ထည့်လိုက်၏။ ကျည်ဆံကား ဦးခေါင်း ထက်မှ ရှုပ်သွားလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို လွှတ်ချကာ နံဘေးသို့ ခုန်ရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွဲကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တည့်တည့် မတ်မတ်ကြီး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်၊ ချို့ပဲ့ကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ခတ်မြှောက် လိုက်ရကား ကျွန်ုပ်မှာ လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားကာ အောက်ဖက် ရေအိုင်ထဲသို့ ဘေးတိုက်နောက်ပြန် ကျသွားလေ၏။

တစ်ခဏ၌ ဆာဒူးကိုး၏ သေနတ်သံတစ်ချက်ကိုလည်း ကြား လိုက်ရလေသည်။ ကျွဲကြီးကား ရေအိုင်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း လျောဆင်းလာ လေပြီ။

ကျွဲကြီးသည် ချို့ဖြင့်ကော်ခတ်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိသော်လည်း ရေနက်ထဲသို့ ငုပ်ကာ ရှောင်တိမ်းနေသော ကျွန်ုပ်အား ချက်ကောင်းကို မထိ နိုင်ချေ။

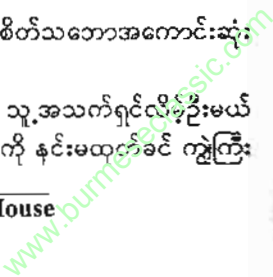
ထိုအခါ သတ္တဝါကြီးသည် ၎င်း၏ နှာခေါင်းကြီးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား နှစ်သည်ထက်နှစ်အောင် ထိုးနှစ်လျက် ရှိနေလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ဇီကလီက သူ့အား လူလိမ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သတိရပါဟူသောစကား ကို အမှတ်ရသည်မှတစ်ပါး၊ မည်သည့်အရာကိုမျှ သတိမရတော့ဘဲ မှောင် အတိကျသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ် သက်ပြန်လည်လာသည့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသော ဆာဒူးကိုး၏ မြင့်မားသော သဏ္ဍာန်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ နှက်ရည်များ ကျဆင်းလျက်ရှိသော ဆီကောလီကိုလည်းကောင်း မြင်မိလေ သည်။

‘ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှ လူဖြူတွေထဲမှာ စိတ်သဘောအကောင်းဆုံး ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်သခင်တော့ သွားရှာပြီ’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မှော်ဆရာကြီးက သူ့အသက်ရှင်လိမ့်ဦးမယ် ပြောတာပဲ။ ကျွဲကြီးက သူ့ကိုယ်ထဲက အသက်ကို နင်းမထုတ်ခင် ကျွဲကြီး

၃၂ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ရဲ့ နှလုံးသားထဲကို ကျွန်ုပ်က လှံနဲ့ စိုက်လိုက်တယ်။ ရွံ့ပျော့လို့ တော်ပါ
သေးရဲ့။ သူ့နံရိုးကျိုးမှာပဲ ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်မိတယ်'

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဝိုးတိုးဝါးတား အိပ်မက်များ မက်နေသ
အံ့သို့ ရှိသော်လည်း၊ တံကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေကြောင်းကိုမူကား
ကောင်းစွာ သိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တံ၏မီးခိုးပေါက်နှင့် တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာသော
အလင်းရောင်ဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း၊ မည်သည့်နေရာသို့
ရောက်ရှိလာလေသနည်းဟု စဉ်းစားနေမိ၏။ ထိုခဏ၌ နံရိုးများဆီမှ
အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရမှာပင် ကျွန်ုပ်
တစ်ကိုယ်လုံးကို နူးညံ့သောသားရေစုရှည်များဖြင့် ပတ်တီးသဖွယ် စည်း
နှောင်ရစ်ပတ်ထားသည်ကို သတိထားမိတော့၏။ နံရိုးအချို့ ကျိုးနေကြောင်း
ကား ထင်ရှားနေလေပြီ။

အကြောင်းအရင်းကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဖြစ်ပျက်သမျှ
အကြောင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာကြလေ
သည်။ လူပုကြီး ကြိုတင်ဟောပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ကား သေတွင်း
မှ အသက်နှင့်ခန္ဓာ မကွဲမကွာဘဲ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပေပြီ။ ဤနေရာတွင် သူ၏
ဟောပြောချက်မှန်ကန်က အခြားကိစ္စများတွင်လည်း မည်သို့ဖြစ်ချေမည်
နည်း။ လူမည်းလူရိုင်းတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်မြင်နိုင်
သည်မှာ အံ့ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

ထိုခဏ၌ တံပေါက်ဝမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်လာသံကြားလေ
ရာ၊ မည်သူနှင့်မျှ စကားပြောလိုသော ဆန္ဒမရှိလှသဖြင့် မျက်လုံးများကို

မမိတ်တမိတ် လုပ်နေလိုက်၏။ ဝင်လာသူသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်မှ မိုး၍ ကြည့်နေရာ၊ ကျွန်ုပ်၏ စဉ်သည်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှ အလိုလိုသိလိုက်လေသည်။ သို့နှင့် ၎င်းအား ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ် မျက်လုံးများကို ခပ်မှေးမှေးလုပ်ထားလိုက်လေသည်။

အသားမည်းသည်ထက် ကြေးနီရောင်တောက်၍နေသော အသားရောင်ရှိသူတစ်ယောက်သည် တကယ်ပင် ချောမောလှပသည်ဆိုပါက၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ခန်းမထဲတွင် အချောအမော အလှအပဆုံးသော မနုဿလူသားတစ်ယောက်ပါပေတည်း။

သူသည် မီးခိုးခေါင်းမှ ဝင်လာသော ရွှေခြည်တန်းများသဖွယ် ကျဆင်းနေသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ရပ်လျက်ရှိရာ၊ အရပ်မှာ သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ပို၍မြင့်၏။

သို့သော် မြင့်သည်ဆိုရာ၌ ခေါ်မရပ်ထုတစ်ခုကဲ့သို့ ကြည့်၍ ကောင်းရုံမျှသာ မြင့်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အပြာရောင် ပုတီးကုံးတစ်ကုံးကို လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသည်မှတစ်ပါး၊ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါလက္ခဏာကလည်း နီဂရိုးရုပ်ဟူ၍ လုံးဝမပါဘဲ ပြောဆိုစဉ်သော နှာတံ၊ လှုပ်ရှားသော ပါးစပ်နှင့် ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများရှိ၏။ သိုးမွေးကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးခြင်းမရှိသော ဆံပင်ခွေကလေးများသည် ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်ထက်၌ ရှိနေ၍ တိုင်းရင်းသားများကဲ့သို့ ဆံပင်ကို ချည်နေောင်ထုံးဖွဲ့ခြင်းမပြုဘဲ အလယ်တည့်တည့်မှ ရိုးရိုးခွဲထားပြီးလျှင် နောက်လည်ကုပ်၌ ဆံထုံးတစ်ခု ထုံးထား၏။

ကြည့်လင်နက်ရှိုင်းသော မျက်လုံးများသည် အရည်လည်၍နေသော သမင်မတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ လက်တံလက်မောင်းနှင့် လက်ချောင်းကလေးများတွင် ကြမ်းတမ်းသည့်လက္ခဏာဟူ၍ လုံးဝမတွေ့ရဘဲ အရိုးအဆစ် ကျနပြေပြစ်သလောက် အသားအရေ နူးညံ့ချောမွေ့လေသည်။

အမှန်အားဖြင့်သော် ချစ်ခင်မက်မောဖွယ်ကောင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါပေသည်။ သို့သော် ပန်းပွင့်ကဲ့သို့ ပွင့်လန်း၍နေသော မျက်နှာချောချောလှလှလေးပေါ်တွင် ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်းနှင့် အပြစ်ကင်းစင်ခြင်း စသည်တို့နှင့် လုံးဝမကိုက်ညီသည့် အချက်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ ကျွန်ုပ် သွား၍ မြင်မိ၏။

ယင်းအချက်သည်ကား ပါးနပ်လိမ်မာလွန်းခြင်း၊ စဉ်းစာဉာဏ်ကြီးလွန်းခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ဉာဏ်မီသလောက်မှာ ထိုမိန်းမသည် ယောက်ျားမျှနား စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခြင်းကို မခံဘဲ၊ ယောက်ျားတစ်

ယောက်အား အရပ်သဖွယ် လှည့်ပတ်ကစားနိုင်မည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု အသိဉာဏ်ဝင်၍ လာလေသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား မိန်းမောနေသည်အထင်နှင့် 'တော်တော်သေးကွေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဆာဒူးကိုးဆိုရင် သူ့နှစ်ကိုယ်စာ၊ ဟိုလူဆိုရင် သူ့သုံးကိုယ်စာလောက် ရှိမယ်၊ ဆံပင်တွေကလဲ ကြောင်ကောင်ကောင် တိုနဲ့နဲ့နဲ့ အရုပ်ဆိုးလိုက်တဲ့သူ၊ ထို့နဲ့ပေမယ့် လူဖြူတွေစိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေတဲ့ လူတန်းစားအတန်းအစားထဲက လူဖြူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ အခက်သားပဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့ကလည်း သူ့ကို သခင်အဖြစ်နဲ့ အသိအမှတ်ပြုနေကြတယ်၊ ဒီဟာတွင် မကသေးဘူး၊ ဒီလူဟာ မြေတစ်ကောင်လို ပါးနပ်လျင်မြန်ပြီး ခြင်္သေ့သားအုပ်မလို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတယ်လို့ တော့ ပြောကြတယ်။ မိန်းမနစ်ခါရဖူးပြီး သေသွားကြလို့ အိမ်ထောင်လဲ မရှိဘူးတဲ့ . . . ဒါပေမယ့် မိန်းမတွေကို သူလှည့်တောင်မကြည့်ဘူး၊ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်၊ နို့ပေမယ့် ဒီဇူးလူးတိုင်းပြည်က မိန်းမတွေကလဲ အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်တွေ များကြတာကိုး . . . ပြီးတော့လည်း'

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသင့်ပြီဟု တွေးလိုက်မိသဖြင့် ဝါးခနဲ တစ်ချက်သမ်းကာ မျက်လုံးများကို ပွင့်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ၊ စိုးမိုးဆွဲဆောင်နိုင်သော တန်ခိုးရှင်မတစ်ယောက်အဖြစ်မှ စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်စေလောက်သည့် မိန်းမကလေးတစ်ယောက်အသွင်သို့ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားသော မာမီနာကို မြင်ရလေ၏။

'သင်ဟာ မာမီနာ မဟုတ်လားဟင်'

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။
'အို ဟုတ်ပါတယ် အင်ကူစီ . . . ဒါဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သိမ်ပျင်းတဲ့ နာမည်ပါပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဒီနာမည်ကို ဘယ်လိုကြားပါသလဲ၊ ကျွန်ုပ်ကိုကော ဘယ်လိုသိပါသလဲ'

'ကျွန်ုပ် ဒီနာမည်ကို ဆာဒူးကိုးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တခြားသူတွေဆီက ကြားရတာပါ . . . ပြီးတော့ သင့်ကို အင်မတန်ချောလို့လှလို့ ဆီရတာပါ . . .'

မာမီနာသည် မသိမသာပြုံးလျက် ခေါင်းကလေးကို လှုပ်လိုက်သည်။

'ကျွန်ုပ်ချောသလား အင်ကူစီ . . . သာမန်ဇူးလူးမိန်းမကလေးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ လူဖြူအကြီးအကဲတစ်ဦးက ခုလို ကြင်ကြင်ဆီဆီ ချီးမွမ်းပြောဆိုရလောက်အောင် ချောလှတယ်ဆိုတာကို တစ်ခါမှ မသိ

အကြောင်း ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ အသိဉာဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတာမဟုတ်လေတော့ အရှင်ကို ပြုစုဖို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အသက်အကြီးဆုံး အမေအိုကြီးကို လွှတ်လိုက်ရမလား။’

‘ဟို ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့ မိန်းမကြီးလား။ မလွတ်လိုက်ပါနဲ့တော့လေ။ သူ့ကိုသွားပြီး ဒုက္ခပေးမနေပါနဲ့တော့ ကဲ . . . ကဲ ဟောဟိုဘူးထဲမှာ နို့ ရှိရင်သာ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခွက်လောက် တိုက်စမ်းပါ . . .’

သူသည် ပျံလွှားမလေးသဖွယ် ပေါ့ပါးစွာ ပြေးသွားပြီးနောက်၊ နို့ဘူးကိုယူခဲ့၍ ကျွန်ုပ်အား လက်တစ်ဘက်ဖြင့် နို့ခွက်ကို ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းနားသို့ တော့၍ပေးလေ၏။

ဒီလို သင့်ကို ပြုစုရတာ ကျွန်ုပ်ဂုဏ်ယူပါတယ်။ သင် သတိမရခင်လေးတွင် ကျွန်ုပ်ရောက်လာတာပဲ။ သင် တစ်ခါထဲ သတိပြန်မလာတော့ဘူး အောက်မေ့ပြီး ငိုလိုက်ရတာ ကြည့်ပါလား။ ကျွန်ုပ်မျက်လုံးတွေတောင် ရွဲရွဲစိုနေတာပဲ . . .’

သူ၏မျက်လုံးများမှာ အမှန်ပင် မျည်ရည်စများ ရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရ၏။

ကျွန်ုပ်က . . .

‘ကိုင်း . . . ကိုင်း အခုတော့ သင့်စိုးရိမ်မှုတွေ အကြောင်းမဖြစ်စေပြီ မဟုတ်လား။ ဒါထက် ကျွန်ုပ် ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပြစမ်းပါဦး . . .’

‘သင့်ကို သစ်ကိုင်းထမ်းစင်တစ်ခုနဲ့ သူတို့ ယူလာကြတယ်။ ထမ်းစင်ကိုမြင်လိုက်တော့ ကျွန်ုပ်မှာ အသည်းနှလုံးမရှိတော့သလို ဖြစ်သွားတာပဲ’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အစေခံ ဆီကောလီက ကျွဲကြီးကို မည်ကဲ့သို့ အာရုံပြောင်းသွားအောင် ပြုလုပ်ကြောင်း၊ ထိုအခါ ဆာဒူးကိုးက ကျွဲကြီး၏ ကျောပြင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ပခုံးနှစ်ဘက်ကြား မှနေ၍ သူ၏လုံးကို အသည်းနှလုံးအထိ ထိုးစိုက်လိုက်ကြောင်း၊ ထိုအခါမှ ရေထဲတွင် နစ်မွန်းလျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်အား ဆွဲထုတ်သယ်ကြရကြောင်း ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သတိလစ်လျက်ရှိကြောင်း မာမီနာက ရှင်းလင်းပြောဆိုလေ၏။

သို့ပြောနေစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်မှာ မာမီနာကိုပင် သတိမထားနိုင်တော့ဘဲ မေ့ခနဲဖြစ်၍ သတိပြန်လစ်သွားရာ ပြန်၍နိုးလာသောအချိန်၌ မာမီနာ မရှိတော့ဘဲ သူ၏နေရာတွင် အမိဗေဇီ ရောက်၍နေလေသည်။

‘ဘယ့်နယ် . . . မာကူမာဇန် သင် ဘယ့်နယ်နေသေးသလဲ’

‘အတော်တော့ နေကောင်းပါပြီ။ နို့ သင်ကော’

‘ခုထက်ထိ ကောင်းကောင်း မထိုင်နိုင်သေးဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံးရှုံးမှုတွေအတွက် ကျွန်ုပ်အသည်းဟာ နှစ်ခြမ်းကွဲနေပါပြီ။ ဟိုအကောင်တွေရှိ တဲ့မီးဟာ ကျွန်ုပ်တို့တရော၊ အမဲသားခြောက်တွေရော၊ ဆင်စွယ်တွေပါ လောင်ကျွမ်းသွားတယ်။ အခု အမဲလိုက်တဲ့အခေါက်ဟာ ကံဆိုးတဲ့ အခေါက်ပဲ မာကူမာဇန် . . .’

‘အသက်နဲ့ကိုယ်မြဲပြီး လွတ်မြောက်လာခဲ့တာပဲ တော်လှပြီ အောက်မေ့ပေတော့လေ . . .’

‘စိတ်ချပါ မာကူမာဇန် . . . သင်အသက်ရှင်ပါလိမ့်မယ်။ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ သမားတော်နှစ်ယောက်က သင့်ကို ကုနေပါတယ်။ နို့ပေမယ့် တစ်လကျော်ကျော်လောက်တော့ ခုလိုပဲ အိပ်ရာထဲမှာ နေရလိမ့်မယ် ပြောသွားတယ် . . .’

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ နံရိုးကြားထဲမှာ နာကျင်လာသဖြင့် . . .

‘ကဲ . . . ဆာဒူးကိုးနဲ့ ဆီကောလီတို့သာ လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရဦးမယ်’

ဟု ပြောကာ စကားလက်စ ဖြတ်လိုက်ရ၏။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဆာဒူးကိုးနှင့် ဆီကောလီတို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်ုပ်က သူတို့အား ကျေးဇူးတင်စကား လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ပြောကြားလေသည်။ ထိုအခါ ဆီကောလီက မျက်ရည်များလည်လျက် . . .

‘ကျေးဇူးတင်တဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့သခင် . . . ကျွန်ုပ် တောင်းဝန်ပါတယ်။ သခင်သာမရှိရင် ကျွန်ုပ်ဟာ သောင်ပြင်မှာလွှတ်တဲ့ ခွေးလို တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာမို့ ဒီရေအိုင်ထဲကို ကျွန်ုပ် ခုန်ချတာပါ။ ဒီလောက်သတ္တိကောင်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး . . .’

ဟု ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောရှာလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ပင် မျက်ရည်များကျမိ၏။ မာန်မာနကြီးလှသော သူပြုများက ခြေမှုန့်သဖွယ် ထင်မှတ်နေသည့် ကမားလူရိုင်းတို့ထံ၌ပင် ဇာတိနှင့် သစ္စာတို့ တွေ့ရ၏။ ဆာဒူးကိုးကမူ သူ၏တာဝန်ကို သူ ထမ်းဆောင်ခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိရောင်ထွက်သွားနိုင်က သွားနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် ဤသို့ဆိုလျှင် လူထံ၌ မျက်နှာပြင်ဖွယ် မရှိကြောင်း၊ မိန်းကလေးများသည်လည်း ပြောင်လှောင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ သဘောထားများကို ကျွန်ုပ်က နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိ၏။ တစ်ယောက်မှာ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပင် မဟုတ်တော့မှ

အခြားတစ်ယောက်မှာမူ သူ၏ ဂုဏ်ပကာသနကို သယ်ဆောင်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား ကယ်ဆယ်ခဲ့၏။ သူ၏ တိုးတက်ကြီးပွား နေခြင်း ကျော်စောမှုကို အဓိကထား၏။

ကျွန်ုပ်အတွက် စွပ်ပြတ်များကျိရန် အပြင်သို့ ဆီကောလီ ထွက် သွားရာ၊ ဆာဒူးကိုးသည် မာမိနာ၏အကြောင်းကို စကားဦးလှည့်၍လာပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ပြီးကြောင်းသိသဖြင့် မာမိနာ လှပသည် မထင်မှတ် ပါသလောဟု မေးမြန်းလေသည်။

ကျွန်ုပ်က . . .

‘လှပါတယ် လှပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးသမျှ ဇူးလူးမတွေထဲမှ အလှ ဆုံးပဲ’

‘လူဖြူမလို လိမ်မာပါးနပ်တာကကော . . .’

‘အပါးအနပ်က လူဖြူမထက်တောင် သာသေးတယ် . . .’

‘ပြီးတော့ကော ဘာများရှိသေးသလဲ’

‘ဟာ ရှိတာပေါ့၊ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းပြီး လေပူလဲ မှုတ် ထုတ်လိုက်တယ်၊ လေအေးလဲ မှုတ်ထုတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တူ တယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သင် ဘယ်လိုထင်မလဲ . . .’

‘မာမိနာက သူ့စိတ်ကူးကို လူသိခံတာမဟုတ်ဘူး အင်ကူစီ . . . သူဟာ တောင်ပိုထဲက ခြတစ်ကောင်လိုပဲ၊ (ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ် သတိမေ့ဟန် ဆောင်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်၍သတိရမိ၏။) ကျွဲကြီးကို ကျွန်ုပ် သတ် တဲ့အကြောင်း သူ သတင်းကြားရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က ချစ်ခွင့်တောင်းတဲ့ အခါ သူက ကျွန်ုပ်ကို ချစ်မချစ် ဝေခွဲလို့မရသေးကြောင်း၊ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ဟာ လက်မထပ်ခင် ချစ်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးထုံးစံမဟုတ် ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ရဲရင့်ခြင်း၊ လှပခြင်း၊ အမျိုးကောင်းခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံ သော်လည်း ချမ်းသာ၍ တန်ခိုးအာဏာနဲ့ ပြည့်စုံဖို့ လိုသေးကြောင်း၊ ထိုအခါ မှ သူ ချစ်နိုင်လိမ့်မည်ထင်ကြောင်းနဲ့ ပြောပြပါတယ် . . .’

‘ဒီတော့ သင်က ဘယ်လိုပြန်ပြောသလဲ . . .’

‘ကျွန်ုပ်က ကြိုးစားပါ့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူ ယုံလောက်အောင် ပြောပြတော့ သူက ဒီလိုဆိုရင် သင်ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီး ကျွန်ုပ်က ချစ်ဦးမယ် . . . ချစ်တာမှ ဟောဒီလို ဟောဒီလို ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်လည်ပင်းကို သူ့လက်နှစ်ဘက်နဲ့ သိုင်းဖက်ပြီး တစ်ခါမှမကြုံဘူးတဲ့ အနမ်းမျိုးနဲ့ ကျွန်ုပ် ကို နမ်းရှုပ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူက သူဟာ သူ့ဖခင်ရောင်းစားခြင်းခံရမယ့်

နွားမတန်းကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖခင်အမိနဲ့ကို မလွန်ဆန်နိုင် ကြောင်း၊ ဖခင်ကြီးကိုသာ ပြောဖို့အကြောင်း ပြောပါတယ် . . .’

‘ဒါနဲ့ သင်က သူ့ဖခင်ကို ပြောရောသလား . . .’

‘ပြောပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် အခွင့်မသာခဲ့ပါဘူး၊ သူဟာ အကြီးအကဲ ဖြစ်ပေမယ့် ဆင်းရဲတဲ့အကြောင်း၊ သမီးလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မည် သူ့ကိုမျှ စကားမလွန်သေးကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်သာ နွားများနှင့် ယောက်ျား ကောင်းဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့တကွ လာခဲ့ဖို့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်’

‘ဒီတော့ သင့်အကြံက အခုဘယ်လိုလဲ . . .’

‘ကျွန်ုပ်အကြံကတော့ ဒီကပြန်သွားပြီး ကျွန်ုပ်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေကို သိမ်းသွင်းစုဆောင်းမယ်၊ နောက်တစ်လဆိုရင် သင်လည်း ကျန်း မာရောပေါ့၊ ဒီတော့ အရှင်တစ်ပါးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရ သင်နဲ့တိုင်ပင်ထားဖူး တဲ့ ‘ဘန်ကူး’ ရှိရာကို ကျွန်ုပ်တို့ ချီတက်ကြဖို့ပဲ’

‘ဒီအကြောင်း ကျွန်ုပ်လဲမသိ . . . ဘန်ဘူးကို စစ်ဆင်တိုက်ခိုက် ဖို့ ကျွန်ုပ် တစ်ခါမှ ကတိမပေးသေးပါလား’

‘ကတိတော့ မပေးသေးပါဘူး၊ နို့ပေမယ့် ဇီကလီက သင်ပြုလုပ် လိမ့်မယ်လို့ ဟောလိုက်တာပဲ၊ သူကြိုတင်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွဲရိုင်းကြီးနဲ့ တွေ့ရတဲ့ သာဓကရှိနေမှပဲ . . . ကိုင်း သွားပြီ မာကုမာဇနဲ့၊ သင့်ရဲ့လက်ထဲ မှာ မာမိနာကို ထားခဲ့ပြီး အာရုဏ်ဦးနဲ့အတူ ကျွန်ုပ် ထွက်ခွာသွားပါတော့ မယ်’

ကျွန်ုပ်က စကားပြန်၍မပြောနိုင်မီ ဆာဒူးကိုးကား ထွက်သွားလေ ပြီ။

*

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မာမိနာကား ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းစွာ ပြုစုရာပါ ယေသည်။ ပတ်တီးများကို ကိုယ်တိုင်ဂရုတစိုက် စည်းနောင်ပေး၏။ ဤသို့ ဖြင့် ကျွန်ုပ် ကျန်းမာစပြုလာသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူလာ၍ထိုင်ကာ စကား စမြည် ပြောဆိုနေတတ်၏။ ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းမျိုးစုံမေးမြန်းတတ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဘာသာတရားများနှင့်တကွ လူဖြူတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံတို့ကို ပါ ပြောပြ၏။

သူ စိတ်အဝင်စားဆုံးအရာမှာ ပန်ဒါသေပြီးနောက် မည်သူ ထီး နန်းစိုးစံမည်ကို သိလိုခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား မေးမြန်းလေသည်။

‘အောက်က နိမိတ်ဖတ်ဆရာကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ မာမိနာ၊ ဒီဟာကို အောက်ကြီး နီကလီကို သွားမေးဖို့ကောင်းတာပေါ့’

‘အို... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဖြင့်လဲ မာကူမာဇန် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သွား ဝါလာဟာ... သင်နဲ့ဆိုရင် ကျွန်ုပ် ဖခင်က စိတ်ချပါတယ်’

‘နို့ပေမယ့် ခက်တာက ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို သင်နဲ့ စိတ်ချရ ငါ့လား’

‘သင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်... အို... ကျွန်ုပ် နားလည်ပြီ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သင်ကစားစရာ ကျောက်တုံးမည်းကလေးတစ်ခုထက် ပိုပြီး လေး နက်နေပြီဆိုပါတော့’

ကျွန်ုပ်၏ ကံဆိုးလှသော ဤစကားတစ်ခွန်းသည်ပင် မာမိနာအား အတွေးနက်၍ သွားစေတော့၏။

သူ၏ အမူအရာများသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သိသိသာသာ ကြီးပြောင်းလဲလျက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လွမ်းမြဲ၍ ကြည့်ရှု၏။

ဆာဒူးကိုးနှင့်ပတ်သက်၍ အကြံဉာဏ်များကိုပင် ကျွန်ုပ်ထံမှ တောင်းဆိုလျက်ရှိရာ ဖခင်ကြီး သဘောတူခွင့်ပြုက လက်ထပ်သင့်ကြောင်း ပြင် နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်က အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်၏။

‘သူ့ကို ကျွန်ုပ် နှစ်သက်သင့်သလောက်တော့ နှစ်သက်ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် ချစ်ဖို့ဆိုတာကတော့ အို... အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်... ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါ’

ဟု ပြောကာ သူသည် လက်ကလေးကိုပိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား ငေး ငေးကလေး ကြည့်နေလေသည်။

‘ဘုရားစူးရပါစေ မိန်းကလေးရယ်... ဒီကိစ္စကတော့ သင်ကသာ ကျွန်ုပ်ကို လမ်းညွှန်ပြသပေးဖို့ ပိုပြီး သင့်လျော်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

ခေါင်းကလေးငုံ့၍ လေသံနီးပါးမျှ တိုးတိုးလေးဖြင့်...

‘အို... မာကူမာဇန် ဒါကတော့ သင်က ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခါမျှ အခွင့်အရေးမပေးဘူးပဲကိုး ဟုတ်ဘူးလား’

ဟု ပြောကာ ခစ်ခနဲရယ်ရင်း ကျွန်ုပ်အား ‘ကြာ’ ကြည့်ကလေး ကြည့်နေပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ တုန်လှုပ်စပြုလာသဖြင့်

‘ဘုရားရေ’

ဟု အော်လိုက်မိရာမှ

‘သင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မာမိနာ၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး’

ဟု ပြောရင်း စကားရပ်သွား၏။

‘ကျွန်ုပ် ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး မာကူမာဇန်ရယ်၊ နို့ပေမယ့် သင်က နှင်းခဲလိုဖြူဖွေးပြီး၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ အိုးမဲလို မည်းနက် ပါတယ်၊ ဒီတော့ နှင်းခဲနဲ့အိုးမဲဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အတူတူ ရောစပ်လို့မဖြစ် ဘူးလို့ သင်ဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သိပါ တယ်လေ...’

‘အို... မဟုတ်ပါဘူး နှင်းခဲဟာ ကြည့်လို့ကောင်းသလို၊ အိုးမဲ ဟာလည်း ကြည့်လို့ကောင်းပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် နှင်းခဲနဲ့အိုးမဲနဲ့ ရောစပ်တဲ့ အရောင်ဟာ အကြည့်ရဆိုးပါတယ်၊ ပြီးတော့ သင်ဟာ အိုးမဲနဲ့ မတူပါဘူး’

ဟု ကျွန်ုပ်က သူ့စိတ်မထိခိုက်စေရန် ပြောလိုက်ပြီးနောက်

‘သင့်အရောင်က ဟောဒီလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့အရောင်ပါ’

ဟု ကျွန်ုပ်က သူ့လက်မှ ကြေးနီလက်ကောက်ကလေးကို ကိုင်ပြ ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

‘ချစ်စရာကောင်းတယ် ဟုတ်လား’

ဟု သူသည် ငိုကြွေးစပြုလာရာမှ ပြန်ပြောလိုက်ရာ၊ မိန်းမတစ် ယောက် ငိုကြွေးသည်ကို ကြည့်ရန် မုန်းတီးလှသော ကျွန်ုပ်သည် အတော် ပင် ကသိကအောင့်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

‘အတန်းနိမ့်တဲ့ ဇူးလူးမကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်မှာ ချစ်စရာ ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ မာကူမာဇန်ရယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးရဲ့ အသား အရောင်နဲ့ သင်တို့လူမျိုးရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး ပေးခဲ့တဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ ကျွန်ုပ် အပေါ်မှာ ရက်ရက်စက်စက် ပြုမူကြတာပါပဲ၊ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်သာ လူ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ အခု သင်ပြောတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်ခင်ဖွယ်ရာကောင်း တယ်ဆိုတာက ကျွန်ုပ်အဖို့ တစ်နည်းနည်း အသုံးကျမှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ သင်မတွေးတတ်ဘူးလား မာကူမာဇန်ရယ်’

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါပြီးလျှင် မတွေးတတ်ကြောင်းနှင့် အဖြေပေး ထိုက်၏။

ထို့နောက်၌ကား တဲကြီးအတွင်း၌ မည်သူမျှမရှိဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည့်အားလျော်စွာ မာမိနာသည် ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ် ၏ ဒူးခေါင်းပေါ်၌ သူ၏ လှပသောဦးခေါင်းကလေးကို တင်ရင်း၊ သူ၏ ဇင်တွင်း၌ ခံစားနေရချက်များကို ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ရှိုက် ငင်လျက် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေသည်။

ကဲ နောင်ကျမှ သင် ကျွန်ုပ်ကို မုန်းချင်မုန်းပေစေတော့၊ သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပြောပြတော့မယ်၊ သင်ပြောတာ မှန်ပါတယ် မာကူမာဇန်၊ အချစ်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ သင့်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းကြီး သင်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင့်ကို ကျွန်ုပ် ချစ်ခင်နေမိတာကိုး၊ အိုး... ကျွန်ုပ် ပြောတာကို နားထောင်လို့မဆုံးမချင်း သင်လှုပ်လို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး'

ဟု ပြောလေသည်။

သူသည် ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်ခြေထောက်များကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ . . .

'ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ သင် သတိမေ့နေတာကို ကျွန်ုပ် ပထမတွေ့တွေ့ခြင်း နှင်းခဲတွေဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသည်းနလုံးပေါ်ကို ယိုစီးကျလာသလို ခံစားမိတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုအမြစ်တွယ်ပြီး ကြီးအောင်လုပ်နေတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ထင်တယ် မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ် အရင်ကတော့ ဆာဒူးကိုးကို နှစ်သက်ခဲ့ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် နောက် သူ့ကို လုံးလုံးမနှစ်သက်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ မာစပိုကိုလဲ ကျွန်ုပ်မနှစ်သက်ဘူး၊ သူက တောင်ပေါ်မှာနေတဲ့ အကြီးအကဲတစ်ယောက်၊ အင်မတန်ချမ်းသာတယ်၊ ဩဇာလဲရှိတယ်၊ သူက ကျွန်ုပ်ကို လက်ထပ်ချင်ပုံရနေတယ်၊ ကျွန်ုပ် သင့်ကိုပြုစုနေရင်းမှာလဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသည်းနလုံးဟာ ကြီးမားသထက် ကြီးမားလာပြီးတော့ ခုသင်မြင်တဲ့အတိုင်း ပေါက်ကွဲထွက်တော့တာပါပဲ၊ နေစမ်းပါဦးလေ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ၊ စကားပြောဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ဦး၊ ကျွန်ုပ်စကားကို ဆုံးအောင် သင်နားထောင်ရဦးမယ်၊ သင့်ကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခတွေအားလုံးကို မြင်နေရမှတော့ ဒီလောက်ကလေးကို သင် သည်းခံနိုင်ပါလိမ့်မယ် . . .'

သူက ထိုင်နေရာမှထရင်း ဆက်လက်၍ . . .

'ဒီမှာ နားထောင်စမ်းပါ မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ကြေးနီရောင်အသားရှိပေမယ့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာပါတယ်၊ မျိုးရိုးလဲကောင်းပါတယ်၊ ဖခင်ဘက်ကရော၊ မိခင်ဘက်ကရော ကျွန်ုပ်တို့ထက် မျိုးရိုးကောင်းတာ ဇူးလူးတိုင်းပြည်မှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ ကျွန်ုပ်ကို အရာရာ လမ်းညွှန်ပြပေးနေတဲ့ အလင်းရောင်ရှိပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ကြီးမြင့်ခြင်းကို လိုလားသလို ကြီးမြင့်အောင်လဲ တတ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို သင့်မယားအဖြစ်ယူပါ မာကူမာဇန်၊ ၁၀ နှစ်အတွင်း သင့်ကို ဇူးလူးတွေရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆိုပါတယ်၊ အသားဖြူဖတ်ဖြူလျော်နဲ့ သင်တို့မိန်းမတွေကို မေပစ်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ထဲက အလင်းရောင်ကို လက်ထပ်ပါ၊ သရဖူနဲ့ သင့်ကြားမှာရှိတဲ့ အရာမှန်သမျှကို မြက်ခြောက်တွေကို

မီးတောက်က ဝါးမျိုသလို ဝါးမျိုပစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သင့်ကိုလဲ ကျွန်ုပ်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပါမယ် . . .'

ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ်လျက် . . .

'နို့ပေမယ့် မာမီနာ . . . ကျွန်ုပ် ဇူးလူးဘုရင်မဖြစ်ချင်ပါဘူး'

'အို သင်ဖြစ်ချင်ပါတယ်လေ . . . လူတိုင်း တန်ခိုးအာဏာကို လိုချင်ကြတာချည်းပါပဲ၊ လူဖြူတွေထဲမှာ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တာထက်၊ ရဲရင့်တဲ့ လူမည်းမျိုး ထောင်ပေါင်းများစွာအပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်နေရတာက ပိုပြီးကောင်းပါသေးတယ်၊ စဉ်းစားပါလေ စဉ်းစားပါ . . . သင့်ရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိအသိဉာဏ်နဲ့ စစ်တပ်ကြီးတွေ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဖန်တီးနိုင်ပါတယ်၊ အကယ်၍ သင်အလိုရှိတယ်ဆိုရင် 'နေတလ်' ကိုတောင် သိမ်းပိုက်ပြီး လူဖြူတွေကိုပါ သင့်လက်အောက်ခံ လုပ်ပစ်နိုင်ပါသေးတယ်' မိန်းကလေး၏ ကြီးမားသောရည်ရွယ်ချက်သည် ကျွန်ုပ်ကိုပင် လွှမ်းမိုးစပြုလာတော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်က . . .

'နို့ပေမယ့် မာမီနာ . . . သင်ရူးနေသလား၊ ဒီဟာတွေအားလုံးကို ဘယ်လိုပြုလုပ်နိုင်မှာလဲ . . .'

'ကျွန်ုပ် မရူးပါဘူး သင်ကသာကူညီမယ်ဆိုရင် ဒီဟာတွေအားလုံးကို ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် အကြံတစ်ခုရှိပါတယ် မာကူမာဇန်၊ နို့ပေမယ့် သင်ဟာ ဒီအကြံထဲမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အဖောဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် မသိရမခြင်း သင့်ကိုတောင် 'ကျွန်ုပ် ပြောမပြနိုင်ပေဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သင်အိပ်နေတုန်း ယောင်ချင်ယောင်မိမှာစိုးလို့ . . .'

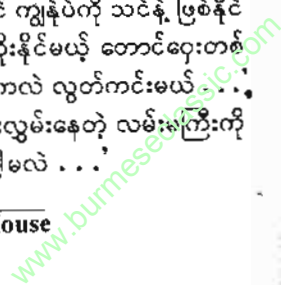
'ကိုင်း . . . နောက်ထပ် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ မာမီနာ၊ သင့်အကြောင်းကို တတွတ်တွတ် ကျွန်ုပ်နားမှာကပ်ပြီး ပြောနေတဲ့ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ဆာဒူးကိုးကို ကျွန်ုပ်က သစ္စာဖောက်လို့ဖြစ်မလား . . .'

'ဆာဒူးကိုးလား ထို့ . . .'

'ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်တဲ့ သင့်ဖခင်ကိုကော ကျွန်ုပ် သစ္စာဖောက်လို့ ဖြစ်မတဲ့လား'

'ကျွန်ုပ်ဖခင် ဟုတ်စ . . . သူက သင့်အရိပ်မှာခိုပြီး ကြီးပွားသွားမှာကို သဘောမကျပဲ ရှိပါ့မလား၊ မနေ့ကတောင် ကျွန်ုပ်ကို သင်နဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် လက်ထပ်ဖို့ပြောသေးတယ်၊ ဒါမှ သူအားကိုးနိုင်မယ့် တောင်ရေတစ်ချောင်းလဲရမယ်၊ ဆာဒူးကိုးရဲ့ အနှောင့်အယှက်ကလဲ လွတ်ကင်းမယ် . . .'

'တစ်ခုကလဲ သွေးတွေနဲ့ အနီရောင်ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ လမ်းမကြီးကို ထွင်သွားဖို့ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်ပါ့မလဲ . . .'

ဒါကတော့ သင်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ ဒီလမ်းကို သွားဖို့ ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ သင်ပါရင် အောင်မြင်ခြင်းဆီသို့ ရှေးရှုရောက်သွားမယ်။ သင်မပါရင်တော့ မြေခွေးတွေနဲ့ လင်းတတွေဆီ ရောက်ကောင်းရောက်သွားမှာပဲ . . .

ထိုစကားမစွန့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က နောက်ဆုံးအနေဖြင့် . . .

အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒီအကြိမ် ကျွန်ုပ် မပါလိုပါဘူး မာမိနာ . . . ကျွန်ုပ်ကို ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်တဲ့ လူမျိုးတွေထဲမှာ စစ်မက်မဆင်နွှဲလိုပါဘူး မာမိနာရယ် . . . သင့်ရဲ့ အကြံအစည်ကိုတော့ မပေါက်ကြားအောင် ကျွန်ုပ် စောင့်ထိန်းပါ့မယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ဒီကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးကြီးတွေကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါတယ်'

မာမိနာသည် မာနသံပါသော အသံကလေးဖြင့် ချစ်စဖွယ်ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် . . .

ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . သင်က ဒီလိုကြီးမြင့်မှုတွေကို ငြင်းပယ်မှကိုင်း၊ ဒီလိုဆိုရင် ပြောစမ်းပါဦး၊ တကယ်လို့များ ကျွန်ုပ်က ဒီအိပ်မက်ဆိုးတွေကို မေ့ချောက်ပစ်လိုက်ပြီး သင်သဘောမကျတဲ့ အရာမှန်သမျှကို မလုပ်ပါဘူးလို့ ကျမ်းကျိန်ပြီး ချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ဆိုရင်ကော ကျွန်ုပ်ကို နည်းနည်းပါးပါး ပြန်ပြီးချစ်မှာလား မာကူမာဇန် . . .

ကျွန်ုပ်ကား ချောင်တစ်ချောင်တွင် ပိတ်၍မိလေပြီ။ မည်သို့ ပြန်ပြောရမည် မသိသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်မှာ ထူးဆန်းစွာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားမိ၏။ သူ၏ အသည်းနှလုံးထဲတွင် အလင်းရောင်ရှိသည်ဆိုသော မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ် အသည်းနှလုံးထို့ လှပသေးငယ်သော သူ၏ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် လိမ်ညှစ်ကစားနေသကဲ့သို့ရှိရကား၊ ကျွန်ုပ်သည် ဇီကလီပြောလိုက်သောစကားသံများကိုပင် ကြားယောင်လျက်ရှိ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား နမ်းရှုပ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်၍ နမ်းရှုပ်မိသည်ဟု ထင်မှတ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းမှာ ရှုပ်ပွေ့နောက်ကျနေသဖြင့် မည်သို့ ပြုမိပြောမိသည်ကို သေချာစွာ မမှတ်မိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်း ကြည့်လင်သွားသောအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ မားမားရပ်လျက် ရှိလေသည်။

ပြောင်ချော်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် သူက . . .

ဘယ်နှယ်လဲ မာကူမာဇန် အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ လူမည်းမကလေးက အတွေ့အကြုံများတဲ့ လူဖြူပညာရှိကြီးတစ်ယောက်ကို သူ့ပိုက်ကွန်နဲဖမ်းလိုက်ပြီ။ သင့်ကို အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် ချောက်ထဲကို ဆွဲချနေတယ်လို့ သင် ယုံကြည်နေတာကို ကျွန်ုပ် မသိဘူးလို့များ အောက်မေ့သလား၊ ကိုင်း . . . သင့်လမ်းသာ သင်သွားပေတော့ မာနကြီးတဲ့ လူဖြူကြီးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမည်းစက်စွန်းကွက်တာကို ခံမှာမဟုတ်လေတော့ ကျွန်ုပ်လဲ ကျွန်ုပ်လမ်းကို သွားပါတော့မယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ သင်သေဆုံးသည့်တိုင်အောင် ဘယ်သူမှမချစ်ဖူးသေးတဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ သင့်အပေါ်မှာ ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ယောက်ျားဘယ်နှစ်ယောက်ပဲယူယူ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ချစ်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆိုမှ တစ်ခါထဲ ကျွန်ုပ် အလိုရှိတဲ့အခါ လူတွေအားလုံးရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ကျွန်ုပ်ကို နမ်းပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခုကိုလည်း ပေးစေချင်တယ်။ ကျွန်ုပ်ပြောတာကို မြဲမြဲမှတ်ထားနော် ကိုင်း . . . သွားလိုက်ဦးမယ် မာကူမာဇန် . . . နောင် ကျွန်ုပ်တို့ချင်း တွေ့တဲ့အခါ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ တွေ့ကြုံရတော့မှာပေါ့လေ . . .

သူထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဇီကလီ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ခဲ့စဉ်ကထက်ပင် သေးငယ်ကြုံ့ဝင်သွားသည်ဟု မှတ်ထင်မိ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ရှေးဦးစွာ အရူးလုပ်သွားပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်၏ ရူးသွပ်ခြင်းမှရအပ်သော အသီးအနှံများကို အဘယ်ကြောင့် စွန့်ပစ်သွားလေသနည်းဟု ကျွန်ုပ် အံ့ဩမိသည်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ထူးကဲသော မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်သည်ဟူ၍ကား ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိ၏။

ရက်သတ္တ ၂ ပတ်မျှ အောင်အိးသည်ခံ၍ အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီးနောက် 'နေတယ်' တွင် အလုပ်ကိစ္စရှိသေးသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ဘန်းကူးနှင့် စစ်ဖြစ်ပွားမည့် ဆာဒူးကိုး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာစစ်ပွဲတွင် မပါဝင်လိုသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မာမိနာ၏ တပ်မက်ပွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးများ၏ ဘေးရန်မှ လွတ်ကင်းစေရန်တစ်ကြောင်း၊ ဆာဒူးကိုးအား ပြောရစ်ရန် မှာကြားခဲ့ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကောင်းစွာကျန်းမာလာပြီဖြစ်၍ အိမ်သို့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့နှင့် တစ်နေ့သောနံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် နွားများကို မ၊၍ လှည်းတပ်ရန် ဆီကောလီအား အမိန့်ပေးပြီးနောက်၊ လှည်းများကို တပ်နေကြစဉ် အမဲဗေဇီထံမှ သူ၏မိတ်ဆွေ အကြီးအကဲတစ်ယောက် လာရောက်မည်ဖြစ်၍ နေ့မွန်းတည့်အချိန်ထိ စောင့်ဆိုင်းရန် အမှာစကားတစ်ခု ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ကြင်နာခဲ့သူတစ်ယောက်၏စကားကို ငြင်းပယ်ရန်ခက်သည်နှင့် လှည်းစခန်းမှ ပြန်၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

တဲအိမ်စုသို့ရောက်သောအခါ စားသောက်ပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပရန် စီစဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင်၊ 'အမဲဗေဇီ' သည် သူ၏ ရုပ်ရွာလူကြီးအကြီးအကဲများနှင့်အတူ ထိုင်လျက်ရှိရာ၊ ကျားရေကြီးကို ခါးတွင်ဝတ်ထားသော လူထွားကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူ၏ ရုပ်ရွာလူကြီးအချို့ကိုလည်း မြင်ရလေသည်။ ဝင်ပေါက်အနီး၌ကား ကဖားအရက်ဗူးတစ်ခုကို ကိုင်ကာ လှပသောပုဝါးကုံးကို လည်တွင်ဆွဲထားသော မာမိနာသည် ရုပ်လျက်ရှိ၏။

'သင်က ကျွန်ုပ်ကိုတောင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားမလို့ပေါ့လေ ဟုတ်လား မာကူမာဇန် . . . သင်ဟာ တော်တော်စိမ်းကားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အသည်းခိုက်အောင် ချစ်ရပေမယ့် နဖူးစာက ဒီလောက်ပဲပါကြတာကိုး . . .'

'ကျွန်ုပ် နွားတွေတပ်ပြီးမှ မြင်းနဲ့ လာပြီးနှုတ်ဆက်မလို့ပါ ဒါနဲ့ ဟိုလူကြီးက ဘယ်သူလဲ . . .'

'ရှင် မကြာခင် သိရပါလိမ့်မယ် မာကူမာဇန် . . . ဟော ကျွန်ုပ်ဖခင်က ကျွန်ုပ်တို့ကို လက်ပြပြီး ခေါ်နေပါပြီ . . .'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူဝိုင်းရှိရာသို့ ဆက်လက်လျှောက်သွားရာ၊ အမဲဗေဇီသည် နေရာမှထ၍ ကျွန်ုပ်လက်ကိုဆွဲကာ ယခင် လူကြီးရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးနောက် . . .

'ဒါက သင်နဲ့ အသိပွဲချင်တဲ့ ကွာမီအမျိုးအနွယ် အမာဆိုမီ အကြီးအကဲ 'မာစဝီ' ဆိုတာ သူပါပဲ မာကူမာဇန် . . .'

[၅]

နောက်တစ်နေ့နံနက် ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်လည်တွေ့ဆုံသောအခါတွင် မာမိနာသည် မည်သို့မျှမဖြစ်သကဲ့သို့ ရှိနေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ယခင်ကဲ့သို့ ဣန္ဒြေမပျက် ပြုစု၏။ အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်သည် ယင်းကဲ့သို့ ပြုမူလိမ့်မည်ဟု ဝေဖန်လျှင် ဝေဖန်သူသည် မှားပေလိမ့်မည်။ အဖြူနှင့် အမည်းတို့စပ်ကြား၌ မဆိုသလောက်မျှသာ ခြားနားလျက် ကျွန်ုပ်တို့ထက်ပင် အဆင့်အတန်းမြင့်သော ကိုယ်ကျင့်တရားရှိ၍၊ ကျင့်သုံးရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ထက်ပင် စည်းစနစ်ကျနပေသေး၏။ သူတို့သည် တော်တည့်ဖြောင့်မတ်၍ စည့်ဝတ်ကျေပွန်ကြ၏။ သူရသတ္တိရှိသည့်နေရာ၌လည်း အကြွင်းမဲ့သော သတ္တိမျိုးဖြင့် ကြောက်ခမန်းလိလိ တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးကြ၏။

ကျွန်ုပ်အမြင်နှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင်၊ အရည်အချင်းဟူသည် မိခင်ကြီးတည်းဟူသော သဘာဝတရားက စကြဝဠာအတွင်းရှိ ကမ္ဘာသားတို့အား မျက်နှာကြီးငယ်မလိုက်ဘဲ ညီမျှစွာ ပေးအပ်ဆောင်နင်းထားသော ဆုလာဘ်မျှသာ ဖြစ်ချေသည်။ မာမိနာသည် ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သလောက် အကယ်၍သာ အခွင့်အရေးကောင်းနှင့် ကြုံကြိုက်မည်ဆိုက ကမ္ဘာကျော်အလှဘုရင်မ 'ကလီယိုပါထရာ' ထက်ပင် မိုကောင်းပိုပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိ၏။

ဟု မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း တုတ်ခိုင်ထွားကျိုင်းသော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိပြီးလျှင် ဖြူနီကြောင်ကျားသော ဆံပင်များရှိလေသည်။ သူ၏ ကြမ်းတမ်းသောမျက်နှာနှင့် မာနကြီးလှသော သူ၏ ဟန်အမူအရာတို့ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်ုပ် စက်ဆုပ်မိ၏။

ဇူးလူးလူမျိုးတို့ ထုံးစံအရ လူစိမ်း ၂ ယောက်တွေ့ဆုံကြရာတွင် ပထမဦးစွာ စကားစတင်ပြောဆိုသူသည် တစ်ဘက်လူ၏ အောက်သို့ နှိမ့်ချရာရောက်သည်ဟု ယူဆခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စကားပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ မာမိနာ၏ ကြင်ဘက်လောင်းကို အကဲခတ်ကာ ကြည့်နေမိလေသည်။ 'မာစပို' ကလည်း ကျွန်ုပ်အား အပြန်အလှန်အကဲခတ်လျက်ရှိရာ ဒီလူက သင့်ကို နာမည်ကျော်မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် သိနေတာ'

ဟု ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်၏ အကဲကို ခတ်မိသော အမိဗေဒီက ကြားထင်၍ပြောလိုက်၏။

'ဪ... ဟုတ်လား...'

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင်

'ဒါပင်မရှိဘဲ ကျွန်ုပ်သွားတော့မလို့ လာပြီးနှုတ်ဆက်တာပါပဲ'

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆက်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှပင် 'မာစပို' သည် သူ၏လက်ကြီးကို ကျွန်ုပ်အား ကမ်းလျက် ထိုင်ရာမှမထဘဲ

'မင်္ဂလာရှိသော နေ့လည်ခင်းဖြစ်ပါစေ ကိုလူဖြူ...'

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ၏ လက်ချောင်းများကို ထိရုံမျှထိလျက် ဤနည်းတူပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ထွက်ခွာသွားမည်အပြုတွင် မာစပိုသည် ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့ အသံကြီးဖြင့် ...

'အို မာကူမာဇန် သင်မသွားခင် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သင်နဲ့စကားပြောလိုပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ ခေတ္တထိုင်ပါဦးလား...'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က

'ထိုင်တာပေါ့'

ဟု ပြောရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်သွားရာ၊ သူသည် ကျွန်ုပ်နောက်မှလိုက်လာလေသည်။

'မာကူမာဇန် (သူ့စကားမှာ လိုရင်းသို့ ရုတ်တရက်မရောက်နိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က အတိုချုံး၍ ဖော်ပြလိုက်ရသည်။) သေနတ်တွေ ကျွန်ုပ်လိုချင်ပါတယ်။ သင်က ကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ဒီဟာတွေရအောင် စီမံပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ် ...'

'ဇူးလူးပြည်ထဲကို သေနတ်မိုးသွင်းရတဲ့အလုပ်ဟာ စွန့်စားရတဲ့အလုပ်မျိုးပဲ။ နို့ပေမယ့် တန်ရာတန်ဖိုးရရင်တော့ ကျွန်ုပ် စီစဉ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါထက် မေးပါရစေဦး။ ဒီဟာတွေ ဘာကြောင့်လိုချင်တာလဲ။ ဆင်တွေကိုပစ်ဖို့များလား ...'

သူက မျက်လုံးကြီးလှည့်လျက် ...

'ဟုတ်တယ် ဆင်တွေကိုပစ်ဖို့ပဲ မာကူမာဇန်၊ သင်ဟာ အမြော်အမြင်ရှိတယ်။ နှုတ်လုံတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ။ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ဟာ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးဟာ ပန်ဒါဘုရင်အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ 'ဆင်ဇန်ဂါကွန်းနု' အဆက်အနွယ်တွေကို မလိုလားကြဘူး။ 'ကွာစီ' အဆက်အနွယ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေဟာ ချာကာ (ဘုရင်) အောက်မှာ အလူးအလဲခံနေကြရတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်ုပ်တို့အလှည့် ကြုံရဦးမှာပဲ။ ကဲ သင်နားလည်ပြီလား ...'

'သေနတ်တွေ လိုချင်တယ်ဆိုတာတော့ နားလည်ပါပြီ။ ကဲ ...

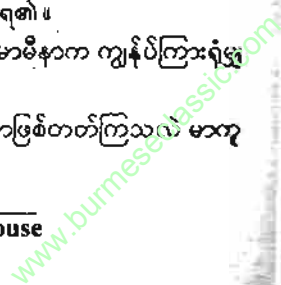
တန်ဖိုးနဲ့ ကုန်ထုတ်ပေးရမယ့် နေရာသာ ပြောကြစို့'

ယင်းလုပ်ငန်း အသေးစိတ်ကိုကား စာဖတ်သူများ စိတ်ဝင်စားမည်မဟုတ်သဖြင့် မဖော်ပြတော့ပေ။ ပန်ဒါဘုရင် လက်ရှိအုပ်စိုးနေသော ထီးနန်းအား လုပ်ကြံနေသည်ကို သိသာစေရန် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပေ၏။

မည်မျှလောက်သော သေနတ်များအတွက် မည်မျှလောက်သော နွားများပေးရမည် စသည်ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို နိဂုံးချုပ်ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်လည်း စဉ်းသည်များရှိရာ လူဝိုင်းဆီသို့ အမိဗေဒီအား နှုတ်ဆက်ရန် ရောက်ခဲ့ရာ၊ ထိုအချိန်၌ အမဲဟင်းလျာများကို ချပြီးဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းဟာ လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်လည်း နံနက်စာကို မြိန်ရှက်စွာစားပြီးနောက် အဆုံးသတ်တွင် ကဖားအရက်နှင့် လျှောချရလေ၏။ သို့ရှိစဉ် ဆာဒူးကိုးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်ပေါက်မှ ဝင်လာသည်ကို မြင်ရ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ ရပ်နေသော မာမိနာက ကျွန်ုပ်ကြားရုံမျှသော လေသံကလေးဖြင့်

'ဒရယ်ဖိုနှစ်ကောင် တွေကြတဲ့အခါ ဘာဖြစ်တတ်ကြသလဲ မာကူမာဇန်'

ဟု မေးလိုက်၏။

'တစ်ခါတလေ သူတို့ချင်း တိုက်ခိုက်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ တော့လဲ တစ်ကောင်ကောင်က ထွက်ပြေးတတ်တယ်။ ဒါကတော့ ဒရယ်မ အပေါ်မှာ တည်တာပဲ'

ဟု ကျွန်ုပ်က အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ မာမိနာကား အမူအရာပါပါနှင့် ဝင်းထရ်ကို မှီနေ၏။ ဆာဒူးကိုးက မာနသံဖြင့်

'မာရဲ့နော် အမ်ဗေဇီး သင် စားသောက်ပွဲကြီး ကျင်းပနေတာ ကျွန်ုပ် ဧကွ.ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပါရဲ့လား'

အမ်ဗေဇီးက မသာမယာသောလေသံဖြင့်

'လူဂုဏ်တန်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးစဉ်ခံနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်ပေမယ့်လို့လဲ။ သင့်ကိုတော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ဟာ အမြဲပဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပါတယ်'

ဟု ပြောကာ မာစပိုအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ဆာဒူးကိုးသည် စည့်သည်အား မျက်စေ့ကစားရင်း

'ဒီလိုကိုး၊ ဒါဖြင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘယ်ဟာလဲ၊ ကျွန်ုပ် သူ့ကို အရိုအသေပေးရအောင် မေးတာပါ'

မာစပိုက ကြားဖြတ်၍

'သင်ကောင်းကောင်းသိပြီးသားပဲ အမ်ဖိုကာရဲ့'

ယင်းစကားမှာ အောက်တန်းစားဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ဆာဒူးကိုးက ကြောက်စရာအသံကြီးဖြင့်

'ဒီဝင်းခြံအပြင်ဘက်မှာသာ ဒီစကားလုံးကိုသုံးရင်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လုံ ဖျားဟာ သင့်လည်ပင်းထဲ ဖောက်ဝင်သွားပြီးသားပဲ။ သင် ဘာကြောင့် လာ တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် အတတ်သိတယ်။ ပြောစမ်း အမ်ဗေဇီး၊ ဒီ အမာဆိုမိ အကြီးအကဲဟာ သင့်သမီးအတွက် လျာထားတဲ့ သတို့သားလောင်းလား'

'မဟုတ်ရပါဘူး ဆာဒူးကိုး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်ုပ် မလျာထားရသေး ပါဘူး။ သင် ကျွန်ုပ်တို့နဲ့အတူ မစားသောက်တော့ဘူးလား။ သင် ဘယ် ရောက်ခဲ့ပြီး ဘယ်လိုရောက်လာတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး'

'ဟောဒီက မာကူမာဇန်နဲ့တွေ့ဖို့ ကျွန်ုပ်ပြန်လာတာပဲ။ ဒီဟာက သင့်အလုပ်လည်းမဟုတ်၊ မာစပိုအလုပ်လဲ မဟုတ်ပါဘူး'

မာစပိုက ကြားဖြတ်၍

'ကျွန်ုပ်သာ ဒီရွာက အကြီးအကဲဆိုရင် ဒီလို တွင်းအောင်းစရာမရှိ တဲ့ ခွေးအမျိုး လိုက်ပြီး အမဲပစ်မှာပဲ'

ထိုအခါ မာမိနာက ကျွန်ုပ်အား အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ဆာဒူးကိုး . . .

'အမ်လိုက်ချင်ရင် သင့်ဘာသာ သင်လိုက်ရုံပေါ့ မာစပို။ ကိုင်း လေ လာပါ သင် အမ်ကောင်းကောင်းလိုက်ရပါစေမယ်။ ပန်ဒါဘုရင်ရဲ့ ခွင့် ပြုချက်နဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ဖို့ စုရုံးနေတဲ့ ကျွန်ုပ် လူ ၁၀၀ ကျော် ၂၀၀ လောက်ရှိပါတယ်'

မျောက်တစ်ကောင် ထောင်ဖမ်းရာ၌ ကျားတစ်ကောင်ကို မိ၍နေ ကြောင်း မာစပို နားလည်သွားဟန်တူ၏။ သို့နှင့် သူသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

'ဘယ်နှယ်လဲ အခုတော့ စကားပြန်မရပါကလား။ ဒါဖြင့် အောက် တန်းစားကပဲ စပြီး ပြောရတာပေါ့'

ဟု ပြောကာ ဆာဒူးကိုးသည် ဘယ်လက်ဖြင့် မာစပို၏ မုတ်ဆိတ် တိုက်လေးကို ဆွဲလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ . . .

'သင်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ ရန်သူပဲ။ ကျွန်ုပ်မှန်းထားတဲ့ မိန်းမကို သင်က မှန်းပြီ။ သင်က ချမ်းသာတော့ ဝယ်ယူနိုင်ပေမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်မယ်။ ဒီလိုလုပ်ရင် သင်ရော သင့်အိမ်သားစုရော အားလုံးသေပြီ သာမုတ်တော့ ထွီ'

ဆာဒူးကိုးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မာစပို၏ မျက်နှာကို တံတွေး ဖြင့်ထွေးပြီးလျှင် နောက်သို့ တွန်းပစ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လူများ အံ့အား သင့်ကာ ကြက်သေသေလျက်ရှိစဉ် ဝင်းတံခါးမှ ထွက်သွားရာ၊ ကျွန်ုပ်အနီး မှ ဖြတ်သွားရင်း . . .

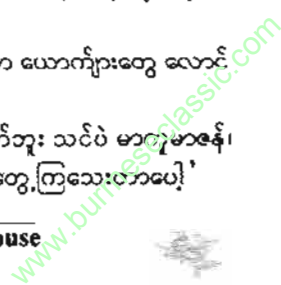
'အင်ကူစီ . . . သင့်ကို လွတ်လပ်တဲ့အခါ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်'

ဟု ပြောသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့နောက်သို့လိုက်သွားရင်း မာမိနာအနီးသို့ ရောက် သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်က

'ကြည့်စမ်း . . . မာမိနာ သင်ရှိတဲ့မီးဟာ ယောက်ျားတွေ လောင်း ကုန်ပြီ'

'နို့ပေမယ့် ဒီမီးရှိတာဟာ ကျွန်ုပ်မဟုတ်ဘူး သင်ပဲ မာကူမာဇန်၊ ကဲ . . . ကဲ . . . သွားပေးတော့လေ၊ နောက်မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့'

ဝင်းတံခါးဝသို့ရောက်သောအခါမှ မကောင်းတတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အမ်ဗေဇီအား နှုတ်ဆက်ရန် ပြန်လာရာ မာစပိုသည်

'ဒီခွေးကို သတ်ပစ်ပါတော့လား။ သင့်စည့်သည်ကို စော်ကားတဲ့ အကောင် သတ်ပစ်ပါတော့လား'

စသည်ဖြင့် နွားသိုးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဟစ်အော်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ အမ်ဗေဇီက ကျွန်ုပ်အား . . .

'ကိုင်း . . . ပညာရှိကြီး မာကူမာဇန် . . . ကျွန်ုပ်တော့ ခက်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို အကြံပေးစမ်းပါဦး။ သူ့ကို ငြင်းဆန်ရင် မိတ်ဆွေဝတ္တရား ပျက်ကွက်ရာရောက်မယ်။ သဘောတူရင်လဲ ဟိုဘက်ကို စော်ကားရာ ရောက်မယ်'

'ဆာဒူးကိုးဟာ သိုးကလေးလို ငြိမ်ခံနေမယ့်လူစားမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူတစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောသွားတာလဲ သင်တို့ အကြား သားပဲ။ အမ်ဗေဇီ ကျွန်ုပ်အကြံကို သင်လိုက်နာမယ်ဆိုရင် မာစပိုကို သူ့ဘာသာ နေပေစေပေါ့'

'အဲဒါကောင်းတယ်'

ဟု ပြောပြီးလျှင်၊ အမ်ဗေဇီသည် မာစပိုဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

'မာစပို . . . သင်တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကို ထည့်ပြီး မစဉ်းစားနဲ့။ သင့်လူတွေ လှံတွေ အသင့်ရှိသားပဲ'

'ဒီလိုအကောင်မျိုး သတ်ဖို့လောက်နဲ့ ကျွန်ုပ် မစားမသောက်ဘဲ မသွားနိုင်သေးဘူး။ ကျွန်ုပ် အခုပဲလိုက်လာမယ်လို့သာ မာကူမာဇန်က ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ သင်ကိုယ်တိုင်လဲ သူနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေဖို့ သတိပေးပါရစေ'

'အောင်မယ် . . . သင့်စေတမန်မို့ ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရမှာလား။ ဒီမှာမာစပို၊ သင် ကျွန်ုပ်ကို ဘာထင်သလဲ။ သတ္တိရှိရင် ကျွန်ုပ်ကို လက်ဖျားနဲ့ တို့ကြည့်ရုံ တို့ကြည့်စမ်း။ သင့်ကိုယ်မှာ အပေါက်ကလေးတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်'

ကျွန်ုပ်က သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက် ၂ လုံးထိုးပစ္စတို သေနတ်ဒင်ကို လက်နှင့်ခေါက်၍ ပြလိုက်လေသည်။

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း အမ်ဗေဇီကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခဲ့ရာ လှည်းစခန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ လှည်းများတွင် နွားများအသင့်တပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရွာတွင် ရုံးရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သည့်သတင်း

ကို ကြားရသဖြင့်သာ ဆီကောလီက ဤသို့ ပြုလုပ်ထားသည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အထင်ကား မှားခဲ့လေပြီ။ ဆာဒူးကိုးသည် ထိုအချိန်တွင် ချုံဖုတ်တစ်ခုထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက်

'ကျွန်ုပ် သင့်လူကလေးတွေကို နွားတွေ တပ်ဆင်ထားဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်'

'ဟုတ်လား ဒီလိုဆို ဟန်ကျတာပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး'

'နေမဝင်ခင် မြောက်အရပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ကြမယ်လေ'

'ကျွန်ုပ်က အရှေ့တောင်ဘက်သို့သွားမယ် အောက်မေ့နေတာ'

'ဟုတ်လား . . . ကျွန်ုပ်ကတော့ မာကူမာဇန်ဟာ သူ့မိတ်ဆွေအပေါ်မှာ ထားတဲ့ကတိကို မျက်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားတယ်။ အခုတော့'

'သင်ဆိုလိုတာကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး ဆာဒူးကိုး'

'ရှင်းပြဖို့လိုသေးသလား။ သင်ဟာ ဘန်ကူးဆီကို ကျွန်ုပ်နဲ့အတူ သွားကြဖို့ သဘောတူခဲ့တယ်။ သင် စိတ်ပြောင်းလဲသွားတယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်ထဲ သွားပါတော့မယ်'

ယင်းကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိထိရောက်ရောက် ကတိပေးရစေကာမူ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်ကို စကားတည်ရပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆမိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က . . .

'ကောင်းပြီ . . . ကျွန်ုပ် သင်နဲ့လိုက်မယ်။ သင့်လှံသွားဟာ သင့်လျှာလိုပဲ ထက်မြက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်တယ်။ တစ်ခုပြောချင်တာက သင်နဲ့ကျွန်ုပ် ရန်မဖြစ်ရအောင် အခုအပြောမျိုးကိုတော့ ရှောင်စေချင်တယ်'

သူသည် ကျွန်ုပ်လက်ကိုဆွဲရင်း

'ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါတယ် မာကူမာဇန် အရှင်။ ကျွန်ုပ် အသည်းထဲမှာ အပေါက်တစ်ခုဖြစ်နေပါတယ်။ မာမီနာဟာ ကျွန်ုပ်ကို လှည့်စားနေတာနဲ့တူတယ်။ အခု ဟိုခွေးကောင်ကြီး မာစပိုနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ သူ့ဖခင်ကလဲ ကျွန်ုပ်ကို မုချမှန်းတော့မယ်'

'ကျွန်ုပ်စကားကို သင်လိုက်နာမယ်ဆိုရင် မာမီနာဆိုတဲ့အမည်ကို သင့်စိတ်ထဲက တစ်ခါတည်း မေ့ပစ်လိုက်ပေတော့'

'ကျွန်ုပ်မှာ အသည်းနှလုံးရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး သွားဟာ ကျွန်ုပ်အသည်းထဲက ထွက်မှာမဟုတ်ပါဘူး မာကူမာဇန်၊ သူ့နာမည်ကို ကျွန်ုပ်

၅၄ □ ဒဂုန်ရွှေများ

မေ့ပစ်လို့ရမယ်မထင်ပါဘူး။ ဒါထက် မသွားခင် ဟိုကောင်ကြီးတောင် သတ်
ခဲ့ချင်သေးတယ်’

‘ဒီလိုအလုပ်မျိုးလုပ်နေမယ်ဆိုရင် သင်တစ်ယောက်တည်း သွား
စေတော့’

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ ရှိပါစေတော့လေ။ ကဲ . . . သင်သဘောတူတယ်
ဆိုရင် လှည်းတွေကို စထွက်ဖို့ အမိန့်ပေးပါတော့။ ကျွန်ုပ် လမ်းပြပါမယ်။
ကျွန်ုပ်လူတွေ စောင့်နေတဲ့ တောအုပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းချရလိမ့်မယ်။ ပြီး
တော့ သင့်အဖို့ စကားလက်ဆောင်တစ်ခုနဲ့ စောင့်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို
သင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’

[၆]

ရွားများ သွားလာသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကုန်းဆင်းတစ်
လျှောက် မောင်းနှင်သွားမိကြ၍ ၆ နာရီခန့်မျှကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည်
သစ်တောအုပ်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအချိန်က ဇူးလူးပြည်
တွင် လမ်းဟူ၍ မယ်မယ်ရရမရှိချေ။ ကျယ်ပြန့်သော တောင်ခြေ ဆင်ခြေ
မြေညီဖြစ်၍ သစ်ပင်များ ခပ်ကျဲကျဲပေါက်လျက် ရာသီအားလျော်စွာ ရေ
နည်းပါးခမ်းခြောက်နေသော မြစ်တစ်ခုသည် တောအုပ်ကို ရစ်ခွေစီးဆင်း
လျက်ရှိနေ၏။

ကမ်းပါးချုံတောများထဲ၌ ရစ်နှင့် အခြားငှက်မျိုးစုံတို့လည်း အများ
အပြားပင် ရှိနေကြလေသည်။ မည်သည့်နေရာသို့ပင် ကြည့်စေကာမူ မြစ်မ်း
ရောင်သစ်တောလွင်ပြင်ကြီးမှတစ်ပါး မည်သည့်အရာကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ရှိ
လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆာဒူးကိုးညွှန်ပြသော မြစ်ကမ်းဘေးတစ်နေရာ၌
စခန်းချပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ပစ်ခတ်ရရှိခဲ့သော အမဲတစ်ကောင်၏ အသားများ
ကိုပါ ထည့်သွင်း၍ ညစာကို စီမံချက်ပြုတ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်နေကြစဉ်၊ လက်နက်ကိုင်ဇူးလူးများသည်
၆ ယောက်မှ တစ်ကျိပ်ခန့်အထိ အတွဲလိုက် အလျှိုအလျှို ရောက်လာကြ၍

ဆာဒူးကိုကိုလော၊ ကျွန်ုပ်ကိုလော မသိ။ လုံများကို မြောက်ကာ အရိအသေ
ဆေးကြမ်းလျှင် မြေကွက်လပ်အသီးသီးတွင် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။ သူတို့ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ကြိုတင်စီမံထားခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၍ ကျွန်ုပ်
ကလည်း သူတို့အား မသိလိုက်မသိဘာသာ နေလိုက်လေသည်။ ဆီကောလီ
အား အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်ရာ ဆီကောလီက

‘ဆာဒူးကိုးရဲ့ လူရိုင်းတွေလေ၊ ကျောက်တောင်တွေကြားမှာ ပုန်းနေ
ကြတဲ့ သူ့အမျိုးသား တောပုန်းတွေပေါ့’

ဟု တီးတိုးပြန်ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးတံကို မီးညှိဟန်ဆောင်ရင်း သူတို့ကို အကဲ
ခတ်ကြည့်မိရာ၊ ထိုသူများမှာ ရှုပ်ထွေးလိမ်ကောက်သော ဆံပင်များနှင့် အရပ်
မြင့်မားသော်လည်း ကိုယ်ကာယမှာ ခပ်ကြုံကြုံရှိပြီးလျှင် စုတ်ပြတ်သော
သားရေထည်များကို ပန်းထက်၌ လွှမ်းခြုံပတ်ထားကြလျက် ကြီးမားသော
စစ်ဒိုင်းကြီးများ၊ သစ်မာသား တုတ်ကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ ထိုးခုတ်၍
ရသော လှံကြီးများကိုလည်းကောင်း ကိုင်ထားကြ၏။ အခြား မည်သည့်
ပစ္စည်းမျှ မယ်မယ်ရရ ပါရှိကြဟန်မတူပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးတံကို သောက်မြဲသောက်၍ လုံးဝအရေးမစိုက်
ဘဲ ရှိနေလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဆာဒူးကိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဆိတ်ဆိတ်နေ
ခြင်းကို ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့သည့်ဟန်ဖြင့်

‘ဒီလူတွေဟာ အမာဂ္ဂါနီလူမျိုးတွေပဲ မာကုမာဇန်၊ အားလုံးပေါင်း
၃၀၀ ရှိတယ်။ ကလေးတချို့ကို မိန်းမတွေက ခေါ်ပြေးကြတော့ ရွာအပြင်
မှာရောက်နေကြတဲ့ ဘန်ကူးလက်ထဲမှာ အသတ်မခံရဘဲ လွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့
တာပဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဇာတိသွေးအားဖြင့် သူတို့ရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်တဲ့အတိုင်း
ဘန်ကူးအပေါ်မှာ လက်စားချေဖို့ သူတို့ကို စုရုံးခေါ်လာခဲ့ပါတယ်’

‘ဪ... ဒီလိုကိုး... ဒါနဲ့ နေပါဦး။ သူတို့ကကော ဘန်ကူး
အပေါ်မှာ အသက်စွန့်ပြီး လက်စားချေချင်ကြရဲ့လား’

‘ကျွန်ုပ်တို့ လက်စားချေချင်ကြပါတယ် လူဖြူသခင်’

ဟူသော ဟစ်အော်သံကြီးသည် လူ ၃၀၀ ထံမှ တစ်ညီတစ်ညွတ်
တည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူများမှာ များသောအားဖြင့် ဆာဒူးကိုးအရွယ် ၎င်းထက်ငယ်သူ
များဖြစ်၍ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့်လူ အနည်းငယ်မျှသာ ပါလေသည်။ ထိုဆံပင်
ဖြူခေါင်းဆောင်ထဲမှ ‘ထရိုဇာ’ ဆိုသူ ထွက်လာ၍ မိမိတို့အားလုံးပင် ဆာ
ဒူးကိုးအား ထောက်ခံကြောင်း၊ မိမိသည် ဆာဒူးကိုး၏ ဖခင် ‘မာတီဝါနာ’

၏ ညီဖြစ်၍ လူသတ်ပွဲဖြစ်သည့်ညက ကံကောင်းထောက်မရှု လွတ်မြောက်
ခဲ့ကြောင်း၊ ‘မာတီဝါနာ’ သေဆုံးပြီးနောက် မိမိတို့သည် အိမ်ခြေရာခြေမရှိ၊
မျောက်များသဖွယ် ကျောက်တောင်များအကြား၌ ပုန်းရှိုးခိုအောင်းနေထိုင်
ရကြောင်း၊ ယခုအခါ ပညာရှိကြီး ဇီကလီပေးထားသည့် အချိန်ရောက်ပြီဖြစ်
၍ ဘန်ကူးအား တိုက်ခိုက်ဖို့ ချီတက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြော
ဆိုရာ၊ အဆုံးသတ်တွင် အမာဂ္ဂါနီများကလည်း ဤအတိုင်း မှန်ပါသည်ဟု
တစ်ခဲနက် ဟစ်အော်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ယခုကိစ္စတွင် မိမိတို့ အောင်မြင်မည် မအောင်
မြင်မည်ကို မသိနိုင်ကြောင်း၊ အကယ်၍ အောင်မြင်စေကာမူ ကျွန်ုပ်အား
မည်ကဲ့သို့ပြောမည် မသိရသေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြန်၏။ ထိုအခါ ဆာဒူးကိုး
က . . .

‘ပန်ဒါဘုရင်၏ တမန်တော် ထွက်ခဲ့ပါလော့’

ဟု ခေါ်လိုက်ရာ၊ အခြားသူများထက် သေးကျွေးသော သူတစ်
ယောက်သည် လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက်

‘မာကုမာဇန် ကျွန်ုပ်ကို သင် မှတ်မိပါသလား’

ဟု ကျွန်ုပ်အားမေးလေရာ . . .

‘အား . . . သင်ဟာ ပန်ဒါရဲ့အမတ်ကြီးတစ်ဦး ‘မာပွတ်တာ’ နဲ့
တူတယ်’

‘မှန်ပါတယ် ကျွန်ုပ်ပါပဲ၊ ဆာဒူးကိုးတောင်းပန်ချက်အရ ပန်ဒါက
သတင်းတစ်ခုနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို သင့်ဆီ လွှတ်လိုက်ပါတယ်’

‘သင်ဟာ တမန်တော်အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အထိမ်းအမှတ်
ပစ္စည်းတစ်ခုတစ်ရာပါသလား’

မာပွတ်တာသည် သူ၏ဝတ်ရုံအောက်မှ သစ်ရွက်ခြောက်များဖြင့်
ရစ်ပတ်ထားသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် . . .

‘ဒီဟာပါပဲ မာကုမာဇန်၊ သင့်ဆီကို ပန်ဒါက ပြန်ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်း
ပါပဲ၊ သင် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ဆေး ၂ လုံးကို သောက်ပြီး အတော်နေထိုင်
ကောင်းသွားတဲ့အတွက် သင်ပြန်ပြီး လက်ခံပါလို့ မှာကြားလိုက်ပါတယ်’
ဟု ကျွန်ုပ်အား ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လရောင်အောက်၌ အထုပ်ကလေးကို ဖြေကြည့်လိုက်
ရာ တစ်ခါက ပန်ဒါအား ကျွန်ုပ်ပေးခဲ့ဖူးသော အဖျားဖြတ် ဆေးလုံးကလေး
များဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

‘ကျွန်ုပ်မှတ်မိပါပြီ၊ သင်ပြောလိုတာသာ ပြောပါတော့ တမန်တော်’

ကျွန်ုပ်အား နှစ်ယောက်ချင်းသာပြောလိုကြောင်း ရိမ်မိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မာပွတ်တာနှင့်အတူ နံဘေးသို့ဖွဲ့၍ ထွက်လာခဲ့ရာ၊ အခြားသူများမကြားနိုင်သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ . . .

မာပွတ်တာက

‘မာကူမာဇန် ပန်ဒါမှာကြားလိုက်သော စကားများကား ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။ သင်သည် ဆာဒူးကိုးနှင့်အတူ ဘန်ကူးထံသွားမည့် ခရီးစဉ်၌ ပါဝင်နေကြောင်း ကျွန်ုပ်ကြားရသဖြင့်၊ အကယ်၍ သက်ဆိုင်သူတစ်ယောက်သာဖြစ်က ကျွန်ုပ် တားမြစ်ထိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ဘန်ကူးသည် ကျွန်ုပ်အထက်မှ လူမည်းဘုရင်ထံ ကုန်းချောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ မာတီဝါနီနှင့်တကွ လူမျိုးစုတစ်စုလုံးကိုပါ သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ သူ၏ မကောင်းမှုများကို ကျွန်ုပ်က သိသဖြင့် လက်ရှိဘုရင်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ပင် ပုန်ကန်ထကြွမှုများ ဖြစ်ပေါ်စေရန် လှုံ့ဆော်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပြည်တွင်းစစ်ကို မလိုလား။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားသူဖြစ်၏။ သူ့အပြစ်ဒဏ်ခံရ၍ မာနကျိုးသည်ကိုကား ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်လို၏။ သို့နှင့် ဆာဒူးကိုးခေါင်းဆောင်သော အမာဂ္ဂါနီတို့အား အခွင့်ပေးခဲ့၏။ သို့သော် ယင်းမှ ထွက်အံ့သော အရှုံးအမြတ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်မဆိုင်။ သင်နှင့် ဆာဒူးကိုးသား ဆိုင်ပေသည်။ သင်ဖြစ်စေ၊ သင်လူများဖြစ်စေ သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဒဏ်ရာအနာတရ ရရှိခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း ပစ္စည်းများတိုက်ခိုက်လုယူခြင်းကို ခံရလျှင်သော်လည်းကောင်း သင့်အဖို့ဖြစ်စေ၊ နေတယ်မှ အိမ်ဖြူတော်အဖို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တွင် တာဝန်မရှိကြောင်း ကြိုတင်၍ သိစေအပ်ပါသည်။ ယင်းသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ အမှာစကားပင်ဖြစ်ပါတော့သည်’

ဟု မာပွတ်တာက ရွတ်ဆိုပြလေသည်။

‘ကျွန်ုပ်နားလည်ပါပြီ။ ကျွန်ုပ်က ပန်ဒါရဲ့ သံမီးစကြီးကို မီးထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး ငြိမ်းပစ်ရမယ်။ တကယ်လို့ အောင်မြင်ရင် သံစတစ်စကို အေးသွားတဲ့အခါ ကျွန်ုပ်က သိမ်းဆည်းထားရမယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်လက်တွေ့ လောင်လို့ရှိရင်တော့ ကျွန်ုပ်ထိုက်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကပ်ပဲ ဒါပဲ မဟုတ်လား’

မာပွတ်တာက ဦးခေါင်းကို ငြိမ့်လျက်

‘မှန်ပါတယ် . . . မာကူမာဇန်’

‘ဘုရင့်ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ တမန်တော်ကြီး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွဲနွားတွေကို တပ်မက်လို့မဟုတ်ဘဲ သူ့အကြောင်းသိရလို့ ဆာဒူးကိုးအပေါ်ကရုဏာသက်ပြီး လိုက်သွားခြင်းဖြစ်တယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ် တစ်စုံတစ်

ရာဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင်လဲ သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တာဝန်မရှိစေရဘူးဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပါတော့’

‘တစ်လုံးမကျန် ကျွန်ုပ်မှတ်မိပါပြီ မာကူမာဇန်၊ ဒါထက် သူတို့ တစ်တွေဟာ အရက်အလွန်အကျွံသောက်တတ်လို့ ကျွန်ုပ်သာဆိုရင် အာရုဏ်တက်အချိန်ရွေးပြီး တိုက်မှာပဲ။ သင့်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ သင်နဲ့အတူ ရှိပါစေ မာကူမာဇန်’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် နှာမှုန့်တစ်မှုန့်စီ ရှူကြပြီး၊ တမန်တော်လည်း ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

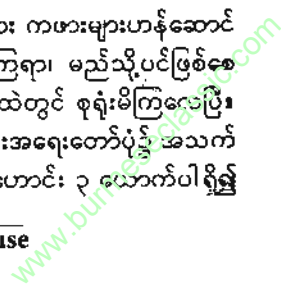
*

ရက်ပေါင်း ၁၄ ရက်မျှ ညဉ့်လုံးပေါက် ခရီးရှည်ကြီးကို ချီတက်လာခဲ့ကြပြီး၊ နောက်တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သာယာလှပသော တောတောင်တစ်နေရာ၌ အပန်းဖြေနားနေလျက် ရှိကုန်၏။ ထိုတော၏ တစ်ဘက်ဘေးတောင်ပေါ်၌ ‘အမာကိုဗ’ တို့၏ အကြီးအကဲ ဘန်ကူး၏ ရွာကြီး တည်ရှိလေသည်။

အဆိုပါတောင်ကြီးသည် အရံအတား အလွန်များပြားလှသော တောင်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်တို့ လေ့လာထားရသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် တောင်ပေါ်ရွာသို့ တက်သမျှလမ်းများကိုလည်း တစ်ကြိမ်လျှင် နွားတစ်ကောင်မျှသာ ဝင်ထွက်ခြင်းပြုနိုင်သော အပေါက်များရှိသည့် ကျောက်တုံးနံရံများဖြင့် ကာရံထားဆီးထားသည်ဟု သိရ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ချက်ခြင်းပင် သေနင်္ဂဗျူဟာ အစည်းအဝေးတစ်ခုကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နွားလှည်းများကို ကျွန်ုပ်နှင့်သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသော မိုင် ၃၀ ခန့်ဝေသည့်နေရာမှ တိုင်းရင်းသားများလက်ထဲတွင် အပ်နှံခဲ့လျက်၊ ဆီကောလီနှင့် သေနတ်ပစ်နိုင်သည့် ကျွန်ုပ်၏ အကောင်းဆုံးမုဆိုး ၄ ယောက်တို့သာလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

အမာဂ္ဂါနီ ၃၀၀ တို့သည် လမ်းခရီးသွား ကစားများဟန်ဆောင်ကာ တစ်သီးတစ်ခြားစီ ချီတက်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြရာ၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ထိုအချိန်၌ ထိုတောအုပ်ထဲတွင် စုရုံးမိကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့လူအုပ်ထဲတွင် ယခင် ဘန်ကူးအရေးတော်ပုံ၌ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ဖူးသော အမာဂ္ဂါနီလူဟောင်း ၃ ယောက်ပါရှိ၍

သူတို့သည် အတန်ကြာဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီးနောက် ဘန်ကူးရွာသို့တက်သော လမ်းကို လရောင်အောက်၌ သူတို့ကပင် ညွှန်ကြားပြသပေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ရွာတွင် ယောက်ျားပေါင်း မည်မျှခန့်ရှိကြောင်းမေးရာ၊ သူတို့က ရွာတွင် လိုက်နိုင်သူပေါင်း ၇၀၀ ခန့်ရှိကြောင်း၊ နံရံနှင့် တံခါး ပေါက်များတွင်လည်း 'ကင်း' များချထားတတ်၍၊ နွားများကို အောက်မှ တောင်ကြားတွင်ထားကြောင်း၊ နွားအကောင် ၂၀၀၀ ထက်မနည်းရှိကြောင်း ဖြင့် ဖြေဆိုကြလေ၏။

'ဒါဖြင့် ဘန်ကူးကို ထားခဲ့ပြီး နွားတွေကို မောင်းထုတ်သွားမယ် ဆိုရင် ခဲယဉ်းစရာမရှိဘူးပေါ့'

ဆာဒူးကိုးက ကြားဖြတ်၍

'ဟုတ်ပါတယ် မာကူမာဇန်၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဟာ ဘန်ကူးအပေါ် မှာ သွေးနဲ့ဆပ်ဖို့ ရန်ငြိုးရှိလေတော့ သူ့ကိုလဲ သတ်ဖို့ရှိပါတယ်'

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က

'ဟုတ်ပြီ... နို့ပေမယ့် ကျောက်တံတိုင်းကြီးတွေနဲ့ အိုင်အလုံ တာနံဆီးထားတဲ့ ဒီတောင်ကြီးကို လူ ၃၀၀ လောက်နဲ့ ဝိုင်းတိုက်လို့ မဖြစ် နိုင်တော့ဘူး။ ကင်းစောင့်တွေ နေရာတကာမှရှိနေလေတော့ ရွာကို ကျွန်ုပ်တို့ က ဖြန့်ခနဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရုတ်တရက် ဝင်စီးလို့မဖြစ်ဘူး။ ရွာထဲမရောက် ခင် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်တပ်လုံး ပြုတ်မှာပဲ။ နောက်ပြီး ခွေးတွေရှိတာကိုလဲ သင်သတိမေ့နေတယ် ဆာဒူးကိုး၊ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်တယ်ပဲထားဦး ကျွန်ုပ် က မိန်းမတွေနဲ့ကလေးတွေကို လက်ဖျားနဲ့မှ မထိစေချင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ် ပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါဦး ဆာဒူးကိုး။ ဘန်ကူးကို သူ့ရွာနဲ့သူ ရှိနေ ပါစေ။ ခုလာမယ့် ညဉ့်ကျရင် ကျွန်ုပ်တို့ လူ ၅၀ ကိုသာ လမ်းပြတွေကို ခေါင်းဆောင်ခိုင်းပြီး ဟောဟိုအောက်က ချုံတွေထဲမှာ လွှတ်ထားပြီး အပုန်း ခိုင်းထားပေတော့။ နောက် လကလေးမြင့်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်၊ အစောင့် တွေအားလုံး အိပ်မောကျနေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလူ ၅၀ ဟာ နွားခြံရှိရာ တစ်ရှိန် ထိုးဝင်စီး၊ သူတို့ကို သိမသွားအောင် တွေ့မြင်တဲ့လူမှန်သမျှကို သတ်ပြီး တော့ ကျွန်ုပ်တို့ ပထမဝင်လာခဲ့တဲ့ ဟိုရှေ့က တောင်ကြားကြီးရှိရာသို့ နွား တွေကို မလာခဲ့ကြရမယ်။ ဒီတော့ ဘန်ကူးနဲ့ သူ့လူတွေက သာမန်သူခိုး လူရိုင်းတွေပဲထင်ပြီး ပြန်လုရအောင် လိုက်လာကြလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ် တို့က မြက်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ သစ်ပင်တွေ ခပ်ထူထူပေါက်နေတဲ့ တောင်ကြား လမ်းအကျဉ်းဆုံးနေရာမှာ စောင့်ပုန်းနေကြပြီး သူတို့ကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက် ကြမယ်။ အဲဒါ သင် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ'

ဆာဒူးကိုးက သူ မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုသော ရွာကိုသာလျှင် ရှေ့ဦး စွာ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုကြောင်း ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ 'ထရီဇာ' က ဝင်၍

'မဟုတ်ဘူး ဆာဒူးကိုး၊ မာကူမာဇန်ပြောတာ မှန်တယ်၊ အမာကိုဗ တွေကို အကာအကွယ်မရှိတဲ့ တောင်ကြားလမ်းရောက်တဲ့အထိ များခေါ်လာ ပြီး သူတို့အံ့အားသင့်နေတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ခိုက်ကြ မယ်'

ဟု ပြောရာ အမာဂွါနီအားလုံးပင် ကျွန်ုပ်အား ထောက်ခံကြသဖြင့် ဆာဒူးကိုးလည်း အလျော့ပေးကာ ဤအကြံကို သဘောတူရ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် လူစိမ်းများ တွေ့မြင်သွားမည် ကို စိတ်မချနိုင်သဖြင့် မီးများဖိုခြင်း မပြုဘဲ၊ တောအုပ်ထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ဆိုင်းအနားယူလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုတင်စိုးရိမ်ထားသည့်အတိုင်းလည်း ဖြစ်တော့၏။ နေ့လည်နေ့ခင်းလောက်၌ ခြေသံတစ်ခုကို ရုတ်တရက်ကြားရပြီးနောက်၊ ဦးခေါင်းတွင် တပ်ဆင်ထားသော တန်ဆာအားဖြင့် အမာကိုဗတစ်ယောက် ဟု သိရသော လူတစ်ယောက်သည် တောအုပ်ထဲသို့ စွပ်ရှုပ်ဝင်လာရာ ကျွန်ုပ် တို့ အမာဂွါနီ ၃ ယောက်တို့သည် ချုံပုတ်နောက်မှနေ၍ ကြွက်ကို ကြောင် အုပ်သကဲ့သို့ ထိုသူအပေါ်သို့ ခုန်၍ အုပ်လိုက်ကာ ကိစ္စတုံးလိုက်ကြတော့ ၏။

ထိုသူ၏ ခြုံထည်အောက်တွင် တိုင်းရင်းသားဆေးများ တွေ့ရ သောအခါ ထိုသူမှာ ဆေးဆရာသော်လည်းကောင်း၊ ဆေးတောင်းလာသူ သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသောနေ့သည်ကုန်လွန်ခဲ့၍ တဖြည်း ပြည်း မှောင်လာရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အဓမ္မမှုကြီးကို စတင်ရန် အချိန်နီးကပ် လာတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်ရွေးစင် လူ ၅၀ ကို ရွေးချယ်ပြီး လျှင် အစားအစာများကို ငြိမ်သက်စွာ စားစေ၏။ သူတို့အား 'ထရီဇာ' က အုပ်ချုပ်၍ ဤအရပ်တွင် အမာကိုဗတို့နှင့်အတူ အတူနေဖူးသောသူ ၃ ယောက်တို့က ရှေ့ဆောင်ရမည်ဖြစ်၏။ သူတို့၏အလုပ်မှာ လူစုကလေး များခွဲကာ နွားခြံများကို အတွင်းဖွင့်၍ နွားများကို မောင်းထုတ်ရန်နှင့် အစောင့် များကို ချမ်းသာမပေးဘဲ သတ်ဖြတ်ပစ်ရန် ဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယအုပ်စုဖြစ်သော လူ ၅၀ မှာ ဆာဒူးကိုးက အုပ်ချုပ်လျက် ပထမ လူ ၅၀ အား ကူညီရန်လိုက် ကူညီရန်နှင့် နောက်မှလိုက်လာမည့်

အမာကိုတို့အား တိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံးအုပ်စုမှာ ၂ မိုင်ခန့်ဝေးသောနေရာမှ ပုန်းအောင်း စောင့်ဆိုင်းနေရမည်ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ ဒုတိယအုပ်စုက လာ၍ ပူးပေါင်းရန်ဖြစ်၏။ ထိုနောက်ဆုံး တတိယအုပ်စုမှာ အင်အားအကြီးမားဆုံးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်က ဦးစီးခေါင်းဆောင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုည၌ လသည် ၁၂ နာရီမှ ထွက်မည်ဖြစ်၍ လမထွက်မီ ၂ နာရီမှ ကြို၍ချီတက်ရန် စီစဉ်ကြ၏။ မိုးလင်းသည့်တိုင်အောင် တိုက်ခိုက်မှုကို မဆွဲဝံ့ချေ။ ရန်သူများ အံ့အားသင့်နေခြင်းနှင့် အမှောင်ထုကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ အားပြုရပေမည်။

သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ စတင်ချီတက်ရန် အချိန်ရောက်လာရာ ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းဆောင် စစ်ဗိုလ် ၃ ဦးတို့သည် တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း အကယ်၍တိုက်ပွဲကြောင့် လူများ ဖရိုဖရဲကွဲခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ နွားလှည်းများထားရာနေရာကို နောက်ဆုံး ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် နေရာအဖြစ်ဖြင့် သတ်မှတ်ကြ၏။

ပထမဦးစွာ ရှိစာသည် လူ ၅၀ ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထွက်ခွာသွား၏။ ဒုတိယ ဆာဒူးကိုးသည် သူ့လူ ၅၀ ကို ခေါ်သွား၏။ ဆာဒူးကိုး၏ လက်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်ပေးထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက် ပါရှိလေသည်။ သူနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ မုဆိုးတစ်ယောက် ပါသွားရာ၊ သူ့နှံလည်း သေနတ်တစ်လက် ပါရှိလေသည်။

ရန်သူများသည် ထိုသေနတ်သံများကို မုချကြောက်ရွံ့မည်မလွဲတည်း။ ထို့နောက် ဆီကောလီ၊ ကျွန်ုပ်၏ မုဆိုး ၂ ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အမာဂျီနီ ၂၀၀ တို့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သော လမ်းကလေးအတိုင်း ချီတက်ခဲ့လေသည်။ လမ်းမလေးဟုပင် ခေါ်ရသော်လည်း အမှန်အားဖြင့်သော် ရေစီးကြောင်းတစ်ခုမျှသာဖြစ်၍ ကျောက်တုံးများ ပြန်ကြဲလျက်ရှိ၏။ လူများကို ၃ တန်းခွဲ၍ တစ်ဦးစီ ခေါင်းဆောင်ချီတက်လေရာ လထွက်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခင်က ကျွန်ုပ်တို့ ခန့်မှန်းထားသည့် ချုံများ ထူထပ်ရာနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနေရာသည်ကား ယင်းကိစ္စအတွက် အလွန် သင့်အပ်လျောက်ပတ်သောနေရာဖြစ်၏။ လမ်းကြောင်းသည် ပေ ၁၀၀ ခန့်အထိ ကျဉ်းမြောင်းလာ၍ နံဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် မြေမြင့်ပေါ်တွင် ချုံပုတ်များနှင့် လူ၏ လက်ချောင်းသဏ္ဍာန် တစောင်းပင်ကြီးများနှင့် ကျောက်တုံးကြီးများရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ လူများသည် ထိုလမ်းမြောင်းကလေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ၁၀၀ စီစွဲကာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကုန်၏။ အမာဂျီနီတို့အားလည်း

ကျွန်ုပ်၏ စစ်မိန့်ကိုမနာခံကာ သေဒဏ်ချမှတ်မည့်အကြောင်းဖြင့်လည်း ကြော်တည်းစွာ သတိပေးထားရ၏။

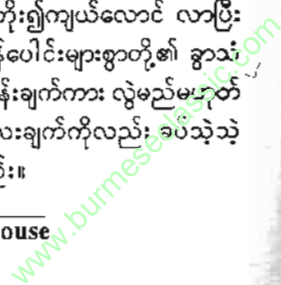
ရန်သူကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း လောဘတကြီး ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်မည်ကို စိုးသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်က သေနတ်တစ်ချက် မဖောက်မချင်း စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရန် ဖြစ်လေသည်။ အခြားသော အမိန့်တစ်ခုမှာလည်း ဤပွဲသည် မိမိသော်လည်း နိုင်ရမည်။ သို့မဟုတ် သေသော်လည်း သေရမည့်ပွဲဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ချမ်းသာပေးရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း ပြောထားရ၏။

ထိုအခါ သူတို့သည် ကောင်းစွာနားလည်၍ လှံများကိုမြှောက်ကာ သူတို့၏ဗိုလ်မှူးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်အား အရိုအသေပေးကြလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ချုံပုတ်နှင့် ကျောက်တုံးများနောက်တွင် ပုန်းကွယ်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြကုန်၏။

ယင်းကဲ့သို့ စောင့်ဆိုင်းနေရသည့်အချိန်များသည် လွန်စွာငြိမ်းငွေ့ဖွယ်ကောင်း၍ ရှည်ကြာလှ၏။ ကျွန်ုပ် အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးယဉ်နေရာမှ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုနှစ်စုတို့ တိုက်ပွဲကြီးတွင် မည်သည့်အတွက် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်နေမိသည်ကို သတိရမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွဲနွားကို လိုချင်၍လည်း မဟုတ်ပေ။ ဆာဒူးကိုးက ကျွန်ုပ်စကားမတည်ကြောင်း စွပ်စွဲသည်ကို မခံချင်၍လည်းမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ် ပါဝင်နေမိခြင်းမှာ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဘဝတွင် ဖြစ်ပျက်ရမည့် ကဏ္ဍတစ်ခုအနေနှင့်သာ ယူဆရပေတော့မည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် တဖြည်းဖြည်းကုန်သွားလျက်ရှိ၏။ လဆုတ်လကလေးသည် ကောင်းကင်၌တက်လာရာ အလွန်ဝေးသောအရပ်မှ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၏ ဟိန်းသံသည် ငြိမ်သက်သောလေထဲ၌ ပါ၍လာ၏။ မှေးမှိန်သော ကြယ်ကလေးများကို လရောင်သည် ဖုံးလွှမ်းစပြုလာ၏။ တိမ်တိုက်ကလေးများကလည်း ရွေ့လျားလျက်ရှိလေသည်။ အမာဂျီနီများကား တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

နောက်ဆုံး၌ အလွန်ဝေးလံသောအရပ်မှ ညည်းညူသံကဲ့သို့ အသံတစ်သံကြားရသည်ဟု ထင်မိ၏။ အသံသည် တိုး၍ကျယ်လောင် လာပြီးလျှင် ကျယ်လောင်နီးကပ်၍ လာလေရာ တိရစ္ဆာန်ပေါင်းများစွာတို့၏ ခွာသံများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရတော့၏။ ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းချက်ကား လှံမည်မဟုတ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သေနတ်သံ သုံးလေးချက်ကိုလည်း ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ဆက်လက်ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ အတော်ပင် လှုပ်ရှားမိ၏။ တဒေါက်ဒေါက်အသံ များနှင့် တီးခွေခွေပေါင်းများစွာတို့၏ ဖာစ်အော်သံများသည် ရောစပ်၍ တစ် လုံးတည်းထွက်လာသောအခါ အဝေးမှ မိုးခြိမ်းသံနှင့် တူပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ရိုးညွှတ်လည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာလေသည်။ ဆိတ်ငြိမ်နေသော ညဉ့် သည် ထိုအသံကြီးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိတော့၏။

မကြာမီ နွားသိုးကလေးတစ်ကောင်သည် ရှေ့ဆုံးမှ အော်ဟစ်ပြေး လာ၍ ၎င်း၏ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နွားမ၊ နွားထီး၊ နွားသိုး၊ နွားအို၊ နွားပျိုမှစ၍ မြောက်များစွာသော နွားတို့သည် လျှာများထွက်ကုန်လျက် အသံ မျိုးစုံဖြင့် ဟစ်အော်ကာ ဒလဟောစီးဆင်းလာသော ရေလုံးကြီးကဲ့သို့ တောင် ကြားလမ်းတစ်ခုလုံးကို ပြည့်၍ သွားစေ၏။ သစ်ပင်ငယ်ကလေးများနှင့် ကျောက်တုံးများပင် သူတို့၏ခွာများအောက်တွင် စိမ့်ညက်ညက် ကြေကုန် ကြ၏။

မပြေးနိုင်သော နွားငယ်ကလေးများသည် တုံးလုံးပက်လက်သေ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြကုန်၏။ မကြာမီ နွားကောင်ရေများ လျော့ပါးသွား၍ ၎င်းတို့ နောက်မှ လူသံများကို ကြားရတော့၏။ ထိုသူများမှာ နွားအုပ်ကြီးကို မောင်း နှင်လာသော ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ အမာဂ္ဂါနီများ ဖြစ်လေသည်။ တဟောဟော တဟဲဟဲဖြင့် လျှာထွက်လုမတတ် မောပန်းလျက်ရှိသော်လည်း သူတို့၏ အောင်မြင်မှုအတွက် ဝမ်းသာအားရ လှုံ့များကို မြောက်ကိုင်ကာ ရှိကြလေ သည်။ သူတို့အထဲတွင် 'ထရိုဇာ' လည်း ပါလာ၍ ကျွန်ုပ်က နာမည်ကိုခေါ် လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ရှိသော ကျောက်တုံးပေါ်သို့ မောကြီးပန်းကြီး ရောက်လာလေ ၏။

'နွားတွေတော့ အကုန်ပဲ မာကုမာဇန် . . . ဆာဒူးကိုးနဲ့ သူ့လူ တွေလဲ ကျွန်ုပ်တို့နောက်က သိပ်မဝေးလှဘူး'

'သင့်ကို ကျွန်ုပ် ချီးကျူးပါတယ် ထရိုဇာ . . . ကိုင်း . . . ကိုင်း သင့်လူတွေကို ချုံတွေနောက်မှာ ခေတ္တအမောဖြေရင်း နားနေပါစေဦး . . .'

ထရိုဇာသည် ပြေးလာသောသူများအား ရပ်စေပြီးလျှင် ကျောက် တုံးများနှင့် ချုံပုတ်များနောက်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရပြီးနောက်၊ မကြာမီ ဆာဒူးကိုးနှင့် သူ့လူများသည် အပြေးအလွှာ ရောက်လာကြရာ၊ ကျွန်ုပ်က ယခင်အတိုင်း နေရာချထားလိုက်၏။ ဆာဒူးကိုး နံဘေးတွင် သွေးများစီးကျနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဒဏ်ရာရလာကြောင်း သိရ၏။ ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ သူတို့၍လာသောသူမှာ ကျွန်ုပ်မှဆိုးတစ် ယောက်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ ဒဏ်ရာမှာ ပို၍ပြင်းထန်ဟန် ရှိ၏။

'ဆာဒူးကိုး . . . သင့်လူတွေကို လမ်းရဲကုန်းထိပ်ကလေးများဘက် မှာ နေရာချထားလိုက်၊ မကြာခင် သူတို့ရောက်လာလိမ့်မယ်နော် . . . အသင့် ရှိပစေ၊ ကြားလား ကိုင်း . . . မြန်မြန်လုပ် . . .'

ဆာဒူးကိုးသည် မောလွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြော နိုင်ဘဲ သေနတ်ကိုသာ ဝှေ့ယမ်း၍ ပြသွားလေသည်။

ယင်းနေရာသို့ ဆာဒူးကိုး ရောက်သွားသည့်အချိန်လောက်၌ပင် ကျွဲအုပ်တမျှ များပြားလှသော 'အမာကိုဗ' ၅၀၀ - ၆၀၀ ခန့်တို့သည် လူရိုင်း တို့ဘဝ လက်နက်မျိုးစုံကိုကိုင်ကာ ဒလကြမ်း ပြေးလွှားလာကြလေသည်။ လူအုပ်ကြီးကား အရည်အတွက်များသော်လည်း အကွပ်အကဲမရှိ၊ စည်းစနစ် မရှိဘဲ ဖရိုဖရဲနိုင်လှ၏။

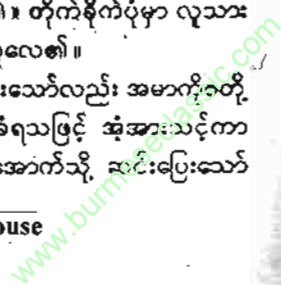
အချို့တွင်ကား ဒိုင်းများရှိ၍ အချို့တွင် ဒိုင်းမရှိချေ။ အချို့ဓား ကောက်များ ကိုင်လျက် အချို့၌ လက်နက်ဟူ၍ပင် မပါချေ။ အချို့ ပါးစပ် မှ အမြှုပ်များထွက်လျက် နွားများဆုံးရှုံးမှုကြောင့် ဒေါသမီးတောက်လျက် တရားရူးတရဲရဲ ဖြစ်နေကြဟန်တူ၏။

အချိန်ကား ကျရောက်ပေပြီ။ သို့သော် ဤအချိန်မျိုး မကျရောက် ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိ၏။ အမှန်သော် ကျွန်ုပ်ကား ကြောက်ရွံ့၍ မဟုတ် ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အလုပ်မှာ သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းကို တိုက်ခိုက်လုယူရုံမျှမက သူတို့ကိုပင် ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ရန် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ် တွန့်ဆုတ်မည်စိုးသဖြင့် ဆာဒူးကိုးဖခင်နှင့် လူမျိုးစုများ အသတ်ခံပုံကိုပင် ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်ရ၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောင်တရရန် အချိန် မရှိတော့ပြီ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၊ လုံးထိုးသေနတ်ကို ပစ်ဖောက်ရင်း ကျည် ဆံများကို လူအုပ်ထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကျောက်တုံး များ၊ ချုံပုတ်များနောက်တွင် ပုန်းကွယ်လျက်ရှိသော အမာဂ္ဂါနီများသည် လှုံ့များကို ကိုင်မြှောက်ကာ နွားအုပ်ပမာ အော်ဟစ်ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်၊ ခုန်သူများအား ထိုးခုတ်ကြကုန်၏။

မိဘမှ ဆင်းသက်လာသည့် ရန်ငြိုးကြောင်း မိမိတို့အသက်ကို ဝေခနမထားဘဲ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ တိုက်ခိုက်ပုံမှာ လူသား နှင့်မတူ၊ တိရစ္ဆာန်တို့ တိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့်ပင် တူလေ၏။

ပထမသော် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ လူနည်းသော်လည်း အမာကိုးတို့ မှာ ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ နောက်သို့ဆုတ်လျက်ရှိ၏။ အတော်များများ အောက်သို့ ဆင်းပြေးသော်

လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် မြေမြင့်ပေါ်သို့ ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်းတိုက် ခိုထိလာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်မှာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်နေရသည့် ကျွန်ုပ်တို့လူများထဲတွင် ပါဝင်လျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ သေနတ်ကိုမူ မိမိအသက်ကို ကာကွယ်ရန် လိုသည့်နေရာ၌သာ အသုံးပြုလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လူများမှာ လမ်းမြောင်းထိပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ခဲ့ရကုန်၏။

ဤသို့ဖြင့် တိုက်ပွဲ၏ အနိုင်အရှုံးသည် ချိန်ခွင်လျှာကဲ့သို့ပင် အလည်၌ တန့်လျက်ရှိစဉ်၊ 'ဆာဒူးကိုး' ဟု အသံကြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ ပြီးနောက် ဆာဒူးကိုးသည် သူ၏ လူ ၃၀ ခန့်ကို ဦးဆောင်ကာ ချုံပုတ်များ နောက်မှ ထွက်၍ ဒလကြမ်း ဝင်ရောက်ထိုးခုတ်လေတော့၏။

ယင်းသည်ပင် တိုက်ပွဲအနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်၍ အမာကိုဗ တို့သည် နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ကာ နောက်ဆုံး၌ ထွက်ပြေးကြလေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ သိမ်းပိုက်မိပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် တို့ဘက်မှလည်း လူ ၁၀၀ ခန့် ကျဆုံးသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဆာဒူးကိုး နှင့်အတူ ထည့်လိုက်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ မုဆိုးမှာလည်း ရွပ်ရွပ်ရွံ့ရွံ့ ပါဝင်တိုက် ခိုက်ရင်း လဲကျရှာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ သေသူနှင့် ဒဏ်ရာရသူများကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် အမာဂွါနီအချို့သည် လူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်ကို ဆွဲ လာရာ . . .

'ဘန်ကူး . . . ဘန်ကူး . . . အမဲသတ်သမားကြီး . . .'

ဟု ဟစ်အော်သံများကို ကြားရလေသည်။

ဆာဒူးကိုးသည် ထိုနေရာသို့ ချက်ခြင်းရောက်လာ၍

'အသို့နည်း ဘန်ကူး။ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က ဇီကလီသာမကယ်လျှင် ကျွန်ုပ်သေပြီမဟုတ်ပါလော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်မှ သင်၏ လှံချက်ကို ကြည့် လော့ . . . သင့်ကို ယခု အဘယ်ကြောင့် မသတ်ထိုက်သနည်း . . .'

'သတ်လော့ ဆာဒူးကိုး . . . သင်၏ပိညာဉ်သည် ကျွန်ုပ်ပိညာဉ် ထက် ကြီးမားကြောင်း ဇီကလီက ဟောပြောသည်မဟုတ်လော့ . . . သတ် လော့ . . .'

'ကျွန်ုပ် ဤသို့မသတ်လို၊ သင်သာမောပန်းသည်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ် လည်း မောပန်းနေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်မှာ ဒဏ်ရာပင် ရခဲ့၏။ လှံတစ်ချောင်း ကိုယူလော့ ယောက်ျားပီပီ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ခိုက်အံ့ . . .'

သို့နှင့် သူတို့သည် လရောင်အောက်တွင် ယောက်ျားပီသတ္တ တိုက် ခိုက်ကြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဝိုင်းရံကြည့်ရှုလျက် ရှိကြ၏။ နောက် ဆုံး၌ ဘန်ကူးသည် ကောင်းကင်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ကာ မြေပေါ် သို့ လဲကျသွားလေတော့၏။

ဆာဒူးကိုးကား သူ၏ ရန်ငြိုးဟောင်းကို ကလဲ့စားချေရပေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေ့အဖို့တွင် မည်သို့ဖြစ်မည်ကို စောင့်၍ကြည့်ရှုရမည့် မည်။

အကယ်၍ ဆာဒူးကိုးသာ မူလကတိတည်ခဲ့သော်၊ ကျွန်ုပ်မှာ နွားကောင်ရေ ၆၀၀ ရမည်ဖြစ်၍၊ တစ်ကောင်လျှင် ၅ ပေါင်ကျနှင့်ပင် တွက်စေကာမူ၊ ပေါင် ၃၀၀၀ ကျွန်ုပ်ဝေစုရမည် မဟုတ်ပါလော။ အသက်ကို စွန့်၍ လုပ်ရသော အလုပ်များကား အမြတ်အစွန်း များလှပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ သူကတိတည်မည် မတည်မည်ကို စောင့်၍ကြည့်ရန် လိုပေတော့သည်။

‘မာကူမာဇန် ဒီနွားအုပ်ထက်ဝက်ကို သင်ပိုင်ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အောင်မြင်ခဲ့တာဟာ သင့်အကြံဉာဏ်ကောင်းလို့၊ ပရိယာယ်သုံးတဲ့နေရာမှာ သင်လိမ့်မာလို့ အောင်မြင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကိုင်း . . . ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အခု တစ်ကောင်စီ ရွေးကြမယ်’

သို့နှင့် ပထမ ကျွန်ုပ်က အချောဆုံး နွားထီးတစ်ကောင်ကို ရွေးလိုက်ရာ၊ ဆာဒူးကိုးကလည်း တစ်ကောင်ရွေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နွားချော ၈ ကောင်ကို ရွေးလိုက်လေသည်။

‘ကိုင်း . . . တော်ပြီ ဆာဒူးကိုး၊ နောက်ထပ် ကျွန်ုပ်မလိုချင်တော့ဘူး’

ထိုအခါ ထရိုဇာက

‘အရှင်ဟာ ရူးနေပြီထင်တယ် . . .’

ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်ုပ်မရူးဘူး မိတ်ဆွေ၊ ဆာဒူးကိုးဟာ တစ်ခါ ကျွန်ုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့အတွက် ရန်ငြိုးမရှိတဲ့လူတွေကို သတ်ရတာ ကျွန်ုပ် နည်းနည်းကလေးမှ မနစ်သက်ဘူး၊ သွေးနဲ့လဲလို့ရတဲ့ပစ္စည်းကို ကျွန်ုပ် မလိုချင်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်ကို ကူညီတဲ့မုဆိုးတွေ တိုက်ပွဲမှကျတဲ့လူတွေရဲ့ ဆွေမျိုးဆွေကို ၁၀ ကောင်စီ ၁၅ ကောင်စီ ကျွန်ုပ်သဘောအတိုင်း ဝေပေးရမယ်’

ကျွန်ုပ်၏စကားကို ကြားသောအခါ ထရိုဇာနှင့်တကွ ကျန်လူများသည် လက်ကိုမြှောက်ကာ . . .။

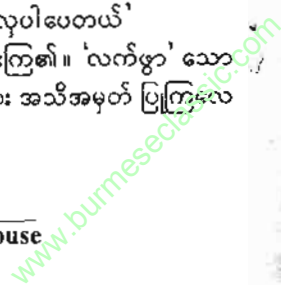
‘အရှင် မာကူမာဇန်၊ သဘောထားကြီးလှပါပေတယ်’

ဟု တစ်ပြိုင်နက် ဟစ်အော်သြဘာပေးကြ၏။ ‘လက်ဖွာ’ သော သူတစ်ယောက်ဟူ၍လည်း နောင်အခါ ကျွန်ုပ်အား အသိအမှတ် ပြုကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နွားလှည်းများထားခဲ့သောစခန်းသို့ နောက်တစ်နေ့နံနက် လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ပင်ပန်းစွာဖြင့် ကျွဲနွားများဖြင့် လူနာများကို သယ်ဆောင်ကာ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ကျန်ရှိရစ်သမျှ အမာရွာနီတို့မှာ ဒဏ်ရာရသူများကို မဆိုထားဘိ ကျန်သူများကလည်း တိုက်ခိုက်ရန် လုံးလုံးစိတ်မရှိတော့ချေ။

အတန်ငယ် အမောအပန်းဖြေကြပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သော ကျွဲ၊ နွားများကို ရေတွက်ကြည့်ရှုရာ၊ ထိခိုက်နာကျင်သော တိရစ္ဆာန်များကို ချန်လှပ်၍ ၁၂၀၀ ခန့်ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဒဏ်ရာရရှိသော ကျွဲနွားတို့ကိုမူ နောင်အခါ ကျွန်ုပ်တို့ သတ်ဖြတ်စားသောက်ကြရလေသည်။

ဆာဒူးကိုးမှာမူ မိမိတိုက်ခိုက်ရရှိသော နွားအုပ်ကိုကြည့်ကာ ဆင်းရဲရာမှ ချမ်းသာလာပြီဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ မာမိနာအား လက်ထပ်ရန် သူ၏ ယောက္ခမလောင်းဖြစ်သူ အမ်ပေဇီအား တောင်းဆိုသမျှ ကောင်းစွာပေးနိုင်တော့မည်ဟု ကြည့်နူးဝမ်းမြောက်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် အရက်ခွက်နှင့်ပါးစပ်ပင် လွဲတတ်ကြောင်း ဇူးလူးလူမျိုးတို့ စကားပုံရှိသည့်အတိုင်း

အမ်ဗေဇီနေသောစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးစဉ်ကား လူနာများကို သယ်ဆောင်လာရသည့်အပြင်၊ နွားအုပ်ကြီးလည်း ပါသဖြင့် လွန်စွာပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီးလျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်ပိုင် နွားနှင့် နွား ၁၀၀ ကျော်မကသော နွားများမှတစ်ပါး၊ ကျန်နွားများကို ဆာ ဒူးကိုးသည် သူ၏ဦးလေး ထရှိစာနှင့် တစ်နေရာသို့ လွှတ်လိုက်သဖြင့် အတော်ပင် ဝန်ပေါ့သွား၏။

တိုက်ပွဲပြီးသည့်နောက် တစ်လကျော်ခန့် ကြာရှိသောအခါမှ ကျွန်ုပ် တို့သည် အမ်ဗေဇီ၏ တံစခန်းသို့ ရျဉ်းကပ်မိခဲ့ကြပေပြီ။ လမ်းခရီးတွင် ဆာဒူးကိုးသည် စောင်များ၊ ငှက်မွေးဖြင့်ပြုလုပ်သော ခေါင်းစွပ်များ၊ သားရေ မာဖြင့်ပြုလုပ်သော ဒိုင်းများ၊ နွားမြီးဖြင့်ပြုလုပ်သော ပစ္စည်းများကို လက် ဆောင်ပေးရန် တောလမ်းတွင် အတော် အမြောက်အမြား ဝယ်ယူခဲ့လေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်လျော်သောနေရာတစ်ခု၌ စခန်းချကြ၏။ ဆာဒူးကိုး၏ အကြံမှာ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်မှ ခမ်းခမ်းနားနားသွားရန် ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ နေထွက်ပြီးနောက် အတန် ကြာလတ်သော်၊ ဆာဒူးကိုးသည် လူရိုင်းအကြီးအကဲတို့၏ ဟန်ပန်ဖြင့် အမ် ဗေဇီထံသို့ ရှေ့တော်ပြေးနှစ်ယောက်လွှတ်ပြီးသော်၊ ကျားသစ်ရည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ ဦးခေါင်းတွင် တောက်ပြောင်သောငှက်မွေးများ တပ်ဆင်သည့် ဦးခေါင်းစွပ်ကို ဆင်မြန်းပြီးလျှင် လှံတံကို ကိုင်စွဲလျက် ခမ်းနားစွာ လိုက်ပါ လာ၏။ သူတို့အထဲတွင် ရုပ်ရည်အသန့်ဆုံးလူ ၆ ယောက်တို့က သူ့အား ဝိုင်းရံလိုက်ပါလာ၏။

ကျွန်ုပ်က ဥရောပတိုက်သား အဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်ကာ မှဆိုး ၃ ယောက်ခြံရံလျက် လိုက်ပါရ၏။ ထို့နောက်တွင် အမာဂျီနီစစ်သား ၈၀ ခန့်ပါ၍ နွားအုပ်ကို နွားကျောင်းသားတစ်စုက မောင်းနှင်လိုက်ပါလာ လေသည်။

စခန်း၏ တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ အမ်ဗေဇီ မကြာမီ ထွက် လာမည့်အကြောင်း ရှေ့တော်ပြေးများထံမှ ကြားသိရပြီးနောက် များမကြာမီ ဒုတ်ကောက်ကြီးကိုကိုင်ကာ ထွက်၍လာသော အမ်ဗေဇီကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ မြင်ရလေ၏။

‘အသို့နည်း သင် ဆာဒူးကိုးလော . . . လွန်စွာမှ ကြီးကျယ်ခမ်း နားပါပေသည် ဆာဒူးကိုး . . . ဤပစ္စည်းများကို တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ သင်တိုက်ခိုက်ယူလာပါသလော၊ မာကုမာနေအရှင်လည်း ပါနေသည်လို့

ကျွန်ုပ် မြင်ရ၏။ သို့သော် ဤစစ်သားများကား မည်သည့်အတွက်ဖြစ်သည် ကို ကျွန်ုပ်မေးလိုပါသည် ဆာဒူးကိုး’

‘မကြောက်ပါလင့် အမ်ဗေဇီ . . . သင်၏သမီး မာမိနာအတွက် လက်ထပ်ကြေးအဖြစ်ဖြင့် နွားအကောင် ၁၀၀ ကျွန်ုပ်အား သင်တောင်းဆို ခဲ့သည် မဟုတ်ပါသလော၊ ယခု ကျွန်ုပ် နွားများကိုယူခဲ့ပြီ၊ သင်၏ အစေခံ များကိုလွှတ်၍ သိမ်းယူပါလော့ . . .’

‘ကောင်းပြီ ဆာဒူးကိုး . . . သင်ချမ်းသာ၍ လာသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်ရပေပြီ၊ လက်ဆောင်အတွက်ကား လုံလောက်ပေပြီ . . .’

‘မာမိနာကိုသာ ယခုခေါ်၍ပေးပါလော့ . . . သူနှင့် ကျွန်ုပ် စကား ပြောလိုပါသည်’

‘မှန်၏ ဆာဒူးကိုး၊ သို့သော် မာမိနာမှာ ယခုအချိန်မှာ အိပ်ပျော် ၍ နေကောင်းနေပေလိမ့်မည်၊ သို့ဖြစ်၍ သူ့အား အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ နက်ဖြန်နံနက်မှ သင်လာလျှင် ကောင်းပါလိမ့်မည် . . .’

‘ဘယ်တဲမှာ မာမိနာအိပ်နေသလဲ အမ်ဗေဇီ . . .’

‘ကျွန်ုပ်မသိပါ ဆာဒူးကိုး၊ မာမိနာဟာ တဲများကို နေ့တိုင်းပြောင်း ၍ အိပ်တတ်ပါတယ်’

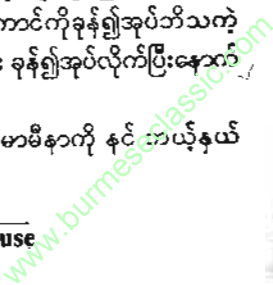
ထိုအချိန်တွင် အလွန်တစ်ရာစူးရှသော အသံတစ်သံကို ကြားရ ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အသံကြားရာသို့ကြည့်လိုက်ရာ တဲတစ်တဲအတွင်း မှ ကမူးရှူးထိုးပြေးထွက်လာသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ သည်။ ထိုမိန်းမမှာ ချိုကျိုးနားရွက်ပုံမကြီးပင် ဖြစ်လေ၏။

‘သူလိမ်တာ . . . သူလိမ်တာ . . . မာမိနာဆိုတဲ့ တောကြောင်မ ဟာ ဒီတဲက တစ်ခါထဲထွက်သွားပြီ၊ မနေ့ညက ဒီတဲမှာ သူ့အဒေါ်နဲ့မအိပ် ဘူး၊ သူ့ယောက်ျား ‘မာစပို’နဲ့အတူအိပ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ ရက်လောက်က ဝဲ အမ်ဗေဇီက ဒီလူနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်တယ်၊ မပေးဘဲနေပါ့မလား . . . နွားက အကောင် ၁၂၀ တောင်ရတာကိုး၊ ဆာဒူးကိုးရဲ့’

စသည်ဖြင့် သူသည် အသံကုန်အော်ဟစ်လျက် ရှိလေသည်။

အထက်ပါစကားများကြောင့် ဆာဒူးကိုးမှာ ရူးသွပ်၍ပင် သွားလေ ငြိလောဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ ခြင်္သေ့သည် သားကောင်ကိုခုန်၍အုပ်ဘိသကဲ့ သို့ သူသည် အမ်ဗေဇီ၏ လည်မျိုကို တစ်ခါတည်း ခုန်၍အုပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏လှံကြီးကို မြောက်လိုက်လေသည်။

‘ဟဲ့ ခွေးကြီး မှန်တာကိုပြောစမ်း . . . မာမိနာကို နင် ဘယ်နယ် ထုပ်လိုက်လို့လဲ . . .’

အမ်ဗေဇီ၏ လည်ပင်းမှ တစ်ဆင့်လျက် . . .

'သည်းခံပါ ဆာဒူးကိုး၊ ဒါဟာ မာမိနာကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်တာပါ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်တာပါ . . .'

ကျွန်ုပ်သာ ဆာဒူးကိုး၏လက်ကို မဆွဲလိုက်ပါက လုံမှာ အမ်ဗေဇီ၏လည်မျိုကို ဖောက်ဝင်သွားမည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က လူချင်းကွဲအောင် လုပ်လိုက်ရ၏။

'နောက်ထပ် သင်တာပြောဦးမလဲ အမ်ဗေဇီ . . .'

အမ်ဗေဇီက လဲနေရာမှထလျက် . . .

'တစ်ခုပဲပြောချင်ပါတယ် ဆာဒူးကိုး . . . မာစပိုဟာ အင်မတန် တန်ခိုးကြီးတဲ့ လူမျိုးစုအကြီးအကဲတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ကလဲ အိုမင်းနေတော့ တောင်ငေးလို သူ့ကိုပဲ မှီခိုရပါမယ်။ မာမိနာကလဲ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်လိုကြောင်း ပြောပါတယ် . . .'

ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ ချိုကျိုးနားရွက်ပုံမကြီးက . . .

'ဒီဟာလဲ လိမ်တာပဲ . . . ဒီဟာလဲ လိမ်တာပဲ . . . မာမိနာပြောတာက ဒီနယ်က ဘယ်ဇူးလူးနဲ့မှ လက်မထပ်ချင်ဘူးလို့ ပြောတယ် . . . ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်တာကတော့ ဟိုလူဖြူကို မျက်စိကျနေသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး . . .'

ဤတွင် အမ်ဗေဇီက သူ့လက်ကိုင်တုတ်ဖြင့် လိုက်၍ရိုက်သဖြင့် မိန်းမကြီးမှာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

'ဒီလို အဆိပ်ပါတဲ့စကားမျိုးတွေကို မယုံပါနဲ့ ဆာဒူးကိုး၊ မာမိနာက မာစပိုကို လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သူ့လူတွေက နွားအကောင် ၁၂၀ ကို ကျွန်ုပ်ဆီ လာပို့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သင်က နွားအကောင် ၁၀၀ ပေးမယ်လို့ မရေမရာ အာမခံသွားပြီးတဲ့နောက် သင်ရော မာကူမာဇန်ပါ သေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း တောင်ပေါ်သား သူစိမ်းများထံက ကြားရပါတယ်။ ကိုင်း အခုမှဖြင့် မပြောပါနဲ့တော့ ဆာဒူးကိုး၊ ကျွန်ုပ်မှာ တခြားသမီးတစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်။ သူ့လောက်ရုပ်မလှပေမယ့် လယ်ကွင်းထဲမှာတော့ အတော်ပဲ အသုံးဝင်တဲ့သမီးဖြစ်ပါတယ်။ ကိုင်း . . . ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဘီယာသောက်လှည့်ပါ။ ကျွန်ုပ် မိန်းကလေးကို ခေါ်လိုက်ရမလား . . .'

'သင့် တခြားသမီးတွေအကြောင်းရော ဘီယာအကြောင်းရော ကျွန်ုပ်မကြားချင်ဘူး . . .'

ဆာဒူးကိုးသည် သူ၏ အခြေအရံများနှင့် စစ်သားများဘက်သို့ လက်မဖြင့်ပြန်၍ ညွှန်ပြလိုက်ပြီးနောက် . . .

'ဒီမှာ အမ်ဗေဇီ မာစပိုဟာ ကျွန်ုပ်လောက် ကျွဲနွားရော အခြေအရံရော ချမ်းသာရလား၊ ပြီးတော့ မာစပိုဟာ ပန်ဒါရဲ့မိတ်ဆွေလား၊ ကျွန်ုပ်ကြားတာကတော့ ရန်သူလိုတောင်ကြားတယ်။ ကျွန်ုပ်လို ဉာဏ်နဲ့ သတ္တိနဲ့ နိုင်ခဲ့ရဲ့လား၊ အရွယ်ကတော့ ကျွန်ုပ်လို နုပျိုပြီး သတ္တိကောင်းရဲ့လား၊ ဒါမှ မဟုတ်လို့ သူဟာ တောင်ပေါ်က တောင်ကြီးနဲ့ပဲ တူသလားဆိုတာ သင်ပဲဆုံးဖြတ်စမ်း . . .'

ဆာဒူးကိုးက လက်ဝါးကာခါ ဆက်လက်၍ . . .

'ကျွန်ုပ်အမေးကို ဖြေမနေပါနဲ့တော့လေ ဆက်ပြီးသာနားထောင်ပါ။ ဟောဒီက မာကူမာဇန်မရှိရင် ကျွန်ုပ်လူတွေအခေါ်ခိုင်းပြီး သင့်ကို လှိုင်းနဲ့ ရိုက်တာနဲ့ သေတာကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ရိုက်ရဦးမလား မသိဘူး။ လိမ်တယ်ဆိုတာ သေခြင်းနဲ့အဆုံးသတ်လိမ့်မယ်လို့ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်ထားပေတော့။ မကြာခင်ပဲ မာမိနာကို အရယူရလိမ့်မယ်။ နွားနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး လှနဲ့အရယူမှာကိုပြောတာ။ ဒီအကြောင်းကို သင့်သမင်ဝက်ကောင်ကြီး မာစပိုကို သွားပြီး သံတော်ဦးတင်ချေတော့'

ထို့နောက် ဆာဒူးကိုးသည် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားမည်အပြုတွင် အမ်ဗေဇီက ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကို ဖမ်း၍ဆွဲလိုက်လေသည်။

'ခေတ္တဆိုင်းပါဦး အရှင်မာကူမာဇန်၊ မျောက်နဲ့တူတဲ့ သမီးမိုက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ ချောက်ထဲကျနေတာ အရှင်ကယ်ပါဦး။ အရှင်ရဲ့သမီးသာဖြစ်ရင်လဲ နွားအကောင် ၁၂၀ ဆိုတော့ ဒီလူကို ပေးကောင်းပေးမိမှာပါပဲ'

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

'ဘာလို့ပေးရမှာလဲ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိန်းမတွေကို ရောင်းစားရိုးထုံးစံ မရှိပါဘူး . . .'

'အို ကျွန်ုပ်မေ့သွားလို့ပါ မာကူမာဇန် သည်းခံပါ။ အခု သင့်မိတ်ဆွေ ကျားကောင် ဆာဒူးကိုးက ကျွန်ုပ်ကို တုတ်နဲ့ အသေရိုက်သတ်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီဘေးရန်က ကျွန်ုပ်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား မာကူမာဇန် သင်ဟာ သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်ပါတယ်'

'ဒီလူက ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တယ်။ ဆာဒူးကိုးက မာမိနာကို ချစ်လာအောင် သင်ပဲ ဖန်တီးပေးတာပဲ . . .'

'ကျွန်ုပ်မဖန်တီးရပါဘူး မာကူမာဇန်၊ နွား ၁၀၀ ယူလားရှင် ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမယ်လို့သာ ကျွန်ုပ် ကတိပေးလိုက်တာပါ။ ဘန်ကူးကို နှိပ်စက်တဲ့

၇၄ □ ဒဂုန်ရွှေဗျား

အတွက် ပန်ဒါက သူ့ကို သတ်ပစ်ကောင်း သတ်ပစ်ပါလိမ့်မယ် . . . ဒါ ထက် ပန်ဒါက သူ့ကိုသတ်အောင် သင် သွေးဆောင်မပေးနိုင်ဘူးလား'

'ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး အမ်ဗေဇီ၊ သတ်ဖို့နေနေသာသာ သူ့ကို ချိုးမြှောက်ပြီးသားပဲ'

'ဒါဖြင့် မျှော်လင့်စရာမရှိတော့ဘူးပေါ့ ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို သေပြမယ်၊ မာမီနာကိုသာ မိရင် ဒီလောက်ဂြိုဟ်မွေတဲ့ မိန်းကလေးကို ချမ်းသာမပေးဘဲ ခေါင်းမှာရှိ သမျှ ဆံပင်လှလှကလေးတွေကို အားလုံးပြောင်အောင် ဆွဲနှုတ်ရမှာပဲ'

'သင် မာမီနာကို လက်ဖျားနဲ့ထိရင် သင့်ခေါင်းနဲ့ ဆာဒူးကိုးတုတ်နဲ့ ပိုနိုးတယ်၊ ဆာဒူးကိုးဟာ အချစ်စိတ်မွန်ပြီး ရူးနေတော့ လက်ထက်ပြီး တာ မပြီးတာ သူဘာမှမသိဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ်ပြောမယ်၊ မာမီနာကို မာစိုဆီက ပြန်ပြီးရအောင် ဝယ်ပေးတော့၊ တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့ ဝယ်ရမယ်နော်၊ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ဖို့မဟုတ်ဘူး ဒီလိုဆိုရင် သင် သက်သာကောင်းသက်သာလိမ့်မယ်'

'ကျွန်ုပ် တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပါ့မယ် မာကူမာဇန်၊ မာစိုကလဲ သူ့အသက်ကို နှမြောရင် ပေးမှာပါပဲ၊ ဆာဒူးကိုး ချမ်းသာလာတာ သိရင် မာမီနာကိုယ်တိုင်ကလဲ ကူညီကောင်းပါရဲ့၊ ကိုင်း ကိုင်း သင် သွားစရာ ရှိတာ သွားပေးတော့ မာကူမာဇန် . . .'

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး၌ အမ်ဗေဇီနှင့် ခွဲခွာခဲ့ကြလေသည်။

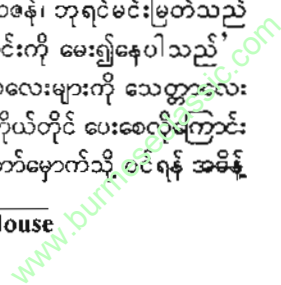
| ၈ |

ကျွန်ုပ် တဲစခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ဆာဒူးကိုးသည် သူ၏ စစ်သားများနှင့်အတူ ဘုရင်ရှိရာ နော်ဝင်ဂူသို့ ထွက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရ၏။ သူ့နောက်သို့ ကျွန်ုပ်အားလိုက်ခဲ့ရန် မှာကြားထားခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့မည်ပုံဆက်လက်ဖြစ်ပွားဦးမည်ကို သိလိုသည့်အခါဖြင့် နောက်ဆုံး၌ နော်ဝင်ဂူသို့ လိုက်ပါသွားမိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ တော်တော်ပင် အချိန်စောစောရောက်သွားသဖြင့် နန်းတော်သို့မဝင်မီ တစ်နေရာ၌ ချိုးများကိုပစ်ရင်း ၂ ရက် ၃ ရက်မျှ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ နောက်ဆုံး၌ တစ်နေ့တွင် မာဗွတ်တာသည် ကျွန်ုပ်၏ တဲစခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ (၎င်းမှာ ဘန်ကူးကို ကျွန်ုပ်တို့ သွား၍မတိုက်မီ ပန်ဒါထံမှ လွတ်လိုက်သော သံတမန်ဖြစ်ကြောင်း စာဖတ်သူများ မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။)

'အသင့်အား နှုတ်ဆက်ပါ၏ မာကူမာဇန်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သင်တစ်ခါကပေးခဲ့သော ဆေးလုံးများအကြောင်းကို မေး၍နေပါသည်'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကွီနိုင် ဆေးလုံးကလေးများကို သေတ္တာလေးနှင့်တစ်ကွ ထုတ်၍ပေးရာ၊ သူကမယူဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပေးစေလိုကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေသည်။ ဤသည်ပင် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ဝင်ရန် အဓိန့်

မြင်တော့သည်။ ထို့နောက် မာပွတ်တာနှင့်အတူ နန်းတော်သို့ ထွက်ခွာ သွားရာ တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်ရှေ့မှောက် သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘုရင်ကြီးမှာ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် မားမားရပ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က ဦးထုပ်ချွတ်၍ အရို အသေပြုလိုက်သည်။

'အသင့်အား နှုတ်ဆက်ပါ၏။ အို . . . မာကူမာဇန်၊ သင်သည် မကြာမီကပင် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲခဲ့သည် မဟုတ်လော . . .'

'မှန်ပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အရှင်ပြောခြင်းမှာ ကျွဲရိုင်းနှင့် တိုက် ပွဲကို ဆိုလိုပါသလော . . . သို့မဟုတ် အမာကိုဗတို့နှင့် တိုက်ပွဲကို ဆိုလို ပါသလော . . .'

'သင်နောက်ဆုံးပြောတာကို ဆိုလိုပါတယ် မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ် ကြားလိုလှပါသည်'

အခြေအရံများကို ဖယ်ရှားပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ၂ ယောက်ချင်း ရှိသောအခါ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော စာတံလမ်းအတိုချုပ်ကို ကျွန်ုပ်က ရှင်းလင်း ခြလေသည်။ အဆုံးသတ်တွင် သူက

'အို . . . မာကူမာဇန် အမာကိုဗခွေးတို့နဲ့ ဘန်ကူးကို ထောင် ချောက်ထဲမိအောင် ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ သင်ဟာ မျောက်ပဲတစ်ကောင်လို လိမ်မာ ပါပေတယ်၊ ဒါပေမယ့် သင့်ဝေစုကို သင်မယူဘူးကြားတယ် ဘယ်နှယ်လဲ မာကူမာဇန် . . .'

ကျွန်ုပ်က အဘယ်ကြောင့်မယူကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြပြန်၏။

'ဒီဟာကတော့ သင့်အယူအဆတစ်မျိုးကိုး၊ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာတာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတာကို အလိုရှိကြတယ်၊ ဆားနူး ကိုးဟာ မိတ်ဆွေရွေးတဲ့နေရာမှာတော့ လိမ်မာပါးနပ်ပါပေတယ်၊ ဒါကြောင့် လဲ အောင်မြင်ခြင်းနဲ့ ဆုလာဘ်တွေကို ရတာပဲ၊ သင့်မှာတော့ ဂုဏ်ပဲရတယ်၊ ဂုဏ်ဆိုတာဟာ လူတစ်ယောက်ကို ဝမ်းမယ့်အစား ကြုံလိုစေတယ် . . .'

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က

'ကျွန်ုပ် ကြုံလိုတာကိုပဲ သဘောကျပါတယ် ပန်ဒါ'

'အားလုံး နားလည်ပါပြီ . . . နားလည်ပါပြီ ပစ္စည်းကိုမယူဘဲ ဂုဏ်ကိုသာယူတဲ့ လူများရဲ့လက်ဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပါပေတယ်၊ ကျွန်ုပ် တို့ဇူးလူးတွေကတော့ သင့်အပေါ်မှာ အားထားယုံကြည်ကြပါတယ် မာကူ

မာဇန်၊ သင့်နှလုံးသားဟာ မြင့်မြတ်မာကျောလှပါပေတယ်၊ သင်ဟာ အလင်း ကို ကြိုက်၍ မောင်မိုက်ကို ရှောင်ကြဉ်သူဖြစ်ပါတယ် . . .'

ထို့နောက် သူသည် သံတမန်တစ်ယောက်အား စီတာဝါယိုနှင့် အမ်ဗေလာဇီတို့ထံ စေလွှတ်ပြီးလျှင် ဆာဒူးကိုးအားလည်း အပြင်မှစောင့် နေရန် မိန့်ကြားလေသည်။ မကြာမီ သား ၂ ပါးရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့အား ဂရုတစိုက် ကြည့်မိ၏။

သူတို့အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှ ရေးသားဖော်ပြရမည်ဆိုသော် နှစ်ယောက်စလုံးပင် သက်တူရွယ်တူလူငယ်များ ဖြစ်ကြ၏။ စီတာဝါယိုမှာ ပိုမိုသန်စွမ်းဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ ၎င်းမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း သော သူဦးလေး ချာကာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ အမ် ဗေလာဇီမှာမူ သူ၏ဂုဏ်ပုဒ်ကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဇူးလူးများကပင် လှပချောမောသော အမ်ဗေလာ ဇီဟု ပြောစမှတ်ပြုကြ၏။

သူသည် အရပ်အမြင့်ဆုံးသော ဇူးလူးများထက် ၃ လက်မခန့် ကျော်ပြီးလျှင် အလုံးအဝန်းကလည်း ကိုယ်ထည်မြင့်သလောက် ကြီးမားလှ ပေသည်။ သူ၏ လက်တံခြေတံများကလည်း အချိုးအစားကျ၍ လှပေသည်။ မျက်နှာမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိပြီးလျှင် စီတာဝါယိုထက် အတန်ငယ် အသား ပို၍ လတ်လေသည်။ မျက်လုံးကြီးများမှာ ကြီးမားရုံမျှမက နက်မှောင် တောက်ပပြီးလျှင် ပြုံးရွှင်သောအရောင် ထွက်၍နေလေသည်။ မြင်လိုက်က တည်းကပင် သူတို့နှစ်ဦး သင့်မြတ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် အက်ခတ် မိလိုက်၏။ ခြံဝသို့အရောက်၌ နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့သို့ ရောက်ချင်စေဖြင့် တိုး၍ဝင်လိုက်သည်တွင် အမ်ဗေလာဇီ၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် စီတာ ဝါယိုမှာ တစ်ဖက်ရှိ ကျူပင်များထဲသို့ လဲလှမတတ်ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအချင်းအရာများကို မြင်သောအခါ ပန်ဒါသည် ကုလားထိုင် ဆင်တင် မငြိမ်သက်နိုင်အောင် ရှိနေတော့၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် စလုံးပင် ဘုရင်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ သွား၍ရပ်ကာ အရိုအသေပြုကြ ပြီးနောက် 'ဘာဘာ' ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

(ဘာဘာဆိုသည်မှာ ဖခင်ကို ဆိုလိုသည်။)

'ကျွန်ုပ်၏သားတော်များ . . . သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါ၏။ သင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ တိုးပါလော့ . . . မာကူမာဇန်ကလည်း သူတို့နှင့်အတူ လာ၍ထိုင်ပါလော့ . . . ယခုနေ့ နံနက် ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝဲ အက်နားမှာ ကောင်းစွာမကြားရပါ . . .'

၇၀ ၀ ဒုဂ်ဇွေဗျား

သို့နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘုရင်ရှေ့၌ သီးသန့်ခင်းထားသော ထိုင်ခုံများပေါ်၌ ထိုင်ကြရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့နှင့်အတူ သွား၍ထိုင်ရလေသည်။ ထိုအခါ သူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရာ၌ မည်သူကအရင်စ၍ နှုတ်ဆက်မည်ကိုပင် လှယက်နေဟန်ရှိသဖြင့် သူတို့အချင်းချင်း မသင့်မြတ်ကြောင်း ကောင်းစွာထင်ရှားလေသည်။ ပန်ဒါက အောက်ပါအတိုင်း မိန့်ခွန်းမြွက်ကြား၏။

‘ကျွန်ုပ်၏ သားတော်များ . . . သင်တို့အား ဖိတ်ခေါ်ရခြင်းမှာ ကိစ္စတစ်ခုတွင် သင်တို့၏ အကြံဉာဏ်ကို လိုသောကြောင့် ဖိတ်ခေါ်ရခြင်းဖြစ်၏။ ကိစ္စမှာ ယခုကြီးကျယ်သော ကိစ္စမဟုတ်စေကာမူ နောင်အခါ ကြီးကျယ်၍ လာကောင်းလာမည် . . .’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးပင် ဘုရင်အား အရိုအသေပြုလျက် ‘ကျွန်ုပ်တို့ ကြားပါပြီ ဖခင် . . .’

‘ကိစ္စအား အခြားမဟုတ်၊ အမာဂ္ဂါနီတို့ အကြီးအကဲ မာတိဝါနီ၏ သားဖြစ်သော ဆာဒူးကိုးကီးကိစ္စပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူ၏ဖခင်ကား ဘန်ကူး သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ ဘန်ကူးသည် ကျွန်ုပ်၏ခြေဖဝါးတွင် စူး၍နေသော ဆူးတစ်ချောင်းဖြစ်၏။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်သည် စစ်ဘက် ပြိုင်ခြင်းကို မပြုလို၊ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ဆာဒူးကိုးအား သူ့ကို အသင်သတ်နိုင်က သူပိုင်ကျွဲနွားများကို ယူရန်ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဆာဒူးကိုးကား လူညံတစ်ယောက်မဟုတ်ချေ။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ လူဖြူကြီး မာကူမာဖန်၏ အကူအညီဖြင့် ဘန်ကူးကို သတ်သင်ခဲ့ပြီးနောက် သူ၏ ကျွဲနွားများကို ယူလာခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေဖဝါးမှဆူးကား ထွက်သွားလေပြီ’

‘ကျွန်ုပ်တို့ ကြားပါပြီ . . .’

‘မွန်မြတ်သောအပြုအမူဖြစ်ပါသည် ဖခင် . . .’

‘ဤသို့ပင် ဖြစ်တော့၏။ ဆာဒူးကိုး၌ကား ကျောထောက်နောက်ခံ ရှိ၏။’

‘ယင်းသည်ကား ကြွက်များကိုစားသောသူကြောင့် မဟုတ်၊ မာဂ္ဂါမာဇန်၏ ဉာဏ်သည် အချည်းအနီးပင်ဖြစ်ပေမည်။’

ဤသို့ဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်က ဆာဒူးကိုးကို ချီးကျူးလျက် အခြားတစ်ယောက်က ရုတ်ချကာ ငြင်းခုံလျက် ရှိလေသည်။

‘သင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှန်ကြပါပေသည်။ သားတော်များ . . . မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆာဒူးကိုးသည် ကတိတည်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။’

သူသည် အမာဂ္ဂါနီတို့၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့် လျော်ညီစွာ ယခုအခါ သူ့အား အကြီးအကဲတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ မြှောက်ထိုက်ပေပြီ။ ထို့ပြင် အမာကိဗလူမျိုးစုမှာလည်း ယောက်ျားအနည်းငယ်နှင့် မှုဆိုးမများ၊ တလေးများသာ ကျန်ရှိသဖြင့် သူတို့၏အကြီးအကဲလည်း ဖြစ်ထိုက်ပေပြီ’

အမ်ဗေလာဇီက ပျင်းရိစွာ သမ်းဝေလျက် . . .

‘ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သဘောအတိုင်းဖြစ်ပါပေသည်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ စီတာဝါယိုကမူ တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။

ထိုအခါ ပန်ဒါက ဆက်လက်၍ . . .

‘ကျွန်ုပ်လည်း ဤကဲ့သို့ ထင်ပါသည်။ သူ့အား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နီးကပ်စွာရှိနေပြီးလျှင် အဆက်မပြတ်စေရန် ချည်နှောင်ရပေမည်။ ယင်းကဲ့သို့ ချည်နှောင်ရန်နည်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့အား ပေးရန်ဖြစ်၏ . . .’

‘ဤအမာဂ္ဂါနီအား အိမ်တော်မှ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးရမည်နည်း . . . ဘေးရန်ရှိမည်ထင်က သူ့အား အဘယ်ကြောင့် သတ်၍မပစ်သနည်း . . .’

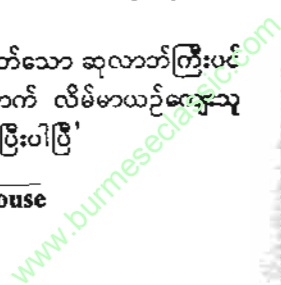
‘ဤအတွက် ကျွန်ုပ်မပြောပါလော သားမောင် . . . ဇူးလူးနယ်ကား အနှောင့်အယှက်များ ရှိနေ၏။ ဤအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကူညီသော သူများအား ကျွန်ုပ် မသတ်လိုပြီ။ မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်းက ပို၍မကောင်းပါသလော။ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော သစ်စေ့ကို အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်၏ ဥယျာဉ်ထဲ ပြောင်း၍စိုက်ခြင်းထက်၊ မိမိဥယျာဉ်၌စိုက်ကာ ရေလောင်းခြင်းက မကောင်းပါလော . . .’

ထိုအခါ အမ်ဗေလာဇီက . . .

‘ကျွန်ုပ်တို့ဖခင်ကြီး အမိန့်ရှိပြီးပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကိုးအား နှစ်သက်၏။ ဆာဒူးကိုးကား သတ္တိသွေးနှင့် ဗီဇကောင်းရှိသူ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ညီမများထဲက မည်သူ့အား ဖခင်သည် လက်ထပ်ပေးပါမည်နည်း . . .’

‘အခြားသူမဟုတ်၊ သင့်မိဘမှမွေးဖွားသော သင်၏နှမရင်း နန္ဒီပင်ဖြစ်တော့၏’

‘အို . . . ဖခင် ယင်းသည်ကား မြင့်မြတ်သော ဆုလာဘ်ကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။ နန္ဒီကား ရုပ်ရည်ချောမောသလောက် လိမ်မာယဉ်ကျေးသူ ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုပင် ပြောပြီးပါပြီ’

'ဘုရင်၏သမီးတော်ကို ဘုရင်ကသဘောတူ၍ သမီးတော်ကိုယ် တိုင်ကလည်း နှစ်သက်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန်ရှိပါဦးမည်လော . . .'

အမ်ဗေလာဇီက နှာခေါင်းရှုံ့လျက် . . .

'ကျွန်ုပ်ကား ပြောရန်များစွာရှိ၏။ ဤသူငယ်ကလေးကား လူဖြူ မာကူမာဇန်၏ ဉာဏ်ကိုချေးငှား၍ လူမျိုးစုကလေး အနည်းငယ်ကို နိုင်ရုံ မျှနှင့် လူမျိုးစုအကြီးအကဲရာထူးကိုသာမက ဤနယ်တွင် အလှဆုံး ဘုရင် သမီးတော်ကို ပေးရမည်လော အစ်ကိုဖြစ်သူ အမ်ဗေလာဇီကလည်း သူ၏ နှမကို ခွေးလေတစ်ကောင်အား အရိုးကိုပေးသကဲ့သို့ ပေးရမည်လော'

'ဘုရင်၏အမိန့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ငြင်းခုံရန်ရှိသလော၊ ကျွန်ုပ်တို့အလုပ် မှာ ဘုရင်၏အမိန့်ကို ဝေဖန်ရန်ဖြစ်သလော . . . သို့မဟုတ် နားထောင်ရန် ဖြစ်သလော . . .'

'အမ်ဗေလာဇီ သင်ကား ဆာဒူးကိုးထံမှ ကျွဲနွားများကို လက် ဆောင်ရလေပြီလော . . .'

'ခွေးလေခွေးလွင့်မြင်တိုင်း ကျွန်ုပ် ချစ်ရမည်လော အမ်ဗေလာဇီ၊ ဘန်ကူးအားသတ်၍ သူ၏ ကျွဲနွားများကို ခိုးယူဖို့ ဆာဒူးကိုးအား ခွင့်ပေး ရန် သင်သည်ပင် ဖခင်ကြီးအား သွေးဆောင်ခြင်းမဟုတ်ပါလော . . .'

ထိုအခါ အမ်ဗေလာဇီသည် သူ၏ကိုယ်ကြီးကို မားမားရပ်ကာ နေရာမှထသွားပြီးနောက် လေးနက်သောအသံဖြင့် . . .

'ဖခင်ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်အား သွားခွင့်ပြုပါလော့ ကြာမြင့်စွာ နေက ကျွန်ုပ်လက်ထဲ၌ လုံမရှိသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းမိတော့မည်။ သို့သော် မသွားမီ ကျွန်ုပ်ပြောလိုသည်မှာ ဆာဒူးကိုးသည် သူရသတ္တိနှင့်ပြည့် စုံ၍လည်းကောင်း၊ အကြံဉာဏ်နှင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံ၍ စီတာဝါယိုသည် သူ့အား မုန်းတီး၏။ အထွဋ်အထိပ်သို့ရောက်မည်ကို သူ ဟန်တားလို၏။ သူ ငြင်းလိုက ငြင်းပါစေ ဖခင်'

ငြင်းဆိုရန် ကျွန်ုပ် လက်နှေးမည်မဟုတ်ပါ။ အမ်ဗေလာဇီ၊ သင် သည် ဘုရင်ရှေ့မှောက်တွင် ကျွန်ုပ်အား မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲ၏။ သင်ချစ်သော ဆာဒူးကိုးအား သင်၏နှမရင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးပါလော့၊ ဘုရင်၏ စကားများကား ပြုပြင်ပြောင်းလွှဲ၍ မရတော့ပြီ။ သင်၏ခွေးကိုသာ ကျွန်ုပ် ၌ တုတ်တစ်ချောင်းရှိနေသည်ကို ပြောလိုက်ပါလော့၊ ဖခင် အသင့်အား ကျွန်ုပ်နှုတ်ဆက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤလက်ထပ်ပွဲကို မကြည့်လိုသဖြင့် ဂီကာဇီလူမျိုးများနေထိုင်သော တိုင်းပြည်သို့ ကျွန်ုပ် ခေတ္တခရီးထွက်မည်ဖြစ် ရာ ဖခင်အလိုရှိသည်အခါ၌ ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းကြားပါလော့ . . .'

စီတာဝါယိုသည် ဘုရင်အား အရိုအသေပြုပြီးနောက် အစ်ကိုဖြစ် သူကိုလည်း ဝတ်ကျောဝတ်ကုန် နှုတ်ဆက်လျက် ထွက်သွားလေသည်။ တချိန် ၏လက်ကိုလည်း အားပါးတရ ဖျစ်ညစ်သွားသေး၏။

စီတာဝါယို ထွက်သွားသောအခါ အမ်ဗေလာဇီက . . .

'ဖခင် ကျွန်ုပ် ဤကဲ့သို့ပင် ခံနေရမည်လော . . . သူပြောသမျှ ကို ဖခင်ကြားပြီးမြင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်တင်မည်လော'

'သင့်ကို အပြစ်မတင်ထိုက် အမ်ဗေလာဇီ အို . . . ကျွန်ုပ်၏သား များ မည်သည့်အခါတွင် သင်တို့၏ ရန်ပွဲအဆုံးသတ်ချေမည်နည်း'

ပန်ဒါသည် အမ်ဗေလာဇီအား စူးစိုက်ကြည့်လျက်ရှိရာ၊ သူ၏ မျက်လုံးများ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်နှစ် သက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

'လူဖြူတစ်ယောက်၏ရှေ့တွင် စီတာဝါယို၏ အပြုအမူများကား သိမ်ဖျင်းလှ၏။ ကျွန်ုပ်အား လမ်းညွှန်နိုင်သော အခွင့်အရေးမရှိပေ။ သူ ခြိမ်းခြောက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ပေးပြီးအမိန့်ကို ကျွန်ုပ်ဖျက်မည်မဟုတ်၊ ဤ အကြောင်းလူဖြူများသိ၏ မဟုတ်ပါလော့ မာကူမာဇန်'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်ပါကြောင်း ဝန်ခံလေသည်။ ထို့နောက် ပန်ဒါသည် စကားပြီးဆုံးသည်ဟန်ဖြင့် သူ၏လက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး လျှင် အမ်ဗေလာဇီကိုလည်း ဆာဒူးကိုးအား သွားရောက်ခေါ်ယူရန် အမိန့် ပေးလေသည်။ မကြာမီ ဆာဒူးကိုးသည် ခမ်းနားသော အသွင်အပြင်မူရာနှင့် ရောက်လာပြီးနောက် ဘုရင်မင်းမြတ်အား အရိုအသေပြုလေသည်။

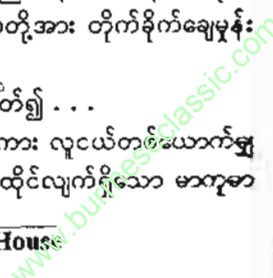
'ထိုင်လော့ ဆာဒူးကိုး . . . အသင့်အား ကျွန်ုပ်စကားပြောရန် ရှိ၏'

ထိုအခါ ဆာဒူးကိုးသည် ဘုရင်ရှေ့မှောက်၌ ခူးထောက်လိုက်ပြီး လျှင် တိုင်းရင်းသားတို့ထုံးစံအတိုင်း တထောင်နှစ်ဘက်ကိုလည်း မြေကြီး ပေါ်၌ ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

'မာတီဝါနီ၏ သားမောင်၊ သင်သည် နောက်ပါနောက်လိုက် အနည်းငယ်မျှနှင့် ဘန်ကူးနှင့်တကွ အမာကိုဗတို့အား တိုက်ခိုက်ချေမှုန်း လိုက်သောသတင်းကို ကျွန်ုပ်ကြားပြီးလေပြီ'

ဤနေရာတွင် ဆာဒူးကိုးက ကြားဖြတ်၍ . . .

'သည်းခံပါ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်ကား လူငယ်တစ်ယောက်မျှ သာဖြစ်ပါသည်။ ချေမှုန်းသူမှာ ဤနေရာတွင်ထိုင်လျက်ရှိသော မာကူမာ

ဇန်နဝါရီပေါ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကမူ တစ်ချက်ကောင်း နှစ်ချက်ကောင်း ထိုးခုတ် သည်မှတစ်ပါး မည်သို့မျှမလုပ်ပါ။

ဟု ပြောလေသည်။

‘သင် ကြားဝါလိုသူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရပေပြီ။ ဆာဒူးကိုး မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တန်ကူးကား သေ၍ မာနကြီးသော သူ၏ အမျိုးအနွယ်များလည်း နင်းပြားဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ် စစ်တပ်နှင့် မပါဝင် ရဘဲ ယင်းကဲ့သို့ အောင်မြင်သည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် ချီးကျူးရတော့၏။’

ထိုအခါ ဆာဒူးကိုးက လက်များကိုမြှောက်ပြီးလျှင် ‘ရီတိုးငိုညမ’ ဟု အော်လိုက်လေသည်။

(အမိပ္ပါယ်မှာ ခြင်္သေ့မင်းဟု အမိပ္ပါယ်ရှိလေသည်။)

‘ဆာဒူးကိုး . . . သင်သည် သင့်ဖခင်၏ သားဖြစ်သည့်အတိုင်း ယောက်ျားပီသလှ၏။ သင့်အား ကျွန်ုပ် မြှင့်တင်လို၏။ သို့ဖြင့် အမာကိုစ အကြွင်းအကျန်များနှင့် အမာဂါနီလူမျိုးစုတို့၏ အကြီးအကဲအဖြစ်ကို သင့် အား ကျွန်ုပ်ပေးအပ်၏။’

‘ဘုရင်မင်းမြတ် သဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။’

‘သင်၏ဦးခေါင်း၌ ဦးခေါင်းခွေကိုစွပ်ရန် ကျွန်ုပ်ချီးမြှင့်၍ ကျွန်ုပ် ၏ အတိုင်ပင်ခံတစ်ယောက်အဖြစ်ကိုလည်း ပေးအပ်၏။’

‘ဘုရင်မင်းမြတ်သဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။’

‘သင်လက်ထပ်သေးမဟုတ်ပါလော ဆာဒူးကိုး။’

ဆာဒူးကိုးက မျက်နှာများပျက်လျက် . . .

‘မှန်ပါသည် သို့သော် . . .’

ထိုအချိန်၌ ဆာဒူးကိုးသည် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ပိတ်နေစေလိုသည့် ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘အိုးအိမ်ထူထောင်ရမည့် လူပျိုလူရွယ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ် လက်ထပ်ခွင့်ပြုသည်။’

‘ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ် သို့သော် . . .’

ထိုအခါ ပန်ဒါသည် ဆာဒူးကိုးနောက်ဆုံးပြောသော သို့သော် ဟုသည်စကားကို သံယောင်လိုက်ကာ ဆက်လက်၍ . . .

‘သို့သော် အိမ်ထောင်ဘက်ကို မည်သည့်နေရာ၌ ရှာဖွေရန် သင် သိသည်မဟုတ်။ စိတ်ကူးပြီးလည်း မဟုတ်။ (ဤနေရာတွင် ပန်ဒါသည် အိမ်ထောင်ဘက်သို့ လှည့်၍) သားမောင် သူနှင့်လက်ထပ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ရည်မှန်းထားသော . . . ကိုသမီးကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါလော့ . . .’

ဆာဒူးကိုးက လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့လျက် . . .

‘ကျွန်ုပ် အရှင်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန်ရှိပါသည်။’

ဆာဒူးကိုးမှာ သူ၏ကံကြမ္မာကို သူကိုယ်တိုင် ဖန်တီးတော့မည့် အကြောင်း သိသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အနီးသို့ နောက်မှ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် သူ၏လက်တစ်ဘက်ကို အသာအယာဖျစ်ညှစ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြော လိုက်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြောလိုက်မိခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က ပြော ခြင်းလော၊ ကံကြမ္မာကပင် ပြောခြင်းလော မသိရပေ။

ကံဆိုးမိုးမှောင်နတ်သမီးသည် ကျွန်ုပ်၏လည်ချောင်းထဲသို့ ဝင် ရောက်လာ၍သာ ပြောလိုက်မိဟန်တူ၏။ အကယ်၍ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်သာ စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါက ဇူးလူးနယ်ရာဇဝင်သည် တစ်မျိုး တစ်ဖုံဖြစ်သွားမည် အမှန်ဖြစ်တော့၏။ မိန်းမချော မာမိနာအတွက်ဆိုလျှင် ဆာဒူးကိုးသည် စဉ်းစားချင့်ချိန်သော ဉာဏ်မရှိတော့ချေ။ ပန်ဒါသည် သမီး ဝေငိုက်မြည်းလျက်ရှိစဉ်၊ ကျွန်ုပ်က ဆာဒူးကိုးအား လက်ကိုညှစ်ကာ သူ၏ နားနားသို့ကပ်လျက် . . .

‘သင်ရှူးနေပြီလား ဆာဒူးကိုး။ သင့်ရဲ့စည်းစိမ်တွေရော သင့်ရဲ့ အသက်ကိုရော စွန့်တော့မလို့လား . . .’

ဟု ပြောလိုက်မိလေသည်။

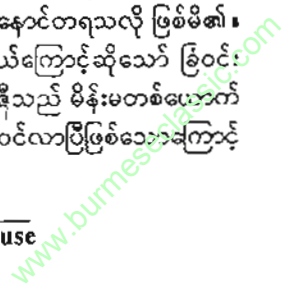
‘မာမိနာကရှိသေးတယ် မာကူမာဇန် . . . သူကလွဲရင် တယ်သူ့ ကိုမှ ကျွန်ုပ် လက်ထပ်ချင်ဘူး . . .’

‘မာမိနာဟာ သင့်ကိုလိမ်သွားပြီဆိုတာ သင်မသိဘူးလား၊ မာစပို ခွန့်ပစ်တဲ့ စောင်စုတ်ကြီးကို သင်မြဲချင်သေးလား . . .’

ဆာဒူးကိုးကား ငိုသံပါကြီးနှင့် . . .

‘သင့်အကြံကို ကျွန်ုပ်လိုက်ပါတော့မယ် မာကူမာဇန် . . . သင် စိုက်ပျိုးပေးတဲ့ သစ်စေ့ဟာ အသီးသီးလိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်တော့ထင်တာ ပါပဲ။’

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကြည့်ခြင်း မျိုးနှင့် လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ပင် ချော့ကန်ချားမိသွား၏။ ‘ငါကား သူတို့အထဲတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မိလေပြီ’ ဟု နောင်တရသလို ဖြစ်မိ၏။ သို့သော် အချိန်ကား နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခြံဝင်း တံခါးမှ အရပ်အမောင်းမြင့်မားသော အိမ်လောအိမ်သည် မိန်းမတစ်ယောက် ဆို လက်တစ်ဘက်က တွဲကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဝင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝင်တည်း။

သူခေါ်လာသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြခဲ့သော သမီးတော် နန္ဒီပင်ဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါ သိရတော့၏။ ကြေးဝါဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စားများ၊ ရှားပါးသော ပန်းနုရောင် ပုတီးစေ့များ၊ ဆင်စွယ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အချို့လက်ဝတ်လက်စားတန်ဆာများကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် တိုင်းရင်းသားတို့၌ အတော်ပင် အထက်တန်းကျသော ဝတ်စားတန်ဆာများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် အကဲခတ်လိုက်မိ၏။ မိန်းမပျိုမှာ ချိုသာသောမျက်နှာနှင့် အထက်တန်းကျသော ဟန်ပန်အမူအရာရှိလေရာ သွားပုံ၊ လာပုံနှင့် ဣန္ဒြေရှိပုံတို့မှာလည်း သူ၏ မျက်နှာဟန်အမူအရာနှင့် လိုက်လျောလှပေသည်။

မာမိနာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြရမည်ဆိုသော် 'ဆင်ဇာဂါကိုန' အမျိုးအနွယ်တို့တွင် အချောဆုံးအလှဆုံး တစ်ယောက်ပါပေတည်း။ အသားအနည်းငယ်ညို၍ နှုတ်ခမ်းအနည်းငယ် ထူပင်ထူသော်လည်း မျက်လုံးများမှာ သမင်မမျက်လုံးကဲ့သို့ အရည်လည်လျက်ရှိ၏။ မျက်လုံးနောက်တွင် မာမိနာကဲ့သို့ ဖုံးကွယ်သောအမူအရာကို မတွေ့ရဘဲ ကြင်နာခြင်း၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိခြင်းတို့ကို ကျွန်ုပ် အကဲခတ်မိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ နုနယ်ပြေပြစ်သော အဆင်းနှင့် ကြင်နာခြင်းအရိပ်အယောင်တို့မှာ တိုင်းရင်းသူလူမည်းများထဲတွင် တွေ့ရခဲသော လက္ခဏာများပင် ဖြစ်တော့၏။

အမ်ဗေလာဇီသည် သူမအား ဘုရင့်ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာရာ ပန်ဒါရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိန်းမပျိုသည် ဦးခေါင်းကို ညှုတ်၍ အရိုအသေပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆာဒူးကိုးအား မျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း သိလိုသည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ရင်ပေါ်၌ လက်နှစ်ဘက်ကိုယှက်ကာ ဘုရင့်အမိန့်ကို နာခံလျက်ရှိလေ၏။

'ကျွန်ုပ်၏သမီးတော် သင်၏ ခင်ပွန်းလောင်းကား သူပင်ဖြစ်တော့၏။ (ဆာဒူးကိုးဘက်သို့ အတန်ငယ် မျက်နှာလှည့်လိုက်၏။) သူသည် ငယ်ရွယ်၍ ရဲရင့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင်၊ သင်၏အစ်ကို အမ်ဗေလာဇီ၏ မိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၏။ သူ့အား သင်မြင်ဖူး၍ ကြိုက်နှစ်သက်သည်ကို ကျွန်ုပ်နားလည်၏။ အတိုက်အခံပြောရန် သင်၌ စကားတစ်စုံတစ်ရာ မရှိက သင်၏စကားကို ကျွန်ုပ်နားထောင်မည်ဖြစ်၏။ သင်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုရန် ရှိပါသလော၊ ကျွန်ုပ်ကား ပျင်းရိညောင်းညာလှပေပြီ'

ထိုအခါ နန္ဒီသည် ပွင့်လင်းသောမျက်နှာနှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်၊ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပထမ ဆာဒူးကိုးအပေါ်၌

လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ အမ်ဗေလာဇီအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်အပေါ်၌လည်းကောင်း တည်ရှိလေတော့၏။ ထို့နောက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ အသံကို ခပ်မှန်မှန်ထားလျက်

'ဖခင် ကျွန်ုပ်တောင်းပန်သည်။ ဤလက်ထပ်မင်္ဂလာကို မည်သူ အကြံပေးခြင်းဖြစ်ပါသနည်း။ အကြီးအကဲ ဆာဒူးကိုးပင်လော။ အမ်ဗေလာမင်းသားကြီးပင်လော၊ သို့မဟုတ် မာကူမာဇန်ဟု ကျွန်ုပ် ကြားဖူးသော လူဖြူအရှင်ပင်ဖြစ်ပါသလော'

ပန်ဒါက သမီးဝေလျက် . . .

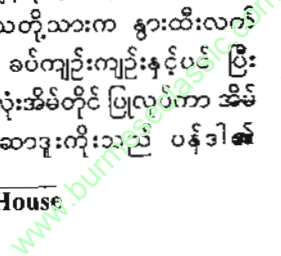
'ကျွန်ုပ် မမှတ်မိပါ သမီးတော်၊ သို့သော် မည်သူပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ် စိစဉ်ခြင်းသာဖြစ်၍၊ သင်၏ယောက်ျားအား ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးထဲတွင် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်ပေးအံ့၊ သင့်၌ ပြောဆိုရန် တစ်စုံတစ်ရာရှိပါသလော . . .'

'တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ ဖခင် . . . ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကိုးကို တွေ့မြင်ဖူး၍ သူ့အား ကြိုက်နှစ်သက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်ကိစ္စများ၌ကား ဖခင်သည်သာ တရားသူကြီးဖြစ်တော့၏။ သို့သော် . . . (ဤနေရာ၌ နန္ဒီသည် ခပ်ဆွဲဆွဲလေသံဖြင့် ဆက်လက်၍) ဆာဒူးကိုးကသာ ကျွန်ုပ်အား ကြိုက်နှစ်သက်ပါမည်လော၊ ကျွန်ုပ်၏အမည်သည် ဤနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းလော . . . (ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ နန္ဒီက သူ၏လည်ပင်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလေသည်။)'

'သူ၏လည်ပင်းမှ ထွက်လာခြင်း ဟုတ်မဟုတ် ကျွန်ုပ်မသိပါ သမီးတော်၊ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းမှာမူ ခြောက်သွေ့နေတော့၏။ ကိစ္စကား ယခုချောမောပြီးမြောက်၍ သွားပေပြီ၊ နက်ဖြန်၌ ဆာဒူးကိုးသည် နွားတစ်ကောင်ကိုပေး၍ လက်ထပ်ပွဲကို အထမြောက်စေရမည်။ အပြင် တံကြီးထဲတွင် သင်တို့အား နေရာချထားပေးမည်၊ ကျွန်ုပ်ကား အိပ်ချင်လှပြီ'

ထို့နောက် ပန်ဒါသည် သူ၏ ထိုင်ခုံမှထကာ သူ့အိပ်ရာရှိသော တံခါးပေါက်အတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် အမ်ဗေလာဇီတို့လည်း တံခါးမကြီးမှထွက်၍ လာခဲ့ရာ ဆာဒူးကိုးနှင့် နန္ဒီမင်းသမီးတို့သာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ သတို့သမီးအား သတို့သားက နွားထီးလက်ဆောင်ပေးသော လက်ထပ်ပွဲအခမ်းအနားမှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းနှင့်ပင် ပြီးစီးအောင်မြင်သွားတော့၏။ ဤသို့လျှင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ပြုလုပ်ကာ အိမ်ခြေယာခြေမရှိ လှည့်လည်နေထိုင်ခဲ့သော ဆာဒူးကိုးသည် ပန်ဒါ၏

သမီးနှင့် လက်ဆက်ထိမ်းမြားလျက် ကြီးမြင့်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော့ သည်။

ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် 'နေတယ်' မြို့သို့ နွားဝန်တင်ကြီးများ ဖြင့် ပြန်ခဲ့ရာ၊ ထိုအချိန်မှစ၍ တစ်နှစ်တိုင်တိုင် ဆာဒူးကိုး၏အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ နန္ဒီမင်းသမီးနှင့် မာမိနာတို့အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မကြားမိတော့ချေ။ အမှန်ကိုပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမ များထဲတွင် မာမိနာသည် ယောက်ျားများ၏စိတ်ကို ညှို့ရည် အစွမ်းနိုင်ဆုံး သောမိန်းမတစ်ယောက် ပါပေတည်း။

[၉]

ထိုတစ်နှစ်မျှသော အချိန်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ဤဝတ္ထုနှင့် တစ် စုံတစ်ရာ မသက်ဆိုင်သော ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပြီး နောက်ဆုံး၌ ဇူးလူးနယ်သို့ပြန်၍ ရောက်လာပြီးလျှင် အမ်ဗေဇီ၏ တံအုပ်စု၌ ရှိနေတော့၏။ ယင်းကဲ့သို့ရောက်လာခြင်းမှာ မာစုပို စသော မိတ်ဆွေဟောင်းများအား သေနတ်များကို ဆင်စွယ်နှင့်လဲလှယ်ခြင်း၊ ရောင်း ဝယ်ခြင်းကိစ္စများအတွက် ဖြစ်တော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အမ်ဗေဇီ၏တံရှေ့၌ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ် အစေခံနှင့်မုဆိုးများက နွားလှည်းများရှိရာသို့ ပစ္စည်းများသယ်ဆောင်သွား သည်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေလေသည်။

'ဘယ့်နယ်လဲ အမ်ဗေဇီ . . . ကျွန်ုပ်တို့ချင်း မတွေ့ရဘဲ တစ်နှစ် အတွင်း သင့်အရောင်းအဝယ် ဘယ်လိုနေပါသလဲ ဆာဒူးကိုးကော သင် မတွေ့ဘူးလား . . .'

'ဘုရားသခင်ကို ကျွန်ုပ်ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ မာကုမာဇန် . . . ဒီလူ ရိုင်းကောင်ကို ကျွန်ုပ်မတွေ့မိဘူး။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်ကို ပေးဆပ်ဖို့ ရှိတဲ့ အကြွေးကို ပေးဆပ်ဖို့ သူမမေ့တဲ့အကြောင်းကို တစ်နေ့ကပဲ သတင်းတော့ တစ်ခုတော့ ပို့လိုက်တယ် . . .'

'သင့်ကို တုတ်နဲ့ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စလား . . .'

'ဟုတ်မှာပေါ့ မာကူမာဇန် . . . ဒီဟာကလွဲလို့ တခြားအကြွေး မရှိပါဘူး၊ သူဟာ ပန်ဒါရဲနန်းတော်မှာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလို့ ကြားရတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် အကြွေးကိုပိုပြီး မြန်မြန်ဆပ်နိုင်တာပေါ့'

'မှန်တာပေါ့ မာကူမာဇန် ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်းမို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်ုပ်နဲ့ မာစပိုတို့ဟာ ဒီသေနတ်တွေကို ဒါလောက် လိုချင်နေတာပေါ့၊ ဒါက အမဲလိုက်ဖို့ စစ်တိုက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆာဒူးကိုးရဲ့ ဘေးရန်က ကာကွယ်ဖို့ပဲ၊ အခုတော့ဖြင့် အတော်ကလေး စိတ်ချရလောက်ပါပြီ . . .'

'နို့ပေမယ့် သင်တို့က တိုင်းရင်းသားတွေကို သေနတ်ပစ်သင်ပေးဖို့လိုတယ်၊ ဆာဒူးကိုးဟာ အခုအခါမှာ မင်းသမီးကိုရပြီး ထီးသွေးနန်းသွေးဝင်နေလို့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မေ့နေပြီထင်တယ်၊ ဒါထက် မာမိနာကော ဘယ်နှယ်လဲ'

'ဪ . . . ဟုတ်တယ် မာမိနာ၊ မာမိနာ သူဟာ အမာဆိုမိတွေထဲမှာ အကြီးအကဲတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး သူ့မှာ ကလေးလဲ မရသေးပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားမာစပိုကို သူသိပ်ပြီး မုန်းတာပဲ . . . သူ့ကို လက်ထပ်မယ့်အစား မျောက်ဝဲကြီးတစ်ကောင်ကို လက်ထပ်လိုက်ရတာက ကောင်းသေးတယ်လို့ပြောနေတယ် ဘယ်နှယ်လဲ မာကူမာဇန် . . . ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်အရာမှ အဆီအငေါ့တဲ့တာ မရှိပါကလားဟင် . . .'

သို့ ငြီးငြူပြီးနောက် အမ်ပေဇီသည် အရက်ခွက်ကို ကုန်အောင် မော့လိုက်လေသည်။

'ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး အမ်ပေဇီ၊ မာမိနာလဲ သူ့ယောက်ျားနဲ့သူဖြစ်သွားပြီ၊ ဆာဒူးကိုးလဲ ဇူးလူးအိမ်တော်က မင်းသမီးနဲ့ ရသွားပြီ မဟုတ်လား . . .'

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အမ်ပေဇီက . . .

'ဟုတ်ပါတယ် မာကူမာဇန် . . . အမှန်ကိုပြောရမယ်ဆိုရင် သေနတ်တွေ ဒီထက်များများ သင်ယူလာခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုပ်နေရတာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေထဲမှာ နေရတယ်၊ သင်ဟာ မာမိနာကို ယူသွားဖို့ကောင်းရက်သားနဲ့ မသွားတာကို ကျွန်ုပ်ဖြင့် အံ့ဩတာပဲ၊ သူလဲ အခုလောက်ဆိုရင် လူဖြူမကလေးလို လိမ်မာနေရာပေါ့'

'ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . အမ်ပေဇီ . . . သင်သောက်တာလဲ အတော်လွန်နေပြီ၊ သင့်အား ကောင်းသောညဖြစ်ပါစေ မိတ်ဆွေ . . .'

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် အမ်ပေဇီ အိပ်ရာမှထမီပန်ဒါ၏ နန်းတော်စခန်းသို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ကိစ္စအတွက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ကိစ္စမှာ များစွာအရေးကြီးသဖြင့် မာစပိုနှင့် မာမိနာတို့ မည်သို့မည်ပုံနေထိုင်သည်ကို သိနိုင်ရန် သူတို့နေထိုင်သော နေရာမှလှည့်၍ လာခဲ့၏။ မာစပိုနေထိုင်သော အမာဆိုမိနယ်ခြားသို့ ရောက်ရှိကာ ထိုနေရာတွင် စခန်းချ၏။

ထိုည၌ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်များကို ပြန်လှန်စဉ်းစားကာ မာမိနာနှင့်မတွေ့အောင် ရောင်ရှားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးပေါက်မိ၏။

သို့နှင့် စိတ်ကူးပြောင်းပြီးလျှင် နောက်နေ့နံနက်၌ ပန်ဒါနန်းတော်ရှိသော နေဝင်ဂူသို့ သွားရာလမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ လမ်းပြများ လမ်းညွှန်လျက် ထိုတစ်ခုတည်းသောလမ်းမှ သွားရလေ၏။ ထိုလမ်းမှာ အလွန်ကြမ်းတမ်းသဖြင့် လှည်းတစ်စီးကျိုးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၅ မိုင်မျှသော ခရီးပေါက်ရောက်ခဲ့၏။ သို့နှင့် ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ရေခိုးရသောနေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် စခန်းချရ၏။

နွားများကို ထမ်းပိုးမှဖြုတ်ပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ယင်းနေရာမှာ အခြားတစ်ဘက်မှဖြစ်သော်လည်း လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က ကျွန်ုပ်ရောက်ဖူးသော မှော်ဆရာကြီး ဇီကလီ၏ လျှိုအဝင်ဝဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ကျောက်လုံးများနှင့်တကွ အပေါ်မှမိုး၍နေသော ကျောက်ပြင်ကြီးတို့မှာ အာဖရိကတိုက်၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော နေရာများထဲတွင် တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်၍ ထိုနေရာဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ဆုံး နွားလှည်းထိုင်ခုံပေါ်၌ထိုင်ကာ ဘီစကုတ်တစ်ချပ်နှင့် အသားခြောက်အနည်းငယ်ကိုစားရင်း ဇီကလီရှိမှ ရှိလေဦးမည်လောဟု စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ သို့စဉ်းစားရင်း ကျောက်ချပ်ကြီးပေါ်သို့ လှပစွာထိုးလျက်ရှိသော ညနေချမ်းနေရောင်ခြည်များကို ကြည့်ရှုကာ တွေ့စေငေးမောလျက်ရှိစဉ်၊ လျှိုကြီးမှလာသော လမ်းကလေးအဖျား၌ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော လူ၏သဏ္ဍာန်ကို သိသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် ၎င်းဦးရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေမိ၏။ လူလော၊ တိရစ္ဆာန်လော၊ ယောက်ျားလော၊ မိန်းမလော ဟူ၍ကား ခွဲခြား၍ မသိနိုင်သေးချေ။

www.burmeseclassic.com

၉၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ထိုသဏ္ဍာန်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့လာလျက်ရှိရာ၊ အရပ် မြင့်၍သေးသွယ်သော လှလင်ပျိုတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း၊ ထွား ကြိုင်းသော မိန်းမတစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်မည်ထင်မိ၏။ သူ သည် အညိုရောင်ရှိသည့် သားမွေးထည်တစ်ခုကို ခြုံထားလေသည်။ သို့ ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်၏အစေခံ ဆီကောလီက တစ်ဖုံတစ်ရာလာ၍ ပြောသဖြင့် ၊ မိနစ်ခန့်မျှ သတိလစ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းမြီးခြုံထားသော ထို သဏ္ဍာန်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ၃ ကိုက်မျှသာ ကွာသောနေရာသို့ ရောက်၍နေ လေပြီ။

'သင် မည်သူဖြစ်၍ မည်သည့်ကိစ္စရှိသနည်း . . .'
သာယာသောအသံဖြင့် . . .
'ကျွန်ုပ်ကို သင်မသိသလော မာကူမာဇန် . . .'
'များနှင့်လိပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေသူအား ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ သိနိုင် ပါမည်နည်း၊ သင်သည် . . . သင်သည် . . .'

သူက စကားဖြတ်၍ : . . .
'မှန်ပါသည် ကျွန်ုပ် မာမိနာပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အသံကို ကျွတ်မိသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည် မာကူမာဇန် . . .'
သို့ပြောရင်း သူသည် ကိုယ်ကလေးကို လှုပ်ရှားပြီးလျှင် သားမွေး ခြုံထည်ကို နောက်သို့လှန်ချလိုက်ရာ ထူးဆန်းသော အလှကျက်သရေကို ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှခုန်ထကာ သူ၏လက်ကလေးကို ဆွဲ ယူလိုက်လေသည်။
သူက ကျွန်ုပ်လက်ကို ပြန်ဆွဲလျက် . . .
'အို . . . မာကူမာဇန် ယခုကဲ့သို့ မိတ်ဆွေဟောင်းကို တွေ့ရတာ ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာလှပါသည် . . .'

သို့နှင့် မာမိနာသည် ကျွန်ုပ်အား စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက်ရှိရာ၊ သူ၏ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များ လည်လျက်ရှိသည်ကို နီမြန်းသော အနောက် ဘက်နေရောင်အောက်၌ ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်ရ၏။

'မိတ်ဆွေ ဟုတ်စ မာမိနာ သင်ဟာ အခု အကြီးအကဲတစ်ယောက် ရဲ့ မိန်းမဖြစ်နေပြီ၊ ချမ်းသာနေတော့ ကျွန်ုပ်လိုမိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိ မှာပေါ့ . . .'

'ချမ်းသာတာက ဒုက္ခတွေနဲ့ ချမ်းသာတာပါ မာကူမာဇန် . . . ကျွန်ုပ်ယောက်ျားမာစပီဟာ ဆောင်းတွင်းမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေ အစာစုသလို

ပစ္စည်းကို စုနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ မိတ်ဆွေဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောပြော သူ့မှာ ဝန်တိုမစ္စရိယဖြစ်နေတာပဲ၊ ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ စကားပြောဖို့ ခွင့်မပြုဘူး'

'နို့ပေမယ့် ဘာပဲပြောပြော သင့်မှာ ယောက်ျားရှိနေပြီမဟုတ်လား' မာမိနာက လက်ဝါးကာလျက် . . .

'ယောက်ျား ဟုတ်လား . . . ယောက်ျားလို့တောင် မခေါ်ချင်ဘူး၊ မာကူမာဇန် အမှန်ပြောရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ကျွန်ုပ် ဂရုမစိုက် ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်ုပ် ဂရုစိုက်တဲ့လူရဲ့နာမည်ကတော့ သင်မှတ်မိပါလိမ့်မယ် မာကူ မာဇန်တဲ့ . . .'

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .
'သင်ပြောတာ ဆာဒူးကိုးလားဟင် . . .'
'ပြောပါဦး မာကူမာဇန်ရယ် လူဖြူတွေဟာ ဒီလောက်ရိုင်းသလား၊ သင်ဟာ မြင်ရသလောက် မလိမ်မာသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ သင်မေ့တတ်လို့ပဲ'

ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမှာ နေရောင်ကဲ့သို့ နီမြန်းသွားလေ၏။
'သင့်ယောက်ျားကို သင်မချစ်လို့ရှိရင်လဲ အစက လက်ထပ်ဖို့ မခက်ကင်းဘူး၊ သင်သဘောကျမှ လက်ထပ်နိုင်တာပဲ . . .'

'ဒါကတော့ ဆူးချုံနှစ်ချုံရှိရင် ဆူးအနည်းဆုံးချုံပေါ်မှာ ရွေးပြီး ထိုင်ရမှာပဲ မာကူမာဇန်'
'ဒါနဲ့ သင်တစ်ယောက်ထဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လမ်းလျှောက်ရတာ လဲ . . .'

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလေရာ . . .
'သင် ဒီလမ်းကို ဖြတ်သွားမယ်ကြားလို့ သင်နဲ့လည်း စကားလည်း ပြောချင်လို့လာတာပဲ မာကူမာဇန်၊ အို သင့်ကိုတော့ ဘယ်ဟာမျိုးမှ ဖုံးကွယ် လို့မထားနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီပြင်လဲ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့ယောက်ျား ကို မချစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဇီကလီကိုပဲ မေးရင်း ရောက်လာ တာပဲ'

ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။
'ဒီတော့ သူက ဘာပြောသလဲ . . .'

'ဘာပြောရမလဲ အဲဒီမှန်းတဲ့လူကိုပစ်ပြီး မမှန်းတဲ့လူရှိရင် သူ့ နောက်ကို လိုက်ဖို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ . . .'
'ဒါပဲလား မာမိနာ . . .'

www.burmeseclassic.com

'ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး သူပြောလိုက်တာက နွားနို့ဟာ ချဉ်ပေမယ့် ချိုဟန်ဆောင်ပြီးသောက်နေတဲ့ ဘုရားသခင်က နွားမအသစ်တစ်ကောင်ပေးသည်အထိပေါ့လေ'

'ဒါပဲလား'

'တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ အဲဒီသောက်နေရာက ကျွန်ုပ်ရဲ့ နွားမအသစ်တွေရော အဟောင်းတွေရော နောက်ဆုံးမှာ ကုန်သွားလိမ့်မယ်တဲ့ ဘယ်လိုကုန်ဆုံးသွားမယ်ဆိုတာတော့ သူမပြောဘူး၊ ပြီးတော့ သင့်ကိုလဲ သူက တွေ့ချင်သေးတယ်တဲ့'

မာမိနာသည် တစ်ဘက်ကို ဦးခေါင်းလှည့်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကြည့်လိုက်ရာ သူ၏မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ တစ်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

မာမိနာက သနားဖွယ်ကောင်းသော အသံဖြင့် ဆက်လက်၍

'ဘယ်နည်းနှင့်မဆို မကောင်းတဲ့နည်းနဲ့ အဆုံးသတ်မယ်ဆိုတော့ ထင်တာပဲ မာကူမာဇန် . . . ပိညာဉ်က ဒီလိုပဲ ဖန်ဆင်းလာတာကိုး၊ ဘာကြောင့်လဲ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထွက်ပြေးဖို့ ကျွန်ုပ်က သင့်ကို မတိုက်တွန်းတာပေါ့၊ အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မာကူမာဇန်ရယ် သင်တစ်ယောက်လို ကျွန်ုပ်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှစ်သက်ခဲ့ဖူးဘူး၊ နောက်လဲ နှစ်သက်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ သင်က ဖြူတယ်၊ ကျွန်ုပ်က မည်းတယ်၊ မိုးမလင်းခင် သင် ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ပြေးဖို့ သင့်ကို တတ်နိုင်တယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်မလုပ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရှုပ်ထွေးပွေလိမ်နေတဲ့ ကံကြမ္မာ ပင့်ကူအိမ်ကြီးထဲကို ဆွဲမသွင်းချင်ပါဘူး။ လေတိုက်ခတ်သလို သင်လဲ သင့်လမ်းကို သင်သွား။ ကျွန်ုပ်လဲ ကျွန်ုပ်လမ်းကို သွားတော့မယ်။ ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . ကျွန်ုပ်ကို ရေတစ်ခွက်သာ ပေးပါတော့။ အို . . . ကျွန်ုပ်ကို 'မကြောက်ပါနဲ့ . . . အဲ . . . အဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်ဟာ ဟိုတောင်ကုန်နားဆီက စောင့်နေတယ်။ သင်ရေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာကူမာဇန်၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပြန်ပြီး တွေ့ကောင်းတွေ့ကြဦးမှာပဲ။ ဒါထက် ဟိုလှည်းဘေးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ သင် မှန်ဆိပ်တဲ့ မှန်ကလေး ကျွန်ုပ်ကို ပေးပါတော့။ ဒီအထဲမှာကြည့်ရင် ကျွန်ုပ်အရိပ်ရော သင့်အရိပ်ကိုပါ ကျွန်ုပ်မြင်ရတယ်။ ကိုင်း . . . ကိုင်း သွားပေတော့၊ မင်္ဂလာရှိသောည ဖြစ်ပါစေ မာကူမာဇန်'

နောက် တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားကာ သွားနေသည့် သူ၏ နွဲ့နှောင်းသော ကိုယ်ကလေးသည် တောင်ဆွယ်တစ်ခု

နောက်ကွယ်တွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်၍သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏အသည်းနုလုံးများမှာ ရင်ဝသို့ ခုန်တက်လာဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်မိ၏။ မည်မျှပင် မာယာများ၍ ဆိုးသွမ်းသည်ဆိုစေကာမူ သူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဆွဲဆောင်မှုသည်ကား ကြီးမားလှပါပေသည်။

မာမိနာကား ကျွန်ုပ်၏ တစ်ချပ်တည်းသော မှန်ကလေးကို ယူဆောင်သွားခဲ့လေပြီ။ ယင်းကိစ္စမှာ သူ၏ ဇာတ်လမ်းတွင် မည်ကဲ့သို့ ပါဝင်လေသနည်း။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား နက်နဲသော လျှို့ဝှက်မှုတို့ကိုပင် တစ်စုံတစ်ရာ ထိမ်ဝှက်ခြင်းမရှိ ပြောခဲ့၏။ ဇီကလီကလည်း ကျွန်ုပ်အား တွေ့လိုကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် ထိုည၌ လရောင်အောက်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လျှိုကြီးသို့ လမ်းလျှောက်သွားရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကူးပေါက်သည့်အတိုင်း လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရာ ခရီးမှာ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းရုံမျှမက ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။

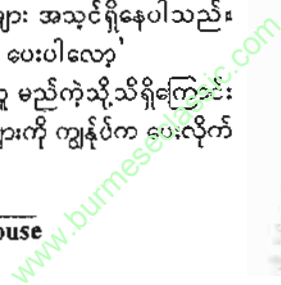
လရောင်သည် မြင့်မားမတ်စောက်သော ကျောက်ကမ္ဘားကြီးပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ကျရောက်ကာ ထူးဆန်းသော အရိပ်ကြီးများကို ထင်စေလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး၌ သူ၏ အိမ်ခြံ ဥပစာတံခါးပေါက်သို့ ရောက်ခဲ့ရာ ယခင်ကတွေ့ဖူးသည့် ထွားကြိုင်းသော လူမည်းအစောင့်ကြီးများကို တွေ့ရလေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလုပ်နိုင်မီ တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း၌ ကျောက်တုံးတစ်တုံး၏ နောက်ကွယ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်လာသော ဇီကလီနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရတော့၏။

'အသို့နည်း မာကူမာဇန်၊ ဤနေရာမှ ဖြတ်သန်းသွားမည်ကို သိ၍ မာမိနာက လွတ်လိုက်သည်မဟုတ်ပါလော့။ သင်လာခြင်းသည် ချိုကျိုးသော ကျွဲရိုင်းကြီးနှင့် မည်သို့တိုက်ခိုက်ပုံကို ပြန်ပြောရန်လာခြင်း ပေလော့'

'မဟုတ်ပါ ဇီကလီ၊ သင်က ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း မာမိနာက ပြောလိုက်သဖြင့် လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်'

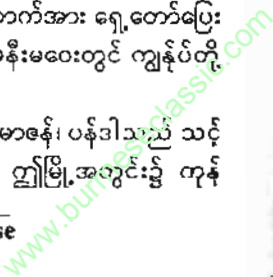
'ဤသို့ဆိုလျှင် မာမိနာ လိမ်၍ပြောခြင်းတည်း။ သူသည် စကားလေးခွန်းပြောလျှင် မုသားတစ်ခွန်းပါခြုံဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုင်ဦးလော့ မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ်၌ ဘီယာများ အသင့်ရှိနေပါသည်။ သင်၏ခါးနှင့် လူဖြူများသုံးသော နာတစ်တို့ကို ပေးပါလော့'

ထိုပစ္စည်းများ ကျွန်ုပ်၌ရှိနေသည်ကို သူ မည်ကဲ့သို့ သိရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်မသိရပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယင်းပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်က ပေးလိုက်ရ၏။

'မာမိနာ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေပါသလဲ'
 'သင့်လှည်းနားမှာကော သူ ဘာလုပ်သလဲ၊ ပြောသာပြောပါ မာ
 ကုမာဇန်၊ ကျွန်ုပ်သိပါတယ် ဟင် . . . သူကတော့ သင့်လက်ကြားထဲက
 လျှောထွက်သွားတဲ့ မြွေတစ်တောင်ပဲ။ ဆင်ဆန်ဂါကိုနဲ့သွား တဲစုကိုသာ
 သင်သွား၊ ဟိုမှာ မာမိနာရော သူ့ယောက်ျား မာစပိုရော ရှိပါလိမ့်မယ်။
 သူ့ယောက်ျားကို မာမိနာဟာ အမှန်မှန်တာပဲ မာကုမာဇန်၊ သူ့ယောက်ျား
 မြွေပါကောင်ကြီးရဲ့ အရိုးကို ခွေးအတွေ့ မကြာခင် စားကြမှာပဲ'
 'ဘာကြောင့် သင် ဒီလိုပြောရတာလဲ'
 'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ယောက်ျားဟာ' စုန်းကြီးဖြစ်တဲ့
 အကြောင်း မာမိနာက ပြောတယ်။ ဒီတော့ ဖူးလူးနယ်က စုန်းတွေကို ခွေးအ
 တွေစားတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူဟာ ပန်ဒါရဲ့ ရန်သူတော်ကြီးမဟုတ်လား'
 ကျွန်ုပ်က စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း . . .
 'သူ့ကိုမကောင်းတဲ့အကြံတွေ သင်ပေးလိုက်တာပဲ ဇီကလီ'
 'အင်း . . . ဆိုပါတော့ . . . ဆိုပါတော့ မာကုမာဇန်၊ နို့ပေမယ့်
 ကျွန်ုပ်ကတော့ ကောင်းတယ်ထင်တာပဲ'
 'ကျွန်ုပ်လမ်းကို ကျွန်ုပ်သွားရမယ်၊ လမ်းမှာခြေထောက်ကို စူးမယ့်
 ငြောင့်ရှိရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ ဖယ်ပစ်ရမှာလဲ မဟုတ်လား။ ကိုင်း ဒီတော့
 သင် သွားစောင့်ကြည့်ဈေ။ နောက်တစ်နာရီလောက် သင် အချိန်ဖြုန်းနိုင်
 ရင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်လာပြီး ပြောလှည့်တာပေါ့'
 ကျွန်ုပ်က စကားဦးပြောင်းလျက် . . .
 'ဆာဒူးကိုးကော ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ရှိရဲ့လား'
 'သူစိုက်တဲ့သစ်ပင်ဟာ အတော်ပဲ မြင့်မြင့်ကြီးပေါက်ပြီး အိမ်တော်
 ကိုတောင် အရိပ်ပုံးသွားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ မာမိနာဟာ အဲဒီအရိပ်
 အောက်မှာ အိပ်ချင်တယ်ထင်တယ်။ အခုတော့ သင်ရော ကျွန်ုပ်ရော မောပန်း
 ကြပြီလေ။ သင်လဲ လှည်းဆီကိုသာ ပြန်ပေတော့ မာကုမာဇန်၊ ဒီကနေည
 တော့ သင့်ကို နောက်ထပ်ဘာမှ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး။ နို့ပေမယ့် ပန်ဒါရဲ့
 နန်းတော်အုပ်စုမှာ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ သွားကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဆက်ဆက်
 ပြန်ပြောပေတော့။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် ဟိုကို ရောက်ကောင်းရောက်မ
 လား မပြောတတ်ဘူး'
 ကျွန်ုပ်နှင့် မှော်ဆရာကြီးဇီကလီတို့ ပြောစကားများမှာ ထိုအချိန်
 ဌ် ဤမျှသာဖြစ်၍၊ ဇီကလီသည် ထိုထက်နက်နဲသော လျှို့ဝှက်မှုများကို
 ကျွန်ုပ်အား အသိမပေးချေ။ သူပြောလိုက်သောစကားများသည် ကြောက်မက်

စွယ်ဖြစ်ပျက်မည့် အကြောင်းအရာများမှ မလုံတလုံကွယ်၍ထားသော ကန့်
 လန်ကာနှင့် တူလှပေသည်။ သူနှင့် မာမိနာတို့ အဆက်အသွယ် နောက်
 ကွယ်တွင် မည်သည့်လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ ရုတ်တရက်
 ပြန်၍လွှတ်ခြင်းသည် အချက်တစ်ခု ရှိပေမည်။
 မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် သူ့နေသော လျှို့ဝှက်မှု ကျွန်ုပ်၏
 လှည်းစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သွေး
 နံ့များရသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လူများ ငြိုငြင်သော အသံများကို ကြားရ
 သကဲ့သို့လည်းကောင်း ထင်မှတ်မိ၏။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မသိ။
 ကျွန်ုပ်လှည်းရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ပင် ကျွန်ုပ်မှာ ထူးထူးခြားခြား တုန်
 လှုပ်မိ၏။
 သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အရက်ခွက်ကို သောက်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်နှင့်
 မနီးမဝေး တစ်နေရာ၌ ဆီကောလီနှင့် ကျွန်ုပ်၏မဆိုးများမှာ တစ်စုံတစ်ရာ
 ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည်ဟန်ဖြင့် ဝိုင်းအံ့စကားပြောနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ
 လေသည်။
 ကျွန်ုပ်က အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်ရာ၊ ဆီကောလီ
 က မျက်နှာပျက်လျက် . . .
 'ဒီမှာ တစ္ဆေတွေ၊ ဘာတွေရှိသလား မပြောတတ်ဘူး သခင်၊ လူ
 ရိပ်တွေလိုလို၊ တစ်ချို့လဲ မင်းသမီး အဝတ်အစားနဲ့ မှောင်ထဲက လျှောက်
 သွားတယ်၊ တစ်ချို့လဲ လေထဲက ပျံသွားတယ်၊ အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့
 မြင်ရတယ်'
 'ကိုင်း . . . ဆီကောလီ စကားများမနေနဲ့၊ ဒီနေရာဟာ ငှက်ပျား
 ရောဂါရှိတဲ့ နေရာတစ်မျိုးပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အခုချက်ချင်း ထွက်ကြစို့။
 လှည်းတွေသာ ပြင်ပေတော့'
 *
 နော်ဝင်ဂူသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ပန်ဒါထံ
 ကျွန်ုပ်ရောက်ကြောင်း ပြောကြားရန် မုဆိုးတစ်ယောက်အား ရှေ့တော်ပြေး
 အဖြစ်ဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။ နန်းတော်ရှေ့တံခါးဝ မနီးမဝေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့
 မိတ်ဆွေကြီး မာပွတ်တာနှင့် တွေ့ရလေသည်။
 'သင့်အား ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါ၏။ မာကုမာဇန်၊ ပန်ဒါသည် သင့်
 ထိုကြိုဆိုရန် ကျွန်ုပ်အား လွှတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍၊ ဤမြို့အတွင်း၌ ကုန်

ရောင်းဝယ်မှုကိုလည်း သင့်သဘောအတိုင်း ပြုလုပ်နိုင်ရန် အခွင့်ပေးလိုက်ပါသည်'

ကျွန်ုပ်က ထုံးစံအတိုင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီးလျှင် မာပွတ်တာအား သင့်လျော်သော လက်ဆောင်ကလေးများ ပေးပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင့်လျော်သောနေရာတစ်ခု၌ စကားပြောရန် ကျွန်ုပ်လည်း နှင့် ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ တသွင်သွင်စီးလျက်ရှိသော စမ်းချောင်းကလေးနံဘေး စိမ်းလှသော မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အေးချမ်းစွာ စကားပြောကြလေသည်။

'သင် ဒီမှာနေရာတာ ဒီတစ်ခါတော့ အတော်ပဲ ကြာလိမ့်မယ် မာကုမာဇန်၊ ပြီးတော့ ပျော်စရာလဲ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ မကြာခင် အစည်းအဝေးကြီးတစ်ခု စလိမ့်မယ်။ ဒီအခါ သင့်အစေခံတွေက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဒီတောင်ကြားထဲကို မဝင်ရဘူးလို့ ဘုရင်က အမိန့်ပေးထားတယ်'

'အစည်းအဝေးဆိုတာက တာလဲ မာပွတ်တာ'

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုလေရာ မာပွတ်တာက . . .

'ကိစ္စကတော့ အသစ်ပဲ မာကုမာဇန်၊ ဇူးလူးလူမျိုးစုတွေအားလုံး ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ တချို့က စီတာဝါယို လုပ်တယ်၊ တချို့ကလည်း အမဲဗေလာဇီ လုပ်တယ် ပြောနေကြတယ်။ နို့ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ သင့်မိတ်ဆွေ ဆာဒူးကိုးလုပ်တာ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ကျွန်ုပ်လဲ မပြောတတ်ဘူး။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် သွေးထွက်သံယို မဖြစ်ကြပါစေနဲ့လို့ ဆိုတာသာ ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းရတော့တာပဲ'

'ဒါဖြင့် ဆာဒူးကိုးဟာ အတော် ရာထူးကြီးမြင့်လာတာပေါ့'

'သစ်ပင်လို မြင့်လာတယ် မာကုမာဇန်၊ ဘုရင့်နားမှာ သူပြောတဲ့ စကားဟာ ပိုပြီးကျယ်လာတယ်။ ခက်ထန်ပြီး တွင်ကျယ်လာတယ်'

'ဟုတ်လား မာပွတ်တာ သို့ပေမယ့် မြင့်တဲ့သစ်ပင်များဟာ လေတိုက်ရင် လဲတတ်တယ် မာပွတ်တာရဲ့'

ဦးခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ငြိမ့်လျက် . . .

'မှန်တယ် . . . မာကုမာဇန် မှန်တယ်။ သစ်ပင်မြင့်ကြီးတွေ လဲတာ ကျွန်ုပ် မြင်ရပေါင်းများလှပါပြီ။ ရေကူးတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ်စဉ်ဟာ ချောင်းထဲပါသွားတတ်တာပဲ။ နို့ပေမယ့် သင်ကတော့ အားလုံးကို ချစ်ခင်ကြလို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ကတော့ ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ကျွန်ုပ် သွားပါဦးမယ်၊ သင်ရောက်ကြောင်း ဘုရင့်ကိုလျှောက်ထားဦး'

ကိစ္စလဲ ရှိသေးတယ်။ သင်စားဖို့ ဘုရင်က လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ နှင်းတစ်ကောင်ကိုလဲ ကျွန်ုပ် ယူလာခဲ့ပါတယ်'

ထိုနေ့ည၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကိုးနှင့်အခြားသူများကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင့်အား အင်္ဂလန်ပြည်လုပ် အမဲရိုးတပ်ထားသည့် သားလှီးဓားတစ်စုံ သေတ္တာကလေးကို လက်ဆောင်ပေးပြီးနောက်၊ အနီး၌ ရဲရွေဖော်များ သက်တော်စောင့်များ ရှိနေသဖြင့် ရင်းနှီးစွာ တိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ပြန်ခဲ့ရ၏။

ထို့နောက် နန်းတော်အထွက်တွင် အတွင်း ဝင်ပေါက်ရှိရာသို့ နောက်ပါအခြေအရံ အသင်းအပင်းများနှင့်အတူ ခမ်းနားစွာ လျှောက်လာသောလူတစ်ယောက်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့မြင်ရရာ၊ ၎င်းမှာ အခြားသူမဟုတ် ဆာဒူးကိုးပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ သူ့ရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်သည် မြတ်သွားပြီးလျှင်၊ သူ့အား သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ကိုသို့ ကျွန်ုပ်က မခေါ်ဘဲ နေလေသည်။ အတန်ငယ်လွန်သောအခါ သူက လှည့်၍ . . .

'သင် ကျွန်ုပ်ကို မသိတော့ဘူးလား မာကုမာဇန်'

'ကျွန်ုပ်ကို ဘယ်သူခေါ်လိုက်တာလဲ၊ သင့်မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်မြင်

စူးသလိုလို ရှိပါတယ်။ သင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ'

'သင် ဆာဒူးကိုးကို မေ့နေပြီလား'

'အို . . . မမေ့ပါဘူး မမေ့ပါဘူး ကျွန်ုပ်သိပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အရင်က အတူတူအမဲလိုက်ခဲ့ တိုက်ခဲ့ခိုက်ခဲ့ကြပြီးတဲ့နောက် သင်လဲ အတော်ပြောင်းလဲသွားတာပဲ၊ နည်းနည်းတောင် ဝလာတယ် ထင်တယ်။ ဘယ်နဲ့လဲ ကျန်းမာရုံမဟုတ်လား။ ကိုင်း . . . ကျွန်ုပ်လည်းဆီကို ပြန်ဦးမယ်၊ သင် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ချင်ရင် လှည်းဆီကိုလာခဲ့ပါ'

နောက်ဆုံးစကားများသည် ဆာဒူးကိုးအား အတော်ပင် အံ့အားသင့်၍ သွားစေဟန်တူ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ပြန်၍ မပြောဘဲ ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ ဆာဒူးကိုးကိုယ်တိုင် မိန်းမဆစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏ လှည်းများဖြတ်ထားရာစခန်းသို့ ရောက်လာလေ၏။ မိန်းမကား အခြားသူမဟုတ်။ သူ၏ဇနီး နန္ဒီမင်းသမီးပင် ဖြစ်၍ အခါလည်အရွယ်ခန့်ရှိ သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ပိုက်ချီးကျူးလျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်က မတ်တပ်ရပ်၍ နန္ဒီအား အရိုအသေမပြုလျှင် ထိုင်ခုံကို ပေးလိုက်ရာ နန္ဒီသည် ငြင်းပယ်လျက် တိုင်းရင်းသားဦးသဘာဝ မြေကြီးပေါ်၌ပင် ထိုင်လိုဟန်ရှိ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ထိုင်ခုံကို ပြန်၍ သိမ်းလိုက်ပြီးနောက်၊ ၎င်းမြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဆာဒူးကိုးအား လက်လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆာဒူးကိုးမှာ လွန်စွာ နိမ့်ချ၍ ယဉ်ကျေးဟန်ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွန်ခဲ့သည့်တစ်နှစ်အတွင်းက သူ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များနှင့်တကွ ပန်ဒါက မြောက်စားပုံများကို ပြောလျက်ရှိရာ၊ များစွာ စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိလှသော်လည်း နားထောင်၍ နေရတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်က

'ဒါထက် ဒီအတောအတွင်း သင့်မှာ ရန်သူဘယ်နှစ်ယောက်တိုးနေပြီလဲ ဆာဒူးကိုး၊ ခြောက် . . . ဒါထက် သင့်မှာ ကလေးတောင် ရနေမှာကိုး၊ ယောက်ျားကလေး ဟုတ်လား။ အင်း . . . သားသမီးရတနာဆိုတာ သင်ရတဲ့ ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးတွေထက် အဖိုးတန်ပါတယ် ဆာဒူးကိုး၊ နေပါဦး ကလေးကို တစ်ဆိတ်ကြည့်စမ်းပါရစေဦး'

ယင်းကဲ့သို့ ကလေးအား ကျွန်ုပ်က ကြည့်ရှုသည်ကို နန္ဒီသည် ဝမ်းမြောက်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ဤသို့ ကလေးအား ကြည့်ရှု၍ စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ်၊ ကျွန်ုပ်တို့အနီးတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြကုန်၏။ သူတို့ကား အခြားသူမဟုတ်၊ မာမိနာ နှင့် တောဝက်ကြီးဟု ခေါ်တွင်သော သူ့ခင်ပွန်းသည် 'မာစပို' ပင်ဖြစ်တော့၏။

'အို မာကူမာဇန် သင့်ကို မတွေ့ရတာ တစ်နှစ်လောက် ကြာသွားပြီနော်၊ ခုလို လာတွေ့တာ သိပ်ဝမ်းမြောက်တာပဲ . . .'

ကျွန်ုပ်မှာ မျက်နှာပျက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ဣန္ဒြေကို ဆယ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့အပြောများ၍ပင်လောဟု အောက်မေ့မိ၏။

မာမိနာက ဆက်လက်၍ . . .

'လပေါင်း ၁၂ တောင် ကြာသွားပြီနော်၊ မာကူမာဇန် . . . သင့်ကို ကျွန်ုပ် အမှတ်ရပါတယ် အခုလို ပြန်တွေ့ပါ့မလားလို့တောင် အောက်မေ့မိတယ်၊ ဒီအတွင်း သင် ဘယ်ကိုရောက်ခဲ့သေးသလဲ . . .'

'နေရာအနှံ့အပြားပဲ ရောက်ခဲ့တယ် မာမိနာ၊ မှော်ဆရာကြီး ဇီကလီ နေတဲ့ လျှိုကြီးထဲတောင် ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်ုပ် မှန်ကလေးတောင် ပျောက်သွားတယ် . . .'

'ဪ ပညာရှိကြီး ဇီကလီလား၊ ကျွန်ုပ်တောင် သူ့ဆီကိုရောက်ချင်နေတာကြာပြီ၊ နို့ပေမယ့် မိန်းမဆိုရင် သူက လက်မခံဘူးဆိုလို့ ကျွန်ုပ် မသွားရဘူး'

'ဒီဟာတော့ မသိဘူး၊ သင်သွားရင် လက်ခံကောင်း လက်ခံပါလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပါတယ် . . .'

စကားမပြောဘဲ အတန်ကြာ ရှိနေကြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အတွေးနက်လျက်ရှိစဉ် မာမိနာသည် ဆာဒူးကိုးအား ဝမ်းသာအဲလဲနှင့် နှုတ်ဆက်ကာ သူ၏ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် ရာထူးတက်ခြင်းတို့ကို ချီးကျူးလျက် ရှိတော့၏။ ဆာဒူးကိုးကား မာမိနာ၏မျက်နှာမှ သူ၏မျက်လုံးများကို ခွာ၍မရကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိထားမိ၏။

သို့သော် ဆာဒူးကိုးသည် သူ့ယောက်ျား မာစပိုရှိနေသည်ကို ရုတ်တရက် သတိရမိသည့်ဟန်ဖြင့် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းထားလိုက်လေသည်။ မာစပိုက နှုတ်ဆက်သည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ . . .

'အသိုနည်း အမာဆိုမိ အကြီးအကဲကြီး သင်ဟာ . . .'

စကားကို ရှေ့မဆက်ဘဲ ဆာဒူးကိုးသည် မာစပိုအား ကျားတစ်ကောင်၏အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။ မာစပိုသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောချေ။ သို့သော် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်ပြီးနောက်၊ ထွက်သွားမည်ဟု နောက်သို့ ရုတ်တရက်ပြန်၍ လှည့်လိုက်ရာ နန္ဒီအား မတော်တဆဝင်၍ တိုက်မိလေ၏။ ကိုယ်လုံးကြီးမားသူ၏ အရှိန်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ကလေးသည် နန္ဒီလက်မှ ရုတ်တရက် လွတ်ကျသွားပြီးနောက်၊ ကလေးငယ်၏ဦးခေါင်းသည် ကျောက်တုံးတစ်ခုနှင့် ထိခိုက်မိလေ၏။

ထိုအခါ ဆာဒူးကိုးသည် သူ့အပေါ်အား ခုန်၍အုပ်လိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်တွင်ပါသော တုတ်ကလေးနှင့် ပခုံးစွန်းအား ဆက်ကာဆက်ကာ ချလေသည်။ မာစပိုသည် ပြန်၍ တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။ သို့သော် ချက်ခြင်းပင် စိတ်ပြောင်းသွားဟန်ဖြင့် စကားတစ်စွန်းမျှ ပြန်၍ မပြောဘဲ ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် မှောင်ရိပ်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

'အင်း . . . ကျွန်မယောက်ျားက လူ့ကောင်ကြီးပေမယ့် သတ္တိမကောင်းဘူး၊ နို့ပေမယ့် ညည်းကိုတမင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . .'

နန္ဒီက လဲနေရာမှထရင်း . . .

'သင် ကျွန်ုပ်ကိုပြောတာလား . . . ကျွန်ုပ်နာမည်ဟာ အင်ကိုသာ နနန္ဒီ လူမည်ကြီးပန်ဒါ၏သမီး ဆာဒူးကိုးအရှင်၏မိန်းမဖြစ်တယ် . . .'

'သည်းခံပါ . . . သင်ဟာ အင်ကိုသာနေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် မသိပါ'

ထို့နောက် နန္ဒီက . . .

‘မာစပို၏ဇနီး . . . သင့်ကို ကျွန်ုပ် ခွင့်လွှတ်ပါပြီ၊ အရှင်မာကျ မာဒန် ကလေးဦးခေါင်းကိုဆေးကြောရန် ရေတစ်ခွက်ပေးပါလော့ . . .’

ကျွန်ုပ်လည်း ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်ခဲစေ၍ ပေးလိုက်၏။ ကလေး ဦးခေါင်း၏ဒဏ်ရာမှာ ပွန်းပဲ့ရုံသာသာမျှဖြစ်၍ နန္ဒီသည် ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်ပြီးလျှင် အစောင့်များရှိသဖြင့် လိုက်ပို့ရန်မလိုကြောင်း သူ့ယောက်ျား အား ပြောကြားနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားလေ၏။

သို့နှင့် ဆာဒူးကိုးနှင့်မာမိနာတို့မှာ ကျွန်ုပ်အနီး၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြလေသည်။ ဆာဒူးကိုးသည် ကျွန်ုပ်အား စကားကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောလျက် ရှိသော်လည်း မာမိနာကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိ၏။ မာမိနာကမူ ထူးဆန်းသောမျက်နှာတစ်မျိုးဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ စကား တစ်လုံးနှစ်လုံး ဝင်၍ထောက်သည်မှတစ်ပါး ပြုံး၍သာကြည့်နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ မာမိနာသည် နေရာမှထလိုက်၍ ဤအချိန်၌ မာစပို အား ညစာပြင်ပေးရန် အချိန်ကျရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ပြန်ရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်လေသည်။ ဆာဒူးကိုးသည်လည်း ကျွန်ုပ်ထင် သည့်အတိုင်း နေရာမှထလိုက်ပြီးနောက်၊ နောက်တစ်နေ့တွင်မှ ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်ဦးမည့်အကြောင်း ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်၌ မိုးသားထူထပ်လျက်ရှိနေပြီးလျှင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ လျှပ်များ ပြက်လိုက်သည်ကိုပင် မြင်ရ၏။ ထို့နောက် သူတို့သည် အတူ လျှောက်သွားကြလေသည်။

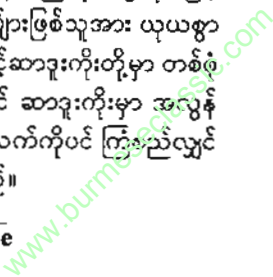
မိနစ်အနည်းငယ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိုးမပင် ချုံ တစ်ခုနောက်၌ ကောင်းစွာမကျန်းမာသဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော နွားတစ် ကောင်ကို သတိရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်လေ၏။ ချုံပုတ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လျှပ်စစ်၏ အလင်းရောက်အောက်၌ ဆာဒူးကိုးသည် မာမိနာအား ပွေ့ဖက်ကာ နမ်းရှုပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း လှည်းစခန်းရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

[၁၀]

အထက်ပါ အခြင်းအရာများဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် အချိန်အတန်ကြာ မျှပင် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပျက်ခြင်းမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကိုး၏ ခုံညား ထယ်ဝါသော တံစခန်းသို့ သွားရောက်ရာ၊ နန္ဒီ၏ တလေးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ နီးရိမ်ရန်မရှိကြောင်း၊ ဆာဒူးကိုးကိုလည်း မာစပိုသည် ထိုနေ့က နန္ဒီမင်း သမီးအား တစ်စုံတစ်ရာ ဇော်ကားရန်စခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ မတော်တဆဖြစ်ရ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တောင်းပန်ကြောင်း၊ သူသည် မာစပိုနှင့် ယခုအခါ မိတ် မြေများဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြ၏။

ထိုအကြောင်းများကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မာစပိုထံ သွား ရောက်ရာ၌ သူနှင့်မာမိနာတို့က ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆီးကြိုကြ လေသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ ယုယချစ်ခင်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝမ်းမြောက်မိ၏။ မာမိနာက ယောက်ျားဖြစ်သူအား ယုယစွာ ပြုစုသည်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ မာစပိုကလည်း သူနှင့်ဆာဒူးကိုးတို့မှာ တစ်စုံ တစ်ရာ ရန်ငြိုးဖွဲ့မှု မရှိတော့ကြောင်း၊ ဤနယ်တွင် ဆာဒူးကိုးမှာ အလွန် တန်ခိုးထက်လျက်ရှိသဖြင့်၊ ပြုလုပ်လိုက် သူ၏ အသက်ကိုပင် ကြံ့မည်လျှင် နိရုဗ်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောပြလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ကြောင်းပြောပြကာ သူတို့အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲကမူ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်လေဦးမည်လော ဟု တွေးတောစိုးရိမ်မိ၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ကား တတ်နိုင် မည်မဟုတ်ပေ။ သူ၏ ဇနီးသည်အား အခြားသူတစ်ယောက်က ဖက်ယမ်း နမ်းရှုပ်သည်ကို ကျွန်ုပ်ပြောရမည်လော . . . ။

ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်လည်းမဟုတ်၊ မယား၏ထိန်းသိမ်းမှုကို လင် ယောက်ျားဖြစ်သူကသာ စောင့်ရှောက်ရမည်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ နှစ်ဦးစလုံး က ငြင်းခုံသော် သက်သေပြရန် ကျွန်ုပ်၌ သက်သေလည်းမရှိချေ။ ဆာဒူးကိုး က စိတ်ကျေနပ်သွားသည်ဆိုခြင်း၌လည်း သံသယဖြစ်ဖွယ်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် မှာ တစ်စုံတစ်ရာ တွေးတောပူပန်ရန်မရှိဘဲ သူတို့အဖြစ်အပျက်ကို စောင့် ဆိုင်းကြည့်ရှုရန်သာ ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ နေပူတုန်းတွင် မြက်ခြောက် လှမ်းရပြီဟူသော စကားပုံကဲ့သို့ အချိန်ရှိစိုက် ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရ မည့် အလုပ်များနှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့လေ၏။

နွားလည်းနှစ်စီးပေါ်တွင် ပါသမျှ အထည်အလိပ် ပုတီးစေ့များ ဓားများ စသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကိုလည်း နော်ဝင်ဂူတွင် ဧည့်သည်များ အရောက်များသဖြင့် တစ်ပတ်အတွင်း ရောင်း၍ကုန်သွားတော့ရာ အမြတ် အစွန်းလည်း အတော်ရလိုက်၏။ ကျွဲ နွားနှင့် ဆင်စွယ်များကိုလည်း ကျွန်ုပ် မှာ အတော်အတန် စုဆောင်းရရှိတော့၏။ ယင်းတို့ကို ကျွန်ုပ်သည် လှည်း တစ်စီးဖြင့် နေတယ်မြို့သို့ တင်ပို့လိုက်ပြီးလျှင် ပန်ဒါ၏တောင်းပန်ချက် ကြောင်းလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလို၍လည်း ကောင်း နောက်ချန်၍ နေခဲ့လေသည်။

နော်ဝင်ဂူ၌ကား စိတာဝါယိုနှင့် အမ်ဗေလာဇီ ညီနောင်တို့ အချင်း ချင်း ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်လောဟူ၍ ကောလာဟလသတင်းများ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိတော့၏။

ထိုအချိန်၌ အမ်ဗေလာဇီမှာ ကောင်းစွာ မကျန်းမာဟု ပရိယာယ် ပြုကာ လူအုပ်မှရှောင်ရှားလျက်၊ ဆာဒူးကိုးနှင့် အခြားသူများကိုသာ လွှဲအပ် ထား၏။ တစ်ဖက်မှ စစ်တပ်များကိုလည်း မြို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရန် ခွင့် မပြုဘဲရှိနေ၍ အမြင့်အားဖြင့်ကား ရုတ်တရက် အန္တရာယ်မရှိသေးချေ။ သို့ သော် အတွင်းရေးများကိုမူ မည်သူ သိနိုင်ပေလိမ့်မည်နည်း။

နန်းတော်ကြီးသို့ရောက်လာသော လူမျိုးစုများအား ကြည့်ရှုစစ် ဆေးပြီးနောက် လုံလောက်စွာ မကျွေးမွေးနိုင်သဖြင့် ပြန်၍လွှတ်ရ၏။ ဤ သို့ဖြင့် လူအနည်းငယ်မျှရှိသော အမာဆိုမိတို့သည်လည်း ခပ်စောစောပင်

ပြန်သွားရလေသည်။ မာစပို မာမိနာတို့နှင့် မာစပို၏ကလေးများ၊ ထို့ပြင် ရွာသူကြီးတို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မည်သည့်အကြောင်းဟူ၍ကား ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ချေ။

သို့ရှိစဉ် ထူးဆန်းသောအကြောင်းများကား ဖြစ်ပေါ်၍ လာတော့ ၏။ အချို့လူဂုဏ်တန်များသည် ရုတ်တရက် မကျန်းမမာဖြစ်ကာ ရုတ်တ ရက် သေဆုံးသွားကြ၏။ သူတို့ကား မာစပိုတည်းခိုနေသော စခန်းအနီး တွင် နေထိုင်နေသူများသော်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် သူနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားပူးသူများသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ကြလေသည်။

ဆာဒူးကိုးကိုယ်တိုင် ရုတ်တရက်မကျန်းမမာဖြစ်ကာ သုံးရက်မျှ ပျောက်၍နေ၏။ အမှန်ပင်လော . . . ဟန်ဆောင်ခြင်းပေလော ကျွန်ုပ် မပြောတတ်ပေ။

မကြာမီ ထိုအကြောင်းများ ကျော်လွန်၍ သွားခဲ့၏။ ဆာဒူးကိုး ကျန်းမာလာသောအခါ သူသည် ကျေးဇူးတင်သည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဖြင့် ပွဲသဘင်တစ်ခုကျင်းပရာ ထိုပွဲတွင် နွားအတော်များများ သတ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ တိုင်းရင်းသားပွဲများသို့ မသွားလိုလှသော်လည်း၊ မကောင်းလှ သဖြင့် သွားရ၏။ ပွဲပြီးခါနီးတွင် ဆာဒူးကိုးသည် နန္ဒီအား သွားရောက်ခေါ် စေရာ ထိုပွဲများ မိန်းမများလာလေ့မရှိသောကြောင့် ပထမတွင် နန္ဒီသည် မလာရောက်ပဲရှိနေ၏။ ဆာဒူးကိုးမှာ ဂုဏ်မောက်ကာ ဧည့်သည်များအား သူ့ဇနီးသည်ကိုပြုလိုဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ နန္ဒီသည် ကလေးကိုချီလျက် ရောက်လာသောအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ပထမနှုတ်ဆက်ပြီးနောက်၊ အခြားလူဂုဏ်တန်စဉ် သည်များအားလည်း တစ်ယောက်လျှင် စကားအနည်းငယ်မျှစီ ပြောကာ လိုက်လံနှုတ်ဆက်လျက်ရှိလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် အတော်ကြီး မူးယစ်သောက်စားထားသော မာစပိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရာ မာစပိုအား အခြားသူများထက် အချိန်အနည်းငယ်ပို၍ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုကာ ရှိနေ၏။ သို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ သူကိုယ်တိုင် မာစပိုအပေါ်တွင် အာဇာတမထားကြောင်း ပြလိုက်ကြောင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။

မာစပိုကလည်း ထိုအကြောင်းကိုသိဟန်ဖြင့် သူ၏ကိုယ်ကြီးကို ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကလေးကိုကြည့်ကာ ကလေး ခာ ထွားလည်းထွားကျိုင်း၊ လှလည်းလှပါပေကြောင်းနှင့် ပြောဆိုမျိုးကျူး သွက်ရ၏။ သို့သော် ထိုဒေသတိုင်းရင်းသားများ၏ အယူဝါဒမှ ယင်းကဲ့ သို့ ကလေးအားချီးကျူးခြင်းသည် နိမိတ်မကောင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်လည်း

ဖြစ်တတ်ကြောင်း ယုံကြည်ချက်ရှိသဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိသူများသည် သူ့အား တစ်စေတစ်စောင်းကြည့်ကာ တီးတိုးပြောဆိုကြလေသည်။

သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား မာစပိုသည် ဓလေ့ထုံးစံကို ယင်းကဲ့သို့ တောက်ပြန်ပျက်ရုံမျှနှင့် အားမရသေးဘဲ သူနှင့်တိုက်မိစဉ်အခါက ရရှိခဲ့သော ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ရှုလိုဟန်ဖြင့် မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကို ရုတ်တရက် ကမူးရှူးထိုး ဆွဲယူလိုက်ပြီးနောက်၊ ဒဏ်ရာတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသောအခါ သူ၏နှုတ်ခမ်းထော်ကြီးဖြင့် နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။

နန္ဒီက ကလေးကိုပြန်၍ လုယူလိုက်ပြီးနောက် . . .

'ဒါဟာ ကျွန်ုပ်သားကို သေအောင်လုပ်ခြင်းလော အမာဆိုမိတို့၏ အကြီးအကဲ . . .'

ဟု ပြောကာ ကလေးကိုပိုက်ပြီးနောက် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။ မာစပိုမှာ စုန်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းရှိသဖြင့် ဆာဒူးကိုးသည်ပင် ကြောက်ရွံ့သည့်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ကာ ငေးမောကြည့်၍ နေသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရ၏။ သို့ရှိစဉ် ထိုအချိန်မှာ အခွင့်သာသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခမ်းသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်သည်ကိုစား ကျွန်ုပ်မသိရချေ။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ဆီကောလီက နှိုးသဖြင့် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ဆာဒူးကိုး၏ တဲမှ သံတမန်တစ်ယောက် ရောက်လာကြောင်း၊ ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား လူဖြူတို့ဆေးဝါးများကိုယူကာ အမြန်လိုက်လာရန် တမန်အား မှာကြားလိုက်ကြောင်းဖြင့် ဆီကောလီက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာမှထပြီးနောက် အိမ်သုံးဆေးများနှင့် တကွ ကလေးများနှင့် သင့်လျော်သည့် ဆေးဝါးအနည်းငယ်ကို ယူပြီးလျှင် လိုက်ပါသွားရလေသည်။ တဲစုသို့ရောက်သောအခါ နေထွက်ပြီဖြစ်၍ ဆာဒူးကိုးသည် လွန်စွာစိုးရိမ်မကင်းရှိသည့်မျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ်အား စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

'ဘာဖြစ်တာလဲ ဆာဒူးကိုး . . .'

'အို မာကူမာဇန် အရှင် . . . မာစပိုဆိုတဲ့ ခွေးကောင်ကြီးဟာ ကျွန်ုပ်သားကလေးကို ပြုစားလိုက်ပြီ။ သင်သာမကယ်ရင် သေရတော့မယ်'

'အမိပွယ်မရှိပါဘူး ဆာဒူးကိုး၊ တကယ်လို့ ကလေးဟာ ဖျားရင် သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပါတယ်'

'ကြည့်ပါဦး မာကူမာဇန်'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တဲကြီးအတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ၊ နန္ဒီနှင့် အခြားမိန်းမ သုံးလေးယောက်ကို တွေ့ရပြီးလျှင်၊ တိုင်းရင်းသားဆေးဆရာနှစ်ဦး တို့လည်း တွေ့ရ၏။ နန္ဒီမှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အလွမ်းမင်းသမီးအသွင် ထုထားသည့် ဂရိကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလျက်၊ ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်သို့ ချထားသောကလေးကို ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ တစ်ချက်တည်း ကြည့်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ရောဂါမှာ အတော်ဆိုးဝါးလျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရတော့၏။

မည်းနက်လျက်ရှိသော ကလေး၏ ကိုယ်နှင့်မျက်နှာမှာ အနီစက်ကလေးများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ကလေးမှာ မေ့မောနေဟန်တူ၍ ရေဇွေးအမြန်ယူခဲ့စေရန် ခိုင်းလိုက်လေသည်။ ရောဂါကား ကျွမ်း၍နေလေပြီ။ ရေဇွေးမရောက်မီပင် ကလေးသည် သေးငယ်သောအသံဖြင့် တစ်ချက်မျှ တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားကာ ငြီးငြူလိုက်ပြီးနောက် အပေါ်သို့ မျက်လုံးကလေးလှန်ကာ အသက်ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ နန္ဒီ၏ ပထမဦးစွာ စကားပြောသံကို ကျွန်ုပ် ကြားရလေ၏။

'အင်း . . . စုန်းကြီး လက်ချက်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး အောင်မြင်သွားပြီ'

နန္ဒီသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလျက်ရှိရကား၊ ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ အဖြေပေးရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်တော့၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တဲအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်နောက်မှ ဆာဒူးကိုးလိုက်ပါလာလေသည်။

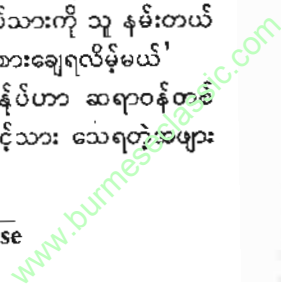
မျက်ရည်များကျဆင်းလျက် . . .

'ကျွန်ုပ်သား ဘယ်လိုသေတာလဲ မာကူမာဇန်'

'ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါဘူး ဆာဒူးကိုး၊ ကလေးဟာ ဒီထက်အသက်ကြီးရင်လဲ အဆိပ်ပါတာ တစ်ခုခုစားမိလို့ လို့ပြောရမယ်'

'ဟုတ်တယ် မာကူမာဇန်၊ သူ့စားမိတဲ့ အဆိပ်ဟာ စုန်းကြီးအသက်ချလိုက်တဲ့ လေငွေ့ပထင်တယ်။ မနေ့ညက ကျွန်ုပ်သားကို သူ နမ်းတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့အသက်ကို ကျွန်ုပ် လက်စားချေရလိမ့်မယ်'

'မတရားမဖြစ်ပါစေနဲ့ ဆာဒူးကိုး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မဟုတ်လို့ အလုံးစုံတော့ မသိနိုင်ဘူး၊ သင့်သား သေရတဲ့အဖျားကော့ဂါဟာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်'

'ကျွန်ုပ် မတရားမလုပ်ပါဘူး မာကူမာဇန်၊ ရွာထဲမှာလဲ အခြားလူတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း သေကြတဲ့နည်းတွေနဲ့ သေကြတယ်။ ကျွန်ုပ် သားလေးသေရတာဟာလဲ ပြုစားလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပြုစားတဲ့လူဟာ ကျွန်ုပ်ထက် သက်သာမကင်းတဲ့လူ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။ ဒီအတွက်တော့ ရှာဖွေရဦးမယ့်ပဲ'

ထို့နောက် ဆာဒူးကိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်လက်မပြောတော့ဘဲ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ မာစပီအား ဘုရင်ကိုယ်တိုင် သဘာပတိအဖြစ် ဖြင့်ထိုင်သော အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများ ပါဝင်သော ခုံရုံတွင် စစ်ဆေးစေတော့၏။ ထိုစစ်ဆေးရာသို့ ကျွန်ုပ်အား သက်သေခံရန် ဆင့်ခေါ်သဖြင့် သွားရောက်ရလေရာ၊ ကျွန်ုပ် သက်သေခံရမည့်အချက်မှာ နှစ်ချက်သာဖြစ်၏။ ပထမအချက်မှာ ကျွန်ုပ်လည်းစခန်းတွင် မာစပီက နန္ဒီနှင့် ကလေးငယ်အား ဝင်၍တိုက်မိသော အချက်ဖြစ်၍၊ ဒုတိယအချက်မှာ ဆာဒူးကိုး၏ နှုတ်ဆိုချက်ပွဲ၌ မာစပီက ကလေးအား နမ်းရှုပ်ခြင်းကို မြင်ရသည့်အချက်ဖြစ်လေသည်။ ယင်းအချက်များကို ကျွန်ုပ်က တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် လိုရင်းကို ပြောပြ၏။

မာစပီ ဤကဲ့သို့ဖြစ်သည်မှာ ထိုစဉ်က အရက်မူးနေသဖြင့် မတော်တဆဖြစ်ရခြင်း ဟုတ်မဟုတ်၊ ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ရာ ကျွန်ုပ်က မှန်ကြောင်းဖြင့် ဖြေဆို၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း နေရာမှ ထမည်ပြုရာ ပန်ဒါက ကျွန်ုပ်အား တားထားပြီးနောက် ကလေးကို ဆေးပေးရန် ကျွန်ုပ် သွားစဉ်က ကလေးဖြစ်ပျက်ပုံကို ပြောပြရန် ကျွန်ုပ်အား တောင်းပန်လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းလင်းပြောပြရလေသည်။ ထိုအခါ ပန်ဒါက ထိုရောဂါမျိုးကို ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးပါသလောဟု မေးမြန်းရာ၊ ကျွန်ုပ်က မတွေ့ဖူးကြောင်းနှင့် ပြန်၍ ဖြေရလေသည်။

ထို့နောက် အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများသည် သူတို့အချင်းချင်း လျှို့ဝှက်စွာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြန်၍ခေါ်သောအခါ ဘုရင်က အမိန့်ချမှတ်တော့၏။ သူ့အမိန့်ကား တိုတုတ်လှသည်။

ဆာဒူးကိုးသည် မာစပီအား တုတ်နှင့်ရိုက်နှက်သဖြင့် မာစပီ၏ စိတ်တွင် ရန်ငြိုးသိုရန် အချက်ရှိသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ပြန်၍ တောင်းပန်ခြင်းပြုလုပ်စေကာမူ စိတ်ထဲတွင် ပြန်၍ လက်စားချေရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် မာစပီက သတ်စေကာမူ မည်ကဲ့သို့ သတ်သည်မှာ သက်သေမရှိကြောင်း၊ ထို့အပြင် သူ၏မြေးမှာ အမည်မဖော်နိုင်သော ရောဂါ

မျိုးဖြင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုရောဂါလက္ခဏာမှာလည်း မာစပီနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိသူ အချို့အပေါ်တွင် ကျရောက်ကြသည့် ရောဂါမျိုးနှင့် ဆက်သွယ်၍ မာစပီအပေါ်တွင် ဤသက်သေခံများအရ ထင်ရှားသကဲ့သို့ ရှိနေကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။ သို့သော် သူနှင့်တကွ အတိုင်ပင်ခံလူကြီးအားလုံးကပင် သက်သေခံ အပြည့်အစုံမရှိက အပြစ်ပေးလိုကြဟန် မဟုတ်ပေ။

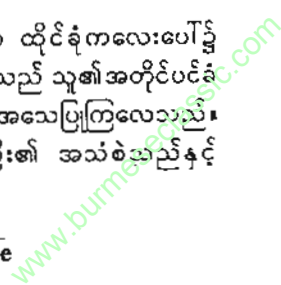
သို့နှင့် ထိုကိစ္စကို မြို့အနီးတွင်ရှိသော မှော်ဆရာကြီးတစ်ဦးကို ခေါ်ယူပြီးလျှင် စစ်ဆေးရန်နှင့် ထိုအချိန်ကျရောက်မှ အမှုကို အသစ်ဖွင့်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း၌ မာစပီအား အစောင့်အကြပ်နှင့် ကြပ်တည်းစွာ ထားရှိစေပြီးလျှင်၊ လူဖြူမာကူမာဇန်ကိုလည်း ဤကိစ္စ လုံးဝ မြီးမိ မြို့မှ ထွက်မသွားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မာစပီအား အစောင့်အကြပ်ဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်အား အရိုအသေပြုပြီးနောက် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။ ဤကိစ္စ၌ အခြားမှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးမည် ဆိုခြင်းမှာ ကစားလူမျိုးတို့ အယူသီးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာမျှသာဖြစ်၍၊ အခြားနေရာများတွင် ပန်ဒါမှာ ယဉ်ကျေးသောလူမျိုးများကဲ့သို့ တရားမျှတမှု ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တွေ့မိ၏။

၈ ရက်ခန့်အတွင်း အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ မည်သို့မျှ မကြားရဘဲ ရှိပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်အား အမှုသစ်ပြန်၍ ဖွင့်ရာ၌ တက်ရောက်ရန် အမိန့်ရရှိလေ၏။ စစ်ဆေးမည့်နေရာမှာ များစွာမဝေးလှသော ကျွန်ုပ်တို့လည်းစခန်းချရာ တောင်ကြားဝရှိ ကွင်းပြင်ကို ရွေးချယ်ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသောအခါ တိုင်းရင်းသားအများအပြားပင် စုရုံးရောက်ရှိနေကြလျက်၊ ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန်ရှိ ကွင်းငယ်ကလေးကို ဝိုင်းရံကာ ခြံနေကြကုန်၏။ ထိုကွင်းငယ်ကလေး၏ အတွင်းဘက်တွင် တစ်ခုသော ထောင့်စွန်း၌ ထင်ရှားသူအချို့ ထိုင်နေကြ၍၊ သူတို့အထဲတွင် ဆာဒူးကိုး၊ မာစပီ၊ မာမိနာနှင့် အခြားသူများ ပါဝင်ပြီးလျှင် အစောင့်ဝတ္တရား ချထားဟန် သူသော စစ်သားအချို့လည်း ရှိနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏တပည့် ဆီကောလီယူခဲ့သော ထိုင်ခုံကလေးပေါ်၌ ထိုင်မိသည့်အချိန်၌ မရှေးမနှောင်းပင် ပန်ဒါဘုရင်သည် သူ၏အတိုင်ပင်ခံ မာမတ်အချို့နှင့် ရောက်ရှိလာရာ၊ လူများက အရိုအသေပြုကြလေသည်။ သူတို့အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်သွားသော လူအုပ်ကြီး၏ အသံစဲသည်နှင့် ဆန်ပြိုင်နက် ပန်ဒါက . . .

ညံ့ကဲ (မှော်ဆရာ) ကို ခေါ်ခဲလော့၊ သူ၏ အတတ်ပညာကို ကျွန်ုပ် အား ပြစေလော့

ဟု မိန့်ဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ တစ်ဖန် အနည်းငယ် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွား ပြီးနောက်၊ ဝင်းတံခါးမှ လူတစ်ယောက်သဏ္ဍာန်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ရ၏။ ၎င်းမှာ လူပုလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် အလွန်ကြီးသောဦးခေါင်းရှိ၍ ၎င်း မှ ဖြူဆွတ်သောဆံပင်တို့သည် အခွေအလိပ်များ ဖြစ်ကာ သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ ကျလျက်ရှိ၏။

သူသည်ကား အခြားသူမဟုတ် ဇီကလီပင်ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းမှာ အပေါင်းအဖော်ဟူ၍လည်း မပါ။ အရှက်ကို ဖုံးအုပ်ရုံမျှ ကိုယ်လုံးတည်းဖြင့် ဖားတို့၏ သွားလာခြင်းမျိုးဖြင့် တလှုပ်လှုပ်လာကာ အတိုင်ပင်ခံလူကြီးများ ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီး နက်ရှိုင်းတောက်ပသော မျက်လုံးကလေးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံး ၌ သူ၏မျက်လုံးများသည် ဘုရင့်အပေါ်တွင် ကျရောက်လာတော့၏။

ဆင်ဇန်ဂါကိုန၏ သားတော် . . . ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အတွက် ခေါ်ယူပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ကြသည့်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့လှပေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား လှမည်းကြီးချာကာသည် ထီးနန်းကို သိမ်းလိုက်စဉ်က တစ်ကြိမ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အဆက်အနွယ် အကြွင်းအကျန်တို့ အား ကျွန်ုပ်မျက်စိအောက်၌ပင် သတ်ဖြတ်ပစ်သည်ကို ကြည့်ရန် ခေါ်ယူသောအကြိမ် စသည်ဖြင့် နှစ်ကြိမ်သာရောက်ဖူးသော ကျွန်ုပ်အား အဘယ့်ကြောင့် ဤနေရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာကြသနည်း။ ကျွန်ုပ်အား အမှောင်ထု နောက်သော လိုက်စေလိုသလော၊ အို . . . ဆင်ဇန်ဂါကိုန၏ သားမောင်း၊ သင်နှစ်ခြိုက်မည့်စကားများ ကျွန်ုပ်ပြောရန်ရှိသည်ကို နာယူပါလော့

လူအုပ်ကြီးသည် ဘုရင်၏အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းနားထောင်လေဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဘုရင်နှင့်တကွ သူတို့သည် ထိုလူပုကြီးကို များစွာ ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဘုရင်က . . .

ဤကဲ့သို့မဟုတ်ပါ ဇီကလီ၊ ကျွန်ုပ်တို့မြေပေါ်တွင် ရှေးအကျဆုံးနှင့် ပညာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား မည်သူသည် ရန်ပြုလိုပါမည်နည်း။ လူမည်းကြီးပင် လက်ဖျားနှင့်မတို့ဝံ့သော သင်ကား သူ၏ ရန်သူပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဘေးရန်ခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းပါ၏။ ကြောင့်ကျခပ်သိမ်း ကင်း

ငြိမ်းပါ၏။ သင့်အား ဤသို့ ခေါ်လာရခြင်းအကြောင်းမှာ သင်၏ ပညာ ဉာဏ်စွမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့ နာယူလို၍သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ လူပုကြီးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဆင်ဇန်ဂါကိုန၏ သားကား ကျွန်ုပ် ပညာရှိသည်ဟု ဖော်ထုတ်ချီးကျူးပေသည်။

ဇီကလီသည် တစ်ဖန် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် . . .

သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက် အခကြေးငွေကား အဘယ်မှာနည်း၊ အဘယ်မှာနည်း၊ ကျွန်ုပ်အား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် အခမဲ့ခေါ်ခြင်းပေလော့ . . . ဘုရင်သည် ဤမျှလောက် ဆင်းရဲ၍နေလေသလော့

ထိုအချိန်၌ ပန်ဒါက လက်ပြသည်တွင် ကိုယ်ရံတော်သားအချို့သည် လှပသော နွားထီး ၁၀ ကောင်တို့ကို ကွင်းထဲသို့ မောင်းနှင်လာကြလေ၏။

နွားထီးများကား သနားဖွယ်ကောင်းလေစွ၊ ဆင်ဇန်ဂါကိုန လက်ထက်နှင့်ကား များစွာကွာခြားလှတော့၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယင်းတို့ကို ကျွန်ုပ်၏ တံစခန်းသို့ ပို့ဆောင်ကြကုန်လော့ . . .

သို့နှင့် ကိုယ်ရံတော်သားများ နွားများကို မောင်းနှင်သွားကြသော အခါ လူပုကြီးသည် မြေပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက်၊ ဖားနက်ကြီးသဖွယ် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာအောင် မြေကြီးကို စိုက်၍ကြည့်နေလေသည်။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့အား စိုက်၍ကြည့်နေမိရာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ညှိုးခြင်းကို ခံနေရဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ သူသည် အပေါ်သို့မော့ကာ သူ၏ဆံခွေများကို လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးနောက်

ကျွန်ုပ်ကား မြေမှုန့်များထဲတွင် မြောက်မြားစွာမြင်မိ၏။ မှန်ပေသည် . . . ၎င်းသည် အသက်ရှင်နေ၏။ အသက်ရှင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်အား ၎င်းက များစွာပြောပြ၏။ အို အသက် အသက်မြေကြီး သင် အသက်ရှိကြောင်း ပြပါလော့ . . . သင်တို့ ကြည့်ကြကုန်လော့ . . .

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် လက်များကို မြှောက်လိုက်ရာ အာဖရိကတိုက်တောင်ပိုင်းတွင် နေသူများ တွေ့ဖူးကြသည့်အတိုင်း လေဗွလေးတစ်ခုသည် သူ၏ခြေထောက်များအနီးသို့ တိုက်ခိုက်လာပြီးနောက် မြေမှုန့်များကို အမြီးရှည်ကြီးသဏ္ဍာန် ခွေလိပ်လိမ်ပတ်ကာ ကောင်းကင်ထက်သို့ ပေ ၅၀ ခန့်မျှ တက်၍သွားသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။

ထို့နောက် လေဗွသည် ငြိမ်သက်သွားလေရာ မြေမှုန့်များသည် ဇီကလီအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ဘုရင့်အပေါ်၌လည်းကောင်း၊ သူ့နောက်

၁၁၀ ၀ ဒုတိယခွဲများ

တွင်ထိုင်နေသော သူ့သားသုံးယောက်အပေါ်၌လည်းကောင်း ကျရောက်လေသည်။ ထိုသားသုံးယောက်မှာ 'ရွန်ကွေ့နီ' 'ဒါဗုလေစီညီ' နှင့် 'မန်တန်တရီယာ' တို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့မှ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ပေလောမသိ၊ 'တူဂယ်လာ' စစ်ပွဲတွင် သုံးယောက်စလုံး ကျဆုံးသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်သည် ကြောက်လန့်ဟန်ဖြင့် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ရှိတော့၏။ မုန်တိုင်းကလေးများ ကျရောက်ခြင်းမှာ သဘာဝအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ၊ မှော်၏ တန်ခိုးအာနိသင်ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု အယူရှိကြဟန် တူလေသည်။ သူတို့သည် နေရာမှ ကဗျာကယာထကာ ဖုံများကို ခါထုတ်သုတ်သင်ပစ်ကြ၏။

သို့သော် ဇီကလီသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းစွာ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ စကြိုလျှောက်ကာ အသစ်ကျသောဖုံများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးနောက် ခါးတွင်လွယ်ထားသော အိတ်ထဲမှ လူသေ၏ လက်ချောင်းကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုအခါ ပရိသတ်များထံမှ ဟာခနဲ အသံကြီးကို ကြားရလေသည်။

'အို ကျွန်ုပ်အချစ်ဆုံးသော သူမ၏ လက်ညှိုး... သည် လိမ္မာ၏။ ပညာရှိ၏။ ထိုနေရာတွင် ထိုင်နေသော မာကူမာဇန် ရေးနိုင်သကဲ့သို့ သင်သည် ဖုံထဲတွင် ရေး၍ပြပါလော... ကျွန်ုပ်၏ ချစ်ခင်သော အသင်လက်ညှိုး ကျွန်ုပ်အား ရေးသားညွှန်ပြပါလော့...'

သူသည် အောက်သို့ငုံ့ကာ ထိုလူသေလက်ချောင်းဖြင့် မြူမှုန် များပေါ်တွင် နေရာသုံးခုခွဲခြား၍ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်များ အစက်များ ပြုလုပ်လေသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါ၏ အသင်လက်ချောင်း သင်ကား သင်၏အလုပ်ပြီးပြီဖြစ်၍ အိပ်ချေပါလော့...'

ထို့နောက် သူသည် လူသေလက်ချောင်းကလေးကို သူ၏ အိတ်ထဲသို့ ညင်သာစွာ ပြန်၍ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ပထမစက်ဝိုင်းကို ကြည့်ပြီးလျှင်

'ကျွန်ုပ် အဘယ့်ကြောင့် ဤနေရာသို့ ရောက်ရသနည်း... ရောက်ရသနည်း... ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ ထိုင်သောသူသည် မည်မျှကြာအောင် သူ အုပ်ချုပ်ရမည်ကို သိလိုလေသလော...'

ထိုအခါ အမှုစစ်ဆေးသူများသည် ဘုရင်ကိုကြည့်လိုက်ရာ ဘုရင်မှာ ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက်ရှိနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သူတို့၏ လက်ယာ

ဘက်လက်များကို မြှောက်ကာ လက်မများကို အောက်သို့ စိုက်ထားပြီးနောက် တစ်ပြိုင်နက် အော်လိုက်ကြသည်။

'အိဇာ'

(ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိပါပြီဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။)

ဇီကလီသည် သံပေါ်၌ရေးထားသော ထိုအမှတ်အသားများကို မြေဖြင့် နင်းလိုက်ပြီးနောက်

'ကျွန်ုပ်သိပြီ... ကျွန်ုပ်သိပြီ... ရာဇပလ္လင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသောသူသည် မည်မျှကြာအောင် အုပ်စိုးရမည်ကို သူ မသိလိုပြီ၊ သို့ဖြစ်၍ မြေမှုန့်သည် ကျွန်ုပ်အား မပြောတော့ပြီ'

ထို့နောက် သူသည် အခြားအမှတ်အသားတစ်ခုရှိရာသို့ သွားပြီးနောက် စိုက်၍ကြည့်နေပြီးလျှင်...

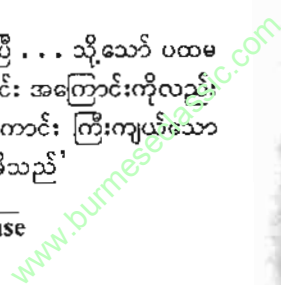
'ဆင်ဇန်ဂါကိုန၏ သားတော်သည် သူ့သားများထဲမှ မည်သူ သေမည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူမရှိသောအခါ သူ၏တံနန်းတွင် မည်သူအိပ်မည်တို့လည်းကောင်း သိလိုပါသလော...'

ထိုအခါ ပရိသတ်များ၏ လက်ခုပ်တီးသံများကြားထဲမှ 'အိဇာ' ဟူသော အသံကြီး တစ်စဲနက်ထွက်ပေါ်လာပြန်လေ၏။ ပန်ဒါသည် ထိုအချင်းအရာများကိုမြင်ရသောအခါ အတော်ပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပြီဖြစ်၍ ဦးခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကြီးခါလျက် ရှိတော့သည်။ သို့နှင့် ဇီကလီသည် ဒုတိယအမှတ်အသားပေါ်၌ မြေကို နင်းလိုက်ပြီးနောက်...

'လူများသည် သိလိုကြသည်။ သို့သော် အရှင်သခင်ကြီးများကား ပြောဆိုရန် ကြောက်ရွံ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်မရှိသည့်နောက် သူ၏ ထီးနန်း၌ မည်သူစိုးစံမည်ကို မြေမှုန့်သည် မေ့လျော့သွားချေပြီ။ ခွေးအနှင့် လင်းတများ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင် မည်သူများ အောင်းကြမည်ကိုလည်း မေ့လျော့သွားချေပြီ'

ထိုအခါ လူအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွား၏။ ဘုရင်သည် သူထိုင်နေသောခုံမှ စကားကိုရပ်စေလိုသည့်သဘောဖြင့် ခုန်၍ထလိုက်၏။ သို့သော် ဇီကလီသည် တစ်စုံတစ်ရာ ဂရုမစိုက်ဘဲ တုတ်ယအမှတ်အသားရှိရာသို့ သွားရောက်ပြန်လေသည်။

'ကျွန်ုပ်အတွက် အခကြေးငွေကား ရပေပြီ... သို့သော် ပထမကျွန်ုပ်အထင်မှာ မင်းသားတစ်ပါးပါး သေဆုံးရခြင်း အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ထိုသူများ၏ နောင်အနာဂတ်ကိုလည်းကောင်း ကြီးကျယ်သော အရာများကို ဖတ်ကြားရန် ခေါ်လာသည်ဟု ထင်မိသည်'

'အိဇာ'

ဟု ပရိသတ်များက အော်ပြန်သည်။ ဇီကလီသည် သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးကို တစ်ဆတ်ဆတ်ငြိမ့်ကာ မြေမှုန့်များနှင့် ဆက်လက်စကားပြောနေသကဲ့သို့ ရှိပြန်လေသည်။

'ကောင်း၏။ ကောင်း၏။ မြေမှုန့်သည် ကျွန်ုပ်အား ပြောခဲ့၏။ မြောက်များစွာပြောခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သော တောင်ခြေမှ ခွေးအများ ယခုည ခုရုံး၍ လာလတ္တံ့'

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ပရိသတ်များသည် အလန့်တကြား ဖြစ်ကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ရှိနေတော့၏။

ဇီကလီသည် သူ၏ဦးခေါင်းကြီးကို စောင်းငဲ့ကာ မြေမှုန့်များကို တစ်ဖန်ကြည့်လျက် . . .

'အသို့နည်း မြေမှုန့်များ ပြောပါလော့ ကျွန်ုပ်ကား နားများပင်း နေပြီဖြစ်၍ ကျယ်လောင်ပြတ်သားစွာ ပြောပါလော့ အို ဤသို့လော့၊ ကျွန်ုပ် သိရပေပြီ ကျွန်ုပ်နားလည်ပေပြီ သေခြင်းတစ်ခု . . . သေခြင်းတစ်ခု . . .'

'အိဇာ'

'သေခြင်းတစ်ခု သေခြင်းတစ်ခု . . . ယောက်ျားလော . . . မိန်းမလော . . . ကလေးလော . . .'

'အိဇာ'

'ကျွန်ုပ်သိရပြီ . . . သိရပြီ ကလေးတစ်ယောက် . . . ကလေးတစ်ယောက်၏ သေခြင်း၊ ထိုအရာကား မဖြစ်စလောက်သောအရာ မဟုတ်ပါလော့ . . .'

'အိဇာ'

'သာမန်ကလေးတစ်ယောက်လော လေလွင့်၍နေသော ကလေးတစ်ယောက်လော . . .'

'အိဇာ'

'ထင်ရှားသော ကလေးတစ်ယောက်လော ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ကလေးတစ်ယောက်လော . . . အိုမြေမှုန့် . . . ကျွန်ုပ်ကြားရပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဇူးလူးလူမျိုးတို့၏ ဖခင်သွေးပါသည် မဟာမျိုးကလေးတစ်ယောက်၊ လူမည်းကြီး၏ သွေးသားပါသော ဆင်ဇန်ဂါကိုန၏ သွေးသား ပန်ဒါ၏ သွေးသား . . .'

ထိုနေရာ၌ သူသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ရာ 'အိဇာ' ဟူသော အသံကြီးနှင့်အတူ လူအုပ်ကြီးသည် လက်များကိုဆန့်ကာ လက်မများကို

မြေကြီးသို့ထိုး၍ ထားကြလေသည်။ ထို့နောက် ဇီကလီသည် ကျန်သော အမှတ်အသားများကို ခြေဖြင့်နင်းကာ . . .

'ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ ဤမဖြစ်စလောက်အရာဝတ္ထုကလေးကို မေးရခြင်းဖြင့် သင့်အား အနှောင့်အယှက်ပေးမိသည်ကို ဝမ်းနည်းမိပါ၏။ မဟာမျိုး မဟာနွယ် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ကား သေဆုံး၏။ စုန်းအတတ်ဖြင့် ပြုစား၍သေဆုံးသည်ဟု သင်ထင်၏။ အသို့နည်း ကျွန်ုပ်တို့ရှာဖွေအံ့၊ ဤအမှတ်အသားတစ်ခုကား ကျွန်ုပ်မမြင်ဘဲ ကျန်နေသည်။ ကြည့်လော့ . . . ယင်းသည် အနီစက်ကလေးများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ကလေးမှာ မျက်နှာလိမ်ရုံလျက် သေဆုံး၏'

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးက

'အိဇာ . . . အိဇာ . . . အိဇာ . . .'

'ဤသေခြင်းကား သဘာဝမဟုတ်၊ ပြုစားခြင်းလော . . . အဆိပ်ပင်လော . . . နှစ်ခုစလုံး ကျွန်ုပ်ထင်၏။ သို့သော် ငြိမ်သက်စွာနေကြလော့ ကျွန်ုပ်ရှာဖွေအံ့၊ သား၏ကလေးလော မဟုတ်၊ သမီး၏ ကလေးပါပေ'

ထို့နောက် သူသည် လူအုပ်ကြီးကိုလှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းမများထိုင်နေသောနေရာသို့ မျက်စိရောက်သွား၏။ နန္ဒီကား အခြားမိန်းမများနှင့်အတူ ရောနှောထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ သူသည် မိန်းမစုထိုင်သောနေရာသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် . . .

'သမီး၏ကလေး သမီး၏ကလေးဖြစ်၏။ သို့သော် ဤအထဲတွင် မဟာသွေးမပါ နိမ့်သောအမျိုးအစားသာဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် . . . သို့သော် . . . ဆင်ဇန်ဂါကိုန၏ သွေးနဲ့ရ၏'

ထို့နောက် သူသည် ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တရံ့ရှုံ့အနံ့ခံကာ နန္ဒီထိုင်နေသောနေရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာ၏။

ထို့နောက် သူသည် ရယ်မောကာ နန္ဒီအား လက်ညှိုးထိုးလျက် 'အမည်ကို ကျွန်ုပ်မသိသော မင်းသမီး သင်၏ကလေးဖြစ်၏။ သင်၏ ပထမမွေးသော ကလေးဖြစ်၏။ သင့်အသည်းနှလုံးထက် ချစ်မြတ်နိုးသော ကလေးဖြစ်၏'

ထိုအခါ နန္ဒီသည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

'မှန်ပေသည် မှန်ပေသည် ညံ့ဂါ . . . ကျွန်ုပ်ကား မင်းသမီးနန္ဒီ ငင်ဖြစ်တော့သည်။ ယင်းသည်ကား ကျွန်ုပ်ချစ်မြတ်နိုးသော ကျွန်ုပ်ကလေး ငင်ဖြစ်တော့သည်'

၁၁၄ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

'ဟား . . . ဟား . . . မြေမှုန့်ကား ကျွန်ုပ်အား လိမ်၍ မပြောပေးအို မြေမှုန့် . . . ပြောပါလော့ ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်ပြောပါလော့ ဤကလေးကို မည်သူသတ်သနည်း'

ဇီကလီသည် လူအုပ်ဝိုင်းကြီးကို လှည့်ပတ်ကာ သားကောင်ကို အနံ့ခံ၍လိုက်သော ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ တရုဲ့ရဲ့ အနံ့ခံကာ ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် သွားလေရာ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ နန္ဒီကို အနံ့ခံသကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဇီကလီက . . .

'ဟား . . . ဟား . . . အို မာကူမာဇန် . . . သင်ကား ဤကိစ္စတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်စပ်လျက်ရှိ၏'

ကျွန်ုပ်က ဒေါသထွက်ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

'စုန်းကြီး . . . အနံ့ခံသောစုန်းကြီး . . . နန္ဒီ၏ကလေးကို ကျွန်ုပ်သတ်သည်ဟုဆိုက သင် မုသားပြောခြင်းဖြစ်၏'

'မဟုတ်ပါ မဟုတ်ပါ မာကူမာဇန် . . . သင်ကား ကလေးအသက်ကိုပင် ကယ်ဆယ်ရန် အားထုတ်သေး၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်သွယ်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ဆို၏။ သင်သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် ပညာဉာဏ်ရှိပါ၏။ ငြိမ်သက်စွာသာ နေပါလော့ . . . နယ်ပယ်တစ်ခုလုံးကပင် သင်၏လက်များသည် သင်၏အသည်းနှလုံးကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်ကြောင်း သိပြီးမဟုတ်ပါလော့ . . .'

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကျော်၍သွားပြီးလျှင် လူအုပ်ကြီးကို အကြိမ်ကြိမ်လှည့်ပတ်ကာ မာမိနာနှင့် မာစပိုတို့ကိုပင် တစ်စုံတစ်ရာ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျော်၍သွားလေသည်။ သို့သော် သူနှင့် မာမိနာတို့ မျက်လုံးချင်းတွေ့ဆုံသွားသည်ကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ် သတိထားလိုက်မိ၏။ အနီးသို့ သူ့လျှောက်သွားတိုင်း လူများသည် ကိုယ်ကိုကြုံ၍ အလန့်တကြား နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ သူ၏ ခရီးပြီးဆုံးသွားဟန်ဖြင့် ပထမ စ၍ ထွက်လာသောနေရာသို့ ပြန်၍ ရောက်လာလေသည်။

'အို ဘုရင်မင်းမြတ် သင်၏ တဲနန်းတော်အုပ်စု၌ စုန်းများစွာရှိ၍ မည်သူ၏လက်ချက်ဟု ပြောရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သင်၏အခကြေးငွေကို ယူရမည်ဖြစ်၏။ ရှု ရမည်ဖြစ်၏။ အို မြေမှုန့် . . . သင်ကား ဆုံ့အ၍နေ၏။ အို ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ် သင်ကား စကားပြော၏' သို့နှင့် သူသည် ဦးခေါင်းကို စောင်းလိုက်ပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်နားကို အပေါ်စွင့်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

'အား ဝိညာဉ် သင့်ကို ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါသည် မှန်ပေသည် ဘုရင်မင်းမြတ် သင်၏မြေးတော်ကား သင်၏ရန်သူ အမာဆိုမိတို့၏ အကြီးအကဲ မာစပို၏အိမ်မှ သတ်၍ သေခြင်းဖြစ်၏'

ထိုအခါ ပရိသတ်များသည် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်၍သွား၏။ အသံများငြိမ်၍သွားသောအခါ ပန်ဒါက . . .

'မာစပို၏အိမ်ကား ကြီးမားလှ၏။ သူ့၌ မယားပေါင်းများစွာ ရှိ၏။ ကလေးပေါင်းများစွာရှိ၏။ အိမ်တော်ကို ပြောရုံမျှနှင့်မပြီး . . . ကျွန်ုပ်သည် အပြစ်မဲ့သောသူများကိုလည်း အပြစ်ရှိသူများနှင့် ရောနှော၍ မသတ်လို၊ ဤပြစ်မှုကို မည်သူကျူးလွန်သနည်း . . . ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောကြားပါလော့'

'ဤမေးခွန်း မှန်ပေသည် . . . ကျွန်ုပ်သိသမျှကား အဆိပ်ဖြင့် သတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အဆိပ်နဲ့ရ၏။ ဤနေရာတွင်ရှိ၏'

ထို့နောက် သူသည် မာမိနာထိုင်နေသောနေရာသို့ လျှောက်သွားပြီးနောက် . . .

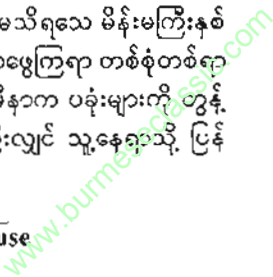
'ဤမိန်းမကို ဖမ်းပါလော့ သူ၏ဆံပင်ကို ရှာပါလော့ . . .' ထိုအခါ အစောင့်များနှင့် အာဏာသားများသည် ရှေ့သို့ တိုးလာကြ၏။ သို့သော် မာမိနာက သူတို့အား ဖယ်ရှားလျက် အတန်ငယ်ပြုံးကာ 'အဆွေတို့ ကျွန်ုပ်အား ကိုင်ရန်မလိုပါ'

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် လူအုပ်၏ အလယ်စက်ဝိုင်းအတွင်းသို့ တိုး၍လာလေ၏။

ထို့နောက် သူသည် လက်များကို လျှင်မြန်စွာဖယ်ရှားလိုက်ပြီးလျှင် သူဝတ်ထားသော ပထမဝတ်ရုံကို ဖယ်ရှားချလိုက်လေ၏။ ပရိတ်သတ်များရှေ့တွင် မားမားရပ်ကာ ရှိနေတော့၏။ အံ့ဩဖွယ်လည်းကောင်း ချစ်စဖွယ်လည်းကောင်း ရှုမြင်ခင်းပါပေတည်း။

'မိန်းမများလာ၍ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားများကို ရှာဖွေပါစေလော့ အဆိပ် တစ်စုံတစ်ရာ ဝှက်ထားသည် မဝှက်ထားသည်ကို ကြည့်ရှုပါစေလော့'

ထိုအခါ မည်သူက စေလွှတ်လိုက်သည်မသိရသေ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် မာမိနာအား ရှာဖွေကြရာ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရကြောင်းကို ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မာမိနာက ပခုံးများကို တွန့်လျက် ယခင်က အဝတ်များကို ပြန်၍ဝတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားလေသည်။

၁၁၆ □ ဒဂုန်ရွှေများ

ဇီကလီကား အမျက်ထွက်လာဟန်တူ၏။ မြေကြီးကို ခြေဖြင့် ဆောင့်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ဖြူဆွတ်သော ဆံခွေများကို ဖယ်လိုက်ကာ 'ဤမျှသိမ်ဖျင်းစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ပညာသည် အညံ့ခံရမည်လော တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်ုပ်ထံလာ၍ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိများကို စည်းနှောင်ပိတ်ပေးပါလော့ . . .'

ထိုအခါ သံတမန်ဖြစ်သော မာပွတ်တာသည် ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး နောက် ဇီကလီ၏ မျက်လုံးများသည် အဝတ်ဖြင့် ကြပ်တည်းစွာ စည်းနှောင်ပိတ်ပေးလေသည်။

ဇီကလီသည် ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်ကာ . . .

'အို ကျွန်ုပ်၏ဝိညာဉ် ကျွန်ုပ်အား လမ်းပြလော့ . . .'

ဟု ရေရွတ်ကာ လက်များကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းရင်း ထိုမှ ဤမှ စမ်းသပ်သွားလာလျက်ရှိလေ၏။ ပထမ လက်ယာဘက်သို့လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ လက်ဝဲဘက်သို့လည်းကောင်း စမ်းသပ်ကာ ရှေ့သို့တိုးလာပြီး နောက် မာစပိုထိုင်နေသောရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မာစပိုရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီးလာလေ၏။ ထိုနောက် သူ၏လက်များကို ဆန့်တန်းကာ လက်ချောင်းများကို ဆုတ်ချည် ဖြန့်ချည် ကွေးချည် ကောက်ချည်ပြုလုပ်ရင်း မာစပိုဝတ်ထားသော ဝတ်ရုံကို တစ်ခါတည်း ဆောင့်၍ ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

သူသည် ဝတ်ရုံကို မြေပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် . . .

'ဤဟာကို ရှာလော့ . . .'

ဟု ဟစ်အော်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမတစ်ယောက်က ရှာဖွေလေရာ ဝတ်ရုံ၏ ထောင့်စွန်းတစ်ခုတွင် ငါးအရေပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားဟန်ရှိသော အိတ်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရ၏။

ထိုအခါ ဇီကလီမှာ မျက်လုံးတွင် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ခြင်း မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ ထိုမိန်းမပေးသော အထုပ်ကလေးကို လှမ်းယူကာ မာပွတ်တာလက်သို့ ပေးလိုက်ပြီးနောက် . . .

'ယင်းသည်ကား အဆိပ်ဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သူပေးသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိ၊ ကျွန်ုပ်ကား ညောင်းညာမောပန်းလှပေပြီ . . . သွားရန် ခွင့်ပြုကြပါလော့'

. . . ထို့နောက် သူသည် မည်သူမျှအတားအဆီးမရှိသဖြင့် တဲစု၏ ခြံတံခါးပေါက်မှ ထွက်သွား၏။

စစ်သားများသည် မာစပိုအား ဖမ်းဆီးတော့လေရာ၊ လူအုပ်ကြီးတလည်း

'ဤစုန်းကို သတ်လော့'

ဟု ဆူညံစွာ ဟစ်အော်လေသည်။ မာစပိုသည် နေရာမှ ခုန်ထလိုက်ပြီးနောက် ဘုရင်ထိုင်နေသော နေရာသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် သူ၏ ခြေဆီသို့ ပစ်လိုက်ကာ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ မသိရကြောင်း သို့ဖြစ်၍ ချမ်းသာပေးပါမည့်အကြောင်းဖြင့် ဝပ်တွားတောင်းပန်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဤကိစ္စတွင် သံသယရှိသဖြင့် နေရာမှထကာ ဘုရင်အား . . .

'အို ဘုရင်မင်းမြတ် . . . ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသူကို လွန်ခဲ့သော အချိန်ကာလကပင် အတူ သိကျွမ်းခဲ့သဖြင့် ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပါ၏။ သူ၏ဝတ်ရုံထဲသို့ ထိုအမှုန်များ မည်သို့ရောက်သည်ကို ကျွန်ုပ် မသိပါ။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၎င်းသည် အဆိပ်မဟုတ်ဘဲ ဘေးရန်မရှိသော မြေမှုန်များ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်'

ထိုအခါ မာစပိုက

'မှန်ပါသည်။ ၎င်းသည် သစ်သားမှရသော လွှစာမှုန်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏လက်သည်းများကို ပြောင်စင်အောင်တိုက်ရန် ဖြစ်ပါသည်'

ဟု ပြောလိုက်၏။ သူသည် ကြောက်ရွံ့လွန်းလှသဖြင့် သူ ပြောနေသော စကားအဓိပ္ပါယ်ကို သူနားမလည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။

'သို့ဖြစ်၍ ဤဆေးရှိကြောင်းကို သင်သိ၏။ မည်သူမျှ သင်၏ဝတ်ရုံထဲသို့ မကောင်းသောအကြံအစည်ဖြင့် လာ၍ ဝှက်ထားခြင်းပြုလုပ်သည်မဟုတ်'

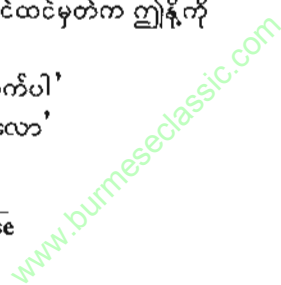
မာစပိုက အကျိုးအကြောင်းကို ပြန်ပြောသေး၏။ သို့သော် 'ဤစုန်းကိုသတ်လော့' ဟူသော လူအုပ်ကြီး၏ အသံများထဲတွင် သူ၏ စကားများမှာ နှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်၍ 'သွားလေသည်။ ပန်ဒါသည် လက်ကို ခြောက်လိုက်၍ အသံများ ငြိမ်သက်သွားသောအခါ ခွက်တစ်ခုထဲသို့ နို့နည်းငယ်ထည့်၍ ယူလာရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း မကြာမီ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ နို့ထဲသို့ ထိုအမှုန်အနည်းငယ် ထည့်ပြီးနောက်

'အို မာကူမာဇန် ထိုသူ့အပြစ်မရှိဟု သင်ထင်မှတ်က ဤနို့ကို သင်သောက်ပါမည်လော'

'အို ဘုရင်မင်းမြတ် နို့ကို ကျွန်ုပ် မနှစ်သက်ပါ'

'သူ၏ဇနီး မာမိနာကော သောက်ပါမည်လော'

မာမိနာက ဦးခေါင်းကိုယမ်းလျက်

လူစာမှန်များဖြင့် ရောထားသော နို့ကို ကျွန်ုပ်မသောက်ပါ ဘုရားမင်းမြတ် . . .

ထိုအချိန်တွင် ကွင်းထဲတွင် ပိန်ကြူငတ်ပြတ်လျက်ရှိသော ခွေးကြူတစ်ကောင်ကို မြင်ရသဖြင့် ပန်ဒါက အထိမ်းအမှတ်ပြလိုက်သည်တွင် လူတစ်ပါးစေတစ်ယောက်သည် နို့ထည့်ထားသော သစ်သားခွက်ကို ခွေးရှေ့သို့ ချပေးလိုက်ရာ၊ ခွေးငတ်သည် နို့ကို ပြောင်စင်အောင် သောက်လိုက်တော့၏။

လူထုပရိသတ်ကြီးသည် ခွေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရှု၍ နေမိကြ၏။ မကြာမီ ခွေးပိန်သည် ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ အသံခပ်ရှည်ရှည်ဆွဲ၍ အူလိုက်ပြေးနောက်၊ မြေကြီးကို ကုတ်ခြစ်ကာ ပါးစပ်မှ အမြှုပ်များ ထွက်လာလေ၏။ ထိုနောက် ရှေ့တွင် မည်သို့ဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားမိသည့်အတိုင်း၊ ကျွန်ုပ်လည်း နေရာမှထကာ တံစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ခွေးကို ဂရုစိုက်နေကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ဆီကောလီမှာ နောက်ချန်၍ နေရစ်ခဲ့သဖြင့် ခွေးမှာ ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သေသွားကြောင်း၊ မသေမီ ကိုယ်ပေါ်တွင် အနီပြောက်များ ထွက်လာသည်ကို မြင်ကြောင်းဖြင့် နောင်အခါ ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တံစခန်းသို့ရောက်၍ ဆေးတံကို အေးဆေးသောက်လျက်ရှိရာ၊ ထိုနေရာမှ များစွာမဝေးလှသဖြင့် မကြာမီ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်စေမာစပိုသည် ဝက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဝသော်လည်း လျင်မြန်သောခြေလှမ်းမှုဖြင့် ကျွန်ုပ်တံတက်ဆီသို့ ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

သူ၏နောက်၌ကား လူသတ်သမားများနှင့် လူအုပ်ကြီးက လိုက်လျက်ရှိလေသည်။ မာစပိုသည် နောက်ကလူများ မမီမီ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာ၍၊ ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်ကို ဖက်ပြီးလျှင် . . .

ကျွန်ုပ်ကို ကယ်ပါလော့ အရှင်မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ အစွမ်းမရှိပါ။ စုန်းမ မာမိနာ စုန်းမ စုန်းမ

သို့ ပြောနေသောအချိန်၌ပင် နောက်မှလူများ မီလာပြီးနေသော ဒရယ်ကောင်ကို အမဲလိုက်ခွေးများ ဆွဲသကဲ့သို့ သူ့အား ဆွဲခေါ်သွားတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်စိများကို မှိတ်ထားလိုက်မိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆောင်ထိုနေရာတွင် နေရန် စိတ်ပျက်သဖြင့် အပြောင်းအလဲရစေရန် နော်ထီထွက်ခဲ့၏။

ဆီကောလီနှင့် ကျွန်ုပ်၏မုဆိုးအချို့သာ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းရန် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်လခန့်ကြာ၍ နေတယ်မြို့သို့ သူတို့ရောက်လာသောအခါ မာစပို၏ မုဆိုးမ မာမိနာသည် ဆာဒူးကိုး၏ မယားငယ်အဖြစ်ဖြင့် သူ့ထံတွင် သွားရောက်နေထိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် နန္ဒီမင်းသမီးသည် ယင်းအိမ်ကို သဘောမတူကြောင်း၊ ဆာဒူးကိုးကမူ မာမိနာအား အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြောင်း၊ နန္ဒီက ဆာဒူးကိုးသည် အကယ်၍ မာမိနာအား လက်ထပ်မည်အစား အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့်သာ လက်ထပ်က မိမိသဘောတူနိုင်သည်ဟု ညည်းတွားလျက်ရှိကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်ကြားသိရ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်က သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် . . .

'သင့်မှာ ယောက်ျားအသစ်တစ်ယောက် ရနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် မာကူမာဇန်၊ အရင်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ အချစ်ဟောင်းဟာ အခုတော့ ယောက်ျားအသစ်ဖြစ်လာတာပါပဲ။ ဘယ်သူလဲ သိလား၊ ဆာဒူးကိုးလေ၊ မာစပိုဆိုတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး သေပြီးနောက် သူက ငန်းငန်းတက်ဖြစ်လာတယ်။ နန္ဒီကလဲ တိုက်တွန်းတာနဲ့ ကျွန်ုပ်လဲ ပါမိတာပဲ။ အမှန်ပြောရရင် ဆာဒူးကိုးဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့ တော်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ တော်တယ်ဆိုရမှာပေါ့ . . .'

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လှည်းများနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ နှစ်ယောက်ယှဉ်၍ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားစမြည် ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေသည်။

'တော်တယ်ဆိုရမှာပေါ့ ဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မာမိနာရဲ့၊ အခု မာမိနာ စိတ်မချမ်းသာသေးဘူးလား . . .'

'လုံးလုံးမချမ်းသာပါဘူး မာကူမာဇန်ရယ်၊ ဆာဒူးကိုးဟာ ကျွန်ုပ်ကိုတော့ သိပ်ပြီး ချမ်းမြတ်နိုးပါတယ်၊ နန္ဒီကိုတောင် သူမေ့နေတာပဲ။ နန္ဒီမှာလဲ နောက်ထပ်သားလေးတစ်ယောက် ရပြန်ပြီ။ အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ကစားစရာ တစ်ခုပါပဲ။ နန္ဒီကသာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့မိန်းမ ဖြစ်ပါတယ်' 'ဒါကတော့ ဆာဒူးကိုးကိုချစ်ရင် သည်းခံရမှာပေါ့ မာမိနာ'

'အချစ် ဟုတ်စ၊ ရှား ဘာလဲ အချစ်ဆိုတာ၊ ဒီမေးခွန်းကို တစ်ခါက သင့်ကို ကျွန်ုပ်မေးဖူးတယ်မဟုတ်လား'

ကျွန်ုပ်က သူ့မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ 'ဘာလို့ ဒီကိုလာတာလဲ မာမိနာ'

'ဆာဒူးကိုးက ဒီမှာရှိတယ် . . . နန္ဒီလဲ ရှိတယ်။ သူက ယောက်ျားကို ဘယ်တော့မှ ခွဲတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး . . . အိမ်ပေလာဇီမင်းသားလဲ လာနေလို့ တိုက်ပွဲလဲ နီးလာပြီ၊ တိုက်ပွဲ တိုက်ပွဲ လူတွေအများကြီးသေမယ့် တိုက်ပွဲပဲ'

'စိတာဝါယိုနဲ့ အိမ်ပေလာဇီတို့ တိုက်မှာလား'

'အင်း စိတာဝါယိုနဲ့ အိမ်ပေလာဇီပေါ့။ သင့်လှည်းတွေပေါ်မှာ သေနတ်လုပ်တဲ့ပြောင်းတွေ ပါသလား . . . (ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း တိုင်းရင်းသားများအား လျှို့ဝှက်ဖွဲ့စည်းချရန် ပိုက်လုံးများကို သေနတ်ပြောင်းလုပ်ရန် တင်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်

[၀၀]

၁၈ လမျှ အချိန်ကုန်လွန်၍ သွားခဲ့ရာ ၁၈၅၆ ခုနှစ်၊ ဆောင်းဦးပေါက်၏ တစ်နေ့သော ညနေစောင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ပေဇီ၏ တံအုပ်စုသို့ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ရောက်ရှိနေခဲ့ပြန်လေသည်။ ထို ၁၈ လအတွင်း၌ တိုင်းရင်းသား လူရိုင်းတို့နှင့် အခြားအဆက်အသွယ် ကိစ္စအသေးအဖွဲ့များကိုမူ ဖော်ပြရန်မလိုပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိန်းမချော မာမိနာကို ကား ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှ မေ့ပျောက်၍မရဘဲ ရှိနေခဲ့လေသည်။

သို့ထိုင်နေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မိန်းမတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာသည်ကို မြင်ရလေရာ၊ ၎င်းမှာ အခြားသူမဟုတ် လှပသောမာမိနာပင်ဖြစ်တော့၏။ မာမိနာ၏ ရုပ်ရည်မှာ ပြောင်းလဲသည်ဟူ၍ မရှိ၊ ပကတိ ယခင်ကအတိုင်း လှပလျက်ရှိ၏။ သူသည် တည်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်၌ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီးလျှင် သစ်ရွက်များနှင့် ယပ်ခတ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နွားလှည်း၏ ထိုင်ခုံပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြီးလျှင် သူ့အား နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ သူက

'ဆီယံကုမိန (ကောင်းသော နံနက်ခြင်းဖြစ်ပါစေဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်) သင့်ကို တွေ့ရတာ ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာလှပါတယ်၊ မာကူမာဇန်'

သည်) ဒီပိုက်လုံးတွေကို သေနတ်လုပ်ပြီး အမဲပစ်ဖို့လား၊ ကျွန်ုပ်၏ သခင်ကြီးအုပ်ငဏာတော့ အမဲဗေလာဇီရဲ့ စခန်းချတဲ့ ဗဟိုဌာနကြီးဖြစ်နေပြီ... အင်း ဒါထက် အဆုံးသတ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ ဘာဖြစ်ကြမယ်ဆိုတာ မသိဘူးနော်၊ သင်လဲ အပါအဝင်ပေါ့ မာကူမာဇန်'

'အောင်မယ် ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ဟုတ်စ၊ နေပါဦး သင်တို့ ဇူးလူး လူမျိုးတွေရဲ့ ရန်ပွဲနဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ...'

'သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံမိတော့ သင်သိလိမ့်မပေါ့။ မာကူမာဇန် စကားပြောရင်း ကျွန်ုပ်တို့ တဲအုပ်စုကိုတောင် ရောက်လာပါပြီကောလား... ဟိုမှာကြည့်လိုက်စမ်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ အဖေကြီးတောင် လာနေပြီ၊ ကိုင်း ကျွန်ုပ် သွားတော့မယ်၊ နို့ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်ုပ်ဆီကိုလာပြီး စကားစမြည် ပြောလဲ့ပါ မာကူမာဇန်...'

ထို့နောက် သူသည် ထွက်သွားရာ ကျွန်ုပ်ထံသို့ အပြေးအလွှားလာနေသော အမဲဗေဇီအား တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်လေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အားပါးတရ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်၊ မာမီနာနှင့် ဆာဒူးကိုးတို့ လက်ထပ်သည့် အကြောင်း၊ သူ့ယောက်ျား စုန်းကြီး သေဆုံးသွားသည့်အကြောင်း စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားလေ၏။

ထို့နောက် သူက ဆက်လက်၍ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ သိပ်ကံကောင်းပါတယ်၊ မင်းသား ထီးနန်း သိမ်းတဲ့အခါ ကျွန်ုပ်ကို ကြီးမြင့်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ကတိထားပါတယ်'

'ဘယ်မင်းသားလဲ'
'အမဲဗေလာဇီမင်းသားပေါ့၊ မာကူမာဇန် ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ အမဲဗေလာဇီဟာ စိတာဝါယိုကို မုချနိုင်မှာပဲ'

'ဘာဖြစ်လို့ မုချလို့ သင်ပြောတာလဲ အမဲဗေဇီ၊ စိတာဝါယိုမှာလဲ နောက်ပါနောက်လိုက်တွေ အင်မတန်များတာပဲ၊ သူနိုင်ရင်တော့ သင်ဟာ ရာထူးမရဘဲနဲ့ လင်းတစာဖြစ်မှာ စိုးရတယ်'

သူက မျက်နှာပျက်လျက် 'ကျွန်ုပ်ဒီလိုထင်ရင်တော့ ဆာဒူးကိုးဟာ ကျွန်ုပ်သမက်ဖြစ်ပေမယ့် စိတာဝါယိုဆီကို ကျွန်ုပ်သွားဦးမှပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဘုရင်ဟာ အမဲဗေလာဇီရဲ့ မိခင်ကို အင်မတန်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ သိရတယ်၊ ပြီးတော့ အန်ဗေလာဇီကိုလဲ သူ့သားတွေထဲမှာ အချစ်ဆုံးဖြစ်ပြီး သူ့အတွက်ဆိုရင် ဘာမဆို ကူညီမယ်။ တကယ်လို့ အကူအညီလိုရင် သူ့စစ်တပ်တွေတောင် လွှတ်ပြီး ကူညီ

လိုက်မယ်၊ စီကလီကလဲ အမဲဗေလာဇီဟာ အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ သူ့မှော်အတတ်နဲ့ နိမိတ်ဖတ်ထားတယ်'

'ဘုရင်ဟာ လေမုန်တိုင်းနှစ်ခုကြားမှာ ရပ်တည်နေတဲ့ ကောက်ရိုးမျှင်လို သာတဲ့ဘက်မှာ နားမှာပဲ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သင့်ရဲ့နယ်ထဲမှာ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ဒီကိစ္စတွေဟာ ကျွန်ုပ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမဲဗေလာဇီကို ကျွန်ုပ်က စိတာဝါယိုထက် ပိုပြီး သဘောကျတယ်၊ သူဟာ ပိုပြီး ကြင်နာတတ်တဲ့ စိတ်ထားလဲရှိတယ်၊ နောက်ပြီး သင်ဟာ သူ့ဘက်က ပါနေလေတော့ သူ့ဘက်မှာလဲ စွဲစွဲမြဲမြဲနေဖို့ ကျွန်ုပ် အကြံပေးရမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မကောင်းဘူး၊ ကိုင်း ကျွန်ုပ်ယူခဲ့တဲ့ သေနတ်တွေနဲ့ ယမ်းတောင့်တွေသာ ရေတွက်ပေတော့'

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် နန္ဒီမင်းသမီးထံ သွားရောက်နှုတ်ခွန်းဆက်လေရာ၊ မင်းသမီးသည် နောက်ရသော သားငယ်ကလေးအား ယုယပြုစုလျက်ရှိနေရာမှ ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ ဆီးကြိုဧည့်ခံလေ၏။ ယခင်က သူ၏သားကလေးအား အသက်ချမ်းသာရာရစေရန် ကျွန်ုပ်ကြိုးစားခဲ့သည်ကို မမေ့နိုင်ဘဲ၊ ထိုအကြောင်းနှင့်တကွ နယ်၏အခြေအနေကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြ၏။

သို့ရှိစဉ် မာမီနာသည် တဲအတွင်းသို့ ဝင်လာရာ နန္ဒီလည်း ရုတ်တရက် စကားပြောရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မာမီနာသည် မည်သူမျှ ဖိတ်ခေါ်မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ မယားကြီးအား ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် စကားစပ်မိရာ ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။

သို့နှင့် ပထမတွင် အတန်ကြာသည်ခံလျက် ရှိနေသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် နန္ဒီက...'

'ဒါဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့တဲဖြစ်ပါတယ် အမဲဗေဇီ၏ သမီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ လင်ယောက်ျား ဆာဒူးကိုးဟာ ကျွန်ုပ်ဆီကို လာမည်၊ ဒါမှမဟုတ် သင့်ဆီကို လာမည် မသိပါ၊ ယခု ကျွန်ုပ်သည် လူဖြူအရှင် မာကူမာဇန်နှင့် စကားပြောနေပါသည်'

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ မာမီနာသည် ဒေါသဖြင့် ခုန်၍ ထလိုက်ရာ၊ ယင်းကဲ့သို့ ဒေါသထွက်သည့် မျက်နှာကလေးပင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြည့်ရှု၍ ကောင်းလှ၏။

'ပန်ဒါရဲ့သမီး သင်က ကျွန်ုပ်ကို ရန်စတာလား၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာ အမြဲမနာလိုနေတော့ ကျွန်ုပ်ကို အမြဲရန်စနေတာပဲ...'

၁၂၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

‘ခွင့်လွှတ်ပါ ညီမ . . . ဆာဒူးကိုးရဲ့ မယားကြီး . . . ဘုရင်ပန်ဒါ
အိမ်ထဲက မာစပိုစုန်းကြီးရဲ့ မုဆိုးမကို ဘာကြောင့် မနာလိုဖြစ်ရမှာ
လဲ ညီမရယ်’

‘အကြောင်းကတော့ ဆာဒူးကိုးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း
ကို သင့်တစ်ကိုယ်လုံးထက် ပိုချစ်တာ သင်သိလို့ပေါ့’

‘ဒီအတိုင်း ရှိပါစေတော့ ရွာခေါင်းအိမ်ဇေဇီ၏သမီး၊ သင်ကလဲ
လှပတာကိုး . . . ယောက်ျားတွေဟာ စိတ်ရူးအမျိုးမျိုး ပေါက်ကြတာပဲ၊
နို့ပေမယ့် သင့်ကို တစ်ခုမေးပါရစေ၊ အကယ်၍ ဆာဒူးကိုးဟာ သင့်ကို ပို
ချစ်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ သင့်ကို အယုံအကြည်နည်းရတာလဲ၊ အရင်တစ်
နေ့က ကျွန်ုပ်ရဲ့ တံခါးနား ဘာကြောင့် သင်လာပြီး ချောင်းနားထောင်နေရ
တာလဲ’

‘ဒါကတော့ သင်က သူ့ကို သင်ထားလို့ပေါ့ နန္ဒီ၊ ကျွန်ုပ်ဟာ
အသင့်ထက် လိမ္မာပါးနပ်တယ် သိလား၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့အကြောင်း သင် တစ်နေ့
သိမှာပဲ’

နန္ဒီက တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ . . .

‘သင်ပြောသလို မကောင်းတာ တစ်ခုခု သင့်ဆီက တစ်နေ့နေ့
ကြားရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်ုပ်လဲ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူဖြူအရှင်
ရှေ့မှာ ကျွန်ုပ်တို့ အခုလို ခွန်းကြီးခွန်းငယ်ပြောနေဖို့ မကောင်းပါဘူး၊ ပြီး
တော့ ဒီတဲဟာ ကျွန်ုပ်တဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ညီညီနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြော
ချင်တယ်’

‘သွားပါ့မယ် သွားပါ့မယ် . . . နို့ပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို ဆာ
ဒူးကိုးသိရမယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ပါပေရဲ့’

‘သူကြားမှာပါပဲ စိတ်ချပါ၊ ဒီကနေ့ည သူလာတော့ ကျွန်ုပ် ပြော
လိုက်ပါ့မယ်’

နောက်တစ်ခဏ၌ မာမိနာသည် ယုန်ကလေးကဲ့သို့ တဲအတွင်း
မှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေရာ၊ နန္ဒီက ကျွန်ုပ်အား . . .

‘အခုလိုဖြစ်ရတာ ခွင့်လွှတ်ပါ မာကူမာဇန် . . . သို့ပေမယ့် သူ့
နေရာဟာ ဘယ်နေရာဆိုတာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ညီမ မာမိနာကို သင်ပြပေးရမယ်၊
သူဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကလေးသေတဲ့အကြောင်းကို ပိုသိတယ်၊ မာစပိုလဲ လမ်းရှင်း
ချင်တဲ့အကြောင်း အရှင်ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ် . . .
ပြီးတော့ ဆာဒူးကိုးအပေါ် တစ်နေ့နေ့ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင်
သူ့အလှကို မက်လုံးပြုပြီး လုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်ထင်တယ် . . . ဒီမိန်းမ

ဟာ ယောက်ျားတွေကို သူ့ရုပ်ကလေးစမ်းပြပြီး လှည့်ဖြားနေတဲ့ မိန်းမဝဲ
မာကူမာဇန်တောင် ပါမလားမပြောတတ်ဘူး၊ ကိုင်းလေ တခြားစကား ပြော
ကြပါစို့ရဲ့’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇူးလူးနိုင်ငံနှင့်တကွ ၎င်းအပေါ်၌ ကျ
ရောက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်များအကြောင်းကိုပါ ဆက်လက် ပြောဆို
လျက်ရှိကြရာ၊ နန္ဒီမှာ အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင်ရှိသူ မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်၍ နောင်ရေးကို မျှော်တွေးတတ်သည့်အတိုင်း စိတ်ညှိုးငယ်လျက် ကျန်
ရစ်ခဲ့လေ၏။

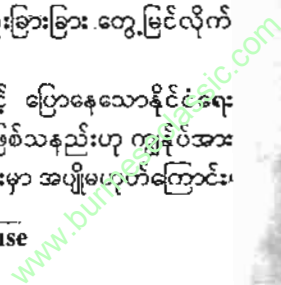
နောက်တစ်နေ့၌ အိမ်ဇေဇီမင်းသား ရောက်ရှိလာရာ သူနှင့်
အတူ ဆာဒူးကိုးနှင့် နောက်ပါလူကြီးများပါ ပါရှိလေသည်။ သူတို့သည်
ကိုယ်ရံတော်အစောင့်အရှောက်များ မပါဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လာရောက်ကြရာ
တဲအုပ်စုအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါမှ မင်းသားမှာ စကားကို ပွင့်လင်း
စွာ ပြောတတ်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းသာ
အယ်လဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာ ကွယ်ဝှက်ခြင်းမပြုဘဲ သူလာ
ရောက်ခြင်းအကြောင်းမှာ သူ၏လူများနှင့် စစ်မှုစစ်ရေးရာအတွက် တိုင်ပင်
ရန် ဤနေရာသို့ အသင့်လျော်ဆုံးသောနေရာဖြစ်သဖြင့် လာရောက်ကြောင်း
ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားလေ၏။

နောက် ရက်သတ္တပတ်အတွင်း၌ အကြီးအကဲများသည် ရုပ်မျက်
ကာ မကြာခဏ ဝင်ထွက်လျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုနေရာမှ မြန်မြန်ထွက်
ခွာသွားလိုသော်လည်း နွားများနှင့်လဲရသည့် ကျွန်ုပ်၏ ကုန်ပစ္စည်းများ
တန်ဖိုးမရသေးသဖြင့် မသွားရသေးချေ။

ထိုအချိန်များအတွင်း သူသည် မာမိနာအား ပထမဆုံးအကြိမ်
တွေ့မြင်လိုက်ဟန်တူလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တဲအုပ်စု၏ တစ်ဖက်သော ချုံတန်းတစ်လျှောက်
၌ အတူလမ်းလျှောက်သွားစဉ် အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ဒဏ္ဍာရီများတွင်ပါ
သော နတ်သမီးအသွင်ကဲ့သို့ ခါးဝတ်အဖြစ်ဖြင့် သားမွေးများကို ဝတ်ဆင်
ထားပြီးလျှင်၊ ပုတီးစေ့အပြာများကို လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော မာမိနာ
အား ဝင်လုဆဲသော နေရောင်အောက်တွင် ထူးထူးခြားခြား တွေ့မြင်လိုက်
ရလေသည်။

ထိုအခါ အိမ်ဇေဇီသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ပြောနေသောနိုင်ငံရေး
တားလက်စကိုဖြတ်၍ လှပသောအပျိုမှာ မည်သူဖြစ်သနည်းဟု ကျွန်ုပ်အား
မေးမြန်းလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မိန်းကလေးမှာ အပျိုမဟုတ်ကြောင်း၊

သူသည် မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ယခုအခါ ဆာဒူးကိုး၏ ဒုတိယမိန်းမ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းမှာ အမ်ဗေဇီ၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က ရှင်းလင်းပြော ပြလေသည်။

‘အို ဟုတ်လား မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ် သူ့ကို အရင်က ကြားဖူးပေ မယ့် တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့နမ နန္ဒီဟာ သူ့အပေါ် မနာ လိုဝန်တို့ဖြစ်တာ အံ့ဩစရာမရှိပါဘူး . . . မိန်းမက လှလည်း လှပေတာ ကိုး . . .’

‘နေရောင်ခြည်ဖြာနေတဲ့ အောက်မှာဆိုတော့ ပိုပြီးလှနေတာပေါ့’ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မာမီနာ၏အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ် ၍ ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာ အလိုရှိပါသလောဟု မေးမြန်းလေသည်။

မာမီနာသည် ခုံညားသော အမ်ဗေလာဇီမင်းသားအား တစ်ချက်မျှ ဖျတ်ခနဲ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ဘာမှအလိုမရှိပါဘူး မာကူမာဇန် . . . ကျွန်ုပ်ဟာ နွားနို့ယူပြီး လာတာပါ။ နေကလဲ အတော်ပူတော့ နွားနို့အနည်းငယ်သောက်ပါဦး’

သူသည် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ထားသော နွားနို့ပူးကို ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အနည်းငယ်သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေရာ အမ်ဗေလာဇီမင်းသားက ကြား ဖြတ်၍ . . .

‘အမ်ဗေဇီ၏ သမီး၊ ကျွန်ုပ်အား နို့အနည်းငယ်ပေးပါလော့ . . .’ ဟု ပြောလေ၏။

‘မာကူမာဇန်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်က ကျွန်ုပ်ပေးပါမည်’

‘မှန်ပါသည် မိန်းမပျို၊ သင်၏ယောက်ျား ဆာဒူးကိုးနှင့်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏နာမည် အမ်ဗေလာဇီဖြစ်ပါသည်’

‘အရှင်၏ ခုံညားထည်ဝါသောရုပ်ရည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်းသိပါသည်။ ကျေးကျွန်တစ်ယောက်၏ ပြုစုမှုကို အရှင်မင်းသား ခံယူ ပါလော့ . . .’

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် မာမီနာသည် ဒူးထောက်ကာ နို့ပူးကို မင်း သားအား ပေးလိုက်ရာ ထိုအချိန်၌ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးရောင်ချင်း ထူး စက်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရ၏။

မင်းသားက မာမီနာပေးသော နို့ကို သောက်လိုက်ရာ မာမီနာ ဆက်လက်၍ . . .

‘အရှင်မင်းသား စကားတစ်လုံးမျှ ပြောရန် ခွင့်ပြုပါလော့ . . . သတင်းစကားများသည် အရှင်သခင်များနားသို့ မရောက်သော်လည်း ကျွန်ုပ် ကဲ့သို့ နိမ့်ကျသော မိန်းမများနားသို့ ရောက်လာတတ်ပါသည်’

ဟု ပြောကြားလိုက်၏။
မင်းသားက သဘောတူသည့်ဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက် သဖြင့် မာမီနာသည် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဥပါယ် တံမျှဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားလေသည်။

မာမီနာမှာ မင်းသားအား စကားပြောရန် များစွာရှိဟန်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ လှည်းပေါ်မှ လရောင်အောက်တွင် စောင့် ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ တစ်နာရီခွဲခန့် ကြာသောအခါမှ မာမီနာသည် သူ၏ တံစခန်းသို့ မြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ရှေ့မှ သွားလျက် နောက်မှ အမ်ဗေလာဇီမင်းသားက လိုက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ပင်တည်း။

မာမီနာသည် မင်းသားထံ နောက်ထပ်သတင်းများ ပေးပို့နေဟန် တူ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရက်များမကြာမီ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ မာမီနာသည် အမ်ဗေလာဇီမင်းသား၏ တံအတွင်းမှ လျှို့ဝှက်စွာထွက်သွား သည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရလေ၏။ တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ နန္ဒီမင်း သမီးသည် ကလေးအတွက် ဆေးတောင်းရန် ကျွန်ုပ်တံစခန်းသို့ ရောက်ရှိ နေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရိပ်ခနဲထွက်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင် လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား နန္ဒီက . . .

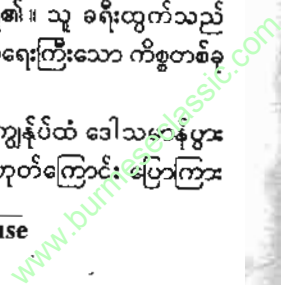
‘ဒီဟာက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ မာကူမာဇန်ရဲ့’

‘ကျွန်ုပ်မသိပါဘူး နန္ဒီ . . . သိလဲမသိချင်ဘူး’

‘ကျွန်ုပ်လဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ မသိချင်ပါဘူး၊ နို့ပေမယ့် အချိန်ကျ တော့ ကျွန်ုပ်တို့သိရမှာပါပဲ၊ မိချောင်းက သည်းခံပြီးစောင့်နေရင် အချိန်ကျ တော့ ဒရယ်ဟာ သူ့ပါးစပ်ထဲကျလာမှာပဲ . . .’

အထက်ပါစကားကို နန္ဒီပြောကြားပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့တွင် ဆာဒူးကိုးသည် စိတ်မချရသော အကြီးအကဲအချို့ထံ အမ်ဗေလာဇီမင်းသား ၏ ကိစ္စအတွက် သွားရောက်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရ၏။ သူ ဓရီးထွက်သည် မှာ ၁၀ ရက်ကြာ၍မဆုံးမီ အမ်ဗေဇီ၏တံအုပ်စု၌ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု နှုတ်တရက် ဖြစ်ပွားလေ၏။

တစ်နေ့သောညနေခင်း၌ မာမီနာသည် ကျွန်ုပ်ထံ ဒေါသနုနုပွား ထာ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်၌ပင် နေထိုင်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောကြား

၁၂၈ ။ ခဝန်ရွှေများ

လာ၏။ နန္ဒီသည် အဆင့်အတန်းနှင့် ရာထူးအားဖြင့် မယားကြီးဖြစ်သည့် အတိုင်း သူ့အား ရွေးတစ်ကောင်လောက် သို့မဟုတ် အစေခံတစ်ယောက် မျှလောက်သာ သဘောထားကြောင်း သို့ဖြစ်၍ နန္ဒီသေသည်ကို သူ ကြည့်လိုကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားလေ၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် သင့်အတွက် သာဆိုးမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ အရင်တစ်ခါကလို့ ဇီကလီကိုခေါ်ပြီး နိမိတ်ဖတ်ခိုင်းဦးမှာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ’

‘သင့်အိုးနဲ့ သင်ချက်တုံဟင်းကို သင်ပဲစား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် အိုးကို ခွဲပစ်လိုက်ပေါ့။ မာစပိုကို လက်ထပ်ပြီးနောက် ဆာဒူးကိုးကို ယူတာ သင်ပဲမဟုတ်လား’

မာမိနာက ခြေကိုဆောင်လျက် . . .

‘ဒီလို ဘာကြောင့်ပြောနိုင်တာလဲ မာကူမာဇန်၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲ ယူရယူရ သင့်အပြစ်ချည်းပဲ . . . ပူး . . . သူတို့ကို ကျွန်ုပ်အားလုံးမှန်းတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် လူမတွေ့တဲ့ တောနက်ကြီးထဲသွားပြီး တစ်ကိုယ်တည်း စုန်းမလုပ်နေဖို့ပဲ ရှိတယ်’

ဤမျှလောက် စိတ်တက်ကြွနေသည့်အခိုက်တွင် သူ့အား ဆက်လက်မပြောဘဲ စကားပြတ်စေလို၍ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ သိပ်ပြီးငွေစရာ ကောင်းတာပေါ့ မာမိနာ၊ ဒါပေမယ့် . . .’

ဟု ပြော၍မှမဆုံးမီ မာမိနာသည် ကျွန်ုပ်အား အလွန်ရက်စက်၍ သစ္စာမရှိကြောင်း ရန်တွေ့ပြီးနောက် ရွက်ငင်ကာ ချက်ခြင်း ကျွန်ုပ်ထံမှ ထွက်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် နေထွက်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆီကောလီကန်းသဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ ဆီကောလီက လွင်ပြင်တွင် ပျောက်၍နေသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ နွားတစ်ကောင်ကို ရှာဖွေရင်း သူသည် မာမိနာနှင့် တွေ့ခဲ့ရာ မာမိနာက အောက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်အား မှာထားလိုက်ကြောင်း ပြောပြလာသည်။ ထို့နောက် ဆီကောလီက . . .

ဤစကားများသည် မာမိနာ၏စကားများဖြစ်ပါသည် အရှင်၊ ဆာဒူးကိုးသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အပြစ်လွှတ်၍ ကျွန်ုပ်အား သနားသဖြင့် ချစ်ခင်ပြီးနောက် သူ၏အိမ်တော်သို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ယူခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သာ နန္ဒီ၏နေရာ၌ ထားမည်ဆိုက ယခုကဲ့သို့ သူ့ကိုပစ်၍ ထွက်သွားမည့်အစား အသက်ကိုသာ အသေခံမည်ဟု ဆာဒူးကိုးပြန်လာလျှင် သင်

သခင် မာကူမာဇန်အား ပြောကြားပါစေလော့ . . . လင်မယားအဖြစ်မှ နုခွဲရသော်လည်း သူ့အပေါ်တွင် အချစ်မပြယ်ဘဲ ရှိနေကြောင်း သူ့အတွက် ကြီးမြင့်ရန် အမြဲ ဆုမွန်တောင်းမည့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ငါမဆိုးဘဲ ခွင့်လွှတ်ပါရန်ကိုလည်း သင်၏သခင်အား ပြောကြားပါစေလော့ . . . ကျွန်ုပ်သည် လေနှင့်အတူ ခရီးသွားမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အသက်ရှင်သမျှ မာကူမာဇန်အရှင်အား မည်သည့်အခါမျှ မမေ့ကြောင်း သင်၏သခင်အား ပြောကြားပါလော့ . . .’

‘သူ့ကိုတွေ့ရစဉ်က တစ်ယောက်ထဲပဲလား ဆီကောလီ . . .’

‘မဟုတ်ပါ အရှင် . . . အမ်ဗေလာဇီမင်းသားနှင့် သူ့နောက်မှ နွားများလည်း ပါပါသည်’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီးလျှင် အမ်ဗေဇီ၏ ခုခံမှုကို ထွက်သွားရာ အမ်ဗေဇီနှင့် အခန့်သင့်ပင် တွေ့ရလေသည်။

‘သာယာသော နံနက်ခင်းပါ သင့်မျက်နှာ သိပ်မကောင်းပါလား၊ မာကူမာဇန် . . . နွားမများ ပျောက်လို့လား . . .’

‘နွားမချောချော ပျောက်တာက ကျွန်ုပ်မဟုတ်ဘူး သင်တို့ပဲ’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း မာမိနာမှာကြားလိုက်သော စကားများကို သူ့အား တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလေသည်။

အမ်ဗေဇီက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးနောက် . . .

‘အင်း . . . အင်မတန်ဆိုးဝါးတဲ့ လေမုန်တိုင်းမ၊ သူ့လိုက်ဖမ်းဖို့ အဝေးကြီးရောက်သွားပြီ၊ ဖမ်းရင်လဲ အမ်ဗေလာဇီနဲ့ သူ့စစ်သားတွေ ကျွန်ုပ်ကို သတ်မယ်’

‘သင်မလုပ်ရင် ဆာဒူးကိုးကကော . . .’

‘ကောင်းပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို သူတို့ချင်း ရှင်းကြပေစေပေါ့၊ ဆာဒူးကိုးကလဲ ဇူးလူးနယ်မှာ တခြားမိန်းမတွေရှိရက်နဲ့ သူ့ကိုမှ ရွေးချစ်တယ်’

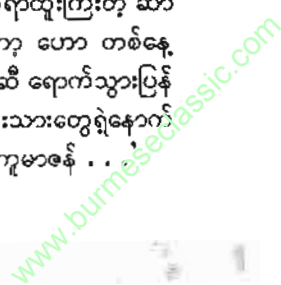
‘နို့ပေမယ့် သင်က အဖေဖြစ်နေလေတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘အဖေဖြစ်တော့ အင်း . . . အဖေဖြစ်တော့ကော ကျွန်ုပ် ဘာတတ်လဲ၊ ဒီလေမုန်တိုင်းမဟာ သစ်ပင်ကိုတက်တာချည်းပဲ ဆင်းတယ်လို့

ပြောရင်း မာစပိုသေလို့ သူ့လက်ကလွှတ်တော့ သူ့ထက်ရာထူးကြီးတဲ့ ဆာဒူးကိုးကို လက်ထပ်တယ်၊ ဆာဒူးကိုးလက်ကလွှတ်တော့ ဟော တစ်နေ့

နွားသွားနယ်မှာ ဘုရင်ဖြစ်မယ့် အမ်ဗေလာဇီမင်းသားဆီ ရောက်သွားပြန်တယ်။ အမ်ဗေလာဇီနဲ့ အထွတ်အထိပ်ရောက်မယ့် မိန်းမပေါ့၊ မိုးသားတွေရုံနောက်

ကနေတောင်ခြည်က တောက်နေတာပဲမဟုတ်လား မာကူမာဇန် . . .’

ဟုတ်တယ် အမ်ဗေဇီနီ နို့ပေမယ့် မိုးသားတွေထဲကို တစ်ခါ
သေနေရောင်ဖောက်ထွက်ပြီး မိုးကြိုးဖြစ်လာတတ်တယ်။ မိုးကြိုးဟာ
တို့ သေစေတတ်တယ်'

'ဒီဟာတွေ သင့်အပြစ်ချည်းပဲ မာကျာမာဇန့်၊ သင်သာ မိန်းက
နဲ့ထွက်ပြေးရင် ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေ ကြုံမှာ မဟုတ်ဘူး . . .'

ကျွန်ုပ်ပြန်လာပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဆာဒူးကို
ရောက်လာရာ နန္ဒီမင်းသမီးက သတင်းများကို ပြောကြားလေ၏။ သို့
ကျွန်ုပ်မှာ မာမိနာ၏ သတင်းကို ယူဆောင်လာသူဖြစ်၍ သွားရောက်ရ
၏။

ကျွန်ုပ်ဖြေကြားပြီးနောက် ဆာဒူးကိုသည် ကျောက်ရုပ်က
မတုန်မလှုပ်ထိုင်ကာ သူ၏မျက်နှာလည်း ရုတ်တရက် ဆိုမင်းသွားသည်
ထင်ရ၏။

အမ်ဗေဇီဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် မီးပွင့်မတတ်သော မျက်
များဖြင့် ဤကိစ္စတွင် သမီးဖြစ်သူအား အမြင့်သို့ရောက်စေရန် အဖေကြီး
၏အကြံလည်း ပါကြောင်းနှင့် ဟစ်အော်ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက်
ချစ်သောမယားကို ခိုးသွားသူ အမ်ဗေဇီမင်းသားအား သတ်ရန်
တော့မည့်အကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်က အကြောင်းသင့်ပြော၍ တားမြစ်လျက်ရှိစဉ် နန္ဒီ
မတ်တပ်ရပ်ကာ . . .

'ချစ်လင် ဆာဒူးကိုး . . . ကျွန်ုပ်သည် ဇူးလူးအိမ်တော်တွင်
သမီးတစ်ပါးဖြစ်၍ မဟာသွေးမပါသော သင့်အား လက်ထပ်လိုက်ရာ
ပန်ဒါနှင့်တကွ မင်းသားအမ်ဗေဇီကပါ သဘောတူကြ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း သင့်အား ချစ်ခင်မြတ်နိုး၏။ ကျွန်ုပ်သားကို သတ်သဖြင့် စုန်
အထင်ခံရသောသူကိုလည်း သင် ကောက်ယူခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်
ဖြူခွဲ၏။ ဤမိန်းမကား သင့်ကိုစွန့်ပစ်၍ အမ်ဗေဇီမင်းသားနှင့်
သွားလေပြီ။ ဘုရင့်သမီးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်က သူ့အား အစေခံတစ်
ကဲ့သို့ နှိပ်စက်သည်ဟု ဆို၏။ ယင်းသည်ကား မုချမှသားစကားဖြစ်
၏။ အမ်ဗေဇီကား ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ပန်ဒါကို ဆက်ခံမည့်သူဖြစ်၏။
သော် သူထွက်ခွာသွားခြင်းသည် ကျွန်ုပ်က နှိပ်စက်၍မဟုတ်။ သင့်
မြင့်မြတ်ကြီးမားသူကို သူ၏ အလှူဂုဏ်ဂိုက်ကွန်ဖြင့် ရစ်ပတ်ဖမ်း
သာဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ပြောခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်ထက် အဆင်းလှိုင်းသည်ကို
လို၍မဟုတ်။ အမှန်ပြော၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် အကြောင်းလို

သင်းကိစ္စကို သူ့အတိုင်းရှိနေစေ နှုတ်ဆိတ်၍နေရန်ဖြစ်သည်။ နောက်
ပြောလိုသည်မှာ သင်သည် အမ်ဗေဇီအား ကာလုံစားချေရန် မကြိုးစား

နန္ဒီ၏ အထက်ပါလေးနက်သော စကားများသည် ဆာဒူးကိုး၏
ဘက်ကို အတော်ပင် ထိခိုက်စေ၏။

'မာမိနာ၏ အကြောင်းကို နောင် ကျွန်ုပ်တွေ့လျှင် မပြောလင့်
မာမိနာကား သေဆုံး၍သွားလေပြီ'

သို့ဖြစ်၍ ဆာဒူးကိုးနှင့်တကွ အမ်ဗေဇီ၏ အိမ်များတွင် ထိုအချိန်
မာမိနာ၏အမည်သည် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့သတည်း။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်ကသော်လည်းကောင်း၊ ဆာဒူးကိုးကသော်
လည်းကောင်း သူ၏အကြောင်းကို စကားစပ်၍မျှပင် မပြောချေ။ သို့သော်
ဒူးကိုးမှာ ပြောင်းလဲသွားကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိချပ်မိ၏။ မာန်မာနများ
မင်းသွား၏။ ချင်ပျော်နေကျမျက်နှာသည် အေးစက်ငြိမ်သက်လျက် ရှိ
သည်။

သူသည် ဇီကလီထံ လျှို့ဝှက်စွာသွားရောက်သည်ကိုလည်း အမှတ်
မပြုဘဲ ကျွန်ုပ်တွေ့ရ၏။

ဤအတွင်း အမ်ဗေဇီမင်းသားထံမှ ဆာဒူးကိုးထံ စာတစ်စောင်
နှင့်ရောက်လာကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရ၏။

စာ၏အဆိုမှာ . . .

'ဆာဒူးကိုး . . . ကျွန်ုပ်သည် နှစ်သင့်ထံမှ နွားမတစ်ကောင် ခိုးယူ
အတွက် သင်အပြစ်လွတ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်မိ၏။ အကြောင်း
ကား သင်၏နွားမသည် သင်၏စားကျက်၌ မပျော်။ ကျွန်ုပ်စားကျက်
၌လှိုင်ဝပြုံးလျက်ရှိပါသည်။ ထိုနွားမအတွက် ကျွန်ုပ်က အခြားနွားမ
ပြန်၍ပေးပါမည်။ သင်ကား ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေအတိုင်ပင်ခံဖြစ်သည့်
မင်းသားကိုစွဲအတွက် အချစ်မပျက်ကြောင်း ပြန်ကြားပါလော့ ဆာဒူး
ကြာမီ သင်နှင့်ကျွန်ုပ် စစ်ပွဲတွင် ပန်းချင်းယှဉ်၍ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်
သောအံ့ . . .

ဆာဒူးကိုးကလည်း အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ကြားလိုက်လေသည်။
'အို အသင်မင်းသား . . . အသင်ကား မဖြစ်စလောက်သော အရာ
အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ၏။ သင်ခိုးယူသွားသော နွားမ
ကျွန်ုပ်အတွက် အဖိုးမတန်သည့်အပြင် အခြားနွားမများကိုပင် အနှောင့်
အယှက်ပေးနေသော နွားမဖြစ်၏။ သင်သာ တောင်းယူက ကျွန်ုပ်က ပေး

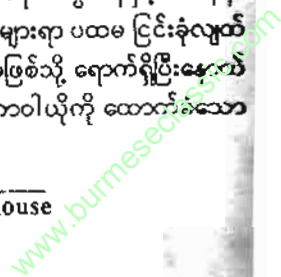

၁၃၂ ။ ဓလေ့ကျင့်မှုများ

မည်ဖြစ်ပါ၏။ နွားငယ်မရှိသော နွားမသည် ကျွန်ုပ် မနှစ်သက်ပါ။ သင်၏ ကျွန်ုပ်ကြားတွင် ခြားနေသော ထိုနံရံကြီးကိုဖျက်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ရန်ကင်းကို ခုခံကြပါစို့... ကျွန်ုပ်မှာ ထိုမြို့နေသော နွားမအကြောင်းကို မေ့လျော့၍ စစ်ပွဲအကြောင်းကိုသာ နေ့ရောညဉ့်ပါ အိပ်မက်၍နေပါသည်။ သို့သော် ထိုနွားမ၌ ထက်မြက်သော ဦးချိုရှိကြောင်း သင် တစ်နေ့ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ရက်သတ္တပတ် ၆ ပတ်မျှကြာသောအခါ ၁၈၅၆ ခု နိုဝင်ဘာလ၌ ကျွန်ုပ်သည် နော်ဝင်ဂူသို့ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိခဲ့ရာ၊ မင်းသားများ၏ ရန်ပွဲကား စ၍နေပေပြီ။ မြို့တွင်းသို့ မည်သည့်စစ်တပ်မျှ မဝင်ရသော်လည်း လူများသည် အုတ်အုတ်ကျွတ်ကျွတ် လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေကြကုန်၏။ လူများသည် နေ့အချိန်တွင် ဝင်လာ၍ ညဉ့်အချိန်တွင် စစ်ခခန်းတဲအုပ်စုများ၌ အိပ်ကြ၏။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ လူတစ်ထောင်ခန့်တို့သည် 'အုကူကူ ဗာဇာ' တဲအုပ်စုသို့ အပြန်၌ ရန်ဖြစ်ကြရာ ၎င်းမှပင် တိုက်ခိုက်မှု စတော့၏။ ထိုအချိန်က ဤတဲအုပ်စုတွင် စစ်တပ်နှစ်ခု စခန်းချလျက်ရှိရာ ယင်းတို့မှာ 'အင်ကူလူ' နှင့် 'လှာဗ' တို့ဖြစ်ကြ၍ တစ်တပ်မှာ စီတာဝါယိုကို အားပေးလျက် အခြားတစ်တပ်က အမိဗေလာဇီကို အားပေးသူများ ဖြစ်၏။ တပ်စုတစ်စု၏ ကပ္ပတိန်သည် အခြားတစ်စုတစ်စု ကပ္ပတိန်နှင့် ထီးနန်းဆက်ခံမှုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စတင်စကားများရာ ပထမ ငြင်းခုံလျှောက်ရှိရာမှ နောက်ဆုံးတွင် ရိုက်နှက်ထိုးသတ်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် အမိဗေလာဇီကို ထောက်ခံသောကပ္ပတိန်က စီတာဝါယိုကို ထောက်ခံသော ကပ္ပတိန်အား ဓားနှင့် ခုတ်သတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ အသတ်ခံရသူ၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များသည် အူစူတူဟု စီတာဝါယိုဘက်မှ စစ်ကြေးကြော်သံကြီးကို ဟစ်အော်လိုက်ရာ တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ထိုးခုတ်သတ်ပုတ်ကြတော့၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ထိုအချိန်၌ စစ်သားများမှာ တုတ်များကိုသာ ကိုင်ထားသဖြင့် များစွာမကြီးကျယ်ဟု ဆိုစေကာမူ လူပေါင်း ၁၅၀ ခန့် သေ၍ အမြောက်အများ ဒဏ်ရာရလေသည်။

ကံဆိုးပုံမှာ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် ငှက်များကို ပစ်ပြီးနောက် မာစဝိုအား သုတ်သင်ခဲ့ကြသော လွင်ပြင်ကလေးကိုဖြတ်၍ ပြန်အလာတွင် ရန်ပွဲအစနှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ရလေသည်။ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေ၍ မည်သို့ သွားရမည် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို မသိရကား သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်ကွယ်၌ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းဇက်ကို သတ်လိုက်ကာ မည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်မည်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်းနေမိ၏။

လူ ၁၀၀၀ ခန့် ကြောက်မက်ဖွယ် ထိုးခုတ်ရိုက်ပုတ်နေကြသည်မှာ စစ်ပွဲကလေးတမျှပင် ဖြစ်နေတော့၏။ သူတို့လက်၌ လှံများမရှိသည်ပင် ကံကောင်းလှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ တုတ်ကြီးများဖြင့် တစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းကို တစ်ယောက် ခွပ်ခနဲ ခွပ်ခနဲ ခွဲလိုက်သောအသံများကို ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ကြားရလေ၏။ ထိုရန်ပွဲ၌ လူပေါင်း ၅၀ ခန့် သေ၍ လူပေါင်းများစွာ ဒဏ်ရာရရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏မြင်းပေါ်၌ ထိုင်နေစဉ် လူမည်းနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ထံ

'အမ်ဗေလာဇီ၏ လူဖြူကြီးကို သတ်လော့ . . . သတ်လော့ . . .'
ဟု အော်ဟစ်၍ ပြေးလာသည်ကို မြင်ရ၏။

သူတို့မသေလျှင် ကျွန်ုပ်သေရမည်အခြေကိုကား ရောက်ရှိနေချေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲတွင် ဘီဘီကျည်ဆံများ ထည့်ထားသော နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ရှိ၏။ သို့နှင့် စစ်သားများ ပြေးလာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကိုမြှောက်ကာ ချိန်လိုက်ပြီးလျှင် ခလုတ်ကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ ဆွဲလိုက်လေ၏။ ကံအားလျော်စွာ ကျည်ဆံနှစ်ခုသည် သူတို့၏ခါးလယ်မှ သားရေခိုင်းများကိုဖောက်ကာ ကိုယ်တွင်းသို့ စိုက်ဝင်သွားလေတော့၏။ လက်ဝဲဘက်မှလူမှာ ကျွန်ုပ်မြင်းအနီးသို့ ကပ်၍ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဘေးရန်ကား ခေတ္တအေး၍ သွားပေပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မစဉ်းစားတော့ဘဲ မြင်းကို ကဆုန်ပေါက်၍ လူအပါး

ဆုံးသော နေရာများမှဖြတ်ကာ မြို့သို့ အရောက်နှင့်တော့၏။ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင့်ထံ ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် မိမိတွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံကို တစ်ခါတည်း ပြောကြားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကိုကယ်ရန် စီတာဝါယို၏ လူနှစ်ယောက်ကိုပင် မလွဲသာသဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ထည့်သွင်းပြောပြလေ၏။

'အို မာကူမာဇန် သင့်အား အပြစ်တင်ရန်မရှိပါ။ ထိုရန်ပွဲကို ရပ်စဲရန်နှင့် ရန်စသူများအား ထိုကံသင့်သောအပြစ်ကိုပေးရန် ကျွန်ုပ် စစ်တပ်ကိုလည်း စေလွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ဘေးရန်မခတ် သင်လွတ်မြောက်လာသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ။ သို့သော် အူစူတူအဖွဲ့သည် သင့်အား ကလုစားချေလိမ့်မည်ဖြစ်၍ ယခုနေ့မှစ၍ သင်သည် သတ်ကြီးစွာဖြင့် နေပါလော့။ သင့်တဲစခန်းတွင် စစ်သားများနှင့် ကျွန်ုပ် ကာကွယ်ပေးပါမည်'

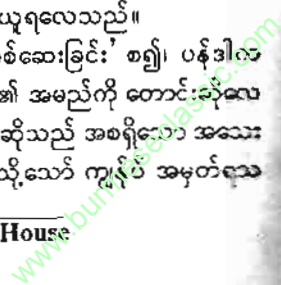
'ကျေးဇူးတင်ပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကား 'နေတယ်' မြို့သို့ နက်ဖြန်ခရီးထွက်ရပါမည် . . .'

'သင်မသေလိုက် ဤနေရာတွင် နေထိုင်ပါဦးလော့ မာကူမာဇန်' ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်၏ အကူသိုလ်ကံများသည် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပျက်ရန် ဖန်တီး၍ လာပြန်တော့၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ထိုတရားစီရင်ပွဲသို့ ကျွန်ုပ်အားခေါ်သဖြင့် တရားခံအဖြစ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ မျက်မြင်သက်သေအဖြစ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်မှာ သွားရောက်ရ၏။ ဘုရင်၏ တဲစခန်းမှာ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာရှိသည့် စီတာဝါယို၏ ဘက်တော်သားများဖြစ်သော အူစူတူလူမျိုးစုများရှိ၍ လက်ဝဲဘက်၌မူ အမ်ဗေလာဇီကို ထောက်ခံသော 'အီရိုဂိုဆာ' လူမျိုးများ ရှိလေသည်။

လက်ယာဘက်အုပ်စုထိပ်တွင် စီတာဝါယိုကိုယ်တိုင် သူ၏ အကြီးအကဲများနှင့်အတူ ထိုင်လျက်ရှိ၏။ လက်ဝဲဘက်အုပ်စုအစွန်း၌ကား အမ်ဗေလာဇီမင်းသားကိုယ်တိုင် အကြီးအကဲများနှင့် အတူရှိလေရာ ဆာဒူးကိုးသည် သူ့အနီး၌ကပ်၍ ထိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် နောက်လိုက် မဆိုး ၈ ယောက်တို့သည် ဘုရင်၏ခွင့်ပြုချက်အရ သေနတ်များ ပူးဆောင်လာခွင့်ရပြီးလျှင် သူတို့အုပ်စု နှစ်စုနှင့် ဘုရင့်စပ်ကြားတွင် နေရာယူရလေသည်။

အားလုံးထိုင်မိကြသောအခါ 'အမူစစ်ဆေးခြင်း' စ၍ ပန်ဒါလာယမန်နေညက အဖြစ်အပျက်တွင် ရန်စသူများ၏ အမည်ကို တောင်းဆိုလေသည်။ ဤကိစ္စ၌ မည်ကဲ့သို့ စစ်ဆေးသည် ဖြေဆိုသည် အစရှိသော အသေးအဖွဲ့များကို ကျွန်ုပ် မေ့လျော့၍ပင် နေပေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ် အမှတ်ရသ

လောက် စီတာဝါယို၏လူများက အမ်ဗေလာဇီ၏ လူများသည် ရန်ပွဲကို စကြောင်းပြောလျက်၊ အမ်ဗေလာဇီ၏ လူများကလည်း စီတာဝါယိုဘက်မှ ရန်စကြောင်း သက်သေအထောက်အထားများပြကာ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပြောဆိုကြလေ၏။

ထိုအခါ ပန်ဒါက နောက်ဆုံးတွင် . . .

‘ကျွန်ုပ်ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အမှန်ကို သိပါမလဲ မာကူမာဇန်၊ သင်ရှေ့လာပြီး ပြောပြပါဦး’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မတ်တပ်ရပ်ပြီးလျှင် စီတာဝါယိုကို ထောက်ခံသော စစ်ဗိုလ်သည် အမ်ဗေလာဇီကို ထောက်ခံသည် စစ်ဗိုလ်အား စ၍ ရိုက်နှက်သည်ကို မြင်ရကြောင်း၊ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် အမ်ဗေလာဇီ၏ လူသည် စီတာဝါယို၏လူကို အသေသတ်လိုက်ရာ ထိုအချိန်မှစ၍ တိုက်ပွဲ စတော့ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

‘ဒါဖြင့် အူစူတူတွေကို အပြစ်တင်စရာပေါ့’

ထိုအခါ စီတာဝါယိုက နေရာမှခုန်၍ ထလိုက်ပြီးနောက်

‘ဘယ်အချက်ကိုထောက်ထားပြီး ဒီလိုအမိန့်ရှိလိုက်တာလဲ ဖခင်၊

ဒီလူဖြူဟာ အမ်ဗေလာဇီနှင့် သူ့လက်ရုံး ဆာဒူးကိုးတို့ရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့လူနှစ်ယောက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်’

‘မှန်တယ် စီတာဝါယို၊ ကျွန်ုပ်က ရန်မစဘဲနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို လာပြီး

သတ်တဲ့သူကို မသတ်လိုက်ရင် ကျွန်ုပ်သေပြီးသားပဲ . . .’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်သတ်တာတော့ သတ်တာပဲ ကိုလူဖြူ၊ ဒီတော့ သင့်သွေးကို ပေးရပြီးသားပဲ၊ ဘုရင့်ရှေ့တော်ကို သင့်လူများနှင့်အတူ သေ နတ်တွေကိုင်ဆောင်လာဖို့ အမ်ဗေလာဇီက အခွင့်ပေးသလား၊ ဘုရင့်သား တော်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့တောင် တုတ်တွေ ကိုင်လာရတယ်၊ အဲဒီ အခွင့်အရေး ပေးတဲ့သူက သင့်ကို ကာကွယ်ပါစေ’

‘လိုရင် ကျွန်ုပ် ကာကွယ်ရမှာပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အရှင်မင်းသား၊ အကြောင်းရှိရင် မနေ့ကလို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကိုပဲ ကျွန်ုပ် ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်’

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် စီတာဝါယိုအား စေ့စေ့ကြည့် လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် စီတာဝါယိုက . . .

‘ဒီနေရာက သင်ထွက်သွားတဲ့အခါ သင်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ် လိုက် ကောင်းလိုက်ရလိမ့်မယ် မာကူမာဇန်’

ကျွန်ုပ်က အေးဆေးစွာဖြင့် . . .

‘သင်ဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးရဲ့သွေးကို ထိဖို့ကြံတာ မိုက်မဲမှတစ်ဆင့်ပဲ၊ ကျွန်ုပ်သေရင် ကျွန်ုပ်သွေးအတွက် သင့်ကို တောင်းမှာပေါ့’

ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက . . .

‘တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်ုပ်၏ ဧည့်သည်တော် မာကူမာဇန်အား လက်ဖျားနှင့်ထိကာ ထိုသူသည် လူသားမန်ဖြစ်စေ၊ မင်းသားပင် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်သားပင်ဖြစ်စေ သေရအံ့သည်ကို သိပါလော့၊ စီတာဝါယို သင်၏လူများသည် မာကူမာဇန်အား ရန်မစဘဲနှင့် တိုက်ခိုက်သည့်အတွက် မာကူမာဇန်သို့ နှားအကောင် ၂၀ ပေးရန် သင့်ကို ဒဏ်ရိုက်လိုက်သည်’

‘ဒဏ်ကို ကျွန်ုပ် ဆောင်ပါမည် ဖခင် . . .’

ထို့နောက် ပန်ဒါသည် ရန်ပွဲကိစ္စ၌ မည်သည့်ဘက်ကို အပြစ်တင် ရမည် ဝေခွဲမရအောင် ရှုပ်ထွေးလှသဖြင့် ညီမျှသော ဒဏ်များပေးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ဤအမှုစီရင်ပွဲ အပြီးသတ်လေသည်။ ထိုအခါမှ သူ၏ မှု့ ရည်ရွယ်ချက် အစပြုတော့၏။

စီတာဝါယိုက နေရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင်

‘ဖခင် . . . ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုင်းပြည်ကား အမှောင်ထုတွင်ရှိနေ၍

သင်သည်သာ အလင်းရောင်ကို ပေးနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ညီတော် အမ်ဗေလာဇီတို့မှာ သဘောကွဲလွဲကြလျက်ရှိရာ၊ သင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ထီးနန်းကို မည်သူစိုးစံမည်ဟူသော ပြဿနာအတွက် ရန်ပွဲကား ကြီးကျယ်လှပါ၏။ အချို့လူမျိုးစုများသည် ကျွန်ုပ်ကိုထောက်ခံ၍ အချို့မှာ သူ့အား ဆောက်ခံကြပါသည်။ ယင်းကိစ္စ၌ ဖခင်သည်သာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိပြီး၊ ကျွန်ုပ် စကား တစ်ခွန်းပြောလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ မိခင် အမ်ကွမ်ဘာဇီသည် သင်၏ အကြီးဆုံးဇနီးသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဥပဒေထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သူကမွေးသော သားအကြီးဆုံး ကျွန်ုပ်သာလျှင် သင်၏အမွေအနှစ်ကို ခံစားထိုက်သူဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင် ဘိုးဝါးများထံသို့ သင်ပြေးစဉ်အခါကလည်း လူဖြူများက သင်၏ ထီးမွေနှုန်းလျာ မည်သူပါနည်းဟု မေးမြန်းရာတွင် ကျွန်ုပ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့ . . . သင်၏မျက်နှာကား ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အေးစက်လှပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို ယခုချက်ခြင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားပါလော့ ဖခင် . . .’

စီတာဝါယိုသည် အထက်ပါစကားကို ခွဲခြားလေးနက်စွာ ကြားနားပြီးနောက် ဘုရင့်အမိန့်ကို နာခံရန် နေရာတွင်ပြန်၍ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ပန်ဒါသည် တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ အမ်ဗေလာဇီအား

ကြည့်လိုက်ရာ အမ်ဗေလာဇီသည် နေရာမှ ထလိုက်သဖြင့် သြဘာပေးသော အသံများ ဆူညံ၍သွား၏။

‘ဖခင် ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ နောင်တော် စီတာဝါယိုကဲ့သို့ပင် ဖခင်၏အမိန့်ကို နာခံပါသည်။ သူသည် ဘုရင်လောင်းဖြစ်ကြောင်း လူဖြူများအား အရင်စလိုဖြစ်စေ၊ ကြောက်ရွံ့၍ဖြစ်စေ၊ မည်သို့ ပြောကြားစေကာမူ ဇူးလူးလူမျိုးများရှေ့၌ သူ့အား ထီးညွန့်နန်းလျာဖြစ်သည်ဟု ဖြေကြားကောင်း ကျွန်ုပ် ဝန်မခံပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထီးနန်းဆက်ခံမှု၌ ကျွန်ုပ်သည် သူနှင့်အလားတူဖြစ်ပါသည်။ ဖခင်တစ်ဦးတည်းသာ မည်သူ့အား စိုးစံစေမည်ကို ပြောပိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။’ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သွေးထွက်သံယိုမှုများမှ ကာကွယ်ရန် နယ်ကိုခွဲဝေ၍ (ဤနေရာတွင် စီတာဝါယိုနှင့် ဘုရင်ပန်ဒါပါ ဦးခေါင်းကို ယမ်းကြသည်) ဤသို့မှ သူမကျေနပ်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်သည် စီတာဝါယိုအား ယောက်ျားချင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်သေသည်အထိ လုံနှင့်လုံချင်း တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ပါမည်’

‘စိတ်ချရသော ကမ်းလှမ်းမှုဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်ကား ဇူးလူးစစ်တပ်များထဲတွင် အသန်စွမ်းဆုံးဖြစ်၍ ‘ဆင်’ ဟု ခေါ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော့။ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် မှီခိုအားကိုးသူများ၏ ကံကြမ္မာကို လုံဟစ်ချက်စာဖြင့် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်မည်မဟုတ် . . . အို ဖခင် သင်ဆုံးဖြတ်ပါလော့ . . .’

ထိုအခါ ပရိသတ်ကလည်း . . .

‘ရွေးချယ်ပါလော့ ရွေးချယ်ပါလော့ အို ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သင့်အား မည်သူဆက်ခံရမည်နည်း၊ စီတာဝါယိုလော့ သို့မဟုတ် အမ်ဗေလာဇီလော့’ ဟု ဆူညံစွာ ဟစ်အော်လေသည်။ ဘုရင်ကြီးသည် စိတ်ရှုပ်လှသည့်ဟန်ဖြင့် နဖူးမှ ရွေးများပင် ကျလျက်ရှိတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ . . .

‘ဤအမှုမျိုးတွင် လူဖြူတို့ မည်ကဲ့သို့ လုပ်ကြပါသနည်း’

ဟု မေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ်က လူဖြူ၌ မည်သို့မျှမလုပ်၊ သူသေသော အခါမှသာ အခြားသူများက ဆုံးဖြတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးက ငြီးတွားလျက် . . .

‘ဒီလိုလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မာကူမာဇန်’

‘ဟု ကျွန်ုပ်အား တီးတိုးပြန်ပြောလေ၏။ ထို့နောက် သူသည် နေရာမှ သူ၏ကိုယ်ကြီးကို ဒယ်မ်းဒယ်င်ထလိုက်ပြီးနောက် တိုင်းရင်းသားတို့ ရှေးစကားပုံပြင်ဖြစ်သော စာပုဒ်တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုလေသည်။

‘နားထီးပျိုနှစ်ကောင် ရန်ဖြစ်က သူတို့သည် အပြီးသတ်သည်အထိ တိုက်ခိုက်ကြလိမ့်မည်’

ဘုရင်ကြီး၏ အမိန့်ကို နာခံသည့်အပြင် တိုင်းရင်းသားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်၍ သြဘာပေးကြ၏။

ယင်းသည်ကား ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွား၍ ထောင်ပေါင်းများစွာသော အသက်များ သေကြေပျက်စီးရမည့် အထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်တော့၏။

ထို့နောက် ပန်ဒါသည် မိဖုရား ၂ ယောက်နှင့်အတူ အတွင်းမန်းသို့ဝင်သွားရာ ပရိသတ်လည်း ကွဲသွား၍ ရန်ဘက်စစ်သားများလည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တစ်စုံတစ်ရာမဖြစ်ဘဲ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများမှတစ်ပါး စစ်သားဟူ၍ မတွေ့မမြင်ရချေ။

စီတာဝါယိုက မန်ဒလာကာဇီလူမျိုးစုဘက်သို့ လည်းကောင်း၊ အမ်ဗေလာဇီက အမ်ဗေလာဇီ၏ တံစုဘက်သို့လည်းကောင်း ထွက်သွားကြရာ ထိုအချိန်၌ မာမိနာကိုကား ကျွန်ုပ် မတွေ့ရတော့ချေ။

အမ်ဗေလာဇီမင်းသားနှင့် ဆာဒူးကိုးတို့အား ကျွန်ုပ်တွေ့သောအခါ သူတို့က ယခုလောမည့်စစ်ပွဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ အကူအညီကို မျှော်လင့်ကြောင်းနှင့် ရေလာမြောင်းပေး ပြောဆိုကြလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ပုဂ္ဂိုလ်အားဖြင့် ၎င်းတို့အား ချစ်ခင်လေးစားစေကာမူ ယင်းကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် မဆိုင်ကြောင်း၊ မိမိ၏ လုံခြုံမှုကိုကြည့်ကာ ဤကိစ္စကို ဖယ်ရှားသွားခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ထင်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြား၏။ ထိုအခါ အမ်ဗေလာဇီက ဆာဒူးကိုးအား . . .

‘ကိုင်း . . . လာပါ ဆာဒူးကိုး . . . ဒီလူဖြူရှေ့မှာ ဒီလောက်ခယပြီး ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ဒီအလုပ်ဟာ သူ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ လူဖြူများဟာ ကျွန်ုပ်တို့လို မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အသက်ကို သူတို့အင်မတန် မြတ်နိုးတွယ်တာကြတယ်၊ (ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍) သင့်အား ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါတယ် မာကူမာဇန် စစ်ပွဲတွင်၊ ကျွန်ုပ်နိုင်က ဇူးလူးနယ်သည် သင့်အား အမြဲကြိုဆိုနေပါလိမ့်မည်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာရာ အတော်ပင်အောင့်အီးဖိနပ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ သာမန်ကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ စစ်သားမဟုတ်သောကြောင့် စစ်တိုက်လိုစိတ်မရှိကြောင်း၊ သူ့အား ကံကောင်းစေရန်သာ အမြဲဆုတောင်းကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပြောကြားလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း . . .

ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ မာကူမာဇန်၊ အသက်ရှင်ပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာတာဟာ ကံကောင်းတာလား၊ တစ်ခါတလေလဲ သေပြီးအိပ်ရတာဟာ ကံကောင်းတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်မိတယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သစ္စာ ဆောက်တဲ့မိန်းမ ဘယ်လိမ်လည်တဲ့မိတ်ဆွေမှ မတွေ့ရတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ခပ်ပွဲသာရှုံးရင် စိတာဝါယိုရဲ့ ခြေထောက်မှာ နင်းပြားဖြစ်တာထက် သေတာက ကျွန်ုပ်အတွက် ကံကောင်းတယ်ဆိုရမှာပဲ။

ထို့နောက် သူသည် ထွက်ခွာသွားရာ ဆာဒူးကိုးသည် သူနှင့်အတူ ခေတ္တလိုက်သွားပြီးနောက် ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံ ပြန်လာပြီးလျှင်

‘မိတ်ဆွေ မာကူမာဇန်၊ ဒီတစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ဆုံးခွဲခွာရခြင်းပဲ။ ဒီတော့ သင့်ကို တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ အမှန်တော့ အမိဗေလာဇီဟာ သူခိုး၊ မာမိနာကို ဘယ်မှာဝှက်ထားသလဲတော့ မသိဘူး။ ဇီကလီ ရဲ့နေရာအနီးအနားမှာ နွားတွေ အမြောက်အများပေးပြီး ဝှက်ထားချင်ထားမယ်။ အကယ်၍ အမိဗေလာဇီရှုံးပြီး ကျွန်ုပ်သေရင် ကံကြမ္မာဟာ ဒီမိန်းမ ခေါင်းပေါ်ကျတော့မှာပဲ။ အမှန်တော့ မာစပီဟာ စုန်းမဟုတ်ဘူး သူက စုန်းလို့ ကျွန်ုပ်ထင်တယ်။ နားထောင်ပါဦး မာကူမာဇန်၊ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသည်းနှလုံးဟာ ဒီမိန်းမအတွက် မီးတောက်လျက်ပဲ။ ဒီမိန်းမဟာ ကျွန်ုပ်ကို ရူပါရုံနဲ့ ပြုစားထားပြီး လေထဲမှာ သူ့အသံကို ကြားနေရတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာကို မြင်နေရတယ်။ သူဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်ုပ် အစွဲမက်ဆုံးအရာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ် မှာခဲ့ပါရစေ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်သေရင် ဒီမိန်းမကို သင့်ကျွန်အဖြစ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါ။ သူဟာ တခြားသူထက် သင့်ကို ပိုပြီးမြတ်နိုးပါတယ်။ သူကတော့ အမိဗေလာဇီဟာ ဘုရင်ဖြစ်ပြီး သူ့အထွဋ်အထိပ်ရောက်လိမ့်မယ် ထင်နေတယ်။ အနည်းဆုံး သူ့ကို ‘နေတယ်’ မြို့ကို ခေါ်သွားပြီး သူ့သဘောအတိုင်း သူ့လက်ထပ်ချင်တဲ့သူကို လက်ထပ်ပါစေ။ ပန်ဒါကလဲ သင့်ကိုချစ်သလို သူ့အသက်ကို သင်တောင်းရင် ရပါလိမ့်မယ် . . .’

ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထိုစကားများအဆုံး၌ ဆာဒူးကိုးသည် မျက်ရည်များလည်လျက် ကျွန်ုပ်ရှေ့မှောက်မှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကို စဉ်းစားရင်း တောင်ပိုတစ်ခုပေါ်၌ထိုင်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မာမိနာ၏ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ်သို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ရောက်ရှိ၍ နေချေပြီတကား။ ဆာဒူးကိုးအား ကျွန်ုပ်က အတိအလင်း ပြန်၍ ကတိ

ပေးစေကာမူ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးသည် သူ၏ အသည်းနှလုံးကဲ့သို့ ချိုလိမ့်မည်ကို သူ ယုံကြည်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာရိပ်စားမိ၏။

ဆာဒူးကိုးသည် မာမိနာအပေါ်တွင် အစွဲလမ်းကြီးလှပါပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်မှာ နောက်တစ်နေ့တွင် ဇူးလူးနယ်မှ ထွက်ခွာသွားပေတော့အံ့။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အကြံကား အထမမြောက်ချေ။ ကျွန်ုပ် စခန်းချသော နေရာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စားကျက်မှ နွားများပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှိပြီးလျှင် တဲစခန်းတွင် ဆီကောလီသာ နေရစ်ခဲ့၍ မှဆိုးများလည်း လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်ထံ သတင်းတစ်ခုရောက်ရှိလာရာ ၎င်းမှာ ဗုဆိုးများသည် နွားများကို တွေ့သော်လည်း စိကာဝါယို၏ ဘက်တော်သားများဖြစ်သော အူစူတူတို့က တူဂယ်လာမြစ်ကို ဖြတ်၍မောင်းနှင်သွားကြောင်း သိရှိရလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဘုရင့်ထံဝင်ရောက်ပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုရာ ပန်ဒါက . . .

‘သင့်၌ နွားများပျောက်ဆုံးသွားသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာရမည်ကဲ့သို့ပင် ရှိနေပါသည် မာကူမာဇန်၊ ဖခင်မသေမီ သားများအမွေအတွက် တိုက်ခိုက်နေကြ၏’

‘ကျွန်ုပ်သိပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဤနယ်မှ ထွက်ခွာသွားလိုသဖြင့် နွားအချို့ကို ကျွန်ုပ်အား ငှားရမ်းပါလော့’

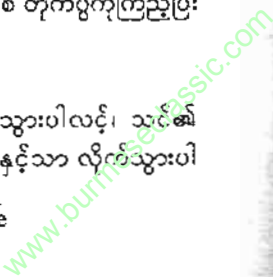
‘ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သင်၏သွေး မြေသို့ကျခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းပေါ်၌ သွေးစွန်းသည်ကို မခံလိုပါ’

‘ဘုရင်မင်းမြတ် သင်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ ဖုံးကွယ်ထားဘိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား နေဝင်ဂူ၌ နေစေလိုပါသနည်း’

‘ယခုမှတော့ဖြင့် မဖုံးကွယ်တော့ပါ။ အမှန်ပြောရမည်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် စိကာဝါယိုထက် အမိဗေလာဇီအား ချစ်ခင်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ့အား ကူညီရန် ကျွန်ုပ်၏စစ်တပ်နှင့်အတူ သင့်အား လိုက်စေလို၏။ သူ့အကဲသို့ အတိအလင်းပါဝင်သည်မထင်စေဘဲ သူ့အား ကူညီစေလို၏။ ကျွန်ုပ်၏ စစ်တပ်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တိုက်ပွဲကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်ထံ သတင်းပို့စေလိုပါသည်’

ထို့နောက် ဘုရင်က ဆက်လက်၍ . . .

‘အို မာကူမာဇန် ကျွန်ုပ်အား ပစ်ခွာ၍ မသွားပါလင့်၊ သင်၏ ညီထွက်ညီကလေးကို ခံယူ၍ ကျွန်ုပ်စေလွှတ်သော စစ်တပ်နှင့်သာ လိုက်သွားပါ’

၁၄၂ ဝ ဓဝုန်ရွှေများ

လော့၊ ဆုလာဘ်ကို မြောက်မြားစွာ ကျွန်ုပ် ပေးပါမည်။ သားအတွက် ထူကြိုးမရဖြစ်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်အား မသနားသလော အရှင် မာကူမာဇန်'

ဘုရင်ကြီးသည် မျက်ရည်များ တဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ ကျွန်ုပ်အား တောင်းပန်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်က ကြံရွယ်ထားသည်များပင် နေပျောက်လျက် . . .

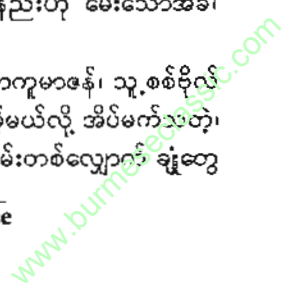
'အို . . . ပန်ဒါ သင်အလိုရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ စစ်တပ်နှင့်အတူ တိုက်ပွဲသို့ဆင်းပြီး၊ အမ်ဗေလာဇီမင်းသားနှင့်အတူ ရှိနေပါတော့မည်'

ဟု ပြောမိတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နေဝင်ဂူတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရတော့၏။ ထိုအခါက မြို့မှာ ခြောက်သွေ့လျက် 'ဆန်ကူး' နှင့် 'အမာဝမ်ဇီ' စစ်တပ် ၂ တပ်သာ ရှိလေသည်။ အမာဝမ်ဇီများမှာ ဘုရင်အဆက်ဆက် ပိုင်၍လာသော ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖြစ်လေသည်။ ရွာအကြီးအကဲများလည်း သူတို့ နောက်ပါ နောက်လိုက်များနှင့်အတူ တစ်ဘက်သို့မပါလျှင် အခြားတစ်ဘက်သို့ ပါဝင်လျက်ရှိကြ၏။

ဘုရင့်အနီး၌ များမတ်အနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိလျက် မာပွတ်တာသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ မကြာခဏ လာရောက်ပြီး မြို့စွန့်မြို့များတွင် မပြောပလောက်သော ရန်ပွဲကလေးများအကြောင်းနှင့် နောက်ဆုံးတွင် အမ်ဗေလာဇီသည် 'တယ်ဂူလာ' မြစ်ကမ်းဘေးရှိ လွင်ပြင်ကို သူ၏ စစ်မြေပြင်အဖြစ် ရွေးချယ်စခန်းချလျက်ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်သနည်းဟု မေးသောအခါ မာပွတ်တာက . . .

'အမှန်တော့ ကျွန်ုပ်မပြောတတ်ပါဘူး မာကူမာဇန်၊ သူ့စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဆာဒူးကိုးက ဒီနေရာကို ရွေးရင် စစ်အောင်လိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်သတဲ့၊ ပြီးတော့ မိန်းမတွေနဲ့ သူတို့ကလေးတွေလဲ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ချုံတွေ

ထဲမှာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ပုန်းအောင်းနေလေတော့ အကြောင်းရှိရင် 'နေတယ်' မြို့ကို အလွယ်တကူ ပြေးနိုင်ကြတာပေါ့။ သူ့အကြံပေးချက်ဟာ ကောင်းမယ်မထင်ပါဘူး မာကူမာဇန်၊ သူ့မယားကိုခိုးပြီး ဒီလူကုပ် 'သူကောင်း' ပြုထားရင် ဒီလူက အကြံကောင်းပေးနိုင်ပါ့မလား'

ထို့နောက် မာပွတ်တာသည် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားလေ၏။ နောက် နှစ်ရက်မျှကြာသောအခါ မာပွတ်တာသည် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်၍ ပန်ဒါက ကျွန်ုပ်အား တွေ့လိုကြောင်း ပြောပြလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ် လိုက်ပါသွားရာ တဲစုအလယ်တွင် ကိုယ်ရံတော်အကြီးအကဲများ ခြံရံလျက်ရှိသော ပန်ဒါအား တွေ့ရလေသည်။

ထိုအခါ ပန်ဒါက သူ့သားများ တိုက်ပွဲ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သတင်းရရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ စစ်မှုရေးရာတွင် ကျွမ်းကျင်သည့် မာပွတ်တာအား သူ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်ကို ကွပ်ကဲစေပြီးလျှင် စေလွှတ်မည်ဖြစ်ရာ ၎င်းနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အားလည်း လိုက်ပါသွားစေလိုကြောင်း၊ သို့သော် သူ၏ သားတော် အမ်ဗေလဇဇီ (ဆင်) သည် အကယ်၍ တွင်းထဲသို့ ကုန်မှသာ သူ့အားဆွဲထုတ်၍ သူ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်စေလိုသည်မှအပ၊ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရန် အထပ်ထပ်မှာကြားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

'အသို့နည်း မာကူမာဇန်'

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

'သင့်အား ကျွန်ုပ် ပြောပြီးပြီမဟုတ်ပါလော့၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်ကတိကို ကျွန်ုပ် ထိန်းသိမ်းပါမည်'

'ဤသို့ဆိုလျှင် မွန်းတည့်ချိန်တွင် စစ်တပ်ထွက်မည်ဖြစ်၍ တစ်နာရီအတွင်း ဤနေရာသို့ ပြန်လာပါလော့'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် နွားလှည်းများရှိရာသို့ ပြန်သွားပြီးနောက်၊ ပန်ဒါ၏လူများအား ကျွန်ုပ်၏ပစ္စည်းများကို ပေးအပ်လေ၏။ ဆီကောလီမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် မခွဲခွာလိုဘဲ အတင်းတွယ်ကပ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များနှင့် ယမ်းတောင့်များ၊ အခြားလိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ယူကာ မြင်းတစ်စီးနှင့် စစ်တပ်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

နန်းတော်၏ ရှေ့ကွင်းပြင်၌ကား အသက်ငါးဆယ်နှင့် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ အမာဝမ်ဗိစစ်သားကြီး ၄၀၀၀ ခန့်တို့သည် တပ်ဖွဲ့လိုက်စုရုံးလျက်ရှိကြရာ ဖြူဖွေးသော သူတို့၏ခိုင်းများ၊ တောက်ပြောင်သော လှံတံများ၊ နွားမြီးဖြူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သူတို့၏ ခါးဝတ်များ၊ ဦးခေါင်း

တွင်စိုက်ထားသည့် နှင်းပွင့်ရောင်ငှက်တောင်များတို့သည် ကျက်သရေရှိသော ရှုခင်းတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက်ရှိတော့သည်။

တပ်ဦးသို့ ကျွန်ုပ်တို့မြင်းများကို စီးနင်းသွားသောအခါ စစ်ဗိုလ်ချုပ်မာပွတ်တာနှင့်တကွ စစ်သားများကပါ ကျွန်ုပ်တို့အား ဟစ်အော်ဩဘာပေးကြသည်။ စစ်တပ်၏ နောက်၌ကား ချွတ်ပြုတ်ရန် အိုးခွက်များနှင့် အိပ်ရာအိပ်ခင်းများကို ကိုင်ဆောင်သည့် လူရွယ်များ ပါရှိလေသည်။

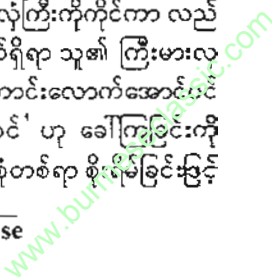
ပန်ဒါသည် တဲအပြင်သို့ နောက်ပါ အခြေအရံအနည်းငယ်နှင့်အတူ ထွက်လာပြီးနောက်၊ လက်ကိုမြှောက်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ရွတ်ဆိုလျက် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်သို့ ဆေးမှုန့်များ ပက်ဖြန်းကြံချ၏။ ပြီးသောအခါ မာပွတ်တာက လုံကြီးကိုမြှောက်လိုက်ကာ 'ဗေရီတီ' ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်သည့်ခဏ၌ စစ်သားများကလည်း ထိုအတိုင်းလိုက်၍ သုံးကြိမ်မျှ ပဲ့တင်ထပ်အောင် ဟစ်အော်ကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် စစ်ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဆီးနှင်းများကျလျက် အလွန်အေးချမ်းသော ဒီဇင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့ နံနက်စောစော၌ လေပြင်းနှင့် ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းများ အကြားမှပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'နေတယ်' မြို့နှင့် ခြောက်မိုင်ခန့်ကွာဝေးသည့် နယ်ခြားဒေသ၏ တစ်နေရာ 'တူဂယ်လာ' မြစ်အနီး 'အင်ဒွန်ဒါကူ' လွင်ပြင်တွင် စခန်းချလျက်ရှိလေသည်။

အမှန်သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် စစ်ခြေပြင်ဖြစ်မည့်နေရာမှ လက်ယာဘက်တစ်မိုင်ခန့် ဝေးသည့် အတန်ငယ်မြင့်သော နေရာကလေးတစ်ခုတွင် စခန်းချလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်၌ကား ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ တောင်ပိုများရှိသည့် ချုံတောကြီးရှိရာ၊ ဆူးများပေါလှသော မိုးမခပင်များသည်လည်း တူဂယ်လာမြစ်ရှိရာသို့ ဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက် ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိလေသည်။

အိပ်ရာမှနိုး၍ မကြာမီ သံတမန်တစ်ယောက်ရောက်လာ၍ အမ်ဗေလဇဇီမင်းသားနှင့် လူဖြူ 'ဂျွန်ဒန်း' တို့က ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လိုကြောင်း ပြောကြားလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားများလဲကာ ဆံပင်ကို သပ်ရပ်စွာဖိးလျက် ရှိလေ၏။ မကြာမီပင် အမ်ဗေလဇဇီ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် အဆမတန် အပြားကြီးလှသော လုံကြီးကိုကိုင်ကာ လည်ပင်းတွင် ကြေးခွေစွပ်စစ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်လျက်ရှိရာ သူ၏ ကြီးမားလှသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ကြီးမှာ ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် မားမားကြီး ရှိနေရကား၊ တိုင်းရင်းသားတို့က 'ဆင်' ဟု ခေါ်ကြခြင်းကို အံ့ဩဖွယ်ရာ မရှိချေ။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ တစ်စုံတစ်ရာ စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့်

မငြိမ်မသက်ရှိနေ၏။ သူ၏နောက်၌ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးပေါ်တွင် လက်ပိုက်ကား မတုန်မလှုပ် မြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသူကား ခုံညားထည်ဝါသော သူ၏ ဗိုလ်ချုပ် ဆာဒူးကိုးပင်ဖြစ်လေသည်။

သူ၏လက်ဝဲဘက်၌မူ ဆေးတံသောက်လျက်ရှိသည့် လူဖြူတစ်ယောက်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကိုင်ဆောင်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ် မတွေ့ဖူးသော်လည်း 'ဂျွန်ဒန်း' ဖြစ်ဟန်တူ၏။ နောက်၌ကား နေတယ်အစိုးရ၏ ဇူးလူးစစ်တပ်မှ စစ်သားများသည် ဝတ်စုံတစ်မျိုးကို ဆင်တူဝတ်ကာ သေနတ်များကိုင်ဆောင်လျက် သူတို့နှင့်အတူ ကဖားလူမျိုးတို့ကလည်း ခါးတွင် ခုတ်ခားများကို လွယ်လျက်ရှိကြလေ၏။ ကဖားတစ်ယောက်သည် ဂျွန်ဒန်း၏မြင်းကို ကိုင်ထား၏။ ကျွန်ုပ်က အမ်ဗေလာဇီမင်းသား၏လက်ကို အားပါးတရ ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်၏။

'နေရောင်မရှိတော့ အတော်ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတဲ့နေ့ပဲ မာကူမာဇန်'

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဂျွန်ဒန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ထိုအခါ သူသည် နယ်ခြားတွင် စခန်းချလျက်ရှိသော နေတယ်အစိုးရ၏ စစ်ဗိုလ်ကပ္ပတိန် ဝမ်စလေ၏အမိန့်ဖြင့် ဤနယ်ရှိ ဇူးလူးလူမျိုးစုအချင်းချင်း ဂျွန်ဒန်း၏သတ်ဖြတ်မှုများကို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစေရန်အတွက် လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် အမ်ဗေလာဇီမင်းသား၏ လူတစ်ယောက်နှင့် (ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် မန်တာတာရှိရပ်) နှင့် တွေ့သောအခါ သူတို့သည် အူစူတူ လူမျိုးစုကဲ့သို့ပင် အင်အားတောင့်တင်းပါသည်ဟု ပြောကာ သူ့အား ပြက်ရယ်ပြုကြောင်း၊ သူက မိန်းမများနှင့် ကလေးများကို တူဂယ်လာမြစ်သို့ဖြတ်၍ ဘေးလွတ်ရာ နေတယ်မြို့သို့ လွှတ်ရန် အကြံပေးသောအခါ 'မန်တာတာရှိရပ်' က သူ၏စကားကို နားမထောင်ကြောင်း၊ အမ်ဗေလာဇီသည် နေတယ်အစိုးရ၏ အကူအညီကို တောင်းခံရန်သွားခိုက်ဖြစ်သဖြင့် သူ တစ်စုံတစ်ရာ မတတ်နိုင်ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ယခု အမ်ဗေလာဇီမင်းသား ရှိနေပြီဖြစ်၍ ၎င်းတို့အား မြစ်တစ်ဘက်သို့လွှတ်ရန် မတတ်နိုင်ပါသလောဟု မေးရာ သူက . . .

'အခုတော့ နောက်ကျနေပြီထင်တယ် မစ္စတာကွာတာမိန်း . . . အူစူတူတွေကို မြင်တောင်နေရပြီ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကြည့်စမ်း'

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်အား သူလွယ်ထားသော မှန်ပြောင်းကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တောင်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်ကာ လွင်ပြင်ဘက်သို့ သူညွှန်ပြသောနေရာသို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ချီတက်

လာသော လူအုပ်ကြီးနှင့်အတူ ဖုန်လုံးကြီးများ ထနေသည်ကိုပါ တွေ့မြင်ရလေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် တစ်မိုင်ခန့်မျှ ဝေးသေး၏။ သူတို့လှဲသွားများကား ထွက်ပြုစနေရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ရှိနေကြ၏။ သူတို့သည် တပ်မကြီးသုံးခုခွဲ၍ ချီတက်လာကြရာ တစ်တပ်မှာ 'စီတာဝါယို' က အုပ်ချုပ်လျက်လည်းကောင်း၊ တစ်တပ်မှာ 'အူဇီဗီလာ' က အုပ်ချုပ်၍လည်းကောင်း၊ ကျန်တစ်တပ်မှာ ဘိုးဝါးလူမျိုး 'ဂရီးနင်း' က အုပ်ချုပ်၍လည်းကောင်း ချီတက်လာသည်ကို နောင်အခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရလေသည်။ အစုစု လူပေါင်းကား နှစ်သောင်း သုံးသောင်းခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

'ဟုတ်တယ် သူတို့လာနေကြပြီ ဒီတော့ အခု ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ မစ္စတာဒန်း . . .'

'အမိန့်ကို နာခံပြီး ဒီမှာနေရမလား မပြောတတ်ဘူး' 'ဇူးလူးတွေထုံးစံအတိုင်း မိုးမချုပ်ခင် တိုက်တော့မှာပဲ မစ္စတာ ကွာတာမိန်း၊ ဒီနေရာနဲ့ ခင်ဗျား မတော်ပါဘူးဗျာ၊ မြင်းစီးပြီး ကျွန်ုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ'

'မလိုက်နိုင်ဘူး မိတ်ဆွေ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မသွားဖူးလို့ ကျွန်ုပ်ကတိပေးထားတယ်'

'ဒါဖြင့်လဲ ရှိစေပေါ့ဗျာ . . . ခင်ဗျားရဲ့အလုပ် ခင်ဗျားသိတာပဲ၊ ဘေးရန်မခစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းပါတယ် . . .'

'ခင်ဗျားကိုလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ'

ထို့နောက် ဂျွန်ဒန်းသည် အမ်ဗေလာဇီဘက်သို့ လှည့်၍ အူစူတူတို့၏ စစ်ချီတက်မည့် အစီအစဉ်ကို သိပါသလောဟု မေးမြန်းရာ မင်းသားက မသိကြောင်း ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုအချိန်၌ လေဗွေကလေးတစ်ခုသည် ဝိုးခနဲ တိုက်ခတ်လာပြီး နောက် အမ်ဗေလာဇီ၏ ဦးခေါင်းစွပ်၌ စိုက်ထားသော ငှက်မွေးများကို အတန်ဝေးသောနေရာသို့ရောက်အောင် တိုက်ခတ်သွားပြီးနောက် ငှက်မွေးများသည် ဆာဒူးကိုး၏ ခြေရင်း၌ ကျလေ၏။ ထိုအခါ စစ်သားများသည် နိမိတ်မကောင်းဟု ယူဆကာ 'ဟာ' ခနဲ အော်လိုက်ကြသည်။ ဆာဒူးကိုးသည် ကဖားလူမျိုးတို့ ပရိယာယ်ဖြင့် . . .

'ပန်ဒါ၏ ချစ်သော သားတော်မောင်၏ဦးခေါင်း၌ သရဖူကို ဆောင်းပေးနိုင်သည်အထိ ကျွန်ုပ်အသက်ရှင်၍ နေရပါစေ ခိုမင်းသား'

ဟု ရေရွတ်ပြီးလျှင် ၎င်းကလေးကို သူ့နေရာ၌ စိုက်ပေးလိုက်လေသည်။ အမ်ဗေလာဇီကမူ ဦးခေါင်းကိုငြိမ့်ကာ နှစ်သက်ဟန်ဖြင့် ပြုံးရယ်လိုက်၏။

နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဂျွန်ဒန်းသည် ချီတက်လာသော အူစူတူတို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးစကား ပြောကြားရန် သူ၏နောက်လိုက်များနှင့်အတူ ထွက်သွားလေ၏။ အမ်ဗေလာဇီ၊ ဆာဒူးကိုးနှင့် သူ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်များကား ကျွန်ုပ်တို့လက်ဝဲဘက်၌ လှံများကိုကိုင်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ရှိနေကြသော 'အိဆစ်ကိုဆာ' တို့ထံ သွားရောက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်မှအူအမာဝမ်ပီတစ်ယောက်နှင့်အတူ ကော်ဖီသောက်ကာ ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အခြေအနေကား ဆိုးဝါးလှတော့၏။ လူရိုင်း မျက်နှာမည်းတို့အလယ်တွင် မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်ကိုပင် အားငယ်မိလေ၏။ ဤအကြိမ်စားသော အစားအစာနှင့် ကော်ဖီသည် နောက်ဆုံးပင်ဖြစ်လေသလောဟု တွေးတောမိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကတိတည်မြဲခြင်းသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ဂုဏ်ကို ဆယ်ရာရောက်သည်ဟု ယူဆမိ၏။ မကြာမီ စစ်ဗိုလ်ချုပ်မာပွတ်တာသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်လာရာ ကျွန်ုပ်က အကျိုးအကြောင်း ဆီး၍မေး၏။

ထိုအခါ မာပွတ်တာက

'အူစူတူလူမျိုးတွေဟာ အမ်ဗေလာဇီမင်းသားနဲ့ အိဆစ်ကိုဆာတွေထက် လူအများကြီးများတယ်။ ပန်ဒါရဲ့ အမိန့်ကတော့ သူ့အရေးနိမ့်မှ ကူညီဖို့ပဲ စိတ်ကို တင်းတင်းထားပါ မာကူမာဇန်၊ ဒီကနေတော့ ကျွန်ုပ်တို့ လှံသွားတွေ နီနေတာ မြင်ရတော့မှာပါပဲ။ အမာဝမ်ပီတွေဟာ သွေးမကြောင့်ဘူးဆိုတာ သင်ပြန်တဲ့အခါ လူဖြူတွေကို ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ အသက်အရွယ်လည်း ကြီးပါပြီ။ ပန်ဒါရဲ့ ဒင်ဂန်းတိုက်ပွဲမှာလဲ ကျွန်ုပ် အကြိမ်ကြိမ်နဲ့ခွဲဖူးပါတယ်'

'ဒီကနေတော့ သင့်နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်မလား မပြောတတ်ဘူး'

'ကျွန်ုပ်နဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဟာ နောက်ဆုံးကြီးစားဖို့ပဲ မထူးတော့ပါဘူး မာကူမာဇန် သင်တို့လူဖြူတွေဟာ ဘယ်လိုအတိုင်ကောင်းတယ်၊ နှံ့ရင်လဲ ဘယ်လိုအပြေးကောင်းတယ်ဆိုတာ ဒီကနေတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်ဖို့ပဲ'

'အကြံပေးတယ်ဆိုတာ သင်တို့စူးလူးတွေက ဒီဟာကို ခေါ်တာလား သင်ဟာ အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့အကောင်ကြီး... လူမည်းသွေးစုပ်ကောင်ကြီး'

မာပွတ်တာသည် ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို ကြားလည်းမကြား၊ ပြန်၍ပြောရန်လည်း အချိန်မရတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကိုကိုင်ကာ ရှေ့သို့ ညွှန်ပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ဝဲဘက် အူစူတူစစ်သားများ လာရာလမ်းကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မြင်ရတော့၏။ သူတို့သည် သားရေဒိုင်းများကို ကိုယ်တွင်ကာလျက် လှံများကိုမြှောက်ကာ ညီညာစွာ ချီတက်လာရာ အဝေးမှကြည့်လျှင် တော့ပင့်ကူအုပ်ကြီး တရွေ့ရွေ့လာနေသကဲ့သို့ပင် ရှိတော့၏။

'သူတို့အကြံ ကြည့်ပါဦး မာကူမာဇန် . . . သူတို့ဟာ အမ်ဗေလာဇီကို ချီနဲ့ဝင်ခွေပြီး ခေါင်းနဲ့တိုက်မှာပဲ။ ချိုဖျားဟာ အိဆစ်ကိုဆာများရဲ့ လက်ယာဘက်စွန်းနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကြားကို ရောက်လိမ့်မယ်။ အို ဆင်ကြီး ထပါလော့ တဲအတွင်းတွင် မာဗီနာနှင့်အတူ ဘာကြောင့် အိပ်နေသနည်း၊ သင်၏လှံများကို ပစ်လွှတ်ပါလော့ . . .'

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ ကျွန်ုပ်အား . . .

'ကျွန်ုပ်မပြောဖူးလား မာကူမာဇန်၊ ဂျွန်ဒန်းက စစ်ပွဲကို စတယ်ထင်တယ်။ သင့်မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဂျွန်ဒန်းထားခဲ့သော မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်ရှုရာ အဖြစ်အပျက်များကို ကောင်းစွာမြင်ရတော့၏။ ဂျွန်ဒန်းသည် စစ်တပ်ဦးချိုဖျားသို့ ရောက်လုမတတ် မြင်းကို စီးသွားပြီးနောက်၊ လက်ကိုင်ပုဝါဖြူတစ်ထည်ကို ဝှေ့ယမ်းလျက်ရှိလေရာ၊ သူ၏နောက်သို့ လိုက်ပါလျက်ရှိ၏။

အူစူတူတပ်တစ်နေရာမှ စီးခိုးလုံးတစ်ခု ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျွန်ဒန်းသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် လက်ကိုင်ပုဝါကို ပစ်ချလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ သူနှင့် သူ့လူများက အူစူတူတို့အား ပြန်လည်ပစ်ခတ်လျက် ရှိကြကုန်၏။

သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဂျွန်ဒန်းနှင့် သူ့လူများသည် အရေအတွက်များပြားလှသော အင်အားကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနောက်သို့ ဆုတ်ခွာလျက် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တည်တည်မှ ဖြတ်သန်းကာ ချိုဖျားအကွယ်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

ထိုအခါ နဂျီကောင်သည် ရန်သူအား သူ၏နာမောင်းဖြင့် တိုးသကဲ့သို့ အမ်ဗေလာဇီ၏ စစ်တပ်အား အူစူတူတို့၏ စစ်ဦးချိုဖျား ကျူးရောက်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ၂၀၀၀၀ သို့မဟုတ် ၃၀၀၀၀ ခန့်ရှိ စီတဝါယိုများ၏ လူများသည် တစ်တပ်ပြီးလျှင် တစ်တပ် တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ ချီတက်

ကာ အမ်ဗေလာဇီ၏ တပ်သားများနှင့် တောင်ထိပ်အနီးတွင် တွေ့ဆုံမိကြတော့၏။

‘လားဗား လားဗား...’ ဟူသော စစ်ကြွေးကြော်သံကြီးနှင့်အတူ နှစ်ဖက်သော စစ်သားများ၏ ခိုင်းချင်းထိသံများသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နားတွင် မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ ထိုးလိုက်သောလှံချက်များ၏ အရောင်များသည် ကျယ်ပြန့်သော နွေရာသီအလင်းရောင်တွင် ဖွေးခနဲ လက်ခနဲ ရှိနေလေ၏။ သို့ရှိစဉ် အမာဝမ်ဗီ စစ်သားများထဲမှ ‘အမ်ဗေလာဇီနိုင်ပြီ’ ဟူသော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အူစူတူတို့ကား တဖြည်းဖြည်း နောက်သို့ပြန်၍ ဆုတ်ခွာလျက်ရှိကြရာ သူတို့ဆုတ်ခဲ့သော ကွင်းပြင်တွင် အမည်းစက်ကလေးများစွာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သေသူနှင့် ဒဏ်ရာရသူများဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ အမ်ဗေလာဇီ၏ စစ်တပ်ကမူ တစ်စုံတစ်ရာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိချေ။ သို့နှင့် စီတာဝါယို၏ တပ်ပေါင်းစုသည် နောက်တစ်ကြိမ်တိုက်ခိုက်ရန် နေရာယူစုရုံးလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ အမ်ဗေလာဇီဘက်မှ ဆူညံသောအသံများကို ကြားရပြီးလျှင် လှုပ်ရှားပြေးလွှားသည်ကိုလည်း ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရ၏။ ၁၀၀၀ ခန့်မျှသော ‘အိဆစ်ကိုဆာ’ စစ်သားစုကြီးသည် တောင်အောက်သို့ အတင်းပြေးဆင်းလာရာ အူစူတူတို့အား တိုက်ခိုက်မည်ဟု ပထမ ကျွန်ုပ်ထင်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ထင်ချက်ကား လွဲချေပြီ။ အူစူတူတို့သည် လှံများကိုပင် မမြှောက်ပဲ ကောင်းချီးပေးကာ ၎င်းတို့အား ဆီးကြိုကြသောကြောင့်ပင် တည်း။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မာပွတ်တာအား ‘ဟော သစ္စာဖောက်ပြီ ဘယ်သူပါလိမ့်’ ‘ဆာဒူးကိုးရယ် အမာကိုဗနဲ့ အမာဂ္ဂါနီစစ်သားတွေရယ် ဖြစ်မှာပေါ့ သူတို့ခေါင်းဆောင်တွေကို မြင်ရင်သိပါတယ်’ ‘ဒါဖြင့် ဆာဒူးကိုးက သူ့နောက်ကလူတွေနဲ့အတူ စီတာဝါယိုဘက်ကို ပေါင်းတာပေါ့’

ဒီအပြင် ဘာရှိဦးမှာလဲ မာကူမာဇန်၊ ဆာဒူးကိုးဟာ သစ္စာဖောက်ပဲ၊ အမ်ဗေလာဇီတော့ ကိစ္စချောပြီ’

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် အခြေအနေကို နားလည်တော့သဖြင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ညည်းညူမိတော့၏။ ထိုအချိန်၌ အူစူတူတို့သည် ဆာဒူးကိုးက ပေါင်းလိုက်သဖြင့် အင်အားတိုးတက်လာ

ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ပြီးနောက် တောင်ခြေလျောပေါ်သို့ ချီတက်စ ပြုတော့၏။

ထိုအချိန်၌ အမ်ဗေလာဇီဘက်တွင် လူ ၈၀၀၀ ခန့်သာ ကျန်တော့သဖြင့် အမ်ဗေလာဇီသည် ရှိသမျှလူနှင့် ဆင်းသက်လာလေသည်။ သို့သော် အမ်ဗေလာဇီ၏စစ်တပ်ကား ကွဲပြားခဲ့လေပြီ။ သူတို့သည် အူစူတူ၏ လက်ဝဲဘက်သွားရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးကြလေကုန်၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ သံတမန်တစ်ယောက်သည် မောကြီးပန်းကြီး ရောက်လာပြီးနောက် . . .

‘အို မာပွတ်တာနှင့် မာကူမာဇန်အရှင်တို့ သင်တို့သည် ဘုရင်၏ တောင်းပန်ချက်အတိုင်း အမ်ဗေလာဇီမင်းသားနှင့်တကွ သူ့နောက်လိုက်များပါ ‘နေတယ်’ မြို့ဘက်သို့ တိမ်းရှောင်လွှတ်မြောက်ရန် အူစူတူတို့အား တားဆီးပေးပါလော့။ သူ၏ စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဆာဒူးကိုးကား သစ္စာဖောက်ကာ စီတာဝါယိုဘက်သို့ ပူးပေါင်းသွားပါပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမျှလောက် များပြားသော အူစူတူတို့အား မခုခံနိုင်တော့ပါ’

‘ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် သင့်မင်းသားကို ပြောချေ မာပွတ်တာ၊ မာကူမာဇန်နဲ့ အမာဝမ်ဗီစစ်တပ်ဟာ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားမယ်၊ နို့ပေမယ့် မိန်းမတွေရော ကလေးတွေပါ တူဂယ်လာမြစ်ကို မြန်မြန်ကူးဖို့ ပြောလိုက်စေတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က လူနည်းတယ်။ ကိုင်း မြန်မြန်ပြောချေ’

သံတမန်ကား လျင်မြန်စွာ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားလေ၏။ သို့သော် ထိုသူသည် မင်းသားထံမရောက်ဘဲ လမ်းခရီး၌ပင် ကျဆုံးသွားကြောင်း နောင်အခါ ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရလေသည်။

ထိုနောက် မာပွတ်တာသည် အမာဝမ်ဗီ စစ်သားများအား ၃ တန်းခွဲ၍ အမိန့်ပေးရာ၊ ပထမနှင့် ဒုတိယတန်းတွင် လူ ၁၃၀၀ စီရှိ၍၊ တတိယအတန်းတွင် လူ ၁၀၀၀ ခန့် ရှိလေသည်။ ၎င်း၏နောက်၌ကား ဝန်စည်သယ်ဆောင်လာသော လူရွယ် ၄၀၀ ခန့် လိုက်ပါကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမူ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ဒုတိယတန်းအလယ်တည့်တည့် နေရာချထားပေး၏။

ဤအစီအစဉ်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ဝဲဘက်သို့ ကိုက် ၂၀၀ ၃၀၀ ခန့် ချီတက်လာကြ၏။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထွက်ပြေးလျက်ရှိသော အမ်ဗေလာဇီ၏ စစ်သားများနှင့် လိုက်လံတိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော အူစူတူတို့အကြားတွင် ဖြတ်၍ တားဆီးရန်ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် စဉ်းစား၍မူ မဆုံးမီ သူတို့၏ တပ်ကြီးသည် လက်ယာဘက်တွင် ပြေးလျက်ရှိသော ရန်သူများဘက်သို့ ဆုတ်ခွာလျှောက်

ရှိ၏။ လှဲကိုင်စစ်သား ၂၅၀၀ ခန့်ပါဝင်သော တပ်စု ၃ စုမှာမူ ရပ်လျက်ပင် ရှိ၏။

၅ မိနစ်မျှ အချိန်ကုန်လွန်သွားလေသည်။ သူတို့၏ တပ်စုများ မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် သုံးတန်းစီလျက်ရှိ၏။ ဤ ၅ မိနစ်ခန့်အချိန် ကား ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာတွင် အကြာဆုံးဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ နောက် ဆုံးအချိန်ပေလော မပြောတတ်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်သည် အမာ ဝမ်းဗီစစ်တပ်ကို ပြန်၍ သတိရကာ လှည့်ကြည့်မိရာ၊ ကျွန်ုပ်အနီးမှ ဆံပင် များဖြူလျက်ရှိနေသော စစ်သားဟောင်းကြီး နှစ်ယောက်မှာ နှာတစ်တို့စီ ရှုရှုရင်း တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် အားပါးတရဆွဲကာ ခရီးထွက် တော့မည့်ဆဲဆဲသူများကဲ့သို့ နှုတ်ဆက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

သူတို့မှာ ကြောက်ရွံ့သည်အမူအရာ မရှိသော်လည်း သေရတော့ အံ့ဆဲဆဲသူများကဲ့သို့ မျက်နှာများ ပျက်လျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်ရလေ သည်။

မကြာမီ မာပွတ်တာသည် စစ်သားတန်းများကို လှည့်လည်၍ ကပ္ပတိန်များအား အမိန့်ပေးလျက်ရှိရာမှ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရောက်လာလေ သည်။

‘အို . . . အရှင်မာကူမာဇန်၊ အသင့်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလော’

‘ဟုတ်တယ် မာပွတ်တာ၊ ဒါပေမယ့် အမဲဗေလာဇီမင်းသားဟာ ရှုံးနေပြီမဟုတ်လား။ သင်ဟာ သူ့ရဲ့လက်အောက်ခံမဟုတ်ဘဲ ဘာကြောင့် ဝင်ပါချင်ရတာလဲ။ မြစ်ဘက်ကိုသွားပြီး ကလေးတွေနဲ့ မိန်းမတွေကို ဘာ ကြောင့် သွားမကယ်တာလဲ’

‘သူတို့ကို အခုသုတ်သင်ဖို့ မလိုပါဘူး မာကူမာဇန်၊ နောင်တော့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သုတ်သင်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါထက် အရှင်နဲ့ အရှင်တပည့် မှာ မြင်းတွေလဲ ရှိနေပြီ။ လက်ဝဲဘက်ချောင်းထဲကို ဆင်းသွားပြီး ကိုယ့် အသက်ကို ကိုယ်လွတ်ရုန်းပါတော့လား အရှင်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ဝမ်းတွင်းရှိ လူဖြူသွေး တက်ကြွလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်

က . . .

‘အခြားသူတွေ တိုက်ဖို့စောင့်နေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်တော့မှ ကျွန်ုပ်မပြေးဘူး မာပွတ်တာ’

‘အရှင်မပြေးဘူးဆိုတာ၊ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါတယ် မာကူမာဇန် အမာ ဝမ်းဗီစစ်ဟာလဲပဲ ပြေးကြမယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရင့်အမိန့်က ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အမဲဗေလာဇီမင်းသား အရေးနိမ့်လျှင် ကယ်ဖို့ အမိန့်ပါရှိပါတယ်။ ဒါထက်

ဒီမှာ တစ်ဆိတ်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဟို . . . သူတို့ တပ်စုရှေ့က စစ်ဗိုလ်မင်း မည်းဝဝကြီးတစ်ကောင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်ကို လှည့်ပြီး သရော်ရင်း အော် ဟစ်နေတာကို မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီအကောင်ကြီးကို ထိအောင် မပစ် နိုင်ဘူးလား၊ ဒီအကောင်ကြီးကို ထိအောင် မပစ်နိုင်ဘူးလား။ ပစ်နိုင်ရင် သင့်ကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့ မာပွတ်တာ’

ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကိုက် ၆၀၀ ခန့်ဝေးနေသော်လည်း ကောင်း စွာမြင်ရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်လာပြီးလျှင် တောင် ကမူတစ်ခုပေါ်သို့ တက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကျောက်တုံးများ ပေါ်၌ မှေးတင်ကာ တိကျစွာချိန်ပြီးသော် ကျွန်ုပ်လည်း ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက် လေ၏။ တစ်စက္ကန့်အကြာ၌ ထိုသူ၏လက်မှ လှံတံကြီး ကျသွားပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်အပေါ်သို့ မြောက်ကာ ရှေ့သို့ အလျားမှောက် လဲကျသွားတော့ ၏။

ထိုအခါ မာပွတ်တာနှင့်တကွ အမာဝမ်းဗီတို့၏ ဩဘာပေးသံကြီး များကား ကျွန်ုပ်၏နားတွင် ဆူညံ၍သွားလေတော့၏။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မာကူမာဇန်ရယ်၊ ဒါဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ နိမိတ်ပဲ။ ပြောလိုသောပြောတာ မဟုတ်လူး လက်ကလဲ ပြောငုံပါပေရဲ့ဗျာ။ ကိုင်း ဒါထက် အချိန်စေ့ရောက်သွားပြီး သွားဦးမယ် မာကူမာဇန်၊ တိုက်ပွဲ ကို ကျွန်ုပ်က ခေါင်းဆောင်ရလိမ့်မယ်။ အမာဝမ်းဗီတွေဟာ သင့်ကို နောက် ဆုံးအထိ ခုခံကာကွယ်ဖို့ အမိန့်ရှိတယ်။ ကိုင်း . . . သွားပြီ၊ သွားပြီ’

သို့နှင့် သူသည် နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့်အတူ မြင်းကို ဒုန်း စိုင်း၍ သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား အသက်ရှင်လျက် မတွေ့မြင်ရတော့ချေ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မလိုအပ်သဖြင့် ဆက်လက် ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ရှိ စစ်တပ်ကြီးသည် ရွေ့လျားလာသည် ကို မြင်ရလေရာ၊ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ စစ်သားများ သည် လုံ့များကိုထောက်မိုကာ ငြိမ်သက်စွာရှိနေကြရာမှ တစ်ခဏမျှ ကြာ သော် အလွန်ဝေးလံသော အစွန်းဘက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ဟစ်အော်လိုက်ရာ ထိုအသံသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ နောက်မှလည်းကောင်း ပျံ့နှံ့ သွားလေသည်။

ပထမသော် ခပ်ဖြည်းဖြည်းမျှ လှမ်း၍ နောက် လျင်မြန်စွာ ချီတက် လျက်ရှိနေကြလေပြီ။ အတန်းကြီး ၃ တန်းစလုံးပင် တစ်ပြိုင်နက် ချီတက် လျက်ရှိရာ၊ အပေါ်တွင် ရေမြုပ်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် လှိုင်းနက်တန်းကြီး

၃ တန့်နှင့်တူ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စစ်သားများ၏ ဦးခေါင်းမှ ဖြူ
မွှေးပြန့်လွှင့်လျက်ရှိသော ငှက်တောင်များသည် လိမ့်လျက်ရှိသော ရေမြှုပ်
များနှင့် သဏ္ဍာန်တူသောကြောင့်ပေတည်း။

၈၀၀၀ ခန့်ရှိသော အမာဝမ်ဗီတို့၏ ခြေချသံများကား သိမ့်သိမ့်
တုန်၍သွားလေရာ၊ အူစူတူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား ရင်ဆိုင်ရန် တောင်
ကုန်းဆင်ခြေလျောပေါ်သို့ တက်၍ လာကြလေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အချင်း
ချင်း နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်၍ လာကြပြီဖြစ်ရာ၊ ရန်သူတို့သည် ကြောက်
မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာများကိုပင် အတော်ထင်ရှားစွာ မြင်နေရ
လေပြီ။

တစ်ခဏချင်း၌ပင် လှဲသွားရောင်များသည် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့
ဝင်းခနဲလက်၍ သွားပြီးနောက်၊ ဒိုင်းကို ဒိုင်းချင်းထိသော 'ဂျိမ်း' ခနဲအသံ
ကြီးသည် မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ မြည်ဟီးသွားလေတော့သတည်း။

*

'သတ်ကြ တိုက်ကြ အမာဝမ်ဗီ'
'တော့ အူစူတူ တော့'

ထိုနောက်၌ကား မည်ကဲ့သို့ဖြစ်ပျက်သည်ကို ကျွန်ုပ်ထက် ဘုရား
သခင်သာ ပို၍သိတော့၏။

(နောက်တစ်နေ့၌ နေတယ်မြို့တွင် နေထိုင်သော တရားသူကြီး
မစ္စတာအော့စ်ဗွန်၏ ပြောချက်အရ သူသည် တူဂယ်လာမြစ်ကို မြင်းနှင့်
ဖြတ်ကူးပြီးနောက် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုအကွယ်မှ ပုန်းအောင်းကြည့်နေရာ
စစ်တပ်ကြီးနှစ်တပ် တွေ့ဆုံပုံမှာ လှိုင်းလုံးကြီးနှစ်လုံး ရိုက်ခတ်သည်နှင့်
ပို၍တူတော့ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။)

နောက် သုံးမိနစ်အတွင်း အူစူတူစစ်တပ်ကား တစ်ယောက်မျှ
မကျန်တော့ချေ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှလည်း သုံးပုံတစ်ပုံမျှ ကျဆုံး၍ ထိခိုက်
နာကျင်သူများလည်း ထိုမျှလောက်ပင် ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ပထမရှေ့တန်းကြီးပင် ရှေ့သို့တက်၍ လာလေပြီ။
ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ခြေ လျော့ကို အတင်းပြေးဆင်းလျက်ရှိလေရာ၊ ဒိုင်းအတို
ဒိုင်းချင်း တဂျိုးဂျိုး တဂျိုင်းဂျိုင်း တိုက်ခိုက်သံများကို ကြားရပြီးလျှင်
ထိုအချိန်၌ တိုက်ပွဲမှာ ပို၍ကြာလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရှေ့တန်းကရှိနေသဖြင့် မတိုက်ချင်သော်လည်း နေ
ရာ၌၊ ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ခုတ်သော အူစူတူနှစ်ယောက်အား ပစ်ချလိုက်
သည်ကို သတိရလိုက်၏။ ထိုသံခုတ်သံနှင့် ဒဏ်ရာရသူတို့၏ ညည်းညူ
အော်ဟစ်သံများကို ဆူညံလျက်ရှိနေသည့်အတွင်းမှ

'သူတို့ကိုတော့ နိုင်ပါရဲ့သခင်၊ နို့ပေမယ့် နောက်က တပ်ကြီးက
လာနေပြန်ပြီ'

ဟု ဆီကောလီ၏ ဟစ်အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

သူတို့၏ တတိယစစ်တပ်ကား ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တွေ့ဆုံလေပြီ။
ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်မိနစ်လျှင် လူ ၁၀၀ ခန့် လဲကျလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့
ဘက်မှ လူနည်း၍လာသော်လည်း အမာဝမ်ဗီတစ်ယောက်မှ အလျှော့ပေးခြင်း
ကို မပြုချေ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် လှံတစ်စင်းကို ကိုင်စွဲကာ တိုက်ခိုက်
လျက်ရှိနေပြီဖြစ်၍၊ သူတို့ဘက်မှ ကပ္ပတိန်တစ်ယောက်ကို ထိုးချလိုက်၏။

ကျဆုံးသော အလောင်းများကား ကျွန်ုပ်၏နံဘေးတွင် တောင်ပုံ
ရာပုံမှ ရှိနေကြကုန်၏။ မကြာမီ ဆီကောလီ၏မြင်းသည် ပတပ်ရပ်လိုက်
သဖြင့် ဆီကောလီသည် မြေပေါ်သို့ ကျသွားရာ သူသည် ကျွန်ုပ်နံဘေးသို့
ရောက်ရှိလာပြီးနောက် လှံတစ်စင်းဖြင့်ပင် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိလေ၏။ ထို
အချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ မြင်းဟိသံကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်း
ကို တစ်စုံတစ်ရာလာ၍ ထိမှန်သည်ကို သိလိုက်ရပြီးနောက် နောက်ထပ်
တစ်စုံတစ်ရာ မသိရတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်ပြန်၍ သတိရလာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ တရွေ့ရွေ့ သွား
နေသော မြင်းတစ်စီးပေါ်၌ပင် ရှိနေလျက်၊ ဆီကောလီက မြင်းစက်ကိုကိုင်
ကာ နံဘေးမှလိုက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မြင်းနှင့်တကွ သူ၏ တစ်
ကိုယ်လုံးမှာလည်း သွေးများဖြင့် ရွံရွံစိုလျက် ရှိ၏။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်သည်
မြင်းစက်ကို ဆွဲလိုက်ရာ မြင်းရပ်သွား၍ ဆီကောလီသည် ကုန်းနီးအိတ်ထဲ
မှ ရေနံနှင့်အရက် ရောစပ်ထားသော ပုလင်းကို ကျွန်ုပ်အား ဖွင့်၍ ပေးလေ
သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က သူ့ကို တစ်ခွက်ပေးလိုက်သေး၏။ ကျွန်ုပ်
အသည်းနှလုံးထဲသို့ ဝင်၍သွားသော ထိုအရသာကား ကျွန်ုပ်တစ်သက်တွင်
မေ့နိုင်ပေ။

'အမာဝမ်ဗီတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ'
'အားလုံးသေကုန်ကြပြီထင်တယ် သခင်။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်
ပြေးရင် ကျွန်တော်တို့လည်းသေမှာပဲ၊ တိုက်ပွဲကြီးကတော့ တကယ်

ကြောက်စရာကောင်းပြီး ပြောစမှတ်ပြုလောက်တဲ့ တိုက်ပွဲကြီးပါပဲ။ တယ်ဝု
လာမြစ်ဟာ မဆေးပါဘူး။ အဲဒီကဖြစ်ပြီး နေ့တယ်ကို သွားကြဖို့ပါပဲ'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ကိုစီး၍မြင်နိုင်သော ကုန်းမြင့်တစ်ခု
သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကမ်းခြေလွင်ပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။
ကမ်းခြေလွင်ပြင်၌ကား အူစူတူတို့ လိုက်လံသုတ်သင်ခဲ့သည့် အကြွင်းအကျန်
များလည်း ရှိနေကြ၏။ အချို့လည်း မြစ်ရေထဲသို့ မြောပါကာ ရေနစ်သေ
ဆုံးကြရကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြစ်ညာဘက်သို့ ရောက်နိုင်သမျှရောက်အောင်
လာခဲ့ကြရာ၊ ထိုနေရာ၌ကား ကမ္ဘာသည် လွန်စွာ မတ်စောက်လျက် ရှိ
လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာမျှ ဘေးမသိ ရန်မရှိဘဲ လာခဲ့ကြ
ရာ၊ ရုတ်တရက် အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် လူမည်းကြီးတစ်
ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှ ချုံဖုတ်ကို ကျွဲရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ အတင်း
တိုးဝှေ့ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် ထိုခဏ၌ 'အမ်ဗေလာဇီ' ဟု
ဆီကောလီ၏ တီးတိုးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

မကြာမီ သူ့နောက်မှ လူမည်းတစ်ယောက်လည်း အမဲလိုက်ရွေး
သမင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ လိုက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်
သဖြင့် ဆီကောလီက 'ဆာဒူးကိုး' ဟု ရှေ့တွင်လိုက်ပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်
သည် မြင်းကို ရှေ့သို့နှင်သွား၏။ ရှောင်ဖယ်သွားခြင်းငှာ ဘေးရန်ကင်းမည်
ကို သိသော်လည်း ယခုမူ မလွှဲမရှောင်သာချေ။

ကျောက်တောင်တစ်ခုပေါ်၌ကား သူတို့သည် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိ
နေကြလေပြီ။ အကယ်၍သာ အခါတိုင်းအချိန်၌ဆိုပါမူ ဇူးလူးလူမျိုးများထံ
တွင် ခွန်အားဗလကောင်းလှသဖြင့် 'ဆင်' ဟု အမည်တွင်ခဲ့သော အမ်ဗေ
လာဇီမင်းသားအား ဆာဒူးကိုးက တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်သာမည်မဟုတ်။ ယခု
သော် မင်းသားမှာ လွန်စွာမောပန်းနေလျက်၊ သူ၏ ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးများ
သည် ဖိုထိုးသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သူ၏လက်ထဲတွင် ဒိုင်းလဲမရှိ။ လှံတစ်ချောင်း
သာကိုင်စွဲလျက် ရှိလေသည်။

ဆာဒူးကိုးထိုးလိုက်သော လှံချက်တစ်ချက်သည် သူ၏ဦးခေါင်း
ကို အနည်းငယ်ထိသွားပြီးလျှင် ဦးခေါင်းစွပ်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ငှက်
ကုလားအုပ်တောင်များကို ပြတ်ထွက်ကာ မြေပေါ်သို့ ကျသွားစေ၏။ ဒုတိယ
လှံချက်မှာ လက်ယာဘက်လက်ကို ဖောက်ထွင်းကာ မည်သည့်အရာကိုမျှ
မကိုင်နိုင်ဘဲဖြစ်သွား၏။

'ဆာဒူးကိုး သင်ဘာလုပ်နေတာလဲ ရွေးဟာ သခင်ကို ပြန်တိုက်
တာလား'

သူသည် ကျွန်ုပ်အား တွေဝေစူးစိုက်လျက် ကြည့်နေလေသည်။
ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့ ၂ ယောက်ကြားသို့ ဝင်မိလျက်သားဖြစ်နေ
၏။

'အား . . . မာကူမာဇန်အရှင် တစ်ခါတစ်ရံတော့ အစာဝဝစားရ
တဲ့ သခင်က ရွေးပါးစပ်ထဲက အမဲရိုးကို လုတဲ့အခါမျိုးကျတော့ ကိုက်ရ
တာပေါ့။ အရှင် နောက်ဆုတ်နေစမ်းပါ။ မိန်းမသူခိုးရဲ့ ကံကြမ္မာထဲ ဝင်ပြီး
အစုမပါချင်နဲ့'

'သင် ကျွန်ုပ်ကို မသတ်သမျှတော့ မဆုတ်ဘူး ဆာဒူးကိုး'
မင်းသားက ချိနဲ့သောအသံဖြင့်

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလူဖြူ၊ ဒီမြေတောင်ပန်တဲ့အတိုင်း လုပ်
လိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းစားထားတဲ့ မိန်းမအတွက် သူ့မှာ လက်စားချေဖို့
ရှိနေပါတယ်။ ဒီအကောင်ရဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ စွန့်စားမှုကြီးကို မာကူ
မာဇန် ကြားပြီးလား။ စိတာဝါယိုရဲ့ငွေကိုစားပြီး သူ့အုပ်ချုပ်တဲ့ စစ်တပ်နဲ့
ကျွန်ုပ်တို့ သစ္စာဖောက်သွားတာ ဒီအကောင်ပေါ့။ ကိုင်းလေ ဆာဒူးကိုး လာ
ပါ။ သင့်ကိုယုံစားပြီး ချစ်ခွဲဖူးတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အသည်းတည့်တည့်နေရာကို သင့်
လှံနဲ့ ထိုးလှဲစမ်း ပေါက်သွားအောင် တအားထိုးနော်'

ဟု မင်းသားသည် သူ၏ရင်ကို ကော့ပေးလေသည်။
'ဖယ်ပေးစမ်းပါ မာကူမာဇန်'

ကျွန်ုပ်ကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ချေ။
သို့နှင့် သူသည် ကျွန်ုပ်အား ခုန်အုပ်လိုက်ပြီးလျှင် လည်မျိုကို
ညှစ်လေသည်။

ဆီကောလီသည် ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်ကူညီမည်ပြုသေး၏။ သို့
သော် ဒဏ်ရာအနာတရ ရထားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပုံ၍ကျသွားရာ၏။
ထိုခဏ၌ မင်းသား၏အသံကို တစ်ကြိမ် ထပ်မံကြားရပြန်ရာ၊ ကျွန်ုပ်လည်
ပင်း၌ ဖျစ်ညှစ်ခံရခြင်းလည်း လျော့ပါးသွားလေသည်။

'ဟဲ့ရွေး နင့်လှံတယ်မှာလဲ'

ဆာဒူးကိုးက ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို ဖျစ်ညှစ်လျက်ရှိစဉ် မင်းသား
သည် ဆာဒူးကိုး၏လှံကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်
ရ၏။

အမ်ဗေလာဇီ၏လှံကား ရှိနေလေသည်။

၁၅၈ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

'ဟဲ့ခွေး နင့်ကို အခု ငါသတ်နိုင်တယ်၊ နားလည်လား၊ နို့ပေမယ့် ငါ့ရဲ့ မဟာသွေးနဲ့ နင့်လို အမျိုးယုတ်သွေးနဲ့ ရောသွားမှာစိုးလို့ မသတ်ဘူး။ ကိုင်း ဒီမှာကြည့်'

မင်းသားသည် သူ၏လိုကြီးကို ကျောက်ကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ခိုင်မြဲစွာ ထောက်ထားလိုက်ပြီးနောက် . . .

'နင်ရော နင့်မယား စုန်းမရော နည်းနည်းကလေးမှ ငါ့ကို ကောင်းကျိုးမပေးဘူး။ ငါသေရင် ငါ့ဝိညာဉ်ဟာ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးထဲဝင်ပြီး နင်တို့ကို ဖမ်းစားပါစေ။ ငါ့သွေးဟာ နင်တို့တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးပေါ် ကျပါစေ။ ငါ့အကြောင်းအမှန်ကို ဒီလူဖြူ မာကူမာဇန် သက်သေထားပြီး ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားများ သိပါစေ . . .'

သူသည် ရှိုက်ငင်သံကို ရုတ်တရက် မျက်ရည်များကျဆင်းလျက်၊ 'လားဗား . . . လားဗား' ဟူသော စစ်ကြွေးကြော်သံကြီးကို ဟစ်အော်လိုက်ပြီးနောက် စိုက်ထားသော လှံသွားပေါ်သို့ သူ၏ကိုယ်ကြီးကို ပစ်လှဲလိုက်လေ၏။

လှံသွားသည် အသည်းရှိသောနေရာသို့ တည့်တည့်ကြီး စူးဝင်သွား၏။ မင်းသားသည် ကျောက်ပြားချပ်ပေါ်သို့ ခူးထောက်ကျသွားပြီးလျှင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် နှစ်လိမ့် သုံးလိမ့်မျှ လိမ့်ကာ တယ်ဂူလာမြစ်ထဲသို့ ကျသွားလေတော့သတည်း။

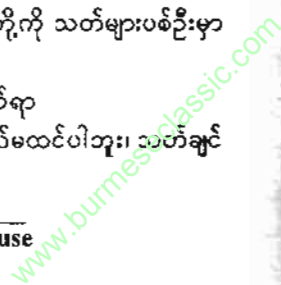
(ယခုစာကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာရှိမှ ကျွန်ုပ် ရေးသားသော်လည်း အမ်ဗေလာဇီမင်းသား၏ ဖြစ်ပျက်ပုံနှင့် သူ၏မျက်နှာကို ကျွန်ုပ် မမေ့နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စာရေးရင်း မျက်ရည်များ ကျမိပါ၏။)

ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်များမှာ နောက်ကျိုလျက် သတိမေ့လုမတတ် ရှိနေသည့်အတွင်း အူစူတူ စစ်သားအချို့ရောက်လာ၍ ဆာခူးကိုးက 'မာကူမာဇန်ကိုရော သူ့အစေခံကိုရော လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိနဲ့နော် ထိဝံ့တဲ့လူ သေစေမယ်၊ သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အကျဉ်းသားတွေဖြစ်ပြီ'

ဟု အော်သံကို ကြားလိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ် မိန်းမော၍သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်ပျော်၍သော်လည်းကောင်း သွားရာမှ သတိရ၍ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ နံရံတွင် ကျောက်များရှိသည့် ဂူတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေကြောင်းသိရ၏။ ဆီကောလီမှာမှ ကျွန်ုပ်အရင် သတိရ၍ နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ဒဏ်ရာများကား မပြင်းထန်လှချေ။

'ဘယ်နှယ့်လဲဟေ့ ဆီကောလီ . . . ငါတို့ကို သတ်များပစ်ဦးမှာလား'

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆီကောလီအား မေးလိုက်ရာ 'မသိဘူးသခင် . . . နို့ပေမယ့် သတ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ သတ်ချင်ရင် အစကတည်းက သတ်မှာပေါ့'

ထိုအချိန်တွင် ဇူးလူးလူမည်းတစ်ယောက်သည် အသားကင်များ ထည့်ထားသော ခွက်တစ်ခုနှင့် ရေဖူးတစ်လုံးကို ကိုင်၍ ဝင်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား ပေးလေသည်။

‘စိတာဝါယိုအရှင်က ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်... နို့နှင့် အရက် မရှိတဲ့အတွက် ရေကိုသာပေးလိုက်ရတာ ဝမ်းနည်းကြောင်းလဲ ပြောလိုက် ပါတယ်။ သင်တို့ စားသောက်ပြီးတဲ့နောက် အပြင်ဘက်က အစောင့်များက သူ့ဆီကို ခေါ်သွားပါလိမ့်မယ်’

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီးသောအချိန်တွင် ထိုလူမည်းသည် ဝူ တွင်းသို့ ခေါင်းပြု၍ကြည့်ရာ၊ ကျွန်ုပ်က အသင့်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြော ကြားလိုက်ပြီးလျှင်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆီကောလီတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် တွဲလျက် ဝူအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

ဝူအပြင်၌ကား စစ်သား ၅၀ ခန့်စုရုံးလျက်ရှိရာ၊ သူတို့၏ အရိပ် အကဲကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ရန်မူမည်မဟုတ်ကြောင်း သိရသည့်အပြင်၊ ကျွန်ုပ် တို့ကိုပင် ဟစ်အော်နှုတ်ဆက်ကြသေး၏။ ကျွန်ုပ်၏မြင်းကိုလည်း တွေ့ မြင်ရ၍ ကျွန်ုပ်အား မြင်းပေါ်သို့ ဖေးမတင်ပြီးလျှင် မိုင်ဝက်ခန့်မျှ ဝေးသည့် စိတာဝါယို၏စခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

တောင်စောင်း၏ အရှေ့ဘက်ဆင်ခြေလျောတစ်နေရာတွင် စစ် နိုင်မင်းသား စိတာဝါယိုသည် သူ၏ကပ္ပတိန်များ ခြံရံကာ ခန့်ညားစွာ ထိုင် လျက်ရှိရာ၊ စစ်သားများကလည်း သူ့အား ဂုဏ်ပုဒ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဟစ်အော် ချီးကျူးလျက် ရှိကြကုန်၏။ သို့ရှိစဉ် စစ်သားအချို့သည် စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံး သည့် ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ အလောင်းများကို ဒိုင်းများပေါ်၌ တင်၍ တစ်ဦးစီ သယ်ဆောင်လာပြီးလျှင် မြေပေါ်တွင် စိတန်းချထားလျက် ရှိကြကုန်၏။ ၎င်းတို့အထဲ၌ ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာကြီးဖြင့် သေဆုံးနေရာ သော ‘မာပွတ်တာ’ ကိုမြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီးနောက် ဆီကောလီ၏ အကူ အညီဖြင့် စိတာဝါယိုရှေ့သို့ ဒယိမ်းဒယိုင် ရောက်ခဲ့လေရာ၊ သူ၏ ကမ်း လှမ်းသောလက်ကို ကျွန်ုပ်က ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် စိတ်က မပါသော် လည်း နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်ရလေသည်။

‘အို မာကူမာဇန်... သင်သည် ကျွန်ုပ်ဖခင်က အမိဗေလာဇီအား ကူညီရန် လွှတ်သည့် အမာဝမ်ဗီတို့အား ခေါင်းဆောင်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကြား ရပါသည်။ သို့နှင့်ပင် အသက်ရှင်လျက် သင် လွတ်မြောက်လာသည်ကို ဝမ်းသာလှပါသည်။ တစ်ခါက ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏ ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်ဖူး၍

သူတို့ ယခု ရဲဝံ့စွာ တိုက်ခိုက်ကြသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် ချီးကျူးပါသည်။ ဆာဒူးကိုးကြောင့်သာ မဟုတ်ပါက သင်တို့ဘက်မှ အမိဗေလာဇီအတွက် အနိုင်ရမည်ကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စစ်ပွဲမှာ ပြီးစီး ပြီဖြစ်၍ သင်သာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူနေက သင့်အား ဘုရင့်တပ်မတော်တွင် စစ်ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် ကျွန်ုပ် ခန့်အပ်ပါမည်’

‘အသင်မင်းသား မှားနေပြီထင်ပါသည်။ ခေါင်းဆောင်၍ တိုက် ခိုက်သူမှာ မာပွတ်တာဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်က သူ့လက်အောက် သာမန်စစ်သား အနေနှင့်သာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်’

‘ကျွန်ုပ်သိပါသည် မာကူမာဇန်... သူသည် လိမ္မာသော မျောက် ဖြစ်၍၊ မည်သို့ခွန်ရန်ကို သင်က သင်ကြားပေးသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သိပါ သည်။ အမာဝမ်ဗီတို့ကား ယခုအခါ လက်တစ်ဆုပ်စာခန့်သာ မသေဘဲ ကျန်ပါသည်။ သို့သော် စစ်ပွဲလည်း ပြီးပြီဖြစ်၍ ပြီးတာကို ပြီးပါစေလော့၊ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တိုက်ခိုက်သော ညီတော် အမိဗေလာဇီမှာ ပျောက်နေသဖြင့် သေသည်ရှင်သည်ကို မသိရပါ။ သေလျှင်လည်း မည်သူ့လက်ချက်ဖြင့် သေ ကြောင်း သင်တစ်ယောက်သာ သိသည်ဟု ကျွန်ုပ် လျှို့ဝှက်စွာ ကြားသိရပါ သည်’

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩလျက် အမှန်ကိုပြောရမည်လော သို့ မဟုတ် နှုတ်ဆိတ်၍ပင် နေရမည်လောဟု စဉ်းစားမိ၏။ ဆာဒူးကိုးမှာ အတော်ပင်လှမ်းလှမ်းတွင် သူ၏ စစ်ဗိုလ်များနှင့်အတူ ထိုင်နေလေသည်။ စစ်နိုင်၍ စိတ်တက်ကြွနေသော စိတာဝါယိုအား အဘယ်ကြောင့် အမိဗေ လာဇီသည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်၍သေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆာဒူးကိုး၏ အနိုင်ကျင့်ပုံကိုလည်းကောင်း ဖော်ထုတ်ပြောရမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်မှာ ယင်းကဲ့သို့ ပြောဆိုရန် တာဝန်လည်းမရှိပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က...

‘အို အသင်မင်းသား : . . ကျွန်ုပ်သည် အမိဗေလာဇီမင်းသား သေဆုံးပုံကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့မြင်လိုက်မိပါသည်။ မည်သူ၏ လက် ချက်နှင့်မျှ သေဆုံးခြင်းမဟုတ်ပါ။ မြစ်ညှာဘက် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ် တွင် နှလုံးကြေကွဲ၍ သေဆုံးသွားပါသည်။ နောက် မည်သို့ဖြစ်ပျက်သည် ကိုမူ သူ့ကျသွားသော တယ်ဂူလာမြစ်ကိုသာ မေးမြန်းပါလော့ . . .

စိတာဝါယိုသည် သူ၏မျက်နှာကို ခေတ္တမျှ လက်ဝါးဖြင့် နှစ် ထားလိုက်၏။

‘အို ဟုတ်သလား . . . ဆာဒူးကိုးလဲ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် နဲ့ သူ့အပေါ် လက်စားချေဖို့ရှိတယ် ပြောတယ်။ ဆာဒူးကိုး သင့်ကို ကျွန်ုပ် ပေးဆပ်စရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းပေးဆပ်မယ်။ နို့ပေမယ့် သင်နဲ့ ကျွန်ုပ်ဟာ အခုအချိန်ကစပြီး မိတ်ဆွေမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နှလုံးကြေကွဲပြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ သေရမှာကြောက်လို့ပဲ (တစ်ကိုယ်တည်းပြောသကဲ့ သို့) အို ညီတော် အမ်ဗေလာဇီ သင့်အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါ၏။ သင် နှင့်ကျွန်ုပ်ကား ငယ်စဉ်က နှစ်ယောက်တူ ချစ်ခင်စွာ ကစားခဲ့ကြ၏။ ယခု မှု ‘ထီးနန်း’ ဟုခေါ်သည့် ကစားစရာကလေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။ သင်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သာ ကျန်တော့၏။ သင်ကား နှလုံးကြေကွဲ သေဆုံးသွားရာ၊ ကျွန်ုပ်ထက်ပင် ပျော်ရွှင်ကောင်း ပျော်ရွှင်ပေ မည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ မည်သည့်သေဆုံးခြင်းမျိုးနှင့် သေရဦးမည်ကို မသိသေး ပါ’

နှလုံးကွဲ၍ သေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်ခြင်းကား တစ်နည်းအား ဖြင့်လည်း မှန်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမ်ဗေလာဇီ၏လုံမှာ သူ၏နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်းသွားသောကြောင့်ပေတည်း။

စိတာဝါယို၏ စိတ်နှလုံးမှာ ထိုအချိန်တွင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလျက် ရှိသဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် ဤအချက်ကို အခွင့်အရေးယူကာ ဤနယ်မှ ထွက် ခွာသွားလိုကြောင်းပြောရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိ၏။ အမှန်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ သွေးထွက်သံယိုမှုများကို မြင်ရဖန်များသဖြင့် ငြီး ငွေ့လျက်ရှိနေလေပြီ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်က စကားစပြောတော့မည်ပြုစဉ် ထူးခြားသော အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ တုတ်ခိုင်သော လူ ကြီးတစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဖက်၌ လုံကြီးကိုလည်းကောင်း အခြား တစ်ဖက်၌ ငှက်တောင်များကိုလည်းကောင်း ကိုင်ကာ ဟစ်အော်၍ လာသည် ကို မြင်ရသဖြင့် လမ်းဖယ်၍ပေးလိုက်ရ၏။

‘ကျွန်ုပ်အား ဘုရင့်ရှေ့သို့ ဝင်ခွင့်ပြုပါလော့ . . . ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား မင်္ဂလာရှိသော စကားတစ်ခွန်းပြောရန်ရှိပါသည်။ စစ်နိုင်သူအား လျှောက်တင်ပြောကြားခွင့် ပြုပါလော့ . . .’

ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများကို ပွတ်၍ကြည့်လိုက်၏။
ထိုသူကား အခြားမဟုတ် မာမိနာ၏ဖခင် ‘အမ်ဗေဇီ’ ပင်ဖြစ် တော့၏။

‘ဤသူကား အသူနည်း . . . သူ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်စေလော့ . . .’
‘အသင်မင်းသား ကျွန်ုပ်ကား ဆင်များကို စားသူဟု အမည်ရသော အမ်ဗေဇီဖြစ်ပါသည် . . . စစ်ပွဲကိုနိုင်အောင် တိုက်နိုင်သော ကောက်ကျစ် သူဟု အမည်ရသည့် ဆာဒူးကိုး၏ ယောက္ခမ . . . သေသွားသော ခွေး အမ်ဗေလာဇီက လင်ကြီးလက်ထဲမှ လုယူသွားသည့် အချောအလှ မာမိနာ၏ ဖခင်ဖြစ်ပါတော့သည်’

‘အို သေသွားသော ခွေးအမ်ဗေလာဇီက လုယူသည်ဆိုသော မာမိနာ ၏ ဖခင်လော . . . သင် ဘာပြောရန်ရှိသနည်း’

‘အို မြင့်မြတ်သော အရှင်မင်းသား . . . မြေကြီးကို လှုပ်ရှားနိုင် သော အရှင်မင်းသား . . . ဆင်များကို စားသူဟု အမည်ရသည့်အတိုင်း ဆင်ကို ယခု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စားလိုက်ပါပြီ’

ဆာဒူးကိုးသည် ငိုက်မြည်းလျက်ရှိရာမှ ဖျတ်ခနဲ မော်၍ကြည့်လိုက် ၏။ သို့သော် စိတာဝါယိုက မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် ပြန်၍ ထိုင်သွားလေ သည်။ ထိုအခါ လူမိုက်ကြီး အမ်ဗေဇီလာသည် သူ၏ ဇာတ်လမ်းကို ဆက် ၏။

‘အို အသင်မင်းသား . . . ကျွန်ုပ်သည် အမ်ဗေလာဇီအား စစ်ပွဲ တွင် တွေ့ရာ၊ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ သူ ထွက်ပြေးသွားပါသည်။ ဖယောင်း သည် မီးနှင့်တွေ့သည့်အခါ ပျော့၍သွားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏သမီးကို ခိုးယူ ခဲ့သောပြစ်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို အကြောက်ကြီးကြောက်နေဟန်တူပါသည်’

‘ကျွန်ုပ်ကြားပါပြီ . . . သင့်ကို ပြစ်မှားမိသဖြင့် သင့်ကိုမြင်လျှင် မြင်ခြင်း သူ ကြောက်ရွံ့သွားဟန်တူပါသည်။ ဆာဒူးကိုးနှင့်တကွ သင်ပါ သူ့တပ်ထဲမှ သစ္စာဖောက်ပြီး ထွက်သွားစဉ်က မဟုတ်ပါလော့၊ ထို့နောက် မည်သို့ဖြစ်သနည်း . . .’

‘အို ခြင်္သေ့၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသောအရှင် . . . သူသည် လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် လိုက်ပါသည်။ ကျောက်လုံးများကို ဆာ့ရှ်၍လည်းကောင်း၊ ချုံများကိုဖြတ်၍လည်းကောင်း၊ လိုက်သွားရာ နောက် ဆုံး၌ မြစ်ညှာရှိ အတော်မြင့်သော ကျောက်တောင်ကလေးတစ်ခုထိပ် ညီညာ သော ကျောက်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပါသည်။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သော အခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။ သူက ကျွန်ုပ်ကို ခုန်၍ အပ်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဤကဲ့သို့ ပြန်၍အုပ်တော့၏။ (အမ်ဗေလာဇီသည် ညီကြီးကို ကိုင်ကာ သူ၏ကိုယ်ကြီးကို လေထဲသို့ခုန်၍ ပြလိုက်လေသည်) ထိုနောက် ကျွန်ုပ်အား တစ်ဖန် ဤကဲ့သို့ ထိုးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဤကဲ့သို့

ငုံ့၍ ရှောင်လိုက်ပါသည်။ (ခေါင်းကိုငုံ့၍ ပြုပြန်သည်) ထိုအခါ သူသည် အလွန်မောပန်းလာ၍ ကျွန်ုပ်၏ အလှည့်ရောက်လာပါတော့သည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်ပြေးရာ ကျွန်ုပ်က နောက်က ထပ်ချပ်လိုက်သွားပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ကျောပြင်ကြီးကို ဤသို့ . . . ဤသို့ တအားထိုးနှစ်လိုက်ပါတော့သည်။ သူသည် ဟစ်အော်၍ လဲကျသွားပြီးနောက် အနိမ့်ဘက်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်ခွေး လျောကျသွားရာ၊ ကျွန်ုပ်က သူ၏ဦးခေါင်းစွပ်မှ ငှက်မွေးကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲယူထားလိုက်ပါသည်။ ဤငှက်မွေးသည် အမိဗေလာဇီ၏ဦးခေါင်းမှ ငှက်မွေး ဟုတ်မဟုတ်သာ ကြည့်ရှုပါလော့ . . .

စိတာဝါယိုမင်းသားက ငှက်မွေးကို လှမ်းယူကြည့်လေသည်။ သူ့အနီးမှ ကပ္ပတိန်များအား ပြသသောအခါ၊ သူတို့ကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံကာ ဦးခေါင်းများကို ငြိမ်ကြလေသည်။ ထို့နောက် စိတာဝါယိုက

‘မှန်ပေသည်၊ ဤငှက်မွေးများကား ဘုရင်ကြီးပန်ဒါ၏ အချစ်တော် သားဖြစ်သူ အမိဗေလာဇီမင်းသား၏ ဦးခေါင်းစွပ်မှ ငှက်မွေးများ ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကောင်းစွာသိပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ ‘ဆင်များကို စားသောသူ’ မာမိနာ မိန်းမချော၏ ဖခင်’ အသင်သည် သူ့အား သတ်လိုက်ပေပြီ . . . ယခု ကျွန်ုပ်ထံမှ မည်သည့်ဆုလာဘ်ကို အလိုရှိပါသနည်း အမိဗေဇီ . . .’

‘အို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း၍ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလှသော အရှင်ကျွန်ုပ်အလိုရှိသော ဆုလာဘ်ကြီးကား . . .’

သို့သော် အမိဗေဇီသည် ရှေ့သို့မဆက်နိုင်မီ စိတာဝါယို က ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အသံကြီးဖြင့် . . .

‘ဆုလာဘ်ကြီးကို သင်အလိုရှိ၏။ မှန်၏ . . . မှန်၏။ နားထောင်လော့၊ အသင်ခွေးအကြီး နားထောင်လော့၊ အသင်သစ္စာဖောက်ကြီး သင်ပြောသောစကားများသည်ပင် သင့်အပေါ်၌ ကြီးလေးသောအပြစ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေပြီ၊ စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးရှာသော မဟာနွယ် မဟာသွေးတစ်ဦးကို ပင် ကျွန်ုပ်ရှေ့မှောက်၌ ရှုတ်ချညစ်ညမ်းသော စကားလုံးများဖြင့် ခေါ်ဝံ့ပေသည်’

ထိုအခါ လူမိုက်ကြီး ‘အမိဗေဇီ’ သည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်ရဦးလျှင် နောင်တကြီးစွာရကာ မိမိပြောမိသောစကားများမှာ မဟုတ်မမှန်ကြောင်းဖြင့် တောင်းပန်ကာ မြေပေါ်သို့ ခုခံထောက်လိုက်လေသည်။ စိတာဝါယိုသည် စိတ်ဆိုးသည့်အခါတွင် သူပြုလုပ်နေကျအတိုင်း တံတွေး ထွက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆာဒူးကိုးအား စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

‘ဆာဒူးကိုး . . . သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မဟာသွေးများ စွန်းပေနေသည်ဟု ကြားဝါလျက် မင်းသားကိုသတ်သူအား ယခုဝင် ခေါ်ထုတ်သွားလော့၊ သေသောအခါ အမိဗေလာဇီမင်းသားကို သူသတ်သည်ဆိုသော ကျောက်တောင်ပေါ်မှ သူ့အလောင်းကို ပစ်ချလော့’

ဆာဒူးကိုးသည် ငိုက်မျဉ်းလျက်ရှိရာမှ အံ့ဩသောမျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ ခက်ထန်သောအသံကြီးဖြင့် စိတာဝါယိုက ငေါက်ငန်းလျက် . . .

‘ဆာဒူးကိုး ဤအကျဉ်းသားအား အမြန်သုတ်သင်၍ ယခုနေ့ နေမဝင်မီ ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်အစီအရင်ခံလော့’

မင်းသားက လက်ပြလိုက်သည်တွင် စစ်သားများသည် အမိဗေဇီအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်၍ ခေါ်သွားကြရာ ဆာဒူးကိုးလည်း လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် အမိဗေဇီအား ထပ်မံမြင်ရတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်အနီးမှဖြတ်သွားသောအခါ မာမိနာမျက်နှာကို ထောက်ထားသဖြင့် သူ့အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန်ပြောသေးရာ ကျွန်ုပ်မှာ မတတ်နိုင်သဖြင့် ဦးခေါင်းကိုသာ ခါလိုက်ရတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သိရှိရသည်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆာဒူးကိုးသည် သူ့၏ ယောက္ခမ အမိဗေဇီအား သတ်ရန်ငြင်းဆိုသဖြင့် အခြားစစ်သားများက သတ်လိုက်ကြပြီးလျှင် သူတို့သည် ဆာဒူးကိုးအား ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကာ စိတာဝါယိုထံ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ သူ၏ အမိန့်ကို မနာခံကြောင်း ကြားသိရသောအခါ စိတာဝါယိုမင်းသားကား ဒေါသကို အံ့ကြိတ်ချုပ်တီးပြီးနောက် ဆာဒူးကိုးအား နေဝင်ဂူသို့ပြန်၍ ယူသွားပြီးလျှင် အချုပ်ဖြင့် ကြပ်တည်းစွာထားရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထင်မှာ ဆာဒူးကိုးသည် လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်ဖြင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အမိဗေလာဇီအား သစ္စာဖောက်သကဲ့သို့ မိမိအပေါ်၌လည်း တစ်နေ့နေ့တွင် သစ္စာဖောက်မည်ကို စိုးရိမ်ဟန်ရှိသည်ထင်၏။

ကျွန်ုပ်အတွက်မူ ‘နေတယ်’ မြို့သို့ ပြန်လိုသော်လည်း ပြန်ခွင့်မရဘဲ ယင်းကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ အချိန်မရွေးသက်သေခံရန် လိုအပ်ကြောင်း အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း မပြန်ရဘဲ ရှိနေတော့၏။

ဒူးကိုးနှင့် မာမိနာတို့ကိုလည်း ဘုရင့်ခံရုံးတွင် နောက်တစ်နေ့ အမှုစစ်သော မည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လာရောက်ရန် လိုအပ်ကြောင်း ပြောကြား လေသည်။

ဆာဒူးကိုးအပေါ်တွင် စွပ်စွဲချက်နှစ်ခုရှိရာ ပထမမှာ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်ခြင်းဖြစ်၍ ဒုတိယစွဲချက်မှာ အမ်ဗေလာဇီမင်းသားဘက် မှ ပါဝင်ကူညီတိုက်ခိုက်သည့်အတွင်း သစ္စာဖောက်ကာ အခြားတစ်ဖက်သို့ ထွက်ပြေးဝင်သွားခြင်းဖြစ်၏။

မာမိနာအပေါ်၌ကား စွဲချက်သုံးချက်ရှိ၏။ ပထမအချက်မှာ ဆာ ဒူးကိုး၏သားငယ်နှင့် အခြားသူတို့အား အဆိပ်ခပ်သူမှာ မာစဝိုမဟုတ်ဘဲ သူပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ဒုတိယအချက်မှာ သူသည် ဆာဒူးကိုးအား ပစ် ကာ အမ်ဗေလာဇီမင်းသားနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွား ခြင်းကြောင့် သစ္စာမဲ့သောမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တတိယအချက်မှာ ဆက်ခံခြင်းအားဖြင့် အခွင့်အရေးတစ်စုံတစ်ရာမရှိသော အမ်ဗေလာဇီမင်း သားအား ထီးနန်းကိုရအောင် သူ၏ လောက်လမ်းပညာအစွမ်းဖြင့် ကူညီခဲ့ သော စုန်းမဖြစ်၏။

မာမိနာသည် ထိုစွပ်စွဲချက်မှ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လွတ်မြောက် နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သံတမန်က ပြောပြသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သက်ပြင်း များ ချလိုက်မိ၏။ ဆာဒူးကိုးမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သည့်အတိုင်း အမှု မစစ်ဆေးမီ ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံခွင့်ပြုကြောင်း၊ သို့သော် ဆာ ဒူးကိုးက မာကူမာဇန်အရှင်သည် တရားမူစစ်ဆေးရာ၌ သက်သေခံရာတွင် အမှန်ကိုသာ ပြောမည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ၏ အသည်းနှလုံး သည် သူ၏အသားကဲ့သို့ ဖြူစင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ လာသော်လည်း အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်ဟု ဆာဒူးကိုးက ပြောကြားကြောင်းနှင့် သံတမန် ထံမှ ကြားသိရလေ၏။

‘မာမိနာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး အရှင်၊ အရှင်နှင့် တွေ့ပါရစေ လို့ ခွင့်တောင်းတယ်’

‘ဒီတော့ ခွင့်ပြုလိုက်သလား...’

‘မကြောက်ပါနဲ့ အရှင်၊ ဘုရင်က ခွင့်မပြုပါဘူး၊ တခြားလူတွေ ကို ဖမ်းစားသလို အရှင်ကိုလဲ သူဖမ်းစားတယ်ဆိုတာ ဘုရင်က သိပါတယ်၊ နောက်တစ်နေ့ အရှင်ကို သက်သေခံဖို့ ကျွန်ုပ် လာခေါ်ပါမယ်’

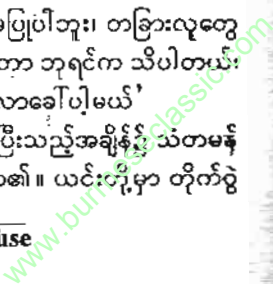
နောက်တစ်နေ့နံနက် နွားများကို လွှတ်ပြီးသည့်အချိန်၌ သံတမန် လည်း စစ်သားသုံးဆယ်ခန့်နှင့် ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ယင်းတို့မှာ တိုက်ပွဲ

[၁၅]

ကျွန်ုပ်သည် နော်ဝင်ဂူသို့ ရောက်သောအခါ သီတင်း ၂ ပတ်မျှ များရှုနေသဖြင့် မည်သည့်နေရာကိုမျှ မသွားမရောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ များ ရခြင်းမှာ စိတ်တုန်လှုပ်ဖွယ်အကြောင်းများနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ခြင်း၊ ဓော်ပန်းခြင်း၊ ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူ၏။

အတန်ငယ် သက်သာရာရသောအခါ ဇူးလူးနယ်မှာ ငြိမ်သက်ခြင်း မရှိသေးဘဲ အမ်ဗေလာဇီ၏ အကြွင်းအကျန်များဖြစ်သော အိဆစ်ကိုဆာတို့ အား လိုက်လံသုတ်သင်လျက်ရှိသေးကြောင်း ဆီကောလီနှင့် ဇူးလူးမိတ်ဆွေ အချို့က ပြောပြသဖြင့် သိရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပန်ဒါ၏ အကာအကွယ် ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မည်သူကမျှ လက်ဖျားနှင့်မတို့ဝံ့ချေ။

ရည်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ ပန်ဒါထံမှ သံတမန်တစ်ဦး ရောက်လာ၍ သူယူဆောင်လာသော သတင်းစကားများမှာ နယ်အတွင်း၌ မည်ကဲ့သို့ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ရန်မရှိကြောင်းနှင့် စိတဝါယိုကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်ုပ် အမ်ဗေ လာဇီအား ကာကွယ်ရန် တိုက်ခိုက်သည်မှန်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏သတ္တိကို ချိုးကျူးကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မည်သည့်အခါမျှ ရန်မမူပါဟု ဘုရင့်ထံ ကျိန်ဆိုထားကြောင်း စသည် သတင်းစကားများဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ဆာ

မှ ကြွင်းကျန်သော အမာဝမ်းမိများဖြစ်၍၊ ကျွန်ုပ်အား အရိုအသေပေးကြလေသည်။

ကျွန်ုပ် လိုက်ပါသွားသောအခါ သူတို့၏ ကပ္ပတိန်က ကျွန်ုပ်အား အခြားသူများနှင့်အတူ ကျဆုံးပြီထင်ရာမှ ယခုကဲ့သို့ အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရသဖြင့် များစွာဝမ်းမြောက်ကြောင်း၊ လူတစ်ရာခန့်ပါသော သူတို့၏ လူစုကလေးသည် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ၌ တူကယ်လာမြစ်ဘက်သို့ ရန်သူများကို အတင်းခုတ်ဖြတ်ကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့သဖြင့် လွတ်မြောက်လာကြောင်း၊ ယခုမှ သူသည် အမဲဗေလာမိမင်းသား၏လူ မဟုတ်တော့ဘဲ ဘုရင့်လူဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ရန်မရှိတော့ကြောင်း၊ အကယ်၍ ဆာဒူးကိုးသည် သစ္စာမဖောက်ပါမူ စိတာဝါယိုသည် မုချပင် အရေးခိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

သို့ ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းတော်အုပ်စု၏ အပြင်တံခါးဝသို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်၍ လူအတော်များများ စုရုံးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဝင်းတံခါး၏ အတွင်းဘက်၌မူ ဘုရင့်နှင့် သူ၏ များမတ်များ ထိုင်လျက်ရှိ၏။

စိတာဝါယိုမင်းသားမှာ ဆာဒူးကိုး၏ ဇနီး နန္ဒီမင်းသမီး၏ လက်ဝဲဘက်တွင် အခြေအရံအချို့နှင့်အတူ ထိုင်လျက်ရှိရာ၊ ပါးကွက်အာဇာနည်သားနှင့်တူသော ခွန်အားမလနှင့် ပြည့်စုံသည် လူမည်းကြီးနှစ်ယောက်သည် တင်းပုတ်ကြီးများကိုထမ်းခါ အနီး၌ ရပ်လျက်ရှိကြလေသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်၌မူ လူပုလေးဇီကလီသည် ကုတ်ကုတ်ကလေးထိုင်နေသည်။

ကိစ္စမှာ လျှို့ဝှက်စွာဆောင်ရွက်ရမည့် နန်းတွင်းရေးတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် လူသတ်သမား လူမည်းကြီးနှစ်ယောက် ရှိနေကြဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်ဒါရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်သွားပြီးနောက် ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်ရာ၊ သူကလည်း ကျွန်ုပ်၏လက်ကို အားပါးတရ ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတာဝါယိုက ကမ်း၍ပေးသောလက်ကို ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဦးနှောက်တွင် ဒဏ်ရာရ၍ နာမကျန်းဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ယခု ပျောက်ကင်းပါပြီလော၊ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်နာမူများ ရှိပါသလောဟု မေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ်က ယခုအခါ ကောင်းစွာ နေထိုင်ကောင်းပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အာယာတတရားမထားကြောင်း ကျွန်ုပ်က ရဲရဲစွာ ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် သူသည် ဟက်ဟက်ပတ်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံ များမတ်အနည်းငယ်အား အရိုအသေပေးကာ နှုတ်ခွန်းဆက်သပြီးနောက်၊ ကျွန်ုပ်အတွက် သီးသန့်ထားသော ခွေးခြေတစ်ခုပေါ်၌ သွားရောက်နေထိုင်လိုက်၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ယခင်က မမြင်ဖူးသကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီးနောက် မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

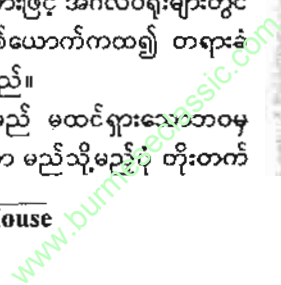
တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်စွာရှိနေရာမှ ပန်ဒါက အထိမ်းအမှတ်ပြုလိုက်သည်တွင် ခြံ၏ ဘေးတံခါးတစ်ခုမှ ဆာဒူးကိုးသည် မာနကြီးလှသော မျက်နှာထားဖြင့် ဝင်လာပြီးနောက် ဘုရင့်အား အရိုအသေပြုကာ မြေပေါ်၌ ထိုင်လိုက်၏။ နောက်တစ်ခဏအကြာ၌ ထိုဝင်းတံခါးမှပင် မိန်းမအချို့သည် မာမိနာအား ခေါ်ဆောင်လာကြရာ၊ မာမိနာမှာ ရုပ်အဆင်းအားဖြင့်လည်း ကောင်း၊ သွင်ပြင်မူယာအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိဘဲ ယခင်ကထက်ပင် ချောမောလှပနေသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။

တောက်ပသော ကြေးနီခြေကျင်းနှင့် လက်ကောက်များကို ဝတ်ဆင်လျက်၊ အပြာရောင်ပုတီးကုံးများကို လည်ပင်း၌ဆွဲကာ၊ အပေါ်မှ သားမွေးပတ်လုံကြီးကို ခြုံထားသော မာမိနာအား လူတိုင်းပင် ငေးမောကြည့်စွ နေကြ၏။ သူသည် ဘုရင့်အား အရိုအသေပြုရန်အလားတွင် နန္ဒီမင်းသမီးကို မြင်လိုက်သဖြင့် သူ့အားလည်း ဦးညွှတ်လိုက်သေး၏။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တည့်တည့်ကြီးလျှောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုဆွဲကာ ယခုကဲ့သို့ ကျန်းမာစွာတွေ့ရခြင်းကို အထူးဝမ်းမြောက်ကြောင်းနှင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားလေသည်။

သူ့အား စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသော ဆာဒူးကိုးကိုကား မာမိနာသည် ဂရုမစိုက်ချေ။ စိတာဝါယိုကိုလည်း သူသည် ပဓာနမထားဘဲ လူသတ်သမားကြီးနှစ်ယောက်ကိုသာ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ကိုယ်ကလေးမှာ တွန့်သွားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် ထင်လိုက်မိသည်။ ထို့နောက် တရားစီရင်မှုခလေရာ မာမိနာသည် သူ့အတွက်ထားသောနေရာတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။

ပထမဦးစွာ ဆာဒူးကိုး၏အမှုကို စတင် စစ်ဆေးတော့၏။ ဇူးလူးသူမျိုးတို့၏ တရားဥပဒေအရ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်ရုံးများတွင် အစိုးရရှေ့နေချုပ်နှင့်တူသော ဇူးလူးအရာရှိတစ်ယောက်ကထ၍ တရားခံပေါ်၌ စွပ်စွဲထားသောအမှုကို ပြောကြားလေသည်။

ဆာဒူးကိုးမှာ ပထမဦးစွာ အမျိုးအမည် မထင်ရှားသောဘဝမှ ဘုရင့်သမီးတော် နန္ဒီမင်းသမီးနှင့် လက်ထပ်ကာ မည်သို့မည်ပုံ တိုးတက်

ကြီးမြင့်လာကြောင်း၊ စိတာဝါယိုအား အမ်ဗေလာဇီမင်းသားက စစ်ဘက် ပြိုင်ရာတွင် ဆာဒူးကိုးက သွေးဆောင်သဖြင့် သူကိုယ်တိုင်ပါဝင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် အင်ဒိုဒါကုဆုက တိုက်ပွဲကြီးတွင် တရားခံသည် အမ်ဗေလာဇီ မင်းသားအား စွန့်ပစ်ကာ မည်သို့မည်ပုံ သစ္စာဖောက်သွားကြောင်း စသည် တို့ ပါရှိလေ၏။

ထိုအခါ ပန်ဒါက ဆာဒူးကိုးအား ယင်းစွပ်စွဲချက်အရ အပြစ်ရှိ မရှိ မေးမြန်းရာ၊ အပြစ်မရှိကြောင်း ရဲဝံ့စွာဖြေဆိုပြီးနောက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေလေ၏။ တစ်ဖန် ဘုရင်က သူ၏စိတ်သဘောနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံ တစ်ရာ ခွင့်တောင်းရန် ရှိသေးသလောဟု မေးပြန်၏။

‘မရှိပါ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အရှင်၏စကားအရ သူတို့ညီနောင် စစ် ထိုးမည်ပြုသောအခါ၊ ကျွန်ုပ်သည်လည်း အခြားသူများကဲ့သို့ အမ်ဗေလာဇီ ဘက်မှ ပါဝင်ပြီးလျှင် သူ့အတွက် အနိုင်ရရှိလေအောင် လုပ်ကိုင်ဆောင် ရွက်ခဲ့သည်မှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန်မရှိပါ’

‘ဒါဖြင့်ရင် မင်းသားကို သင် ဘာကြောင့် စွန့်ပစ်သွားရသလဲ’
‘ဘာကြောင့်ဆိုတော့ စိတာဝါယိုမင်းသားက ပိုပြီး အင်အားကြီးတဲ့ ကျွဲပေါက်ကြီးဖြစ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမဆို အနိုင်ရမယ့်ဘက်က နေချင်တဲ့ အတွက်ဖြစ်ပါတယ်၊ အခြားအကြောင်းမရှိပါ’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ၏ ပြောဆိုပုံတစ်မျိုးကို ကြားရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ဇီကလီကမူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်သည် စီရင်ချက်ချမှတ်ရန် စကားပြော မည်ပြုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်၊ နန္ဒီမင်းသမီးက အောက်ပါအတိုင်း ကြားဖြတ် ၍ ပြောလိုက်၏။

‘အို ဖခင် မပြောဘဲမနေနိုင်မည့် စကားများကို မပြောမီ ကျွန်ုပ် စကား နားထောင်ပါလော့။ ကျွန်ုပ်၏ချစ်လင် ဆာဒူးကိုးသည် အစ်ကို အမ် ဗေလာဇီ၏ အတိုင်ပင်ခံ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်၍၊ အကယ်၍ အမ်ဗေလာဇီကိုသာ တွယ်ကယ်နေခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ ယခု အသက်ရှင်နေသူ အချို့ပင် သေ ရပြီးဖြစ်ပါသည်။ စစ်ပွဲအတွင်း၌ ဆာဒူးကိုးသည် စိတာဝါယိုမင်းသားဘက် သို့ ကူးပြောင်းသွားသဖြင့်သာ စစ်ပွဲရှုံးရသည်ဟု ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါ။ သူ သည် နိုင်သောဘက်တွင် နေလိုကြောင်း ဖခင်အား လျှောက်ထားခြင်းသည် မမှန်ပါ။ အမှန်သော် သူသည် ဟိုစုန်းမကို ခိုးယူသူ အမ်ဗေလာဇီအား လက် စားချေလိုသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ (မာမိနာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်) သူ သည် ဤစုန်းမကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့၏။ ယခုလည်း သူ့အရှက်နှင့်ပင် ကာ

ကွယ်မည်ဖြစ်၏။ ဆာဒူးကိုးကား အပြစ်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မမြင်ပါ ဖခင် . . . သို့သော် အမှန်သစ္စာဖောက်သူကား ဤသစ္စာဖောက် စုန်းမပင်ဖြစ်တော့၏။ အို ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ်၏ချစ်လင် ဆာဒူးကိုး၏ အသက်ကို ချမ်းသာပေး ပါလော့။ သို့မဟုတ်က သင်၏သမီးတော် ကျွန်ုပ်သည်လည်း သူနှင့်အတူ အသေခံပါမည်။ အို ဘုရင်မင်းမြတ် ကျွန်ုပ် လျှောက်ထားပြီးပါပြီ’

နန္ဒီသည် ဘုရင်၏အမိန့်ကို နာခံရန် ဣန္ဒြေရစွာ ထိုင်လိုက်လေ သည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ မာမိနာ၏အမှုကို စစ်ဆေးကြအံ့ . . .’
သို့နှင့် ဥပဒေအရာရှိသည် နေရာမှထလိုက်ပြီးနောက် မာမိနာ အပေါ်တွင် အမှုကို စွဲဆိုလေရာ၊ ယင်းစွဲချက်များကား ဆာဒူးကိုး၏ကလေး ကို အဆိပ်သင့်စေသူမှာ မာမိနာဖြစ်ကြောင်း၊ ဆာဒူးကိုးအား လက်ထပ်ပြီး နောက် သူ့အား စွန့်ပစ်ကာ အမ်ဗေလာဇီမင်းသားနောက်သို့ လိုက်သွား ကြောင်း၊ အဆုံးအားဖြင့် သူသည် အမ်ဗေလာဇီအား ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်စေ အောင် လှုံ့ဆော်ဖြားယောင်းကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။

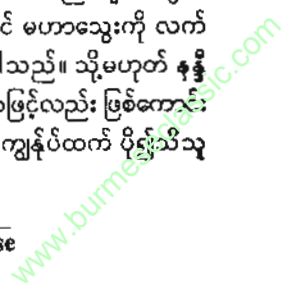
‘လက်ရှိယောက်ျားကို ပစ်၍ အခြားယောက်ျားတစ်ဦးနောက်သို့ လိုက်သွားခြင်းပင် သေဒဏ်အမိန့် ချမှတ်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ ပထမနှင့် တ တိယစွပ်စွဲချက်သည် လိုအပ်သေးသလော၊ အသင်မိန့်မ မည်သို့ပြောလို သနည်း’

ကျွန်ုပ်တို့သည် မာမိနာ၏အဖြေကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့် ဆိုင်းနားထောင်လျက်ရှိကြကုန်၏။

‘အို ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဆာဒူးကိုးသည် စစ်နိုင်မင်းသား စိတာဝါယို ဘက်သို့ အမ်ဗေလာဇီအား ပစ်သွားခြင်းကို မငြင်းနိုင်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကိုးကိုပစ်၍ ချောမောသော အမ်ဗေလာဇီမင်းသားနောက်သို့ လိုက် သွားခြင်းကို မငြင်းနိုင်ပါ . . .’

‘သင် ဆာဒူးကိုးကို ဘာကြောင့် ပစ်သွားသနည်း’

‘အို ဘုရင်မင်းမြတ် ချောမောသော အမ်ဗေလာဇီကို ကျွန်ုပ် ချစ် သောကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါသည်။ သင့်သားတော်သည် ချစ်ခင်ဖွယ် လည်း ကောင်းပါသည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မဟာသွေးကို လက် ထပ်ကာ ကြီးမြင့်လိုသည့်အတွက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် နန္ဒီ မင်းသမီးသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် နှိပ်စက်ကလူပြုမှုသဖြင့်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါသည်။ အို ဘုရင်မင်းမြတ် ဤအချက်များကို ကျွန်ုပ်ထက် ပို၍သိသူ ဆာဒူးကိုးအား မေးမြန်းပါလော့ . . .’

ဆာဒူးကိုးက မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘နားဆင်ပါလော့ အို ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မာမိနာဖုံးကွယ်ထားသော အချက်ကို ကျွန်ုပ် ရှင်းလင်းဖြေဆိုပါမည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်အားပစ်၍ အမ်ဗေလာဇီနောက်သို့ လိုက်သွားသည်မှာ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန် ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်၍ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အမ်ဗေလာဇီသည် သူမအား အလိုရှိသည့်အပြင် ထီးနန်းကို စိုးစံရလိမ့်မည်ဟု ထိုအခါက ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိသည်နှင့် အချစ်နောင်ကြီး ပို၍မြဲစေရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း နေ့ရောညပါ အသင်၏သမီးတော် နန္ဒီမင်းသမီးနှင့် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောနေသူ မာမိနာအား ကျွန်ုပ် ငြီးငွေ့သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်’

ဟု ပြောကြားလိုက်ရာ . . .

နန္ဒီက အံ့အားသင့်ကာ တံတွေးကို မျိုချလိုက်ရာ၊ မာမိနာကမူ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် . . .

‘မှန်ပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ထိုအချက်နှစ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ် မေ့နေသောအချက်များပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဆာဒူးကိုးသည် ကျွန်ုပ်အား မင်းသားသို့ လက်ဆောင်ထိုးလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို တောင်းပန်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ နန္ဒီမင်းသမီးနှင့် ခိုက်ရန်မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သူ ငြီးငွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောက်ထပ် ကျွန်ုပ် မေ့နေသောအချက်မှာ ကျွန်ုပ်တွင် ကလေးမရသောအချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ နေသည်ဖြစ်စေ သွားသည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်မှာ မထူးလှပါ’

ဆာဒူးကိုးက လျှင်မြန်စွာ

‘မှန်ပါသည် . . . မှန်ပါသည်။ နွားကလေးမပေါက်သော နွားမကို ကျွန်ုပ်၏ နွားခြံထဲ၌ လက်မခံလိုပါဟု ကျွန်ုပ် ပြောပြီးဖြစ်ပါသည်’

ပန်ဒါက မျက်မှောင်ကြာတ်လျက်

‘အသို့နည်း ကျွန်ုပ်၏ နားများကား မုသားစကားများဖြင့် ပြည့်လှ၍ နေတော့၏။ မိန်းမသည် ယောက်ျား၏ အလိုဆန္ဒအားဖြင့် သူ့အား စွန့်ပစ်သွားခဲ့သော် သူ့ကိုယ်တိုင် မိန်းမကို စွန့်ပစ်ရာရောက်၍၊ အကယ်၍ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့သော် ယောက်ျား၏အပြစ်သာဖြစ်၍ မိန်းမ၏ အပြစ်မဟုတ်တော့ချေ။ ဤစွဲချက်ကား ဤနေရာတွင် အဆုံးသတ်ပေပြီ။ အသင် မိန်းမ ကျွန်ုပ်၏ သွားလေသူ သားချစ် ‘အမ်ဗေလာဇီ’ အား သင်သည် အောက်လမ်းပညာဖြင့် ပြုစားခဲ့သည်။ ဤသို့လျှင် သူသည် ပြည်တွင်းအစီအစဉ်ကို ဖြစ်စေ၏။ သင် မည်သို့ပြောရန်ရှိသနည်း’

မာမိနာသည် ဦးခေါင်းကို ဣန္ဒြေရစွာ ငုံ့လျက် . . .

‘အို အရှင်မင်းမြတ် . . . အရှင်က အနည်းငယ်သာ ကြားလိုသည် အတိုင်း၊ ကျွန်ုပ်၌လည်း အနည်းငယ်သာ ပြောကြားရန်ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အောက်လမ်းပညာမှာ ဤအရာသာဖြစ်ပါသည်။ (မာမိနာက သူ၏ မျက်လုံးကြီးများကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။) ဤအရာလည်း ပါပါ၏။ (နှုတ်ခမ်းများကို ထောက်ပြ၏။) ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ နံချာလှသော ကိုယ်အနေအထား ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ယောက်ျားများက လှပချောမောသည်ဆိုကြ၏။ စစ်ပွဲအတွက်မှာမူ ကျွန်ုပ် တစ်စုံတစ်ရာ မသိရပါ။ အမ်ဗေလာဇီအား ပြောလည်းမပြော၊ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း မသက်ဆိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လင်ကို ကျွန်ုပ်နှစ်သက်မြတ်နိုးသည် မှန်ပါ၏။ (ဤနေရာတွင် မျက်ရည်များ ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။) အို ဘုရင်မင်းမြတ် ယခုရှိနေသည့် လူစုထဲတွင် ကျွန်ုပ်အား စုန်းအတတ်ကြောင့် ကြောက်ရွံ့နေသူ မည်သူရှိသနည်း . . . ဘုရားသခင်က လှပအောင် ဖန်ဆင်းပေးခြင်းခံရသူ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ ယောက်ျားများသည် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ကြ၏။ ထိုလှပသူအား စုန်းမဆိုကာ သတ်ဖြတ်ပါမည်လော’

ဟု မာမိနာက လျှောက်လဲလေသည်။

မာမိနာ၏ လျှောက်လဲချက်ကို ပန်ဒါသည်လည်းကောင်း၊ သူ၏ များမတ်များသည်လည်းကောင်း ပြန်၍ မဖြေဆိုနိုင်ချေ။ ကြားရသူများသည် မာမိနာ၏ တပ်မက်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အသံကို နားစိုက်လျက်ရှိကြလေသည်။

အမ်ဗေလာဇီမင်းသားသည် မာမိနာနှင့်မတွေ့မီ အတော်ကြာကပင် ပန်ဒါ၏ ထီးနန်းကို လိုချင်လျက်ရှိကြောင်းကိုလည်း အားလုံးသိရှိပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြီးဆုံးနှင့် အလေးနက်ဆုံး စွပ်စွဲချက်တစ်ခုသာ ကျန်ရှိတော့၏။ ယင်းသည်ကား နန္ဒီ၏ သားကလေးတို့ သတ်သူမှာ မာစပိုမဟုတ်၊ မာမိနာဖြစ်သည်ဆိုသော စွပ်စွဲချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းစွဲချက်ဖြင့် စွပ်စွဲလိုက်သောအခါ မာမိနာ၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများမှာ အရောင်အနည်းငယ် မှိန်သွားလျက် လှပသောမျက်နှာကလေးသည်လည်း ညှို့ခန့်ဖြစ်သွားသည်ကို ပထမဆုံး ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရ၏။ ‘မှန်လှပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဟိုရှေးမဆွက မှော်ဆရာကြီး စီကလီသည် ကျွန်ုပ်၏ယောက်ျား မာစပိုအား သူ၏မှော်အတတ်ပညာဖြင့် အနှံ့ခံ၍ တွေ့ရှိရာ၊ သူ၏ဖြစ်မှုအတွက် သေဒဏ်ခံသွားရပါပြီ။ ထို့ပြင်မှန်နှင့် ကျွန်ုပ်အား တစ်ကြိမ် စစ်ဆေးစီရင်ပါဦးမည်လော . . .’

၁၇၄ ၀ ခုန့်ရွှေမျှား

‘အသင်မိန်းမ ဤသို့မဟုတ် ဇီကလီသည် သူ၏ အတတ်ပညာဖြင့် အဆိပ်ကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ အဆိပ်အချို့အဝက်ကို မာစပို၏ ကိုယ်ပေါ်၌ တွေ့ရှိသည်မှန်၏။ သို့သော် အဆိပ်ကို အသုံးပြုသူကား သူ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမည်’

‘ဤသို့ဆိုလျှင် သူမသေမီ ဘုရင်သည် ဤအချက်ကို သတိပြုဖို့ ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်မေ့နေသောအချက် ရှိပါသေးသည်။ ယင်းသည်ကား မာစပိုသည် ဆင်ဇာဂါကွန်နအိမ်တော်ကို အမြဲ မလိုမုန်းတီးသူဖြစ်ပါသည်’

ဘုရင်သည် စကားပြန်၍ မပြောချေ။ အချက်ပိုင်စွာ မပြောနိုင်သောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဤနယ်တွင် စုန်းဟူ၍ စွပ်စွဲခြင်းခံရသူများအား ရှေးဦးစွာ သတ်ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက်မှ သူ၏အမှုများကို စစ်ဆေးလေ့ရှိသောကြောင့်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ သို့မဟုတ် လူချင်းမုန်းတီး၍ အပြစ်ပေးခြင်းသည် နိုင်ငံရေးသဘောအားဖြင့် မလုပ်အပ်သည်ကို ထင်ရှားစွာ ပြလိုသောကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။ ဘုရင်ကြီးသည် သမီးတော်နန္ဒီကိုသာ ကြည့်လိုက်၏။

‘အို ဖခင်၊ ယင်းကိစ္စ၌ သက်သေပြရန် သက်သေတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခွင့်ရှိပါသလော . . .’

ပန်ဒါက ဦးခေါင်းကို ငြိမ်လိုက်၏။ ထိုအခါ နန္ဒီသည် ဘုရင့်အတိုင်ပင်ခံများထဲမှ များမတ်တစ်ယောက်တက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်၊ ၎င်းအား အပြင်မှစောင့်နေသော ကျွန်ုပ်၏အဖော် ‘နဟာနာအား ခေါ်လိုက်ပါလော’ ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုမျိုးမတ်သည် အပြင်သို့ထွက်သွားပြီးနောက် အသက် အတော်ကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့လေသည်။ ထိုမိန်းမကြီးသည် နန္ဒီငယ်စဉ်ကပင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် အထိန်းတော်ကြီး နဟာနာဖြစ်လေသည်။ ဘုရင့်ရှေ့တော်သို့ ရောက်သောအခါ နန္ဒီက ထိုမိန်းမကြီးအား

‘နဟာနာ ကျွန်ုပ်၏ ပထမကလေးမသေဆုံးမီ ကျွန်ုပ်တို့သို့ လာရောက်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား သင်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း၊ ဖခင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ သူ၏ အတိုင်ပင်ခံ များမတ်အဖွဲ့အား ပြန်ပြောပါလော့၊ မပြောမီ ပထမဦးစွာ ဤနေရာ၌ ဤမိန်းမ ရှိမရှိ ကြည့်ပါလော့ . . .’

နဟာနာက မာမိနာအား လက်ညှိုးထိုးလျက် . . .
‘အေး ထိုမိန်းမသည် ထိုနေရာတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ သူမအား မည်သူ မှားနိုင်ဖွယ်ရှိအံ့နည်း’

‘ထိုမိန်းမအကြောင်းကို သင်သိသမျှပြောလော့’

‘ဤမျှသာဖြစ်ပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သေဆုံးသွားသော ထူးရုတ်တရက် နာမကျန်းမဖြစ်မီ နန္ဒီမင်းသမီးတံအတွင်းသို့ မာမိနာသည် ငြိမ်ဖျားထောက်ခါ ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် တံကြီးအတွင်း မီးရောင်မရောက်သော ထောင့်တစ်ထောင့်၌ တစ်ယောက်တည်း လဲလျောင်းလျက်ရှိပါသည်။ ထိုအချိန်က နန္ဒီမင်းသမီး မရှိပါ။ သူ၏ သားငယ်ကလေးနှင့် အပြင်သို့ သွားရောက်နေခိုက်ဖြစ်ပါသည်။ ဝင်လာသူသည် မာစပို၏ ဇနီးဖြစ်၍ မင်းသမီးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အလည်အပတ် လာရောက်သည်အထင်ဖြင့်တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က မည်သို့မျှ မပြောဘဲ နေလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ မာမိနာသည် ဆေးမှုန့်အနည်းငယ်ကို သူ၏ အိတ်ထဲမှယူ၍ ဆာဒူးကိုး၏ သားကလေး အိပ်ရာပေါ်သို့ ပက်ဖြန်းလိုက်ပါသည်။ မင်းသမီးအား ပိုးကောင်၊ မွှားကောင်များ မလာနိုင်သည့်ဆေးမှုန့်ကို ပေးမည်ဟု ပြောဖူးသည်ကို သိသဖြင့် ထိုအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ် ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်မိပါသည်။ ဤမျှသာမက မာမိနာသည် ထိုဆေးမှုန့်များကို မီးဖိုအနီး၌ ထားသော ကလေးရေချိုးသည့် အိုးထဲသို့လည်းကောင်း၊ တံခါးအနီးတွင်ခင်းထားသော ကောက်ရိုးများထဲသို့လည်းကောင်း၊ ပါးစပ်မှ တွတ်တွတ် တီးတိုးရေရွတ်ကာ ပက်ဖြန်းနေသည်ကို တွေ့ရမှ ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သို့သော် ထိုအချိန် တဲအတွင်းမှ သူ ထွက်သွားပါပြီ’

ဆက်လက်၍ . . .

‘နောက်ခဏအကြာ၌ စေတမန်တစ်ယောက် ရောက်လာ၍၊ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီး အသည်းအသန်ဖြစ်နေကြောင်း ပြောကြားလာပါသည်။ နော်ဝင်ဂူနှင့် ၄ ရက်ခရီးခန့်ဝေးသော တံအုပ်စုတစ်ခုသို့ ထိုသူနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရမည်ဖြစ်သဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်သည် မာမိနာ၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆေးမှုန့်များ ပက်ဖြန်းခြင်း ကိစ္စကိုလည်းကောင်း သတိမေ့လျက် နန္ဒီမင်းသမီးထံ ခွင့်ပန်ပြီးလျှင် ထိုတမန်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးမှ တစ်လခန့်အကြာမှာ သေဆုံးသွားသဖြင့်၊ သေဆုံးပြီးနောက် ထိုရွာတွင် ၆ လမျှပင် ကြာရှိခဲ့ပါသည်။ နော်ဝင်ဂူသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ နန္ဒီ၏ သားတော်ကလေး သေဆုံးသွား၍ မာမိနာ၏ပထမယောက်ျားသည်လည်း စုန်းဟူ၍ စွပ်စွဲခံရပြီးတိုင် အရှင်ဆာဒူးကိုး၏ ဒုတိယမယားဖြစ်နေကြောင်း သိရသဖြင့်၊ ထိုအကြောင်းများကို မည်သည့်အခါမှ ထုတ်ဖော်ပြောရလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။ အမ်ပေလာဇီနောက်သို့ သူလိုက်သွားသောအခါမှ နန္ဒီသခင်မအား ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဣ

ဖွေရာ ယခု တင်ပြသော ဆေးဝါးများကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သိသမျှ ယင်းတို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပန်ဒါက နန္ဒီဘက်သို့လှည့်၍ . . .

‘ချစ်သမီး နန္ဒီ . . . ဤမိန်းမသည် အမှန်ကို ပြောခြင်းလော သို့မဟုတ် အခြားမိန်းမများကဲ့သို့ မုသားပြောခြင်းပေလော . . .’

‘မုသားပြောမည် မထင်ပါ သခင် . . . ဤဆေးများကိုသာ ကြည့်ပါလော့ . . . ကျွန်ုပ်၏ တံတံခါးဝကောက်ရိုးများထဲမှ ကျွန်ုပ်နှင့် နဟာနာတို့ တွေ့ရသော ဆေးဝါးများဖြစ်၍ ယခုတိုင် အထုပ်မဖွင့်ရသေးပါ။’

သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် နန္ဒီသည် သားရေပြားဖြင့် သပ်ယပ်ကျနစွာချုပ်ထားသော အိတ်ငယ်ကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပြကာ မြေပေါ်သို့ ချထားလိုက်လေသည်။ ပန်ဒါက များမတ်တစ်ယောက်အား အိတ်ကလေးကို ဖွင့်စေပြီးနောက် လူအများမြင်အောင် လှည့်လည်ပြစေရာ၊ ထိုအိတ်ကလေးထဲ၌ ပါဝင်သောအရာများမှာ သစ်မြစ်ခြောက်များ၊ လှူရိုးနှင့်တူသော အရိုးတစ်ခု၊ သစ်သားရုပ်ထုကလေးတစ်ခုနှင့် အခြားမြေစွယ်တစ်ချောင်းတို့ ဖြစ်လေသည်။

‘အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်၍ မှော်အတတ်တွင်လည်း ကျွမ်းကျင်လှသော အသင်ဆရာကြီး ဇီကလီ၊ ဤနေရာသို့ လာပြီးလျှင် မည်သည့်ဆေးဝါးများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောကြားပါလော့ . . .’

သို့နှင့် ဇီကလီသည် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ကုပ်၍ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် ကွက်လပ်ကလေးကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်လျှောက်လာလေ၏။ သို့နှင့် ဘုရင့်ရှေ့၌ချထားသော ဒိုင်ရိုရာသို့ လျှောက်လာ၏။ မာမိနာအနီးသို့ ဖြတ်၍သွားသောအခါ၌ မာမိနာသည် သူ့နားနားကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလေရာ၊ ဇီကလီသည် မကြားလိုဟန်ဖြင့် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်၍ လျှောက်မြဲ လျှောက်လာလေသည်။

‘ဤကိစ္စ၌ ကျွန်ုပ် မည်သို့ပြုမူဆောင်ရွက်ရမည်နည်း . . .’

ပန်ဒါက ခက်ထန်တင်းမာသောအသံဖြင့် . . .

‘သင်ပြောရန် များစွာရှိသည်ဟု ထင်၏။ အို လမ်းများဖွင့်ပေးသူ ဆရာကြီး သင်သည် မာစပိုအား အောက်လမ်းပညာဖြင့် အနံ့ခံပြီးလျှင် စုန်းဟူ၍ စွပ်စွဲခဲ့၏။ ထိုမိန်းမသည်လည်း (မာမိနာကို ညွှန်ပြလျက်) သင်၏ လျှိုမည်းကြီးအတွင်း တဲအုပ်စုတွင် ကျွန်ုပ်၏သား ကျဆုံးသူ အမိပေလာစီစစ်ထွက်စဉ် ပုန်းအောင်းနေထိုင်ခဲ့၏။ သူ့အား သင်သည်ပင် ခေါ်ဆောင်ခဲ့၏။ ဤ ‘မူတီ’ ဆေးဝါးသည် မည်သည့်ဆေးဝါးဖြစ်ကြောင်း ပြောကြား

လော့၊ သို့သော် အမှန်ကိုသာ ပြောရန် သတိပြုပါလော့၊ သို့မဟုတ်တ သင့်အား သတ်၍ မသေနိုင်ဟု လူအများက ထင်နေသည်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရန် စိတ် ကျွန်ုပ်၌ ပေါ်ကောင်းပေါ်လာပေမည်။’

ဇီကလီသည် ခဏမျှ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေဟန်တူ၏။ သူ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို မြင်ဟန်တူ၏။ သို့သော် ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်

‘အိုး ဘုရင်က သူ၏ထောင်ချောက်၌ ဖျံကို မိနေပြီထင်၏။’

သူသည် ဝင်းခြံကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ပါးကွက်အာဏာသားကြီးများကိုလည်းကောင်း ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ . . .

‘ယခင်အခါပေါင်းများစွာ နစ်ပေါင်းများစွာကပင် ထိုဖျံသည် ထောင်ချောက်တစ်ခုအတွင်း၌ ကျနေပြီထင်ရ၏။ အို ဆန်ဇာဂါကွန်န၏ သား သို့သော် ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်လျက်ရှိနေ၏။ အို ဘုရင် ကျွန်ုပ်ကား သာမန်လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို သင်မစမ်းလင့်၊ သေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော သူအပေါ်၌ ကျရောက်ကာ၊ ကျွန်ုပ်သည် သတ္တဝါပေါင်းများစွာအား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ခေါ်ဆောင်သွားအံ့။ လမ်းများကို ငွာဖွေသူဟု အမည်ရသောသူသည် သူ၏လမ်းဆုံးကို တွေ့သောအချိန်၌ ဇူးလူးမင်းဆက်များ ပြုတ်လတ် . . . သူလာစဉ်အခါကလည်း ဇူးလူးမင်းဆက်စသည်အချိန်၌ လာခဲ့သည်မဟုတ်လော့ . . .’

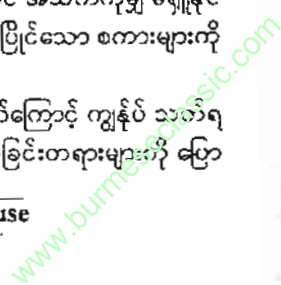
သူသည် ပန်ဒါအားလည်းကောင်း၊ စိတာဝါယိုအားလည်းကောင်း ဆူဆူကြည့်၍ ပြောလေရာ၊ ၎င်းတို့မှာ သူ၏ မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်သကဲ့သို့ ကိုယ်များကို ကြိုကာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ထို့နောက် ဇီကလီက ဆက်၍

‘မှတ်လော့ အသင်ပန်ဒါ၊ အခြားသူများကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် သေမည်မသေမည်ကို စမ်းသပ်လိုက် သင်၏ ခွေးများအား ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေးလော့၊ ကျွန်ုပ်ကား အသင့်ရှိနေ၏။’

သူသည် လက်ပိုက်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိနေ၏။

အမှန်အားဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် အသက်ကိုမျှ မရှူနိုင်ဘဲ စောင့်ကြည့်လျက်ရှိကြ၏။ သူသည် အံတုဖက်ပြိုင်သော စကားများကို ပြောကြားပုံ၏။ သူကား အနိုင်ရလေပြီ။

‘ယခင်က မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးသူကို အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ် သတ်ရမည်နည်း၊ ကျွန်ုပ်၏ နားတွင် အဘယ်ကြောင့် သေခြင်းတရားများကို ပြော

ကြားရပါသနည်း၊ အို ပညာရှိ ဇီကလီ . . . ဤဆေးသည် မည်သည့်ဆေး မျိုးဖြစ်ကြောင်းသာ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောကြားပါလော့ . . . သင်သည် မပြော လိုကလည်း သွားပါလော့၊ အခြားမှော်ဆရာတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ် ရပေမည်'

ခြိမ်းခြောက်သောစကားများမပါဘဲ နူးညံ့သာယာစွာ မေးမြန်းက အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မပြောဘဲ နေရမည်နည်း . . . အို ပန်ဒါ ကြည့်လော့ (သူသည် သစ်မြစ်ခြောက်များကို ကိုင်ပြလျက်) ယင်းသည်ကား အလွန်မြင့် သော တောင်ထိပ်များပေါ်တွင် ညဉ့်အချိန်၌သာ လျှို့ဝှက်စွာ ပွင့်လှေ့ရှိသော အဆိပ်ပင်မျိုးမှ သစ်မြစ်ခြောက်ဖြစ်၏။ ထိုအပင်ကို စားသော နွားနှင့် တောင် ဆိတ်များက သေကြရသည်။ ထိုသစ်မြစ်ကို သွေးနှင့်ပြုတ်ထားသဖြင့်၊ အိမ် တစ်အိမ်အတွင်း၌ ထားပါမူ အိမ်ရှင်၏အပေါ်သို့ ကြမ္မာဆိုး ကျရောက်တော့ ၏။ ယင်းသည်ကား (သူသည် လူရိုးကလေးကို ကိုင်၍ပြလိုက်၏) အစာ ကိုမျှ မစားနိုင်မီ သေသွားသောကလေး၏ အရိုးဖြစ်၏။ ကလေးမှာ ဖခင် မပေါ်သဖြင့် ချုံကြားတွင် လောလီဖောက်ပြားသော မိခင်က ပစ်ထားရာ၊ အစာရေစာ ငတ်၍ သေဆုံးသွားဟန်တူ၏။ ယင်းသည် အခြားသော ကလေး များပေါ်တွင် ရောဂါဆိုးများ ကျရောက်စေအောင် ပြုလုပ်နိုင်သော တန်နီ သတ္တိရှိ၏။ (ရုပ်တုကိုပြလျက်) ဤသည်လည်း ကမ္ဘာပေါ်မှ အဆိုးရွားဆုံး သော ကံကြမ္မာများကို ဆောင်လာ၏။ ဤအစွယ်ကို ကြည့်လော့ (မြေစွယ် ကို ကိုင်၍ပြသည်) အဆိပ်ပြင်းထန်လှသော မြေပွေးတစ်ကောင်၏ အစွယ် ဖြစ်၍၊ မိန်းမများကိုယ်တိုင် ညစ်ညမ်းသောအရည်များဖြင့် စိမ်၍ပြီးသော အခါ၊ ယင်းပစ္စည်းထားရှိသော အိမ်၌ အိမ်ရှင်ယောက်ျားသည် မိမိဇနီးအပေါ် ၌ စိတ်ကုန်ခမ်းကာ မြေစွယ်ပိုင်ရှင်ကို အငမ်းမရ ချစ်ကြိုက်၍ လာစေနိုင် သော တန်ခိုးသတ္တိရှိ၏။ ကျွန်ုပ် ဖတ်ကြားပြီးပေပြီ'

ဇီကလီသည် ထွက်သွားရန် နောက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

'နေဦးလော့ ဤပစ္စည်းများကို ဆာဒူးကိုး၏ တံခါးဝ၌ မည်သို့ ထားသနည်း . . .'

ဟု ဘုရင်က မေးရာ ဇီကလီသည် . . .

ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိဘဲ အရိုး၏ ဝိညာဉ်ကို စေတနာဖြင့် မရှိဘဲ ထိုမကောင်းမှုပြုသူအား အနံ့ခံခြင်းမပြုဘဲ ကျွန်ုပ် မည်သို့ ပြောနိုင် ပါအံ့နည်း၊ အို ဘုရင် နဟာနာ၏စကားကို ကြားရလေပြီ၊ သူ့အား ယုံကြည် မည်ဆိုက ယုံကြည်နိုင်၏။ မယုံကြည်မည်ဆိုကလည်း မယုံကြည်ဘဲ နိုင်၏။ အသင်၏ အသည်းနှလုံးဖြင့်သာ ဆုံးဖြတ်လော့ . . .'

'ထိုစကားမှန်က အို ဇီကလီ သင်သည် မှော်အတတ်ဖြင့် အနံ့ခံစဉ် က မာမိနာကို မစွပ်စွဲဘဲ သူ၏ယောက်ျားမာစပိုအား အဘယ်ကြောင့် စွပ်စွဲ ခဲ့သနည်း'

'သင်မှားပြီ ပန်ဒါ၊ ကျွန်ုပ်သည် မာစပို၏အိမ်ဟုသာ အနံ့ခံခဲ့၏။ ထို့နောက် အဆိပ်ကိုရအောင် အနံ့ခံခဲ့၏။ ပထမ မာမိနာ၏ ဆံပင်ထဲ၌ ရှာဖွေ၍ နောက် မာစပို၏ ငတ်လုံထဲမှ တွေ့ရသည်။ မာစပိုသည် အဆိပ် ကို ပေးသည်ဟု ကျွန်ုပ် အနံ့ခံ၍ ရခြင်းမဟုတ် သင်နှင့် သင့်မှူးမတ်များ သာ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်၏။ အို ဘုရင် ယင်းကိစ္စကား ယခုထက် ပို၍ နက်နဲ ၏။ အကယ်၍ သင်သာ ကျွန်ုပ်အား ဟောပြောခ အဖိုးသားနား ထပ်၍ ပေးက ကျွန်ုပ်သည် မှော်ပညာများကို အသုံးပြုကာ ထိုဆေးများကို ထားရာ တဲအတွင်းမှ တွေ့မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား အသက်ကြီးရင့်လှပြီ ဖြစ်၍ ပင်ပန်းလှ၏။ မာစပိုအား သင်သတ်သည်ဖြစ်စေ လွှတ်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၌ ဘာအကြောင်းထူးမည်နည်း . . . မာစပိုသည် သင်၏လျှို့ဝှက်သော ရန်သူဖြစ်၍ ဤအကြောင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအကြောင်း ကြောင့်သော်လည်းကောင်း 'သေခြင်း' ကို ခံယူထိုက်သူဖြစ်၏'

ဇူးလူးလူရိုင်းမတစ်ယောက်၏ အနေအထားမျိုးဖြင့် ထိုင်နေသော မာမိနာအား ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန် တစ်ချိန်လုံး ကြည့်ရှုအကဲခတ်လျက်ရှိ ၏။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ တစ်ခါတစ်ရံ အညိုရောင်သမ်း၍ သွားသည်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ပြုံးရောင်သမ်း၍ သွားသည်ကိုလည်း ကောင်း သတိထားကြည့်ရှု အကဲခတ်မိ၏။ ဆေးဝါးများကို ဇီကလီက ထုတ် ယူစစ်ဆေးလျက်ရှိစဉ် မာမိနာသည် ဆာဒူးကိုး၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ် ခနဲ လှမ်း၍ကြည့်၏။ ဆာဒူးကိုးကလည်း သူ၏မျက်လုံးများကို ရှောင်ရှား ဘာ ငိုက်မျည်းနေသကဲ့သို့ အမှုတွင် တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဝင်စားဟန် မရှိသည် ဆိုလည်း မြင်ရ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဆာဒူးကိုးသည် မာမိနာ၏မျက်လုံးများကို ရှောင် နှေး၍မရတော့ဘဲ ပြန်၍ စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ လွှဲဖယ်၍မရအောင် ရှိတော့ ၏။ ထိုအခါ ဆာဒူးကိုးမျက်နှာများ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ဖြစ်ကာ သွေးရောင် များ လှမ်းလျက် စိတ်ကျေနပ်ခြင်း ပျော်ရွှင်ခြင်း အရိပ်အရောင်များကိုပင် မတွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဆာဒူးကိုး၏ မျက်လုံးများသည် မာမိနာ၏ မျက် နှာမှ မခွာတော့ချေ။ ဇီကလီနှင့် ကျွန်ုပ်သာလျှင် သူတို့၏ မျက်လုံးများကို အကဲခတ်မိကြဟန် တူလေသည်။

၁၈၀ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

‘အသို့နည်း မာမိနာ . . . သက်သေထွက်ချက်များကို သင်ကြားရပေပြီ။ သင်ပြောဦးမည်လော၊ မပြောက သင်သည် စုန်းမ လူသတ်မပင် ဖြစ်တော့သည်။ အပြစ်ဒဏ်ကား သေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်’

‘အနည်းငယ်သာ ပြောရန်ရှိပါသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ နဟာနာသည် အမှန်ကို ပြောလိုပါသည်။ နန္ဒီ၏ တဲအတွင်းသို့ ဝင်၍ ဆေးများကို ကျွန်ုပ်ထားသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ နဂိုကပင် မုသားမပြော တတ်ဘဲ အမှန်ကို ပြောတတ်သည့်အတိုင်း ယုတ်ညံ့သော ဤအစေမပေါ်သို့ အပြစ်ကို လှုံ့ချရန် မကြံစည်ပါ’

ထိုအခါ ပန်ဒါက . . .

‘ဤသို့ဆိုလျှင် သင်ထွက်ဆိုသောစကားနှင့်ပင် ကိစ္စပြီးပြီမဟုတ်ပါလော့’

‘အလုံးစုံမဟုတ်ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ် တဲအတွင်း၌ ဆေးဝါးများကို ကျွန်ုပ်ထားကြောင်းသာ ပြောပါသည်။ မည်ကဲ့သို့ ထားသည် မည်သည့် အတွက်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ် မပြောခဲ့ပါ။ ပြောလည်း ပြောမည်မဟုတ်ပါ။ ထိုဇာတ်လမ်းကို ဆာဒူးကိုးက ပြောရန် ကျွန်ုပ် ဖိတ်ခေါ်တောင်းဆိုပါသည်။ ဆာဒူးကိုးမှာ အမ်ဗေလာဇီမင်းသားနောက်သို့ ကျွန်ုပ် လိုက်မသွားမီက ပေါင်းသင်းခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ယောက်ျားဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အမှန် မုန်းတီးမည်ဖြစ်ပါသည်။ သူပြောသောစကားများကို ကျွန်ုပ် နာယူပါမည်။ ကျွန်ုပ်အပြစ်ရှိသည်ဟု သူပြောလျှင် ကျွန်ုပ်အပြစ်ရှိပါသည်။ ထိုအပြစ်ကို ကျွန်ုပ်ပေးဆပ်ရန် အသင့်ရှိပါသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်ုပ်၌ အပြစ်ကင်းသည်ဟု ပြောလျှင်၊ အို ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် စီတာဝါယိုအရှင်မင်းသားတို့ အရှင်တို့၏ တော်တည့်ဖြောင့်မှန်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် ယုံကြည်အားကိုးပါ၏။ (ဆာဒူးကိုးဘက်သို့ အတန်ငယ်လှည့်လိုက်ပြီးနောက်) အို ဆာဒူးကိုး ပြောကြားပါလော့၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမှန်ကိုသာ ပြောကြားပါလော့၊ ယင်းသည်ကား ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အလိုတော်ဖြစ်ပါသည်’

ပန်ဒါက . . .

‘ယင်းသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ အလိုဆန္ဒဖြစ်ပါသည်’

ထိုအခါ စီတာဝါယိုက . . .

‘ကျွန်ုပ်၏ အလိုဆန္ဒလည်းဖြစ်ပါသည်’

ဆာဒူးကိုးသည် နေရာမှ ထလိုက်၏။ ကျွန်ုပ် မြင်ဖူးသိဖူးသော ဆာဒူးကိုးပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် များစွာပြောင်းလဲလျက်ရှိတော့၏။ ဝိညာဉ်နှင့် တောက်ပခြင်းတို့ ကင်းမဲ့လျက်ရှိတော့၏။ ခက်ထန်သော မာန်မာန်

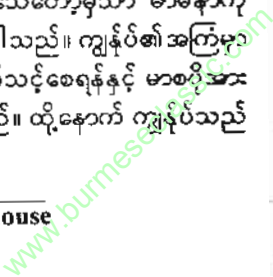
သည်လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်မောက်သော အသွင်အပြင်သည်လည်းကောင်း၊ ခွံညားထယ်ဝါသော ဥပဓိရုပ်သည်လည်းကောင်း သူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ထွက်ခွာသွားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

အနှစ်မရှိသော သစ်ပင်ကဲ့သို့ ဆာဒူးကိုးသည် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သော အခေါင်းပွသဏ္ဍာန်ကြီးဖြင့်သာ ရပ်တည်လျက်ရှိရာ၊ သူသည် လျှာလေးကြီးဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြား၏။

‘အို ခြင်္သေ့မင်း မာမိနာသည် ကျွန်ုပ်၏ ကလေးအိပ်သော ဖျာပေါ်သို့ ဆေးမှုန့်များ ဖြူးသည်မှာ မှန်ပါသည်။ နန္ဒီ၏ တဲတဲခါးဝတွင် ဆေးဝါးများဖြူးသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ထားသည်မှာ သူမသည် မည်သည့် အရာကို ပြုလုပ်နေသည် မသိဘဲ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ပြုလုပ်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ လက်ဦးအစကပင် ကျွန်ုပ်သည် မာမိနာအား အခြားမိန်းမများကို မချစ်ဖူးသော အချစ်မျိုးဖြင့် ချစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လူဖြူမာကူမာဇန်နှင့်တကွ ဘန်ကူးအား တိုက်ခိုက်ရန် သွားနေခိုက်၊ အမ်ဗေဇီသည် မာစပိုအား သူမကိုယ်တိုင် သဘောမတူဘဲ အတင်းလက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်၏ခွင့်ပြုချက်အရ နန္ဒီနှင့်လက်ထပ်ပြီးနောက် ဇူးလူးလူးမျိုးစုအား အရှင်တည်ခင်းသော စားသောက်ဖွယ်ပွဲ၌ မာမိနာနှင့်တွေ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခင်က အချစ်ကို စမြို့ပြန်ကာ မဖြစ်စဖူး ထူးကဲသောအချစ်မျိုးဖြင့် ချစ်ကြပြန်ပါသည်။ သို့သော် မာမိနာသည် ခြေငှာမှန်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ထံမှ အကြောင်းပြကာ ဆုတ်ခွာလျက်ရှိပါသည်’

ဆက်လက်၍ . . .

‘သူ၏ အကြောင်းပြချက်မှာ သူသည် လွတ်လပ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ သူ၏ တရားဝင်လင်ယောက်ျား တောဝက်ကြီး မာစပိုရှိကြောင်း သူက ချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မချစ်သည်ဖြစ်စေ၊ လင်ဆိုသည်မှာ လင်ဖြစ်၍ လင်ယောက်ျားအသက်ရှင်နေသမျှ သစ္စာစောင့်ထိန်းရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြပါသည်။ အို ဘုရင်မင်းမြတ် . . . ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးအတွင်းသို့ မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ရောက်လာကာ မာစပိုတောဝက်ကြီးသေအောင် ကျွန်ုပ် အကြံထုတ်ပါတော့သည်။ သို့သော်တော့မှသာ မာမိနာကို ကျွန်ုပ် အပိုင်ရယူနိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံမှာ ထွန်းပွန်နှင့် ရသော နန္ဒီ၏ သားကလေးကို အဆိပ်သင့်စေရန်နှင့် မာစပိုအား အဆိပ်ခတ်သော တရားမဲ့ဖြစ်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မာမိနာအား ရယူသိမ်းပိုက်လိုက်ပါတော့သည်’

ယင်းကဲ့သို့ မမျှော်လင့်သော ထူးဆန်းသောစကားများကို ကြားရ၍ ယုတ်မာသော အကြံအစည်ကို သိကြရသောအခါ လူထုပရိသတ်ကြီးသည် အံ့ဩစွာဖြင့် ဟာခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဇီကလီပင် ခေါင်းထောင်း၍ ကြည့်၏။ နန္ဒီသည် စကားပြောမည်ကဲ့သို့ သူပြုလုပ်နေကျအတိုင်း ဣန္ဒြေရစွာ နေရာမှ ထလိုက်၏။ သို့သော် ဆာဒူးကိုးနှင့် မာမိနာတို့အား တစ်လှည့်စီစိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ နေရာ၌ ပြန်၍ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဆာဒူးကိုးကမူ အသံလေးကြီးဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်ပြန်ပြောလေသည်။

‘ဤသို့ဖြင့် တူဂယ်လာမြစ်ညှာတွင်နေသည့် ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးထံမှ အဆိပ်မှုန့်များကို လျှို့ဝှက်စွာ ကျွန်ုပ်ရရှိပြီးသော် မာမိနာအား ပေးလိုက်ပါသည်။ နန္ဒီသည် သူ့တံအတွင်း၌ နွားချေးပိုးများ ရှိနေသည်ကိုသတ်ရန် အလိုရှိသော ဆေးမှုန့်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုဆေးအိတ်ထားရှိသူ၏ အိမ်၌ မင်္ဂလာကျက်သရေနှင့် ပြည့်စုံလာမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း မာမိနာအား လိမ်လည်လှည့်ဖျား၍ ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ပါသည်။ မာမိနာသည် ကျွန်ုပ်အား နှစ်သိမ့်စေလိုသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား ယုံကြည်သဖြင့် တစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း အပြစ်ကင်းမဲ့စွာ ပြုလုပ်ပါတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်အလိုရှိသည့်အတိုင်း ထိုဆေးမှုန့်နှင့် မတော်တဆ ထိမိသဖြင့် အတော်ပင် နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်’

ထို့နောက် ဆက်လက်၍ . . .

‘ထို့နောက် မာစပိုအား စုန်းဟူ၍ စွပ်စွဲခြင်းခံရလေရာ သူ၏ဝတ်ရုံဖျားတွင် အဆိပ်ထုပ်ကလေးတွေ့ရန် ကျွန်ုပ်ပင် ကြံစည်ခဲ့ပါသည်။ အရှင့်အမိန့်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် မာမိနာအား မယားအဖြစ်ဖြင့် သိမ်းပိုက်ရလေတော့ရာ ကျွန်ုပ်၏အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝပါတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မာမိနာအား ငြီးငွေ့လာသဖြင့် အမ်မေလာဇီအား ဗြူစွယ်ရန် ခိုင်းစေရာ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အလွန်ချစ်သည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်အလိုသို့ လိုက်ပါ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ရာထူးဌာနနှင့် တိုးတက်မှုကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ မာမိနာကား လုံးဝ အပြစ်ကင်းပါသည်’

ဆာဒူးကိုးသည် စကားပြောပြီးပြီဖြစ်၍ မိမိ၏နေရာတွင် ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ရာ မာမိနာအား အရောင်မထွက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးကြည့်ရှုလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

သို့နှင့် မာမိနာက . . .

‘အို ဘုရင်မင်းမြတ် အသင်ကြားနာ၍ ပြီးပါပြီ၊ အမိန့်ချမှတ်ပါလော့၊ အသင်အလိုရှိပါက ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကိုးအတွက် သေရန် အသင့်ရှိပါသည်’

သို့သော် ပန်ဒါသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် နေရာမှခုန်ထလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဆာဒူးကိုးအား လက်ညှိုးညွှန်လျက် . . .

‘သူ့အား ခေါ်ဆောင်သွားလော့ အသက်ရှင်ရန်ပင် မသင့်သောဓွေး၊ သူ၏သားကို သူစားသောဓွေး၊ သူတစ်ပါးအား သေကြောင်းကြံ၍ သူတစ်ပါး၏မယားကို ခိုးယူသောဓွေးအား သတ်လော့ . . .’

ထိုအခါ အာဏာပါးကွက်သားများသည် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာရာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအပြုအမူမျိုးကို သည်းမခံနိုင်တော့ပြီဖြစ်၍ နေရာမှ ထလိုက်မည်ပြုစဉ် ဇီကလီက . . .

‘အို ဘုရင် . . . ဤကိစ္စအတွက်နှင့်ပင် သင်သည် မာစပိုအား သတ်ခဲ့၏။ ယခုလည်း အခြားတစ်ယောက်အား ဤသို့ပင် ပြုမူဦးမည်လော’

‘မည်သို့ဆိုလိုသနည်း . . . ဤယုတ်ညံ့သောသူသည် ကျွန်ုပ်က သမီးတော်နှင့် လက်ထပ်ပေးကာ လူမျိုးစုများအား အုပ်စိုးစေပြီးလျှင် ချီးမြှင့်ပေးပါလျက် လမ်းဘေးအလေ့ကျသီးသော သစ်သီးကိုစားရန်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ မဟာသွေးကလေးကို သတ်ဖြတ်လိုက်ကြောင်း သူ့နှုတ်က ထွက်ဆိုသည်ကို သင်မကြားပါသလော . . .’

‘ဆန်ဇာဂါကွန်န၏ သားမောင် . . . သူ၏နှုတ်ဖျားမှ ထွက်သည်ကို ကျွန်ုပ်ကြားပါ၏။ သို့သော် သူ၏နှုတ်မှ ပြောသောအသံသည်ကား ဆာဒူးကိုး၏အသံမဟုတ် အသင်သာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ‘ညံ့ဂါ’ (မှော်ဆရာ) ဖြစ်ခဲ့သော် သို့မဟုတ် သူတစ်ပါးအသည်းနှလုံးကို ကောင်းစွာအက်ခတ်တတ်သော မာကူမာဇန်ကဲ့သို့ လူဖြူဖြစ်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ သိမည်ဖြစ်၏’

သူက ဆက်လက်၍

‘ကြားနေပါလော့ အို ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်များ ကျွန်ုပ်သည် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြောပါမည်။ ဆာဒူးကိုး၏ဖခင် မာတီဝါနီသည် ကျွန်ုပ်၏ ခိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့၏။ အို ဘုရင် ဘန်ကူးက မာတီဝါနီအား လူမည်းကြီး ရှာကာအမိန့်ဖြင့် ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်လိုက်စဉ်က ကျွန်ုပ်သည် သူ့ဘာငယ် ဆာဒူးကိုးအား ကယ်ဆယ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏အိမ်တွင် မွေးထားခဲ့၏။ သူလေးမြောက်၍လာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ‘လမ်းများကိုဖွင့်ပေးသူ’ ဟု

၁၈၄ □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

အမည်ရသည့်အတိုင်း သူ့အား လမ်း ၂ လမ်း ညွှန်ပြခဲ့၏။ ထိုလမ်းနှစ်လမ်း အနက်မှ တစ်လမ်းကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် သူ၏ဘဝခရီးစဉ်ကို လျှောက်သွား ရန်ဖြစ်၏။ တစ်လမ်းမှာ 'ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ဉာဏ်ပညာလမ်း' ဖြစ်၍ အခြား တစ်လမ်းမှာ 'စစ်ပွဲနှင့် မိန်းမများရှိသောလမ်း' ဖြစ်၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးလမ်း မှာ ဖြူသောအဆင်းရှိ၏။ စစ်ပွဲနှင့် မိန်းမများလမ်းမှာ သွေးရောင်လျှမ်း၍ နေ၏။ ထိုအနီရောင်လမ်းပေါ်တွင် ထိုမိန်းမသည် (မာမိနာကို လက်ညှိုးထိုး လျက်) မားမားရပ်လျက်ရှိရာ သူ့နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက် ခဲ့၏။

'အစကနည်းကပင် သူမသည် သစ္စာဖောက်ခဲ့၍ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသူကို လက်ထပ်ထိမ်းမြားခဲ့၏။ ထို့နောက် ဆာဒူးကိုးသည် ကြီးမြင့် ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရာ သူမသည် ယူကြိုးမရဖြစ်လျက် သူမုန်းတီးသော လင်ကြီး မာစပိုလက်မှ မည်ကဲ့သို့လွတ်မြောက်ရေးကို ကျွန်ုပ်ထံလာရောက်၍ အကြံဉာဏ်တောင်း၏။ ကျွန်ုပ်က သူမအား ယောက်ျားဟောင်းကို စွန့်ပစ် ခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားကြီး စိတ်ကုန်ခမ်းအောင် စောင့်ဆိုင်း ခြင်းဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ခွဲခွာရန် နည်းလမ်း ၂ လမ်းသာရှိကြောင်း ပြောလိုက်၏။ သူမအား မကောင်းသော အကြံဉာဏ်ကို ကျွန်ုပ် မပေးလိုက် ပါ။'

'သူမသည် ဆာဒူးကိုးအား ယခင်ကထက် ဆထက်ထမ်းပိုး တိုး၍ ချစ်အောင် ရှေးဦးစွာ ပြုလုပ်ပြီးနောက် နန္ဒီ၏ကလေးကို သတ်လိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် မာစပိုအသက်ဆုံးရှုံးရန် ဖန်တီးပြီးလျှင် ဆာဒူးကိုး၏ ရင်ခွင်ထဲ သို့ ပြေးဝင်ပါတော့သည်။ ထို့နောက် ခေတ္တမျှသာ သူ၏ရင်ခွင်၌ အိပ်စက် နားနေခဲ့ပြီးနောက် ချက်ခြင်း တိုးမြင့်ကြီးပွားရန် အကြံနှင့် 'ဆင်ကြီး' နောက် သို့ လိုက်သွားပြန်ပါတော့သည်။ ယောက်ျားများကား သူမ၏ မာယာတည်း ဟူသော နွဲ့ပျောင်းထဲတွင် နစ်မြုပ်ကြရတော့၏ . . .'

ဆက်လက်၍

'ထိုအခါ ဆာဒူးကိုး၏ နှလုံးသည်ပွတ်ထဲသို့ ဝန်တိုမစ္ဆရိယစိတ် များ လက်စားချေလိုစိတ်များ ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် တယ်ဂုလာမြစ်နံဘေး တွင် တိုက်ခိုက်သော 'အင်အိုဒါကူဆူက' တိုက်ပွဲတွင် လူဖြူမြင်းစီးသကဲ့ သို့ သူ၏ဝိညာဉ်က သူ့ကိုစီး၍ ထွက်သွားစေ၏။ စိတာဝါယိုမင်းသားနှင့် ယခင်ကပင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အို အသင်မင်းသား ငြင်းကွယ် ၍မနေပါနှင့်တော့ တိုက်ပွဲမဖြစ်မီ တတိယညဉ့်က သင်တို့သည် ချုံပုတ်များ တွင် တိတ်တဆိတ်တိုင်ပင်၍ နေသည်မဟုတ်ပါလော . . .'

နောက်ဆုံးစကားများမှာ စိတာဝါယိုမင်းသားက ထ၍ပြောမည် အပြုတွင် စိတာဝါယိုဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ စိတာဝါယို သည် မျက်နှာကို ဝတ်လုံဖြင့်ဖုံးအုပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဇီကလီက ဆက်လက်၍ . . .

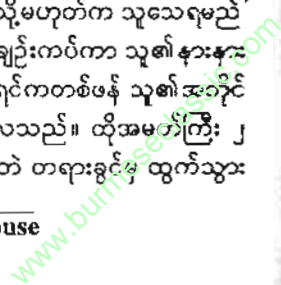
'ဤသို့ဖြင့် သူသည် 'အိဆစ်ကိုဆာ' စစ်တပ်နှင့် အမ်ဗောလာစီ မင်းသားအား စွန့်ပစ်၍ 'အူစူတူ' တို့ဘက်သို့ ပူးပေါင်းသွားရာ အမ်ဗောလာစီ မင်းသားလည်း အရေးနိမ့်ကျဆုံးပြီးလျှင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော သူများ လည်း အသက်ဆုံးရှုံးကြပါသည်။ မှန်ပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သူပြုလုပ်ခြင်း မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းသာ ရှိ၏။ ယင်းသည်ကား ထိုမိန်းမအတွက် သူသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့်အရာကိုမဆို စွန့်လွှတ်နိုင်သည့် အခြေသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ၏အသည်းနှလုံးမှာ မာမိနာအပေါ်တွင် ချစ်သည့် 'အချစ်ရည်' ဖြင့် ပြည့်လှုံ၍ နေပါတော့သည်။ ယခုသော် အို ဘုရင်မင်းမြတ် သူပြောသောဇာတ်လမ်းကို ကြားနာနေရပြီ မဟုတ်ပါလော၊ ဤနယ်တွင် စိတ်ယုတ်မာအရှိဆုံးသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုမိန်းမ ချောကိုရရန်အတွက် သူ၏ သွေးသားယောက်ျားကလေးကို သတ်ခဲ့၏။ ထို့ နောက် ရာထူးဌာနန္တရတိုးတက်လိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေထံ မှ မျက်နှာရလေအောင် ထိုမိန်းမကိုပင် လက်ဆောင်ပေးခဲ့၏။ ထို့နောက် သူသည် အခြားမင်းသားထံမှ ပိုမိုတိုးမြှင့်ခြင်းကို ခံယူရန် မူလသခင်အား သစ္စာဖောက်ခဲ့ပြန်၏။ ဤကဲ့သို့ မဟုတ်ပါလော အို ဘုရင် . . .'

'ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်တော့သည် မှော်ဆရာကြီး သို့ဖြစ်၍ ဆာဒူးကိုး အား ရွေးအနုနှင့် လင်းတများဘက်သို့ ပေးအပ်ရမည်လော . . .'

'ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့ပါဦးလော့ အို ဘုရင် ဆာဒူးကိုးသည် သူ၏အသံ နှင့် မပြော မာမိနာ၏အသံနှင့်ပြောသည်ဟု ကျွန်ုပ် ဆိုထားသည်။ ဤနယ် တွင် သူမသည် ပညာအတတ်မြောက်ဆုံးသော စုန်းမဖြစ်၍ သူမ၏မျက်လုံး မှ ထွက်သောအရည်ဖြင့် ဆာဒူးကိုးအား ဆေးဝပ်ကာ သူပြောဆိုသောစကား များကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်အောင် ပြုစားထားပါသည်။ သွားလေသူ ဇင်းသားကိုလည်း သူမသည် ဆေးဝါးများ ခုပ်ခဲ့ပါသည်။'

'သက်သေ အထောက်အထားပြုလော့' သို့မဟုတ်က သူသေရမည်'

ထိုအခါ ဇီကလီသည် ဘုရင့်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ သူ၏နားနား သို့ ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလေရာ ဘုရင့်ကတစ်ဖန် သူ၏အခိုင် ဖင်ခံ အမတ်ကြီး ၂ ဦးအား တီးတိုးပြောပြန်လေသည်။ ထိုအမတ်ကြီး ၂ ဦးသည် လက်တွင် လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာမပါဘဲ တရားခွင့်မှ ထွက်သွား

သည့်ဟန်ဖြင့် ထွက်သွားလေရာ မာမိနာအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်က မာမိနာ၏ လက်နှစ်ဘက်နှင့်တကွ ကိုယ်ကိုပါ သိမ်းဖက်ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

အခြားတစ်ယောက်မူ သူဝတ်သော ဝတ်လုံကြီးကို အမြန်ချွတ်လိုက်ပြီးလျှင် မာမိနာအား ဦးခေါင်းပေါ်မှနေ၍ လွှမ်းခြုံလိုက်ပြီးနောက် နောက်ဖက်မှ ချည်နှောင်ထားလိုက်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မာမိနာမှာ ဒူးနှင့်ခြေသလုံးများမှတစ်ပါး တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံအုပ်ပြီးဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအခါ ဇီကလီသည် ဆာဒူးကိုးရီရာသို့ သွားပြီးနောက် မတ်တပ်ရပ်ရန်ပြောလေရာ ဆာဒူးကိုးလည်း သူပြောသည့်အတိုင်း နေရာမှ ထလိုက်ပြီးနောက် ဇီကလီအား အတန်ကြာ တွေဝေငေးမောကာ မျက်လုံးများဖြင့် ပျင်းရိစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ဇီကလီသည် သူ၏ လက်ကြီးနှစ်ဘက်ကို ဆာဒူးကိုး၏ မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်ပြီးလျှင် လက်ချောင်းများကို ဆုတ်ချည်တစ်ခါ ဖြန့်ချည်တစ်လှည့်၊ ကွေးချည်တစ်ခါ၊ ကောက်ချည်တစ်လှည့်၊ ပြုလုပ်လျက်ရှိရာ အတန်ကြာလတ်သော် ဆာဒူးကိုးသည် အိပ်ရာမှနိုးလာသော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တစ်ချက်မျှ သိမ်းဝေလိုက်ပြီးနောက် ဇီကလီအား တောက်ပသောမျက်လုံးကျယ်ကြီးများဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဆာဒူးကိုး . . . သင်၏ မွေးစားဖခင် ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားပါလော့။ သင်သည် သင်၏ ချစ်ဇနီး မာမိနာအား အမ်ဗေလာဇီမင်းသားလက်သို့ သူ့ထံမှ ဂုဏ်ထူးဌာနန္တရ ရရန် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရောင်းစားလိုက်သည်ဟု လူအများပြောဆိုနေခြင်းမှာ မှန်ကန်ပါသလော့ ကျွန်ုပ်အား အမှန်ကို ပြောပါလော့’

ဆာဒူးကိုးက နဂိုအတိုင်း ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်စွာဖြင့် . . .

‘ဦး ဇီကလီ သင်သာ အခြားသူဖြစ်က ကျွန်ုပ် သတ်ပစ်မည်ဖြစ်၏။ အသင်ဖားကြီး ကျွန်ုပ်၏ နာမည်ကို ထိခိုက်စေရန် စွပ်စွဲခဲ့သလော့ သူမသည် ၎င်း၏ လှပမှုရုပ်ရည်ဖြင့် မင်းသားအား ဖျားယောင်းကာ ကျွန်ုပ်ထံမှ ထွက်ပြေးခဲ့၏’

ဇီကလီက . . .

‘ကျွန်ုပ်အား မသတ်ပါနှင့် ဆာဒူးကိုး အကယ်၍ သတ်စေကာမူ နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကို အသင်ဖြေဆိုပြီးမှသာ ကျွန်ုပ်အား သတ်ပါလော့။ လူအများပြောကြသည့်အတိုင်း ‘အင်ဒိုဒါကူဆူက’ တိုက်ပွဲတွင် သင်သည် သင်၏ စစ်တပ်နှင့်အတူ ‘အူစူတူ’ သို့ ထွက်ပြေးဝင်ရောက်သွားခြင်းမှာ အ

ဗေလာဇီ စစ်ရေးနိမ့်၍ အခြားမင်းသားက နိုင်မည်ဟု သင်ထင်သောကြောင့် ပေလော့ ဖြေကြားပါလော့’

‘ဖားကြီး . . . သင်ကား ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် နောက်ထပ်ရန်စခြင်း ပြုပြန်လေပြီ၊ ကျွန်ုပ်၌ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုထဲသာရှိ၏။ ယင်းရည်ရွယ်ချက်မှာ မည်သည့်ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူး မည်သည့် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့နှင့်မျှ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်သော ‘သူမ’ ကို ခိုးယူသွားသူအား လက်စားချေရန်မျှသာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ထွက်သွားစဉ်က အမ်ဗေလာဇီဘက်မှ နိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် ထွက်သွားသောကြောင့် သူ စစ်ရေးနိမ့်ရ၏။ သေရ၏။ သူ့အားဂုဏ်နိမ့်၍ ပျက်စီးစေရန် ကျွန်ုပ်မလိုလား။ ကျွန်ုပ်၏အချစ်ကို ခိုးယူသည့်အတွက် သူ့အသက် ဆုံးရှုံးစေရန် လက်စားချေခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏’

ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် ဆာဒူးကိုးသည် ဘုရင်ကြီးလက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

‘အို ဘုရင်မင်းမြတ် . . . ကျွန်ုပ်အား သတ်ပါလော့ ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏လက်များကား ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေတို့၏ သွေးများဖြင့် ပေကျံစွန်းထင်းလျက် ရှိနေပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်ကား လူ့ပြည်တွင်နေရန် မသင့်လျော်တော့ပါ’

ထိုအချိန်၌ နန္ဒီမင်းသမီးသည် နေရာမှခုန်၍ ထလိုက်ပြီးနောက်

‘အို ဖခင် ရူးသွပ်၍နေသော သူ၏စကားကို နားမထောင်ပါလင့်၊ ‘သို့ဖြစ်၍ သူသည် မြင့်မြတ်ပါသည်။ သူလုပ်ပြီးသော အမှုကိစ္စများသည် ကား လွန်ပြီးသာ ဖြစ်ပါတော့သည်။ သို့သော် သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ၏လက်တွင်း၌ လက်နက်ကိရိယာတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကလေးအတွက်မူ အနှေးနှင့်အမြန် သေရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သူသည် ကလေးကို ယုယချစ်ခင်လှပါသည်။ ကလေးသေဆုံးသွားပြီးနောက် ၃ ရက်စလုံးပင် အစားအစာကို မစားဘဲနေပါသည်။ ထိုသနားစဖွယ်ကောင်းသော သူကို ကျွန်ုပ်အား ပေးပါလော့၊ သူ၏ ချစ်ဇနီး သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးသူ ကျွန်ုပ်လက်တွင်းသို့ အပ်ပါလော့ ဖခင် . . . ထိုနောက်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနယ်ကို စွန့်ခွာကာ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်သို့သွားရောက်၍ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ပါတော့အံ့ . . .’

* ဇူးလူးလူမျိုးတို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ရူးသွပ်နေသူများကို အထက်ကောင်းကင်မှ မြင့်သော စိတ်ဓာတ်တစ်မျိုး ထည့်သွင်းထားသည်ဟု ယူဆ၍ လူသာမန်တို့ထက် မြင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆသည်။ (ကွာတာမိန်း)

‘ချစ်သမီး တိတ်လော့ . . . အသင် ဇီကလီကလည်း စကားပြော ခြင်္သေ့ သည်းခံပါဦးလော့’

ဘုရင့်စကားကို နာယူကာ သူတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိကြကုန် ၏။ ထို့နောက် ပန်ဒါက လက်ပြလိုက်သည်တွင် များမတ်နစ်ယောက်တို့ သည် မာမိနာ၏ကိုယ်ပေါ်၌ ခြုံထားသည့်ဝတ်လုံကို ဖွင့်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ မာမိနာက မိမိသည် ကလေးများကစားသည့်အထဲ၌ ပါဝင်လေ သလောဟု ငြိမ်သက်စွာ မေးမြန်းလေသည်။

‘မှန်ပေ၏။ အသင်မိန်းမ . . . အသင်ပါဝင်သည့် ကစားမှုမှာ ကလေးများ၏ သာမန်ကစားခြင်းမျိုးမဟုတ်။ သေရေး ရှင်ရေး ကိစ္စကြီး ပင် ဖြစ်ပါတော့၏။ ပညာရှိဇီကလီ၏ စကားများကို သင်မကြားလေသ လော . . . တစ်ခါက သင့်ယောက်ျားဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဆာဒူးကိုး၏ စကားများ ကိုကော သင်မကြားလေသလော သို့မဟုတ် ယင်းတို့ကို တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ပြောစေလိုသေးသလော’

‘မလိုတော့ပါ ဘုရင်မင်းမြတ် . . . ကျွန်ုပ်ကား ဤကစားပွဲတွင် ဆုံးရှုံးပါပြီ။ သင်သည် လူမိုက် ဆာဒူးကိုးအား သူ မည်သည့်အခါမျှ ကျူး လွန်ခဲ့သော အပြစ်များအတွက် သေရမည်ကို မကြည့်လိုပေ။ သို့နှင့်ပင် သူသည် သင့်အားပြောသော စာတ်လမ်းကို မပြောပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ပြုစားထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ချစ်ခင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ကယ်ရန်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ အို ဆန်စာကိကွန်န၏ သားတော် ပြောသူမှာ ဘုရင့်အိမ်တော်၏ အကြီးဆုံးသော ရန်သူ ဇီကလီသာဖြစ်၍ သူသည် သင်တို့အားလုံးအား ပြုစားထားသကဲ့သို့ ဆာဒူးကိုးကိုလဲ ပြုစားထားပါသည်’

ဆက်လက်၍ . . .

‘အို ဘုရင်မင်းမြတ် မည်သည့်အရာများ နောက်ထပ်ပြောရန် ကျန် ရှိပါသေးသနည်း။ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်ထင်၏။ ကျွန်ုပ်သည်ကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်ထားသည့်အရာအားလုံးကို ပြုလုပ်ခဲ့၏။ မကောင်းဆုံးအရာများကိုမူ မဖော်ပြတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်ကား အကြီးအကျယ် လောင်းစားခဲ့၏။ ဇူးလူးတို့အား အုပ်ချုပ်နိုင်သော ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက် အောင် ကြံစည်ခဲ့၏။ ယခုသော် ဆံခြည်တစ်ပင်၏ အလေးချိန်ဖြင့် မဲတင်း ကာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေပြီ။ ယင်းကဲ့သို့ ဆံခြည်တစ်ပင်၏ အလေးချိန်သည်ကား ဤလူမိုက် ဆာဒူးကိုး၏ရူးမိုက်သော ဝန်တိုမစ္စရိယစိတ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆာဒူးကိုးထံမှ ထွက်သွားမည်ပြုသောအခါက သူ့အား သတ်

ခဲ့လျှင် တော်ပေစွဟု ယခု အောက်မှေမိ၏။ ၃ ကြိမ်ပင် ကျွန်ုပ် ကြံခဲ့သေး ၏။ တစ်ကြိမ်၌ ကျွန်ုပ်သည် သူ့သောက်မည့်အရက်ပျော်ရည်ထဲသို့ အဆိပ် ထည့်၍ထားရာ သူသည် မကောင်းသောအကြံအစည်ကို ကြံစည်ထားပြီး ‘နောက် မောပန်းစွာဖြင့် အိမ်သို့ပြန်၍ ရောက်လာ၏။ သို့သော် အပျော်ကို မသောက်မီ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ် မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ယင်းကဲ့သို့ နမ်းရှုပ်မှုမှာ ကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒရမ္မက်ကို အမြင့်ဆုံးသို့ရောက်အောင် မြင့်တက်လာစေပြီးနောက် ကျွန်ုပ် ၏ အသည်းနှလုံးသည် ကျောက်ကဲ့သို့ မာချောရာမှ ဖယောင်းကဲ့သို့ ရုတ် ချည်း ပျော့ပျောင်းသွားတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း သူ၏ နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်ခါနီးမှ အပျော်ခွက်ကို မှောက်ချလိုက်လေသည်။ မဟုတ်ပါလော ဆာဒူးကိုး’

မာမိနာ၏ မျက်လုံးများသည် ဒေါသနှင့်အချစ် ရောပြွမ်းလျက်ရှိ သော တောက်ပခြင်းတစ်မျိုးဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိလေရာ အသားပင် အတန် ငယ်ညိုသော်လည်း ခံ့ညားထယ်ဝါသော ဘုရင်မတစ်ဆူ၏ ကျက်သရေမျိုး ကိုလည်းကောင်း၊ မဟာဆန်လှသော မျက်လုံးများကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ် တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ . . .

‘မှန်ပေသည် မှန်ပေသည် ဤ ကျွန်ုပ်၏ မိုက်မဲမှုတစ်ခုနှင့်ပင် သေခြင်းကို ကျွန်ုပ် ခံယူထိုက်ပေပြီ။ တိုင်းပြည်ကို စိုးစံလိုသောသူမှန်က မိန်းမ၏ စိတ်နှလုံးကို မမွေးဘဲ ကျားမ၏စိတ်နှလုံးကို မွေးမြူသင့်၏။ ကျွန်ုပ်ကား အကြင်နာလွန်ကဲလွန်းသောကြောင့် သေရမည်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ရှေ့မှ အသေခံရန် ကျွန်ုပ် စေလွှတ်လိုက်သော ထောင်ပေါင်းများစွာသော သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား စောင့်နေကြကုန်၏။ သွားလေသူ အမ်ဗေလာဖီ မင်းသားနှင့် သူ၏ စစ်သားများသည်လည်း သွေးတို့ဖြင့် ချင်းချင်းနီလျက် ရှိသော လုံများကိုကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်အား အရိုအသေပေးရင်း စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြကုန်၏’

ထို့နောက် ဘုရင့်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ . . .

‘ကျွန်ုပ် ပြောခဲ့ပါ၏။ အို ဘုရင်မင်းမြတ်၊ စိတာဝါယံမင်းသား နှင့်တစ်ကွ အတိုင်ပင်ခံ များမတ်အပေါင်းတို့ သင်တို့အားလုံး ကျွန်ုပ် နှစ်မြှင့် ရမည့် လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြကုန်လော့။ သင်နှင့်တကွ သင် ၏ လူမျိုးစုများကား ကျွန်ုပ်သေသကဲ့သို့ သေရန် သင်သည် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြလျက်ရှိ၏။ မည်ကဲ့သို့သေမည်ကို ကျွန်ုပ်အား မမေးပါလင့်။ ကျွန်ုပ် ဆရာ ဇီကလီကိုသာ မေးပါလော့။ သင်၏အိမ်တော် တည့်ထောင်ပုံအစကို

မြင်ခဲ့သော ဇီကလီသည် သင်၏အိမ်တော် ကွယ်ပျောက်သွားသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရခဲ့၏။ မှန်၏။ မှန်၏။ သင်ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် မှန်းမဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သိ၏။ ကျွန်ုပ်မြင်၏။ လာလော့၊ ကျွန်ုပ်ဘဝကား ဆုံးရှုံးလေပြီ။ ယောက်ျားများ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း သင်တို့ယောက်ျားများသည် ကျွန်ုပ်အား ငြီးငွေ့လေပြီ။ သင်တို့ကား တဏှာတည်းဟူသော အဆိပ်ရည်ဖြင့် မူးယစ်စေရန် လွယ်ကူလှသည့်အတိုင်း မူးယစ်ကြလေကုန်ပြီ။

‘သင်တို့အားလုံးကား ဘုရားသခင်ပေးသော ဦးခေါင်းရှိသဖြင့် ထင်မြင်တွေးတောနိုင်၏။ သို့သော် အမှားအမှန်ကို မတွေး၊ အမှားကိုသာ တွေးကြကုန်၏။’

‘အို . . . ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သင်၏ခွေးများကို သံကြိုးဖြည့်၍ မလွတ်မီ တစ်ခဏမျှ အခွင့်ပြုပါလော့၊ ယောက်ျားအားလုံးကို မုန်းတီးသည်ဟု ကျွန်ုပ်ဆို၏။ သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား သင်သိသည့်အတိုင်း မည်သည့်မိန်းမမှ အမှန်ကို မပြောနိုင်ချေ။ မိန်းမသည် မိန်းမဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် မမုန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူ့အား ကျွန်ုပ် ချစ်သည်ထင်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူက ပြန်၍မချစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူကား ထိုနေရာ၌ ထိုင်နေသူပင်ဖြစ်ပါသည်။’

မာမိနာသည် ကျွန်ုပ် အလန်ကွာတာမိန်းအား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလေရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဆိုသကဲ့သို့ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ သွားမိ၏။

ထို့နောက် မာမိနာက ဆက်လက်၍ . . .

‘သင်တို့အားလုံး ကြားဖူးသော ကျွန်ုပ်၏မှော်အတတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ကြိမ်က သူ့အား ဖမ်းစားခဲ့ဖူးရာ အနိုင်ရတော့မည်ကဲ့သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး နူးညံ့မှုကြောင့် လွတ်လိုက်၏။ အလွန်အဖိုးထိုက်တန်၍ ရှားပါးသော ငါးတစ်ကောင်ကို ကျွန်ုပ်၏ ငါးမျှားချိတ်မှ လွတ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ အချစ်တန်ခိုးအောက်၌ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်အား ကတိတစ်ခု ပြုခဲ့၏။ ကြီးကျယ်သောကတိတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ သေးငယ်သော ကတိကလေးတစ်ခုမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသည်ကား မည်သည့်အချိန်အခါမဆို မည်သည့်နေရာ၌ပင်မဆို၊ ကျွန်ုပ်တောင်းဆိုသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများကို နမ်းပါမည်ဟူသော ကတိပင်ဖြစ်ပါသည်။’

‘အို . . . မာကူမာဇန် ကျွန်ုပ်က တောင်းဆိုသည့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများကို နမ်းရန် ကတိပြုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော့။’

‘ကျွန်ုပ် ပြုခဲ့ပါသည်။’

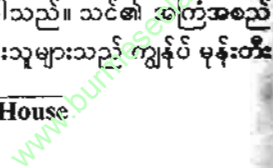
သူမ၏မျက်လုံးများသည် ဆာဒူးကိုးအား ညှို့၍ ကြည့်နေသလို သို့ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ၊ ကျွန်ုပ်က တုန်တုန်ရိမ်ခြင်းအဖြေပေးလိုက်လေ၏။

‘ဤသို့ဆိုလျှင် လာလော့ မာကူမာဇန်၊ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့် အနမ်းမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား နမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပါလော့၊ ကျွန်ုပ်မှာ ယခုအခါ မည်သည့်ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားမျှ မရှိပါ။ ဘုရင်ကလည်း ခွင့်ပြုမည်သာ ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှ ထလိုက်၏။ ထို့နောက် မိမိစိတ်ကို မိမိမနိုင်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ၊ ရန်သူများ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော မိန်းမချော့ရှိရာသို့ အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်သော သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း သွားပြီးလျှင် သူ့ရှေ့၌ ရပ်လိုက်လေသည်။’

သေလျှင် မြေမှုန့်အဖြစ်သို့လည်းကောင်း၊ ရှင်လျှင် ရွှေနန်းစည်းစိမ်ထက်သို့လည်းကောင်း ရောက်အောင် အကြံကြီးကြံခဲ့သော ကမ္ဘာပေါ်တွင် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် မာမိနာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်များမှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် မွန်လျက်ရှိနေသော်လည်း မရှက်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ သူမ၏ ကြီးမြင့်သော တန်ခိုးသတ္တိတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ အရှက်အကြောက်ကို တွန်းလှန်ဖယ်ရှားလိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

သူမသည် ကျွန်ုပ်အား ရင်ချင်းအပ်ကာ လက်မောင်းများတို့ မြောက်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ နဖူးတို့ နမ်းပြန်၏။ သို့သော် ထိုအနမ်းအကြား၌ မာမိနာ၏ လက်ဝဲဘက်လက်လှုပ်ရှားသွားသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်အားဖြင့် သူ၏ နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်လိုက်သည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။ သို့သော် လျှင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်မျက်စိများပင် အနိုင်နိုင် မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက် တံတွေးကို မျိုချသကဲ့သို့ သူ၏လည်ပင်း လှုပ်ရှားသွားသည်တို့လည်း တွေ့လိုက်ရ၏။

မာမိနာသည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီးနောက် . . . ‘သင့်အား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ၏ မာကူမာဇန်၊ ဤအနမ်းကို သင်သည် မည်သည့်အခါမှ မေ့လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ နောင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြုံကြသောအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း စကားပြောရန် များစွာရှိလေလိမ့်မည်။ အို ဇီကလီ သင့်အား နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။ သင်၏ အကြံအစည်အားလုံး အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ သင် မုန်းတီးသူများသည် ကျွန်ုပ် မုန်းတီး

သူများဖြစ်သောကြောင့် သင်၏ အကြံအစည်များ အောင်မြင်ရန်လည်း ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းခဲ့ပါသည်။ သင်သည် အိမ်ဗေလာဇီမင်းသားကဲ့သို့ မည်သည့်အခါမျှ ကြီးမြင့်မည့်သူမဟုတ်။ အိမ်တော်ကို ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်အောင် ဆွဲချ ဖျက်ဆီးမည့်သူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။

ဆက်လက်၍ . . .

‘ဆာဒူးကိုး လူမိုက် သင့်အားလည်း နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါ၏။ သင်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးကြောင့် သင်၏ကြီးမြင့်မှု ဆုလာဘ်ကြီးနှင့် လွဲခဲ့ရ၏။ စိတ်နှလုံးပျော့ပျောင်းချိုသာသော နန္ဒီကို ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ပါ၏။ ခွင့်လွှတ်ခြင်းသည် သင်သေသည်အထိ သင့်အား စောင့်ရှောက်၍ နေပါလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး အသင် ပန်ဒါအား ကျွန်ုပ် နှုတ်ခွန်းဆက်ပါ၏။ သင်ကား ဘုရင်မဟုတ် ဘုရင်၏ အရိပ်မျှသာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အသင့်ရှိပြီ အသင်၏ ခွေးလူသတ်သမားများကို လွှတ်လော့၊ အမြန်လွှတ်လော့ မမြန်လျှင် ကျွန်ုပ်၏သွေးကို သူတို့ သောက်ရလိမ့်မည်မဟုတ်’

ပန်ဒါသည် လက်ကို မြောက်ကာ အချက်ပြလိုက်သည်တွင် ပါးကွက်အာဏာသားများသည် ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာကြ၏။ သို့သော် မာမိနာ ရှိရာသို့မရောက်မီ မာမိနာသည် တစ်ကိုယ်လုံး ဆုတ်ဆုတ်တုန်၍လာပြီး နောက် လက်များကို ဖြန့်ကား၍ မြောက်ကာ နေရာ၌ပင် လဲကျသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ အသက်မရှိတော့ချေ။ ပြင်းထန်သောအဆိပ်သည် လျင်မြန်စွာ အလုပ်လုပ်၍ သွားလေပြီ။

ဤကား မုန်တိုင်းထဲမှ မိန်းမချော၏ ဇာတ်သိမ်းပေတည်း။

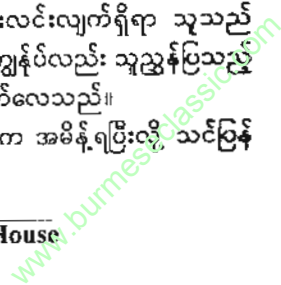
ပတ်ဝန်းကျင်သည် အပိကျသံကိုပင် ကြားရလှမတတ် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် သနားခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိ၏။ သို့ရှိစဉ် ဇီကလီ၏ ရယ်မောသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသတည်း။

ထိုနေ့ညနေ နေဝင်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာ ဇူးလူးနယ်မှ ထွက်ခွာသွားရန် အမိန့်ရရှိပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်၏လှည်းများကို ပြင်လျက်ရှိစဉ်၊ နွားချေးပိုးကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လူပုပု မည်းမည်းကြီးတစ်ဦးအား နံဘေးမှ လူမည်းကြီး ၂ ယောက်က တွဲ၍ ကျွန်ုပ် တဲစခန်းအနီးရှိ တောင်ပူဆာသို့တက်သော လမ်းကလေးအတိုင်း ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ၎င်းသည် ကား ဇီကလီပင်ဖြစ်တော့၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ဖြတ်သွားစဉ် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ စကားမပြောဘဲ သူ့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန်သာ လက်များကို ပြသွားလေသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်သို့လိုက်သွားရာ၊ ကျွန်ုပ် စခန်းချလျက်ရှိသော တဲစခန်းမှ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်ဝေးသည့် တောင်တန်းကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

ထိုနေရာမှာ ချုံပုတ်များမရှိဘဲ ရှင်းလင်းလျက်ရှိရာ သူသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သူ့ရှေ့ရှိ ကျောက်တုံးပေါ်၌ ထိုင်လိုက်လေသည်။

‘ဘယ့်နယ်လဲ မာကူမာဇန် ပန်ဒါဆီက အမိန့်ရပြီးလို့ သင်မြန်တော့ပေ မဟုတ်လား’

၁၉၄ ဝ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်ုပ်က စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် . . .

'ဟုတ်တယ် ပြန်တော့မယ်၊ ကျွန်ုပ်စိတ်နဲ့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်သာဆိုရင် ပြန်တာကြာလှပြီ'

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ ဇီကလီက . . .

'ဟုတ်ပေတယ်၊ ဟုတ်ပေတယ်။ ကျွန်ုပ် အားလုံးသိတယ်။ နို့ပေမယ့် သင်သွားရင် ဒီဇာတ်လမ်းကို သင်မကြည့်ရဘဲ လက်လွတ်သွားမှာပေါ့၊ သင်ဟာ ဒီလောကကြီးမှာ ယောက်ျားတွေ မိန်းမတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲက အသိဉာဏ်တွေကို မသိသိအောင် လေ့လာနေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်လဲ သင် ဒီလောက် ဗဟုသုတများပြီး လိမ္မာနေတာပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါထက် ကျွန်ုပ်မျက်စိအောက်မှာ ဟိုမိန်းမသေသွားတာကို မြင်ရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ဇီကလီရယ်'

'အင်း ကျွန်ုပ် နားလည်ပြီ မာကူမာဇန်၊ သင်ဟာ မာမိနာအပေါ်မှာ အတော်ပဲ စွဲလမ်းခဲ့တာပဲ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ နို့ပေမယ့် သင်တို့ လူဖြူရဲ့မာနနဲ့တော့ ဒီလူမည်းမအပေါ်မှာ ချစ်တယ်လို့ ဝန်မခံချင်ဘူးပေါ့၊ ဒီမိန်းမဟာ အတော်အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ စုန်းမပဲ၊ နို့ပေမယ့် သင့်စိတ်ကို ဖြေဖျော်စရာတော့ ရှိပါတယ်။ သင့်ကိုသာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားသူတွေရဲ့ အသည်းနှလုံးကိုလဲ ဆွဲခဲ့တာပဲ။ ဥပမာ မာစပိုကိုလဲ သူ့ဆွဲခဲ့တာပဲ။ ဆာဒူးကိုးကိုလဲ သူ့ဆွဲခဲ့တာပဲ၊ အမ်ဗေလာဇီမင်းသားကိုလဲ သူ့ချင်ခဲ့တာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဘယ် ဘယ်သူ့မှ သူ့ဆီက အကျိုးကျေးဇူး မရကြဘူး'

'အမှန်တော့ မာမိနာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် အင်မတန် သနားစရာကောင်းတာပဲ ဇီကလီ'

'သင်ဟာ သိုးကလေးတစ်ကောင်ကို မွေးတယ်၊ နို့ပေမယ့် နောက်တော့ သင်ဆာလောင်မွတ်သိပ်တဲ့အခါကျရင် သတ်စားရတာပဲ တစ်နည်းအားလဲ ဒီသိုးကလေးဟာ ငယ်ရာက ကြီးပြင်းလာပြီး၊ တကယ် အင်အားတောင့်တင်းတဲ့ သိုးထီးကြီးအဖြစ် ရောက်လာတဲ့အခါ သင့်ကို လာဝှေ့တော့ကော ဒါမှမဟုတ် ဒီပြင်သိုးတွေကို သွေးဆောင်ပြီး သူ့ခိုးလက်ထဲရောက်အောင် လုပ်ရင်ကော ကျွန်ုပ်ဟာ ဆန်ဇာဂါကွန်နဲတွေရဲ့ ထီးနန်းကျဆုံးဖို့ အင်မတန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတယ် မာကူမာဇန်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီကနေ့ ကြည့်ပါလား၊ မာမိနာဆိုတဲ့သိုးမက ကျွန်ုပ်ကို လူသတ်သမားတွေရဲ့ လုံဖျားပေါ်ရောက်အောင် ဝှေ့မယ်ကြံတယ်၊ ဒီဟာတွင်မကသေးဘူး ကျွန်ုပ်မွေးထားတဲ့ ဆာဒူးကိုးဆိုတဲ့ သိုးထီးကို မကောင်းတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ကျအောင် သွေးဆောင်ပြီး သွင်းလိုက်သေးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကမပါဘူး

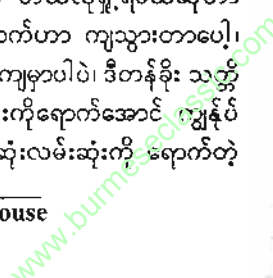
ဆိုပေမယ့် ဒီသိုးမရဲ့ လှည့်ဖျားပုံတွေကို အမှန်တိုင်း ထုတ်ပြောလိုက်ရတာပေါ့'

'သူလဲ သေပါပြီလေ၊ သူ့အကြောင်းမပြောဘဲ နေကြပါစို့ရဲ့'

'ဟုတ်တာပေါ့၊ သူလဲ သေသွားပြီ နို့ပေမယ့် လူလုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တွေ အများကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေကလည်း အတော်ကြီးကျယ်တဲ့အလုပ်တွေပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ မာကူမာဇန်၊ အမ်ဗေလာဇီရော အိမ်တော်က မင်းသားအချို့ကိုရော ထောင်ပေါင်းများစွာရှိတဲ့ ဇူးလူးတွေကိုရော ကျွန်ုပ်က မုန်းတီးတဲ့အတိုင်း သေမင်းတိုင်းပြည်ကို ရောက်အောင် ပို့ခဲ့တာ သူပေါ့။ အဲဒါ မာမိနာ လုပ်ခဲ့တာ မာကူမာဇန်၊ ပန်ဒါကတော့ အင်းအင်ကုန်ခမ်းနေပါပြီ၊ သူ့မျက်လုံးတွေလဲ မျက်နှာပြင်တွေကြောင့် ကန်းနေပါပြီ၊ အဲဒါ မာမိနာလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ပဲ မာကူမာဇန်၊ စီတာဝါယိုဘုရင်ဖြစ်မယ်ဆိုလဲ နာမည်လောက်ပဲရှိတယ်။ ဒီမင်းသားက သူတို့ရဲ့ ထီးနန်းဆက်ကို ဖြတ်ချလိမ့်မယ် ဒီဟာလဲ မာမိနာရဲ့အလုပ်ပဲ မာကူမာဇန်၊ မာမိနာရဲ့အလုပ်တွေက အတော်ကြီးကျယ်ပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်ကြီးတွေကိုလုပ်ခဲ့ပြီး အင်မတန်ကြီးကျယ်စွာ သေရတာပဲ၊ သူလုပ်ခဲ့တယ် သူ့အောင်မြင်ခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အဆိပ်ကို မျိုချလိုက်တဲ့အထိ အောင်မြင်သွားရှာတယ်၊ အင်မတန်ပြင်းထန်ပြီး ဝိညာဉ်ကို ချုပ်စေတဲ့အဆိပ်ပဲ၊ သင်မြင်တယ်မဟုတ်လား မာကူမာဇန်၊ သင့်ကိုနမ်းလိုက်တဲ့အကြားက အခြားသူများမမြင်အောင် သူ့မျိုချလိုက်တဲ့ အဆိပ်လေ'

'သူ ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ ကြီးကျယ်မှုတွေဟာ သူလုပ်တာဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး။ သင်လုပ်တာနဲ့ တူပါတယ်။ သင်က ကြိုးဆွဲတာပဲ၊ မြက်ပင်ကို ကိုင်းအောင် တိုက်တဲ့လေက သင်ပါပဲ။ မီးကို သင်ဖို့ ခွဲတာပဲ'

'သင်ဟာ သိပ်ပြီး ပါးနပ်တာပဲ မာကူမာဇန်၊ သင် ဒါလောက်တောင်အကင်းပါးရင် သင့်လည်ပင်းကို တစ်နေ့ သူတို့ဖြတ်လိမ့်မယ်။ ဖြတ်မယ်လုပ်တာလဲ အကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ။ ဟုတ်တယ် မာကူမာဇန် ကြိုးကို ဘယ်လိုဆွဲရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိတယ်၊ မီးတို ဘယ်လိုရှိရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိတာပဲ၊ ကြိုးဆွဲလိုက်တော့ ထောင်ချောက်ဟာ ကျသွားတာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်ုပ်မဆွဲရင်လဲ ဒီထောင်ချောက်ဟာ ကျမှာပါပဲ၊ ဒီတန်ခိုး သတ္တိအတွက် ကျွန်ုပ်မလုပ်ဘူး မာကူမာဇန်၊ လမ်းဆုံးကိုရောက်အောင် ကျွန်ုပ်အိမ်ပြန် ပြတာပဲ၊ အဲဒီလို လမ်းပြလို နောက်ဆုံးလမ်းဆုံးကို ရောက်တဲ့

အတွက် တစ်နေ့မှာ ကျွန်ုပ်ကို 'အိမ်ဖြူတော်ကတောင်' ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်'

ဇီကလီက ဆက်လက်၍ . . .

'နို့ပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို သင်ပြောဖို့လိုမယ် မထင်ပါဘူး မာကူမာဇန်၊ အချိန်ကျလာတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ သင်လဲပဲ ဒီအထဲမှာ အစုပါ ရဦးမှာပေါ့၊ ဒီအခါ သင်ကိုယ်တိုင် မြင်ရလိမ့်ဦးမယ်'

'ဒါထက် အခြားဘာအကြောင်းရှိလို့ သင် ဒုက္ခခံပြီး ဒီကို လာ သလဲ'

'အို ဒီဟာကတော့ သင်သွားကာနီး သင့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ပါပဲ မာ ကူမာဇန်၊ ပြီးတော့ ဆာဒူးကိုးကိုလဲ နန္ဒီတောင်းပန်တဲ့အတွက် အသက်ဘေး မှ ချမ်းသာပေးလိုက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောမလို့ပဲ၊ နို့ပေမယ့် သူ့ဘာသာ သူ သေရင် ကောင်းတာပဲဆိုပြီး တိုင်းပြည်က သူ့ကို နှင်ထုတ်လိုက်တယ်'

'သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာကို ဆိုလိုတာလား'

'မဟုတ်ပါဘူး သူ့ဝိညာဉ်က သူ့ကို သတ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ပြော တာပါ၊ အချိန်မကြာခင်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီမယ် မာကူမာဇန် ဆာဒူးကိုး ဟာ အခု သူ့ရဲတစ္ဆေနဲ့ တူနေတယ် မာကူမာဇန်၊ ဘယ်သူ့ဝိညာဉ်လဲ သိ လား၊ သူ လိမ်လည်လှည့်ဖျားခဲ့တဲ့ အိမ်ဗေလာဇီပေါ့'

'သူ့ရူးတယ်လို့ သင်ဆိုတာ ဒါကိုဆိုတာလား ဇီကလီ'

'ဟုတ်တယ် မာကူမာဇန်၊ သူဟာ တစ္ဆေသူ့ရဲနဲ့ အတူတူနေတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ တစ္ဆေသူ့ရဲက သူနဲ့ အတူတူနေတယ်၊ သင်ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပေါ့၊ တစ္ဆေသူ့ရဲတွေက ရူးတဲ့လူကို မှီခိုပြီး စားသောက်နေကြတာပဲ၊ ကိုင်း ကျွန်ုပ်ပြောတာ အားလုံးနားလည်ပြီမဟုတ်လား'

'နားလည်ပါပြီ ဇီကလီ ရှင်းပါပြီ'

'အင်း ဒါကြောင့် သင်ဟာ ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ လိမ္မာပါး နုပ်ပြီး အကင်းပါတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ပြောတာပေါ့၊ ဟော အခု နေဝင်သွားပြီ၊ နက်ဖြန်မိုးမလင်းခင် သင်ဟာ နော်ဝင်ဂူက အတော်ဝေးတဲ့နေရာ ရောက် နေပြီ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီအခါမှာ အရင်တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ အင်ဒိုဒါကူ ဆူက လွင်ပြင်ကို သင်ဖြတ်ရမယ် ပြီးတော့ တယ်ဂူလာမြစ်ကို စုန်ဆင်းမယ် မဟုတ်ဘူးလား မာကူမာဇန်'

* အိမ်ဖြူတော်ဆိုသည်မှာ နေတယ်မြို့တွင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ ရုံးတော် ကို ဆိုလိုသည်။

'ဟုတ်ပါတယ် ဇီကလီ၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ'

'အဲဒီလွင်ပြင်ရောက်တဲ့အခါ သင့်မိတ်ဆွေဟောင်းတွေထဲက ဘယ် သူများ တွေ့မလဲဆိုတာ သတိထားကြည့်စမ်းပါ မာကူမာဇန်၊ ဥပမာ လူ မိုက်ကြီး သစ္စာဖောက် အိမ်ဗေဇီကိုပဲ တွေ့မလား၊ တခြား မင်းသားတစ် ယောက်ကိုပဲ တွေ့လေမလား ဒီလိုတွေ့ရင် သူတို့ဆီကို စကားလက်ဆောင် တစ်ခု ကျွန်ုပ် ပါးလိုက်ချင်တယ်။ ဘာပြောတယ် သင်မစောင့်နိုင်ဘူးလား။ ကောင်းပါပြီ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းထဲက ဟောဒီ ပစ္စည်းကလေးတစ်ခု လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ ပေးလိုက်ပါရစေ၊ တခြား မဟုတ် ပါဘူး။ မီးကဲ့သို့ အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ မာမိနာဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ ဇာတ်လမ်းအဆန်း ကလေးကို အမှတ်ရဖို့ပါပဲ။ ဪ မာမိနာ မာမိနာ အခုအချိန် ဘယ်ဆီ များ ရောက်နေပါလိမ့်နော်၊ နို့ပေမယ့် တစ်ခါတလေတော့လဲ . . .'

ဇီကလီသည် သူ၏မျက်လုံးကြီးများကို လှန်၍ ကောင်းကင်သို့ လှည့်ကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်သို့လှည့်ကောင်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ နှာ ခေါင်းဖြင့်ပင် အနံ့ခံလိုက်သေး၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ . . .

'သင့်အား ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ထပ် မတွေ့မချင်း နောက်ဆုံး နှုတ် ဆက်ပါတယ် မာကူမာဇန်၊ သင်၏သွားခြင်းဟာ ကောင်းသောသွားခြင်း မင်္ဂလာရှိသောသွားခြင်း ဖြစ်ပါစေ။ သင်ဟာ မာမိနာကိုသာ ယူပြီးထွက်သွား ရင် ဒီဇာတ်လမ်း ဒီလိုဖြစ်မယ် မထင်ဘူးနော်၊ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွား မှာပဲ'

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း လူပုကြီးကို ကြောက်ရွံ့လာသဖြင့် တစ် ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းများကို ကြားရသည်မှာ ငြီးငွေ့လာပြီးလျှင် ဆက် သက်ပြောဆိုခြင်း မပြုလိုသဖြင့်တစ်ကြောင်း နေရာမှ ခုန်၍ထလိုက်ပြီး နောက် သူ့ထံမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်လာသော လမ်းတစ်လျှောက်၌ သူ၏ ရယ်မောလိုက်သော အသံကြီးသည် ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လာဘိသကဲ့သို့ ၎င်း၏ပုံတင်သံကို အတန်ဝေးရောက်သည့်တိုင်အောင် ကြား၍ နေရသေး၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဇီကလီပေးလိုက်သော အထုပ် တလေးကို ဝက်ဝံတွင်းသို့ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ပစ်ချမည်လုပ်ပြီးမှ ပြေည့် ကြည့်မိ၏။ အတွင်း၌ကား အင်ဇင်ဗီတီ ခေါ် အာဖရိကတိုက် သစ်နက်တင် တစ်မျိုးမှ အသားဖြင့် လက်ရာမြောက်စွာ ထုလုပ်ထားသော မိန်းမရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေသည်။ မျက်လုံးနေရာ၊ သွားနေရာ၊ မြေ သည်း လက်သည်းများနေရာတွင် ထိုသစ်နက်မှ ထွက်သော သစ်စေ့များ

တင်ထားသဖြင့် ပြုဆွတ်လျက်ရှိ၏။ အရုပ်ကလေး၏ အချိုးအစားဟန်ပန်နှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ မာမိနာနှင့် တစ်သေမတိမ်း တူညီလေသည်။ ကိုယ်မှာ ရှေ့သို့ အတန်ငယ်ညွတ်ကာ ဦးခေါင်းမှာ ရှေ့သို့ ခပ်ငိုက်ငိုက်ရှိနေပြီး လျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကားလျက် နှုတ်ခမ်းများမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ဖက်လိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ပွင့်လင်းစွာ ရှိနေ၏။ လက်တစ်ဖက်၌ လူအသည်းပုံကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

ဆာဒူးကိုး အသည်းနှလုံးပေလော၊ အမိဗေလာဇီ၏ အသည်းနှလုံးပေလော မပြောတတ်ချေ။ ဤမျှသာမကသေး ရုပ်လုံးကလေးကို မိန်းမဆံပင်များဖြင့် သေချာစွာ ရစ်ပတ်ထားရာ၊ ပုတီးစေ့ အပြာကြီးများဖြင့် ကျစ်ထားသည့် မာမိနာဆံပင်ကို မြင်ဖူးသဖြင့် သူမ၏ဆံပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

*

အချိန်သည် ၅ နှစ်မျှ ကြာ၍သွားလေရာ ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အခြားကိစ္စများမှာ ဤဝတ္ထုနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ မပတ်သက်သဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရန် မလိုအပ်ပေ။

သို့နှင့် တစ်နေ့သည့် ကျွန်ုပ်သည် နေတယ်မြို့ တောနယ်ဒေသတစ်ခုဖြစ်သော အမိဗိုတီနယ်ရှိ အီလန်ကော်ဂျီ တောင်တန်းဒေသ၌ သတ္တုကုန်များကို ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရင်း ခရီးလှည့်လည်လျက်ရှိ၏။ ထိုအရောင်းအဝယ်မှာ အတော်ရှုံးသဖြင့် စိတ်ပျက်လျက်ရှိရာ ထို့ကြောင့်လည်း အရောင်းအဝယ်နှင့် အကျိုးမပေးဘဲ မုဆိုးအလုပ်ဖြင့်သာ အကျိုးပေးကြောင်း အချို့စာအုပ်များတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးလေပြီ။

တစ်နေ့ည၌ ကျွန်ုပ်၏ သတ္တုများ တင်ဆောင်လာသော လှည်းတစ်စီးသည် တယ်ဂူလာမြစ်၏ လက်တက်ဖြစ်သေ ချောင်းတစ်ခု၌ မတော်တဆ နွဲတွင် နစ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လှည်းကို နွဲတွင်းမှ ထုတ်ယူရန် ကြိုးစားလျက်ရှိရာ မိုးကလည်း အတော်သည်းထန်စွာ ရွာလျက်ရှိသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရွံ့စိုကာ ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ ရှိနေ၏။

မီးဖိုရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ရကား၊ ညစာအတွက် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ချေ။ ညစာမစားဘဲ အိပ်ဖို့ရန်သာ ရှိတော့၏။ သို့ရှိစဉ် အရှေ့ကောင်းကင်မှ ဝင်းခနဲလျှပ်ပြက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မိုက်ဝက်ခန့်ဝေးသည့် တောင်

ပူစာကလေးကလေး၏ ကမ္ဘာယံ၌ လူရိုင်းတံစုကလေးတစ်စုကို ကံအားလျော်စွာ မြင်လိုက်မိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့လှည်း နစ်မြုပ်နေသည်ကို ကြည့်ရှုရန် လာကြသော ကဖား ၃ - ၄ ယောက်တို့အား ထိုတံစုသည် မည်သူ့တံစုဖြစ်ကြောင်း မေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ကဖားတစ်ယောက်က

'ထဟိုဇာ ထဟိုဇာ *အင်ကူစီ'

ကျွန်ုပ်က ထိုနာမည်ကို ကြားဖူးသလိုရှိသဖြင့် . . .

'ထဟိုဇာ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ် အင်ကူစီ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ - ၄ နှစ်က ဖူးလူးနယ်က ပြောင်းလာတဲ့သူပါ။ သူနဲ့အတူ ဆာဒူးကိုးဆိုတဲ့ အရူးတစ်ယောက်လဲ ပါလာတယ်'

ကျွန်ုပ် အမှတ်ရပေပြီ။ တဟိုဇာ မဟုတ်၊ ထရှိဇာ ဖြစ်ရမည်။ သူကား ဆာဒူးကိုး၏ဖခင် မာတီဝါနီနှင့် ညီအစ်ကိုတော်စပ်၍ ဘန်ကူး၏ စခန်းကို တိုက်ခိုက်စဉ်က နွားများကို ဖြေ၍လွှတ်ရာ၌ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့သော ထရှိဇာ ဖြစ်ရပေမည်။

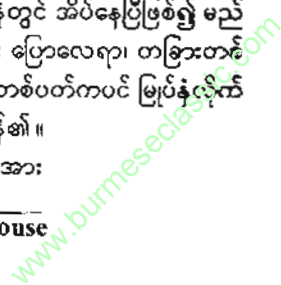
'ဒါဖြင့် တံအုပ်စုကိုရောက်အောင် ကျွန်ုပ်ကို လမ်းပြစမ်းပါ'

သို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း နစ်သျှိုလင်ပြားတစ်ခုကို ထိုကဖား၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ထိုကဖားသည် လမ်းပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း မှောက်မိုက်သော ညဉ့်တွင် ဂျုံပြောင်းများစိုက်သည့် လယ်ကွက်များနှင့် ချိုများကိုဖြတ်၍ သွားလေရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် ခြံတံခါးဝသို့ ရောက်ရှိကြလေ၏။ အမြင်အားဖြင့် မိုင်ဝက်ခန့်သာရှိမည်ဟု ခန့်မှန်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့လာရသော လမ်းခရီးမှာကား ၂ မိုင်မျှရှိကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့က ခြံတွင်းသို့ နှုတ်ဆက်ခေါ်ငင်လေရာ မကြာမီ ခွေးဟောင်သံများကြားရပြီးနောက် ထရှိဇာသည် ဤနေရာတွင် မရှိဘဲ အခြားတစ်နေရာ၌ နေထိုင်ကြောင်း၊ အသက်လည်း အိုမင်းကြီးရင့်ပြီဖြစ်၍ မည်သူ့ကိုမျှ တွေ့မည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် သတင်းရရှိလေသည်။ ထိုအခါ တစ်ယောက်က ထရှိဇာသည် ယခုအချိန်တွင် အိပ်နေပြီဖြစ်၍ မည်သူ့အနေနှင့် အယုတ်ပေးရမည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောလေရာ၊ တခြားတစ်ဆောက်ကမူ ထရှိဇာသေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ယခင်တစ်ပတ်ကပင် မြုပ်နှံလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အမျိုးမျိုးပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က နောက်ဆုံးပြောသူအား

'ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ဒါဖြင့် မိတ်ဆွေက သူ့သင်းချိုင်းကို တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး သွားပြောပေးစမ်းပါ။ တကယ်လို့ သူ ချက်ချင်းအသက်ရှင်ပြီး ထမလိုက်လာရင် ဘန်ကူးဆီက နွားတွေကို ယူတဲ့နည်းအတိုင်း သူ့နွားတွေ ကို ယူရလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါ။ ကျွန်ုပ်နာမည် မာကူမာဇန်တဲ့'

ကျွန်ုပ်၏ ထူးဆန်းသောစကားလက်ဆောင်ကြောင့် ထိုသူသည် လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေရာ၊ တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် မိုးရွာပြီးစ မှုန်မွှား သော လရောင်အောက်၌ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ အဖြေ အလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုစဉ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ပထမတွေ့စဉ်အခါကပင် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်ရာ ယခုမူ တယ်ဂူလာတိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့သဖြင့်တစ် ကြောင်း၊ အခြားဒုက္ခများကြောင့် တစ်ကြောင်း အတော်ပင် အိုစာ၍ နေပြီ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

'မာကူမာဇန် သင် အဟုတ်ပဲလား သင်သေပြီလို့ ကျွန်ုပ်တို့ ကြား နေတာ အတော်ကြာပြီ၊ ကျွန်ုပ်တို့ သင့်ပိညာဉ်အတွက် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အတိုင်း နွားထီးတစ်ကောင်တောင် သတ်ပြီး ယဇ်ပူဇော်လိုက်ရသေးတယ်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ သင့်နာမည်ကို ကြားလိုက်ရင် ကြားလိုက်ခြင်း သင်ဖြစ်ရ မယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ သင်ကလွဲလို့ ညဉ့်အချိန်မတော်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ တဲရကို ဘယ်လူဖြူ ရောက်အောင်လာနိုင်ဦးမလဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ ညဉ့်ကို စောင့်ကြည့်သူလို့ ကျွန်ုပ်တို့က နာမည်ပေးထားတာပေါ့၊ ဝင်ပါ မာကူမာဇန် သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးဦးကြိုပြုပါတယ်'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခြံတံခါးအတွင်းသို့ ဝင်၍ ထရှိဇာ၏ တဲအိမ်၌ အစားအသောက်များကို မြိန်ယှက်စွာ စားပြီးနောက် ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်က ဆေးတံကို ဆေးတစ်ဆုံထည့်၍သောက်ရင်း 'ဒါထက် ဆာဒူးကိုး ဘယ်မှာလဲ'

အတန်ငယ်မျက်နှာပျက်သွားပြီးနောက် ထရှိဇာက . . .

'ဆာဒူးကိုးလား ဒီမှာပဲရှိပါတယ်။ ဇူးလူးနယ်က ထွက်လာတော့ သူနဲ့အတူ လာရတာပေါ့။ ဟိုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဇာတ်လမ်းအမျိုးမျိုး ကပြခဲ့ပြီး ခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီဟာတွေအားလုံးဟာ ကျွန်ုပ် သဘောမတူပါဘူး မာကူ မာဇန်၊ အိုဒိုဒါကူဇူ တိုက်ပွဲလည်းပြီးရော ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဟိုမှာနေဖို့ မတော် တော့ဘူးဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိတ်ဆွေက မများဘဲ ရန်သူက ပိုများလာတယ်'

'ဟုတ်တာပေါ့ ထရှိဇာ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် နိုင်ငံမှာ နေဖို့လဲ မသင့်လျော်ပါဘူး။ နေပါဦး ဆာဒူးကိုးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦး'

'ဒီမှာရှိပါတယ်လို့ ကျွန်ုပ် ပြောပြီးပါပြီကော၊ သူ ဟိုဘက်တဲမှာ ရှိပါတယ်၊ အတော်ပဲ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာပဲ'

'အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ် ဟုတ်လား ထရှိဇာ ရောဂါက ဘာ ရောဂါလဲ'

'ဘာရောဂါရယ်လို့ မပြောတတ်ပါဘူး မာကူမာဇန်၊ ပြုစားခံနေရ တယ် ထင်တာပဲ၊ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိသွားပြီ၊ အစာလဲကောင်း ကောင်းမဝင်ဘူး၊ ရေလဲ ကောင်းကောင်းမသောက်ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ မှောင်ထဲမှာလဲ တစ်ယောက်တည်းမနေဘဲဘူး။ ဇူးလူးနယ် က ထွက်လာကတည်းက သူဟာ အင်မတန်ကြောက်တတ်နေတာပဲ၊ အရင် က ဆာဒူးကိုးမဟုတ်တော့ဘူး မာကူမာဇန်'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်ုပ် ဇူးလူးနယ်မှ ထွက်မလာမီ ညတစ်ညတွင် မှော်ဆရာကြီး ဇီကလီပြောလိုက်သော 'ဆာ ဒူးကိုးဟာ တစ္ဆေနဲ့ အတူနေရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ တစ္ဆေက သူ့ကို သတ်လိမ့် မယ်' ဟူသော စကားများကို သွား၍ သတိရမိ၏။

'အမ်ဗေလာဇီအကြောင်းကော သူပြောသလား'

'အို မပြောပါနဲ့တော့ မာကူမာဇန်၊ ဒီပြင်အကြောင်းမပြောဘူး၊ ဒီဟာကိုချည်း အမြဲပြောနေတာပဲ အမ်ဗေလာဇီရဲ့ ပိညာဉ်ဟာ သူ့ကို စွဲကပ် နေသလား မပြောတတ်ဘူး'

'ဟုတ်မှာပေါ့ ဒါထက် သူ့ကို ကျွန်ုပ် မတွေ့ရဘူးလား'

'ဒီဟာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး မာကူမာဇန်၊ နန္ဒီကို သွားတွေ့ ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပါဦးမယ်၊ အချိန်ကုန်နေလို့မဖြစ်ဘူး'

ထိုနောက် ထရှိဇာလည်း တဲအတွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူသည် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အတူပြန်လာရာ၊ ၎င်းမှာ သဘောသကာယကောင်းသော နန္ဒီမင်းသမီးပင်ဖြစ်တော့၏။

နန္ဒီမင်းသမီးမှာ ယခင်အတိုင်း ရပ်ရည်လှပလျက်ရှိနေသည်ဟု ဆိုရသော်လည်း စိတ်သောကကြောင့် အမှန် အသက်ထက်ပင် ပို၍ ရင့်ရော် ထွက်ရှိနေလေသည်။

'သင့်ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ် မာကူမာဇန်၊ သင့်ကိုတွေ့ရတာ အင် မတန်လဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ သင်အခုလို အချိန်မျိုး ရောက်လာတာ သိပ်ပြီး ထူးဆန်းတာပဲ ဆာဒူးကိုးဟာ ခရီးထွက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ မာကူ

၂၀၂ ၀ ဒဂုန်ရွှေမျှား

မာဇန်၊ ကျွန်ုပ်တို့နဲ့ ယခုတဝမှာ နောက်ထပ်ပြီး ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့တဲ့ ခရီးရှည်ကြီးပဲ'

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က များစွာ ဝမ်းနည်းကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောပြီးလျှင် ဆာဒူးကိုးက ကျွန်ုပ်အား တွေ့လိုပါသလောဟု မေးမြန်းရလေသည်။

ထိုအခါ နန္ဒီမင်းသမီးက . . .

'အို တွေ့ချင်တာပေါ့ မာကူမာဇန်၊ နို့ပေမယ့် အရင်က သင်သိတဲ့ ဆာဒူးကိုးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ ကိုင်း ကျွန်ုပ်နောက်သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့'

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထရိုဇာတ်မှ ထွက်ခဲ့၍ ကွက်လပ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရာ အခြားတံကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ အတွင်းဘက်၌ ဥရောပတိုက်မှ ပြုလုပ်သည့် ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်လုံးဖြင့် လင်းချင်းစွာ ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အခန်းထောင့်တစ်ခု၌ကား စောင်းများခင်းထားသော အိပ်ယာပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်အိပ်လျက်ရှိရာ တိုင်းရင်းသူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က အနီးမှ စောင့်ကြပ်လျက်ရှိလေသည်။ လူမမာသည် သူ၏မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လိုက်ပြီးနောက် ညည်းညူလျက်ရှိ၏။

'မောင်းထုတ်လိုက် မောင်းထုတ်လိုက် တဲထဲကို မဝင်စေနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း သေပါရစေ'

နန္ဒီက ယုယချိုသာသော အသံဖြင့် . . .

'သင့်မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး မာကူမာဇန်ကို မောင်းထုတ်တော့မလို့လား ဆာဒူးကိုးရယ်၊ သတိထားမှပေါ့၊ ဟို မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးတဲ့ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်က သင့်ကို တွေ့အောင်လာရှာတယ်'

ဆာဒူးကိုးသည် အားယူ၍ထလိုက်ရာ၊ လွမ်းခြံ၍ထားသော စောင်များသည် ကိုယ်ပေါ်မှ ကွာကျသွားလေ၏။ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံ၍ တစ်ခါက ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားကြိုင်းလှပသော ဆာဒူးကိုး မဟုတ်ချေ။ အနီးပေါ်တွင် အရေတင်မျှရှိကာ အရောင်မရှိသော မျက်လုံးကလေးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဇေဝေဝါကြည့်နေသော ဆာဒူးကိုး ဖြစ်လေသည်။ အသက်ရှင်နေသော အရိုးစုမျှသာ ဖြစ်တော့၏။

သူ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ ဖြူလျော်လျက် မျက်လုံးများတွင်လည်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသော ကျီးကန်း၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ဆာဒူးကိုးသည် ချိန်သော အသံဖြင့် . . .

'တကယ်ပဲ မာကူမာဇန်လားဟင် သင် မာကူမာဇန်လား လာပါဦး မာကူမာဇန်၊ ကျွန်ုပ်ကို ကြပ်ကြပ်ကြီးဖက်ထားစမ်းပါ၊ နို့မှသာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကြားထဲ သူဝင်မလာနိုင်မယ်'

ဆာဒူးကိုးသည် အရိုးမျှသာကျန်ရှိသော သူ၏လက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က ယုယစွာ ဆွဲကိုင်လိုက်ရာ သူ၏လက်များမှာ ရေခဲကဲ့သို့ အေးစက်၍ နေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က အားပေးသောအသံဖြင့် . . .

'ကျွန်ုပ်လေ သင့်မိတ်ဆွေ မာကူမာဇန်ပေါ့၊ ဘယ်သူမှ မဝင်နိုင်အောင် ကျွန်ုပ်ဖက်ထားပါမယ်။ တဲထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ရယ် သင့်မိန်းမ နန္ဒီရယ်၊ ဒီဟာပဲရှိတော့တယ်။ သင့်ကိုပြုစုနေတဲ့ မိန်းမကြီးလဲ ထွက်သွားပြီ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူး'

'အို မဟုတ်ဘူး မာကူမာဇန်၊ သင်တို့မမြင်နိုင်တဲ့ဟာ တဲထဲမှာ တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ (မီးဖိုကို လက်ညှိုးထိုးပြီးလျက်) ဟိုမှာ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူ့ကိုယ်ထဲ လုံကြီးလဲစိုက်လို့ ခေါင်းစွပ်က ငှက်မွေးကတော့ အောက်ကျနေတယ်'

'ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး ဆာဒူးကိုးရဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုယ်ထဲမှာ လုံကြီးစိုက်နေရမှာလဲ'

'အမ်ဗေလာစီမင်းသားလေ မာမိနာအတွက် သူ့အပေါ် ကျွန်ုပ်က သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား'

'မဟုတ်တာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ ဆာဒူးကိုး၊ ဒီမင်းသားသေသွားတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီးမဟုတ်လား၊ သူ့သေသွားတာ ကျွန်ုပ်မျက်စိနဲ့ မြင်ရသားပဲ'

'သေတယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဟာမသေဘူး မာကူမာဇန်၊ အသားကသေတာ ဝိညာဉ်က သေတာမဟုတ်ဘူး။ အသားသေတာတော့ ကျွန်ုပ်သိတာပေါ့။ သူ့သေခါနီး 'ကျွန်ုပ်သေပြီးတဲ့နောက် သင့်ကို တစ်ခါထဲ ဟာချောက်နေမယ်' ဆိုတဲ့စကားတွေ သင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ဒီနောက် သူဟာ ကျွန်ုပ်ကို နေ့ရောညပါ အမြဲလာပြီး ချောက်လှန်နေတော့တာပဲ။ ဇေကူမာဇန်။ သူ့ရော ဒီပြင် အကောင်ကြီးတွေရော ဆိုပါတော့။ အင်း သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့လဲ တွေ့ရခါနီးပါပြီ'

သူသည် ထပ်မံညည်းတွားလိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးများကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလိုက်ပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က နန္ဒီ၏နားနားသို့ကပ်၍ 'သူ ရူးနေပြီ'

www.burmeseclassic.com

‘ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူ သိနိုင်မလဲ မာကူမာဇန် . . .’

ဆာဒူးကိုးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားရာမှ လက်များကို ဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

‘မီးအိမ်ကို ဒီထက်ပိုလင်းအောင် လုပ်ကြစမ်းပါဦး၊ အလင်းထဲမှာ ဆိုရင် သူ့ကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရတော့ဘူး၊ ဟော ဟော လာပြန်ပြီ၊ သင့်ကို ကြည့်နေတယ် မာကူမာဇန်၊ ဟော စကားပြောနေတယ်။ စကားပြောနေတယ် ဘယ်သူနဲ့များ စကားပြောတာပါလိမ့်၊ ဪ . . . သိပြီ သိပြီ။ မာမိနာနဲ့ သူတို့ချင်း တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ပြောနေကြတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်းပါ၊ ကျွန်ုပ် နားထောင်ရအောင်’

ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို မကြည့်လိုသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိသော စကားများကို ထပ်မံမကြားလိုသဖြင့် တစ်ကြောင်း ထွက်သွားမည်ပြုသေးသည်။ သို့သော် နန္ဒီက တားဆီးထားသဖြင့် မသွားရချေ။ နန္ဒီက ကျွန်ုပ်၏ နားနားသို့ကပ်လျက် . . .

‘နေပါဦး မာကူမာဇန်၊ အဆုံးသတ်အထိ စောင့်ကြည့်ပါဦး’

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဆာဒူးကိုးအား စောင့်ကြည့်လျက်ရှိနေရတော့၏။ ဆာဒူးကိုးသည် သူ၏မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ကာ ဆက်လက်၍ ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

‘ဘန်ကူးအတွက် တူးလိုက်တဲ့ သင်းချိုင်းကြီးကတော့ သိပ်နက်တာပဲ မာကူမာဇန်၊ နို့ပေမယ့် သင်က သင်ရထိုက်တဲ့ဝေစုကို မယူပဲကိုး။ ဒီတော့ အမာကိုဗတွေရဲ့ သွေးတွေ သင့်ဦးခေါင်းမှာ မစွန်းပါဘူး။ အင်ဒိုပါကူဆူက တိုက်ပွဲမှာ အမာဝမ်းဗီတွေ တိုက်လိုက်ပုံကဖြင့် အံ့ဩစရာပါပဲ မာကူမာဇန်၊ သင်က အဲဒီတုန်းက သူတို့ဘက်ကပဲ သင့်ဘက်က ကျွန်ုပ်မနေတာ ဘာကြောင့်လဲသိလား။ ကျွန်ုပ်သာရှိရင်တော့ ပြာတွေကို မုန်တိုင်းက တိုက်ချလိုက်သလို အူစူတူတွေဟာ မျိုးပြုတ်သွားမှာပဲ၊ အင်း မောလိုက်တာ . . .’

‘အချစ်ရယ် စကားသိပ်မပြောပါနဲ့ မောပါတယ်’

ဆာဒူးကိုးက ဆက်လက်၍ . . .

‘သင့်ဘက်မှာ အောင်မြင်မှုရမယ်၊ ဂုဏ်ထူးပိသေသရမယ် ဆိုတာ သိရက်နဲ့ ကျွန်ုပ်မနေတာ ဘာကြောင့်လဲ သိရဲ့လား ဪ သိပြီ သိပြီ ကျွန်ုပ် သတိရပြီ မုန်တိုင်းရဲ့သမီးကြောင့်ပေါ့။ သူဟာ ကျွန်ုပ်ကိုပစ်ပြီး အစ်ဗေလာဇီရဲ့ခြေထောက်ကို သွားဖက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးမြင့်မှုကို ကျွန်ုပ်က

မြေမှုန့်ဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်တော့ သေပြီးတဲ့နောက်တောင် ဒီတစ္ဆေမက ကျွန်ုပ်ကို လာပြီး ချောက်လှန့်နေတယ်။ စိတာဝါယိုဆိုတဲ့ အူစူတူ ဝံပုလွေကြီးကတော့ သွေးစုပ်လို့ စည်းစိမ်ရစ်နေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ကြီးစားလိုက်ရတာ အချည်းအနှီးပဲ မာကူမာဇန်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မာမိနာက ကျွန်ုပ်ကို မုန်းတယ် မချစ်ဘူး။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျွန်ုပ် မြင်ရသားပဲ၊ သူ သေပြီးတဲ့နောက် အသက်ရှင်တုန်းကထက်တောင် ကျွန်ုပ်ကို မုန်းနေသေးတယ်။ အင်း ဒီဟာလဲ သူ့ကို အပြစ်တင်စရာ မရှိပေဘူးလေ သူချစ်တဲ့လူက သူချစ်တဲ့လူက သူချစ်တဲ့လူက’

ရုတ်တရက် စကားပြတ်သွားပြီးနောက် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် တွေဝေမိန်းမောခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိခြင်း စသော အဓိပ္ပာယ်များ ပေါင်းစပ်ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက် ဆာဒူးကိုးသည် လျှာလေး အာလေးကြီးဖြင့် . . .

‘ကိစ္စချောပြီ ကိစ္စချောပြီ မာမိနာ မာမိနာ မာမိ . . .’

ဤနေရာတွင် လေပြတ်သွား၏။ သူသည် ရုတ်တရက် နောက်သို့ လဲကျသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ် စမ်းသပ်ကြည့်သောအခါ အသက်မရှိတော့ချေ။

နန္ဒီသည် ရှိုက်ငိုရင်း ဆာဒူးကိုး၏မျက်နှာကို စောင့်ဖြင့် အုပ်လိုက်လေသည်။

‘အင်း . . . သွားရှာပြီ မာမိနာရဲ့ ဝိညာဉ်က ဝင်ပြီး စကားပြောတဲ့အထဲ ကျွန်ုပ် နားမလည်တာတစ်ခုက သူချစ်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိလိုက်ရဘူး။ ယောက်ျားတွေကို အလှူဂုဏ်နဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး သင်းချိုင်းကို အမျိုးမျိုးပို့တဲ့ မိန်းမပဲ၊ မာကူမာဇန် ဒီမိန်းမမှာ အသည်းနှလုံးရှိပါလေစ မပြောတတ်ဘူး’

ကျွန်ုပ်က ပြန်၍အဖြေမပေးဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်တွင် တဲခေါင်မိုးပေါ်မှ ထူးဆန်းသော ငှက်တစ်ကောင်၏ အော်သံကိုလည်း ကောင်း၊ အတော်ဝေးသောအရပ်မှ ခွေးတစ်ကောင်၏ အူသံကိုလည်းကောင်း၊ အလွန်ဝေးလံသော အရပ်မှ ဇီကလီ၏ ရယ်မောသံကဲ့သို့ ထူးဆန်းသော အသံကိုလည်းကောင်း ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

